11€

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΝΟΜΙΚΗΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
Διδάσκων : ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2010-2011

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΝΟΜΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΫΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΡΩΤΗ: ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Η οργάνωση της διοίκησης
   Α. Κεντρική διοίκηση (άρθρο 101 Συντ)
   Β. Τοπική αυτοδιοίκηση (άρθρο 102 Συντ)
   Γ. Ανεξάρτητες αρχές (άρθρο 101 Α)
   Δ. Νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου-νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου δημοσίου ενδιαφέροντος (έννοια δημόσιου τομέα ν.1256/1982)
2. Οι δημόσιοι υπάλληλοι ως όργανα του κράτους
   Α. Οι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι (άρθρο 103 παρ.4 Συντ)
   Β. Δημόσιοι υπάλληλοι με σχέση ιδιωτικού δικαίου (άρθρο 103 παρ. 2, 3 και 8)
   Γ. Ανώτατοι μη μόνιμοι υπάλληλοι (άρθρο 103 παρ.5 Συντ)
   Δ. Πρόσληψη υπαλλήλων με διαγωνισμό ή επιλογή υπό τον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής (άρθρο 103 παρ. 7 Συντ)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΔΕΥΤΕΡΗ: ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΚΤΑΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ (Ν. 3528/2007)

1. Διακρίσεις δημοσίων υπαλλήλων
   Α. Πολιτικοί- Στρατιωτικοί υπάλληλοι
   Β. Υπάλληλοι μόνιμοι-επί θητεία-μετακλητοί
   Γ. Υπάλληλοι με σχέση εργασίας δημοσίου δικαίου- με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου
   Δ. Υπάλληλοι του κράτους- υπάλληλοι ν.π.δ.δ.
2. Έκταση εφαρμογής Υπαλληλικού Κώδικα (άρθρο 1 Υ.Κ.)

3. Αμφισβήτηση ιδιότητας υπαλλήλου-Αρμόδιο όργανο

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΡΙΤΗ: ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ-ΙΔΡΥΣΗ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ ΣΧΕΣΗΣ

1. Η ίδρυση του Ανωτάτου Συμβουλίου Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.) με το ν. 2190/1994 και η συνταγματική αναθεώρηση του 2001
   Α. Κατηγορίες υπαλλήλων που υπάγονται στο Α.Σ.Ε.Π.
   Β. Συστήματα εισαγωγής
      βα. Διαγωνισμός
      ββ. Επιλογή με το κριτήριο της προτεραιότητας
2. Ειδικές διαδικασίες εισαγωγής
   Α. Υπάλληλοι Υπουργείου Εξωτερικών
   Β. Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης (ν.1388/1983)
3. Η νομική φύση της υπαλληλικής σχέσης
   Α. Υπάλληλοι με σχέση δημοσίου δικαίου (Υ.Κ.)
   Β. Υπάλληλοι με σχέση ιδιωτικού δικαίου (π.δ. 410/1988)
4. Η προϋπόθεση της κενής οργανικής θέσης
5. Διορισμός
   Α. Έννοια και αρμόδιο όργανο
   Β. Τυπικά προσόντα
      - Γενικά
      βα. Ελληνική ιθαγένεια (άρθρο 4 Υ.Κ.)
      ββ. Ηλικία (άρθρο 6 Υ.Κ.)
      βγ. Φύλο (ποσοστώσεις κατά το άρθρο 116 παρ.2 Συντ.)
      βδ. Υγεία (άρθρο 7 Υ.Κ.)
      - Ειδικά
      βα. Τίτλοι σπουδών
      ββ. Εμπειρία
   Γ. Κωλύματα διορισμού
      γα. Μη εκπλήρωση στρατιωτ. υποχρ. (άρθρο 4 Υ.Κ.)
      γβ. Ποινική καταδίκη για ορισμένα αδικήματα (άρθ.8 Υ.Κ)

γγ. Υπόδικοι

γδ. Στερούμενοι πολιτικών δικαιωμάτων

γε. Τελούντες υπό δικαστική συμπαράσταση

6. Τύπος- δημοσίευση- κοινοποίηση πράξης διορισμού

Κατάρτιση υπαλληλικής σχέσης (άρθρο 17-18 Υ.Κ.)

7. Ανάκληση διορισμού- Αναδιορισμός

Α. Προϋποθέσεις ανάκλησης διορισμού (άρθρο 20 Υ.Κ.)

Β. Έννοια και προϋποθέσεις αναδιορισμού (άρθρο 21 Υ.Κ.)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ: ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ-ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

1. Η υποχρέωση υπακοής (άρθρο 25 Υ.Κ.)
2. Καθήκον εχεμύθειας (άρθρο 26 Υ.Κ.)
3. Πόθεν έσχες (άρθρο 28 Υ.Κ.)
4. Περιορισμοί

   Α. Άσκηση ιδιωτικού έργου με αμοιβή (άρθρο 31 Υ.Κ.)

   Β. Συμμετοχή σε εταιρείες (άρθρο 32 Υ.Κ.)
5. Ασυμβίβαστα (κατοχή δεύτερης θέσης άρθρο 35 Υ.Κ.)
6. Κωλύματα (συμφέροντος-εντοπιότητας άρθρ. 36-37 Υ.Κ.)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΕΜΠΤΗ: ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

1. Ελευθερία έκφρασης (άρθρο 45 Υ.Κ.)
2. Συνδικαλιστική ελευθερία- δικαίωμα απεργίας (άρθρ. 46 Υ.Κ.)
3. Μισθός (άρθρα 41-43 Υ.Κ.)
4. Άδειες (άρθρα 48-60 Υ.Κ.)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΚΤΗ: ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ

1. Τοποθέτηση (άρθρο 65 Υ.Κ.)

   Α. Μετά το διορισμό του υπαλλήλου

   Β. Μετά την επιλογή του υπαλλήλου ως προϊσταμένου
2. Μετακίνηση (άρθρο 66 Υ.Κ.)

3. Μετάθεση (άρθρο 67 Υ.Κ.)
4. Απόσπαση (άρθρο 68 Υ.Κ.)
5. Μετάταξη (άρθρο 69 επ. Υ.Κ.)
6. Κατηγορίες-κλάδοι-προσόντα (άρθρο 76 επ. Υ.Κ.)
7. Προαγωγή-προϊστάμενοι
   Α. Βαθμολογική διάρθρωση θέσεων (άρθρο 80 Υ.Κ.)
   Β. Σύστημα προαγωγών (άρθρο 83 Υ.Κ.)
   Γ. Προϊστάμενοι οργανικών μονάδων (άρθρο 84 Υ.Κ.)
   -Κριτήρια και διαδικασία επιλογής (άρθρα 85-86 Υ.Κ.)
8. Διαθεσιμότητα (άρθρα 99-102 Υ.Κ.)
9. Αργία
   Α. Αυτοδίκαιη (άρθρο 103 Υ.Κ.)
   Β. Δυνητική (άρθρο 104 Υ.Κ.)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΒΔΟΜΗ: ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

1. Πειθαρχικά παραπτώματα. Ορισμός-απαρίθμηση (άρθ.106-107)
2. Εφαρμογή αρχών και κανόνων ποινικού δικαίου(άρθρ.108 Υ.Κ.)
3. Πειθαρχικές ποινές (άρθρο 109 Υ.Κ.)
4. Σχέση πειθαρχικής και ποινικής δίκης (άρθρο 114 Υ.Κ.)
5. Πειθαρχικά όργανα (άρθρα 116 επ.Υ.Κ.)
6. Πειθαρχική δίωξη (άρθρο 122 Υ.Κ.)
7. Προκαταρκτική εξέταση-Ε.Δ.Ε.-Ανάκριση (άρθρ 125-127 Υ.Κ)
8. Απολογία (άρθρο 134-135 Υ.Κ.)
9. Πειθαρχική απόφαση- Ένσταση- Προσφυγή (άρθρ.140-142 Υ.Κ)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΓΔΟΗ: ΛΥΣΗ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ ΣΧΕΣΗΣ

1. Παραίτηση (άρθρο 148 Υ.Κ.)
2. Έκπτωση (άρθρο 149-151 Υ.Κ.)
3. Απόλυση (άρθρα 152-155 Υ.Κ.)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

1. Η μελέτη στα αντικείμενα του δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου και του δικαίου της παιδείας που αποτελούν ειδικούς κλάδους του διοικητικού δικαίου πρέπει να γίνεται συνδυασμένα και να μην περιορίζεται στην ανάγνωση των εγχειριδίων. Ειδικότερα, για την ορθή κατανόηση των εννοιών και της εν γένει προβληματικής των αντικειμένων επιβάλλεται όπως ο φοιτητής όταν μελετά τις έννοιες που περιέχουν τα εγχειρίδια, ανατρέχει ταυτόχρονα στο κείμενο του Συντάγματος καθώς και στα κείμενα των νομοθετημάτων προκειμένου να αποκτήσει σαφή εικόνα της διατύπωσης των σχετικών διατάξεων. Στη συνέχεια απαιτείται η προσεκτική ανάγνωση των κυριότερων σημείων των δικαστικών αποφάσεων που θα διανέμονται, ώστε ο φοιτητής να εξοικειωθεί με τον τρόπο προσέγγισης των ζητημάτων που ανακύπτουν κατά την ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων τόσο του Υπαλληλικού Κώδικα όσο και των νομοθετημάτων που διέπουν την παιδεία της χώρας.
2. Η προτεινόμενη συνδυασμένη μελέτη εγχειριδίου-Συντάγματος-νομοθετημάτων και δικαστικών αποφάσεων επιβάλλεται από τη φύση της νομικής επιστήμης, και ιδίως του διοικητικού δικαίου. Ο νομικός καλείται συχνά να επιλύσει σύνθετα προβλήματα ερμηνείας συνταγματικών και νομοθετικών διατάξεων και γι' αυτό πρέπει να είναι εξοικειωμένος με ταυτόχρονη έρευνα στη θεωρία και στη νομολογία. Είναι σαφές ότι ο φοιτητής της νομικής πρέπει να προετοιμάζεται κατάλληλα για να ανταποκριθεί στις αυξημένες απαιτήσεις ήδη από το στάδιο της μελέτης των μαθημάτων στο πλαίσιο των σπουδών του.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ **6.10.2009**
ΤΜΗΜΑ ΝΟΜΙΚΗΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΫΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ- ΔΙΚΑΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Οι φοιτητές που επιθυμούν να αναλάβουν εργασία σ' ένα από τα θέματα που αναφέρονται παρακάτω, η οποία δεν θα υπερβαίνει τις δέκα σελίδες, να το δηλώσουν στον διδάσκοντα έως το τέλος Οκτωβρίου. Θα δοθούν οδηγίες για τη συλλογή του υλικού και τη σύνταξη της εργασίας.

1. Μετακλητοί και επί θητεία δημόσιοι υπάλληλοι: έννοια και διακρίσεις
2. Η επιλογή προϊσταμένων οργανικών μονάδων στη δημόσια διοίκηση
3. Η πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων μέσα από τη διαδικασία του Α.Σ.Ε.Π.
4. Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου Σταυρόπουλος κατά Ελλάδος και η επίδρασή της στη σχέση πειθαρχικής – ποινικής δίκης κατά τον Υπαλληλικό Κώδικα
5. Πειθαρχική δίκη και ποινική δίκη: ομοιότητες και διαφορές- εφαρμογή αρχών του ποινικού δικαίου στην πειθαρχική δίκη
6. Το νομοθετικό καθεστώς για την ίδρυση και λειτουργία κολλεγίων
7. Η ακαδημαϊκή αναγνώριση τίτλων σπουδών της αλλοδαπής από τον Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π. (πρώην ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α.)
8. Τα επαγγελματικά δικαιώματα των κατόχων τίτλων σπουδών από χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αριθμός 1810/1983
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΕΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκείμενον εκ των μελών αυτού, Αγγ. Ιατρίδη, Προέδρου, Θ. Κουρουσοπούλου, Αντιπροέδρου, Π. Μακροπούλου, Γ. Σκουρτσή, Κ. Λασσαδού, Β. Λεονταρίτη, Β. Ρώτη, Τ. Δημητρακάκη, Μ. Μουζουράκη, Δ. Παΐζη, Θ. Παπαδάκη, Μ. Δεκλερή, Σ. Νικολάου, Χ. Φατούρου, Β. Μποτοπούλου, Φ. Κατζούρου, Δ. Μαργαρίτη, Π. Αθανασοπούλου, Σ. Σπηλιωτοπούλου, Γ. Κουτνατζή, Αν. Μαρίνου, Τ. Κουνδούρου, Ιω. Τζεβελεκάκη, Γ. Γραίγου, Αδ. Φαρμάκη, Γ. Κουβελάκη, Χ. Μακρίδη, Κ. Γ. Χαλαζωνίτη, Χ. Γεραρή, Συμβούλων της Επικρατείας, Κ. Μενουδάκου και Γ. Παπαμεντζελοπούλου, Παρέδρων του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τω ακροατηρίω του τη 26η Νοεμβρίου 1982, παρούσης και της Γραμματέως Αθ. Μητροπούλου, ίνα δικάση την κατωτέρω εκτιθεμένην υπόθεσιν επί τη από 10η Σεπτεμβρίου 1982 αιτήσει:

τ η ς Άννας Ευαγ. Κοζανίτου, τέως Αναπληρωτού Γενικού Διευθυντού του Δήμου Πειραιώς, κατοίκου Πειραιώς, οδός Πανουργιά 14), παραστάσης δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Κ. Μενεΐδη (Α.Τ. 30/1982), δυνάμει πληρεξουσίου,

κ α τ ά του Υπουργού Προεδρίας Κυβερνήσεως, του Υπουργού Εσωτερικών, παραστάντων δια των Αστ. Χρυσανθακοπούλου, Γ. Σγουρίτσα, Αντ. Καμπίτση, Συμβούλων της Διοικήσεως και Αγγ. Βουδούρη, Παρέδρου της Διοικήσεως, και του Δήμου Πειραιώς, παραστάντος δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Μιχ. Αλεξοπούλου (Α.Τ. 7197/1982) δυνάμει αποφάσεως του Δημάρχου,

π ε ρ ί ακυρώσεως 1) της υπ' αριθ. 48968/1-7-1982 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εσωτερικών, δημοσιευθείσης εις το υπ' αριθμ. 487/15-7-1982 φύλλον της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, τεύχος δεύτερον, εκδοθείσης κατ' εξουσιοδότησιν των διατάξεων του άρθρου 2 παρ. 10 του Ν. 1232/1982 "Επαναφορά σε ισχύ, τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του Ν.Δ. 4352/1964 και άλλες διατάξεις" (ΦΕΚ 22 Α). β) της υπ' αριθμ. 17017/4077/5.8.1982 αποφάσεως του Δημάρχου Πειραιώς, δι' ης διεπιστώθη η αυτοδικαία απόλυσις της αιτούσης εκ της υπηρεσίας, λόγω καταργήσεως θέσεως, γ) πάσης ετέρας συναφούς πράξεως ή παραλείψεως της Διοικήσεως.

Α κ ο ύ σ α ν του Εισηγητού, Συμβούλου της Επικρατείας Γ. Γραίγου, αναγνόντος και αναπτύξαντος την έκθεσιν αυτού.

Α κ ο ύ σ α ν του πληρεξουσίου του αιτούσης, αναπτύξαντος και προφορικώς τους λόγους της υπό κρίσιν αιτήσεως και αιτησαμένου την παραδοχήν αυτής, του πληρεξουσίου του Δήμου Πειραιώς, αιτησαμένου την απόρριψιν ταύτης και των αντιπροσώπων των Υπουργών, αναφερθέντων εις την εισήγησιν.

Ι δ ό ν τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σκεφθέν κατά τον Νόμον

Επειδή δια της υπό κρίσιν αιτήσεως, βελτιωθείσης δια του από 12.10.1982, νομοτύπως κατατεθέντος και κοινοποιηθέντος προσθέτου δικογράφου και δια την οποίαν κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη και το παράβολον (γραμμάτια υπ' αριθ. 64424, 64425/1982 και 429954, 385000/1982), η αιτούσα, αναπληρωτής γενικός διευθυντής του Δήμου Πειραιώς, ζητεί την ακύρωσιν α) της υπ' αριθ. 48968/1.7.1982 αποφάσεως των Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εσωτερικών, υπό τον τίτλον "Κατάργηση ιεραρχικών βαθμίδων γενικών διευθύνσεων και υπηρεσιών, θέσεων και βαθμών γενικών διευθυντών των Δήμων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης" (ΦΕΚ 487/15-7-1982 τ. Β΄), εκδοθείσης κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 2 παρ. 10 του ν. 1232/1982 και κατόπιν γνώμης των Δημοτικών Συμβουλίων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, διατυπωθείσης, αντιστοίχως, εις τας υπ' αριθ. 611/25-5-82, 185/17-6-82, 375/28-5-82 πράξεις αυτών και β) της υπ'αριθμ. 17017/4077/82 πράξεως του Δημάρχου Πειραιώς, δια της οποίας διεπιστώθη η αυτοδικαία απόλυσις αυτής εκ της υπηρεσίας λόγω καταργήσεως της θέσεώς της από 15-7-1982, ημερομηνίας δημοσιεύσεως της ανωτέρω υπό στοιχ. α΄ αποφάσεως, εις την Ε.τ.Κ.

Επειδή η πρώτη των προσβαλλομένων κοινή απόφασις των Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εσωτερικών, αφορώσα εις κατάργησιν θέσεων κλπ. έχει χαρακτήρα κανονιστικόν (βλ. Σ.Ε. 2528/1970, 436/1977, 3504/1979), ούτω, η υπό κρίσιν αίτησις, κατατεθείσα

εις το Συμβούλιον της Επικρατείας την 13-9-1982, ήτοι την 60ην ημέραν από της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ταύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (15-7-1982), ασκείται κατ' αυτής εμπροθέσμως, ενώ, εξ άλλου, εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς ασκείται αύτη και κατά της δευτέρας των προσβαλλομένων διαπιστωτικής πράξεως του Δημάρχου Πειραιώς, εκδοθείσης προ της καταθέσεως ταύτης, δημοσιευθείσης δε εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 213/21-9-1982 τ. ΠΝΠΔΔ), μετά την κατάθεσιν αυτής (πρβλ. ΣΕ 547/1973, 743/1961-2887/1965, 889/1966).

Επειδή ο νόμος 1232/1982, υπό τον τίτλον. "Επαναφορά σε ισχύ, τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του Ν.Δ. 4352/1964 και άλλες διατάξεις", εις το άρθρον 2 αυτού, προέβλεψεν ότι από της ενάρξεως της ισχύος αυτού καταργούνται αυτοδικαίως εις απάσας τας δημοσίας υπηρεσίας, άπασαι αι ιεραρχικαί βαθμίδες γενικών διευθύνσεων, αι θέσεις γενικών διευθυντών και ο 1ος βαθμός, ως και αι βαθμίδες των υπηρεσιών, αι θέσεις και ο βαθμός αναπληρωτών γενικών διευθυντών μόνιμοι, επί θητεία ή συμβάσει (παρ. 1), ότι οι κάτοχοι των θέσεων αι οποίαι καταργούνται απολύονται αυτοδικαίως κατά την έναρξιν της ισχύος του νόμου τουτού, εκδοθείσης διαπιστωτικής πράξεως του αρμοδίου Υπουργού, βεβαιούσης την πραγματικήν και συντάξιμον υπηρεσίαν (παρ. 3) και ότι άπασαι αι αρμοδιότητες των καταργουμένων βαθμίδων επαναφέρονται εις τον οικείον Υπουργόν, ο οποίος, δι' αποφάσεώς του, μεταβιβάζει τας μεν αποφασιστικάς εις τους Γενικούς Γραμματείς και εις τους υπ' αυτούς ανωτέρους υπαλλήλους, τας δε επιτελικάς (τεχνικάς ή εκπαιδευτικάς ή επιστημονικάς κ.λπ.) εις συμβούλους ή συνεργάτας οι οποίοι κατέχουν νομοθετημένας θέσεις συμφώνως προς το άρθρον 103 παρ. 3 του Συντάγματος (παρ. 4), περαιτέρω εις το αυτό άρθρον 2 προβλέπεται ότι εις τους υπαλλήλους οι οποίοι υπάγονται εις τας ανωτέρω παραγράφους και οι οποίοι δεν έχουν συμπληρώσει τριακονταπενταετή συντάξιμον υπηρεσίαν, κατά τας οικείας συνταξιοδοτικάς διατάξεις, ειδικός νόμος, συμφώνως προς το άρθρον 73 του Συντάγματος, θα χορηγήση τρία πλασματικά έτη, κατ' ανώτατον όριον, άνευ, υπερβάσεως, εν ουδεμία περιπτώσει, της τριακονταπενταετούς συνταξίμου υπηρεσίας (παρ. 5), ότι οι εκ των ανωτέρω, οι οποίοι, και μετά τον προσυπολογισμόν της ρηθείσης τριετίας, δεν συμπληρώνουν εικοσιπενταετή συντάξιμον υπηρεσίαν δύναται, δι' αιτήσεως των, να ζητήσουν τον επαναδιορισμόν των εις την υπηρεσίαν και τον κλάδον τους με 2ον βαθμόν εις θέσιν συνιστωμένην δια κοινής αποφάσεως του Υπουργού Προεδρίας Κυβερνήσεως και του αρμοδίου κατά περίπτωσιν Υπουργού, η οποία καταργείται με την αποχώρησιν του υπαλλήλου εκ της υπηρεσίας η αίτησις, άνευ όρων ή προϋποθέσεων, υποβάλλεται εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός μηνός από της ενάρξεως της ισχύος του νόμου, όσοι δε διορισθούν θα διατηρήσουν τας τακτικάς αποδοχάς των μέχρις εξισώσεώς των προς το πέραν του καταληκτικού βαθμού μισθολογικόν κλιμάκιον, συμφώνως προς τας ρυθμίσεις του άρθρου 3 του νόμου αυτού και θα ενταχθούν εις την σειράν αρχαιότητος ην είχον κατά τον χρόνον προαγωγής των (παρ. 6), όσοι εκ των απολυομένων υπήγοντο προ της καταλήψεως θέσεως γενικού διευθυντού και αναπληρωτού γενικού διευθυντού εις τας διατάξεις του ν. 993/1979 ή παρομοίου ειδικού νόμου δια μη τακτικούς υπαλλήλους, δύνανται να επιλέξουν μεταξύ της συνταξιοδοτήσεώς των με τον αυτόν χρόνον της παρ. 5 ή του επαναδιορισμού των υπό τας προϋποθέσεις και την διαδικασίαν της παρ. 6 (παρ. 8) και ότι καταργούνται άπασαι αι διατάξεις νόμων ή άλλων κανονιστικών πράξεων αι οποίαι προβλέπουν ανάθεσιν καθηκόντων των καταργουμένων θέσεων και βαθμών εις οιονδήποτε κρατικόν λειτουργόν ή υπάλληλον έμμισθον ή άμισθον, αι δε σχετικαί πράξεις αναθέσεως καθηκόντων, παύουν να ισχύουν αυτοδικαίως (παρ. 9). Τέλος εις την παρ. 10 του ιδίου άρθρου 2 του ν. 1232/1982 ωρίσθησαν τα εξής: "Για τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοικήσεως, τα κατά το Σύνταγμα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τα θέματά της καταργήσεως βαθμίδων, θέσεων και βαθμών και τα της τύχης των κατεχόντων αυτάς διοικητικών γενικά υπαλλήλων ρυθμίζονται σύμφωνα με τις διαρθρωτικές απαιτήσεις και τις υπηρεσιακές ανάγκες κάθε δημόσιου οργανισμού, κατά προσαρμογή πάντοτε προς τις αρχές του νόμου αυτού, με κοινές αποφάσεις του εποπτεύοντος Υπουργού και του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως, μετά γνώμην του οργάνου διοικήσεως, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως και των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων".

Επειδή το Σύνταγμα εις το άρθρον 43 ορίζει ότι: "1. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκδίδει τα αναγκαία διατάγματα προς εκτέλεσιν των νόμων, ουδέποτε δε δύναται να αναστείλη την εφαρμογήν των ουδέ να εξαιρέση τινά της εκτελέσεως αυτών. 2. Επί τη προτάσει του αρμοδίου Υπουργού επιτρέπεται η έκδοσις κανονιστικών διαταγμάτων, βάσει ειδικής εξουσιοδοτήσεως νόμου και εντός των ορίων ταύτης. Εξουσιοδότησις προς έκδοσιν κανονιστικών πράξεων υπό ετέρων οργάνων της

διοικήσεως επιτρέπεται προκειμένου περί ρυθμίσεως ειδικωτέρων θεμάτων ή θεμάτων τοπικού ενδιαφέροντος ή τεχνικού ή λεπτομερειακού χαρακτήρος. 3. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκδίδει οργανωτικά διατάγματα προς ρύθμισιν των εις την εσωτερικήν αποκλειστικώς διάρθρωσιν και λειτουργίαν των υπηρεσιών του Κράτους και των δημοσίων οργανισμών αναγομένων θεμάτων, αποκλεισμένης της δι' αυτών αυξήσεως του αριθμού του προσωπικού, ως και της μεταβολής της βαθμολογικής διαρθρώσεως τούτου. Τα οργανωτικά ταύτα διατάγματα εκδίδονται μετά γνώμην ανωτάτου συμβουλίου αποτελουμένου κατά τα δυο τρία τουλάχιστον των μελών του εκ δικαστικών λειτουργών, ως νόμος ορίζει. 4. Δια νόμων ψηφιζομένων υπό της Ολομελείας της Βουλής δύναται να παρέχεται εξουσιοδότησις προς έκδοσιν κανονιστικών διαταγμάτων δια την ρύθμισιν των εις αυτούς εν γενικώ πλαισίω καθοριζομένων θεμάτων. Δια των νόμων τούτων χαράσσονται αι γενικαί αρχαί και κατευθύνσεις της ακολουθητέας ρυθμίσεως και τίθενται χρονικά όρια δια την χρήσιν της εξουσιοδοτήσεως. 5. Τα κατά το άρθρον 72 παράγραφος 1 θέματα της αρμοδιότητος της Ολομελείας της Βουλής δεν δύναται να αποτελέσουν αντικείμενον της κατά την προηγουμένην παράγραφον εξουσιοδοτήσεως".

Επειδή, δια των ανωτέρω διατάξεων, αναγνωρίζεται, κατ' αρχήν, εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας ευθέως το δικαίωμα δια την έκδοσιν ωρισμένου περιεχομένου διαταγμάτων, περαιτέρω δε παρέχεται εις τον νομοθέτην η εξουσία όπως την ιδίαν αυτού, κατά το Σύνταγμα, αρμοδιότητα προς θέσπισιν κανόνων δικαίου μεταβιβάζη, πλην ωρισμένων εξαιρέσεων, εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας, ασκούντα αυτήν δια κανονιστικών διαταγμάτων. Ειδικώτερον, η εν λόγω εξουσιοδότησις αφορά αφ' ενός εις ρύθμισιν θεμάτων καθοριζομένων εν γενικώ πλαισίω και υπό ωρισμένους όρους δια νόμων ψηφιζομένων υπό της Ολομελείας της Βουλής (νόμων πλαισίων) και αφ' ετέρου εις την ρύθμισιν ειδικών θεμάτων, προσδιοριζομένων συγκεκριμένως υπό του νομοθέτου, δια της εξουσιοδοτήσεως. Κατ' εξαίρεσιν δε από του τιθεμένου κανόνος ότι η νομοθετική εξουσιοδότησις παρέχεται γενικώς εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας, επιτρέπεται εις τον νομοθέτην όπως εις την τελευταίαν των ανωτέρω περιπτώσεων, την αφορώσαν εις ειδικώς οριζόμενα θέματα, αναθέτη και εις έτερα όργανα της Διοικήσεως την ρύθμισιν, δια κανονιστικών πράξεων, πλην άλλων, και "ειδικωτέρων" θεμάτων (ΣΕ ολ. 2075/1978 κ.α.).

Επειδή εν προκειμένω ο μνησθείς νόμος 1232/1982, ως συνάγεται εκ των παρατεθεισών ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 2 αυτού, προκειμένου περί των δημοσίων υπηρεσιών, ερρύθμισεν ευθέως τα της καταργήσεως βαθμίδων, θέσεων και βαθμών γενικών και αναπληρωτών γενικών διευθυντών, τα των αρμοδιοτήτων των καταργουμένων βαθμίδων θέσεων και βαθμών, ως κατά της τύχης των κατεχόντων τας καταργουμένας θέσεις υπαλλήλων, προκειμένου δε περί των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, παρέσχεν εξουσιοδότησιν εις τον Υπουργόν, Προεδρίας της Κυβερνήσεως και τον εποπτεύοντα Υπουργόν, να ρυθμίσουν, δια κοινής αυτών αποφάσεως, τα αυτά ως άνω θέματα, συμφώνως προς τας διαρθρωτικάς απαιτήσεως και τας υπηρεσιακάς ανάγκας εκάστου δημοσίου οργανισμού, κατά προσαρμογήν πάντοτε προς τας αρχάς του παρέχοντος την εξουσιοδότησιν νόμου. Ούτω, η εξουσιοδότησις αύτη, αναφερομένη εις την ρύθμισιν των εν λόγω συγκεκριμένων θεμάτων εν σχέσει προς τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, επί σκοπώ εφαρμογής και επ' αυτών των αφορωσών εις τας δημοσίας υπηρεσίας αντιστοίχων ρυθμίσεων του εξουσιοδοτικού νόμου, κατόπιν προσαρμογής αυτών προς τας ιδιομορφίας εκάστου νομικού προσώπου, αφ' ενός μεν είναι ειδική, ως προσδιορίζουσα συγκεκριμένως το αντικείμενον της κανονιστικής ρυθμίσεως, αφ' ετέρου δε υπό το εκτεθέν περιεχόμενον της, αφορά εις "ειδικώτερον θέμα" εν τη έννοια της προδιαληφθείσης διατάξεως του άρθρου 43 παρ. 2 του Συντάγματος και ως εκ τούτου, θεμιτής, κατά την τελευταίαν ταύτην διάταξιν η εξουσιοδότησις αύτη παρεσχέθη εις τους ειρημένους Υπουργούς και όχι εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας. Αν και, κατά την γνώμην δυο μελών του Δικαστηρίου, η εξουσιοδότησις του άρθρου 2 παρ. 10 του Ν. 1232/1982 αντίκειται εις το άρθρον 43 παρ. 2 του Συντάγματος. Διότι, κατά μεν την παγίαν νομολογίαν του δικαστηρίου τούτου, ως "ειδικώτερον θέμα" δεκτικόν ρυθμίσεως δια κανονιστικής αποφάσεως νοείται μόνον η μερικωτέρα περίπτωσις θέματος ρυθμιζομένου κατ' αρχήν υπό του νόμου, εν προκειμένω, όμως η επίμαχος εξουσιοδότησις, παρεχομένη εις Υπουργός και όχι εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας, αφορά πράγματι εις αυτό τούτο το αντικείμενου του εξουσιοδοτικού νόμου, ήτοι εις τα "θέματα της καταργήσεως βαθμίδων, θέσεων και βαθμών και τα της τύχης των κατεχόντων αυτάς διοικητικών υπαλλήλων". Τοιουτοτρόπως είναι έκδηλον ότι τα αυτά θέματα, προκειμένου μεν περί των διοικητικών υπηρεσιών, ρυθμίζει ο ίδιος ο ν. 1232/1982, προκειμένου δε περί των υπηρεσιών των

διαφόρων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου αναθέτει εις κανονιστικήν απόφασιν υπουργικού επιπέδου, τουθ' όπερ σημαίνει ότι Υπουργοί και όχι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ως έδει κατ' άρθρον 43 παρ. 2 του Συντάγματος, θα αποφασίζουν αν η προφανώς μείζονος σημασίας ρύθμισις του νόμου θα επεκταθή ή μη εις τα Ν.Π.Δ.Δ. και με ποίας προσαρμογάς.

Επειδή δια των διατάξεων του άρθρου 102 του ισχύοντος Συντάγματος (1975), οριζουσών, το μεν ότι η διοίκησις των τοπικών υποθέσεων ανήκει εις τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοικήσεως (παρ. 1), το δε ότι οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως απολαύουν διοικητικής αυτοτέλειας (παρ. 2), δεν καθιερούται υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως αυτονομία, ουδ' εξουσία του θέτειν αυτοτελώς κανόνας δικαίου, αλλά παρέχεται εις τούτους μόνον αυτοδιοίκησις, ήτοι εξουσία του αποφασίζειν επί των τοπικών υποθέσεων δι' ιδίων οργάνων, εντός των πλαισίων των γενικών κανόνων οι οποίοι διέπουν την οργάνωσιν και λειτουργίαν αυτών (πρβλ. ΣΕ 2078/1978), η θέσπισις όμως των κανόνων τούτων ανήκει εις την περιοχήν του νόμου η της κατ' εξουσιοδότησιν τούτου νομοθετούσης διοικήσεως, ως εις αυτήν ανήκει και η οργάνωσις οιασδήποτε δημοσίας υπηρεσίας, κρατικής ή αυτοδιοικουμένης (πρβλ. ΣΕ 1899/1952, 787/1967 κ.α.). Κατά συνέπειαν η διαληφθείσα διάταξις του άρθρου 2 παρ. 10 του ν. 1232/1982 δια της οποίας παρέχεται εξουσιοδότησις εις τους Υπουργούς Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εσωτερικών όπως δια κοινής αποφάσεως αυτών ρυθμίζουν τα της καταργήσεως βαθμίδων, θέσεων και βαθμών, τα της αρμοδιότητος των καταργουμένων θέσεων και της τύχης των κατεχόντων αυτάς διοικητικών γενικώς υπαλλήλων των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, ήτοι εις θέματα αφορώντα εις την οργάνωσιν των υπηρεσιών των οργανισμών τούτων, ο καθορισμός των οποίων ανήκει, κατά τ' ανωτέρω, εις την εξουσίαν του νομοθέτου ή της κατ' εξουσιοδότησιν αυτού νομοθετούσης διοικήσεως δεν αντίκειται εις το άρθρον 102 του Συντάγματος δια του οποίου κατοχυρούται η αυτοτέλεια αυτών υπό την εκτεθείσαν ανωτέρω έννοιαν. Όθεν τα περί του εναντίου δια της υπό κρίσιν αιτήσεως προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

Επειδή η παρατεθείσα ανωτέρω εξουσιοδοτική διάταξις του άρθρου 2 παρ. 10 του ν. 1232/1982, δεν αποκλείει την έκδοσιν ενιαίας κανονιστικής αποφάσεως ρυθμιζούσης τα περί ων η εξουσιοδότησις θέματα ως προς πλείονα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου , ούτω, νομίμως από της απόψεως ταύτης, η προσβαλλομένη κανονιστική απόφασις ερρύθμισε τα θέματα ταύτα ενιαίως δια τους Δήμους Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης. Εξ άλλου το γεγονός ότι η εν λόγω κανονιστική απόφασις δεν διέλαβεν ιδίας ρυθμίσεις ως προς την τύχην των υπαλλήλων οι οποίοι κατείχον τας δι' αυτής καταργηθείσας θέσεις, αλλά παρέπεμψεν, ως προς το θέμα τούτο, εις τας αντιστοίχους δια του υπαλλήλους των δημοσίων υπηρεσιών διατάξεις του εξουσιοδοτικού νόμου, δεν συνιστά υπέρβασιν εξουσιοδοτήσεως, διότι η διαληφθείσα εξουσιοδότησις, υπό την εκτεθείσαν ανωτέρω έννοιαν αυτής, δεν απέκλεισε την τοιαύτην κατά παραπομπήν εις τας διατάξεις του νόμου τούτου ρύθμισιν του ως είρηται θέματος. Όθεν τα περί του εναντίου δια των σχετικών λόγων ακυρώσεως προβαλλόμενα, είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα.

Επειδή αι επί τη βάσει ειδικής νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως εκδιδόμεναι υπό της Διοικήσεως κανονιστικαί πράξεις, δεν χρήζουν ως εκ της φύσεως των αιτιολογίας, ελέγχονται δε μόνον υπό του ακυρωτικού δικαστού από της απόψεως της τηρήσεως των δια την έκδοσιν των τασσομένων υπό της εξουσιοδοτικής διατάξεως προϋποθέσεων και της μη υπερβάσεως της εξουσιοδοτήσεως (ΣΕ 1134, 2034, 3831/1978, 4277/1980 κ.α.). Εν προκειμένω, εις την προσβαλλομένην κανονιστικήν απόφασιν ρητώς βεβαιούται ότι δια την έκδοσιν της ελήφθησαν υπ' όψιν αι διαρθρωτικαί και υπηρεσιακαί ανάγκαι των Δήμων, Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, ούτω δε εγένετο ορθή χρήσις της ως άνω εξουσιοδοτήσεως. Εξ άλλου η μετ' εκτίμησιν των ως είρηται αναγκών κρίσις των εκδόντων την προσβαλλομένην κανονιστικήν απόφασιν Υπουργών ότι ενδείκνυται η κατάργησις των εν λόγω βαθμίδων, θέσεων και βαθμών εις τους ως άνω Δήμους εκφεύγει, ως ουσιαστική, τον ακυρωτικόν έλεγχον (πρβλ. ΣΕ 2406/74). Όθεν, ο λόγος ακυρώσεως περί ανεπαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλομένης κανονιστικής αποφάσεως, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος, ο αυτός δε λόγος καθ' ο μέρος πλήττει την ως είρηται ουσιαστικήν κρίσιν είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος.

Επειδή δια του άρθρου 103 του Συντάγματος ορίζονται τα ακόλουθα: 1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεσταί της θελήσεως του Κράτους και υπηρετούν τον λαόν, οφείλοντες πίστιν εις το Σύνταγμα και αφοσίωσιν εις την Πατρίδα. Τα προσόντα και ο τρόπος του διορισμού τούτων καθορίζονται υπό του νόμου. 2. Ουδείς δύναται να διορισθή υπάλληλος εις μη νενομοθετημένην οργανικήν θέσιν. Εξαιρέσεις δύναται να προβλέπωνται υπό ειδικού νόμου προς κάλυψιν απροβλέπτων και επειγουσών αναγκών δια προσωπικού προσλαμβανομένου δι' ωρισμένην

χρονικήν περίοδον, επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου. 3. Οργανικαί θέσεις ειδικού επιστημονικού, ως και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού, δύναται να πληρούνται δια προσωπικού προσλαμβανομένου επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου. Νόμος ορίζει τους όρους της προσλήψεως, ως και τας ειδικωτέρας εγγυήσεις, υφ' άς τέλει το προσλαμβανόμενον προσωπικόν. 4. Οι κατέχοντες οργανικάς θέσεις δημόσιοι υπάλληλοι είναι μόνιμοι, εφ' όσον υφίστανται αι θέσεις αύται. Ούτοι εξελίσσονται μισθολογικώς κατά τους όρους του νόμου, πλην δε των περιπτώσεων της αποχωρήσεως λόγω ορίου ηλικίας και της παύσεως συνεπεία δικαστικής αποφάσεως, δεν δύναται να μετατεθούν άνευ γνωμοδοτήσεως, ουδέ να υποβιβασθούν ή παυθούν άνευ αποφάσεως υπηρεσιακού συμβουλίου, αποτελουμένου κατά τα δυο τρίτα αυτού, τουλάχιστον, εκ μονίμων δημοσίων υπαλλήλων. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων τούτων χωρεί προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως νόμος ορίζει. 5. Της μονιμότητος δύναται να εξαιρούνται, δια νόμου, ανώτατοι διοικητικοί υπάλληλοι των εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας θέσεων, οι απ' ευθείας διοριζόμενοι επί πρεσβευτικώ βαθμώ, οι υπάλληλοι της Προεδρίας της Δημοκρατίας και των γραφείων του Πρωθυπουργού, των Υπουργών και Υφυπουργών. 6. Αι διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων έχουν εφαρμογήν και επί των υπαλλήλων της Βουλής, διεπομένων εξ ολοκλήρου κατά τα λοιπά υπό του Κανονισμού αυτής, ως και επί των υπαλλήλων των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.

Επειδή εκ των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι η Δημοσία Διοίκησις οργανούται και στελεχούται δια μονίμων υπαλλήλων, εν ιεραρχία τελούντων και μόνον, κατ' εξαίρεσιν, εις τας υπό του Συντάγματος προβλεπομένας περιπτώσεις και επί τη συνδρομή των υπ' αυτού οριζομένων προϋποθέσεων είναι επιτρεπτή, ως εκ των εκάστοτε συντρεχουσών συνθηκών, η πλήρωσις ωρισμένων θέσεων, ως εκ της φύσεως των αρμοδιοτήτων των, δι' υπαλλήλων επί σχέσει δημοσίου δικαίου μετακλητών ή επί θητεία, η επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου. Εκ των αυτών διατάξεων συνάγεται ότι είναι επιτρεπτή η υπό του νόμου ή της κατ' εξουσιοδότησιν νομοθετούσης Διοικήσεως κατάργησις αριθμού τίνος οργανικών θέσεων ή και βαθμίδος τίνος της υπαλληλικής ιεραρχίας και η συνέπεια ταύτης απόλυσις των κατεχόντων τας σχετικάς θέσεις, ως και η κατάργησις των σχετικών αρμοδιοτήτων ή η μεταβίβασις αυτών εις άλλους διοικητικούς υπαλλήλους εκ των κατά τα ανωτέρω υπό του Συντάγματος προβλεπομένων, ήτοι όχι μόνον εις μονίμους υπαλλήλους αλλά και εις κατέχοντας οργανικάς θέσεις υπαλλήλους, μετακλητούς ή επί θητεία ή επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου, υπό τον πρόδηλον όμως όρον ότι η μεν τοιαύτη κατάργησις μονίμων θέσεων ή βαθμίδων δεν είναι τοιαύτης εκτάσεως ώστε να παραβιάζεται κατ' ουσίαν, ο κατά τα ανωτέρω συνταγματικός κανών της οργανώσεως και στελεχώσεως της Δημοσίας Διοικήσεως δια μονίμων διοικητικών υπαλλήλων, η δε μεταβίβασις των αρμοδιοτήτων των καταργουμένων θέσεων ή βαθμίδων εις τους ανωτέρω μη μονίμους υπαλλήλους δικαιολογείται ως εκ της φύσεως των αρμοδιοτήτων τούτων.

Επειδή δια της προσβαλλομένης κανονιστικής αποφάσεως υπ' αριθ. 48968/1-7-1982, τ. Β΄ 487/15-7-1982), εκδοθείσης επί τη βάσει της διαληφθείσης εξουσιοδοτήσεως του άρθρου 2 παρ. 10 του ν. 1232/1982, κατηργήθησαν από της ισχύος αυτής, άπασαι αι οργανωτικαί βαθμίδες γενικών διευθύνσεων και υπηρεσιών, αι θέσεις και οι βαθμοί γενικών διευθυντών καθώς και αι θέσεις και οι βαθμοί αναπληρωτών γενικών διευθυντών, μόνιμοι, των Δήμων Αθηναίων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης (παρ. 1), ωρίσθη δε περαιτέρω ότι: "Όλες οι αρμοδιότητες των καταργουμένων βαθμίδων θέσεων και βαθμών περιέχονται στο ατομικό ή συλλογικό όργανο που έχει κατά νόμο τη διοίκηση και εκπροσώπηση του Δήμου ανεξάρτητα από την ονομασία του. Αρμοδιότητες που ασκούσαν οι καταργούμενες βαθμίδες κατά μεταβίβαση από τα ατομικά ή συλλογικά όργανα του Δήμου επαναφέρονται σ' αυτά. Οι αποφασιστικές αρμοδιότητες οι οποίες είτε περιέρχονται, είτε επαναφέρονται στα κατά τ' ανωτέρω όργανα, μεταβιβάζονται σε προϊσταμένους οργανικών μονάδων. Τυχόν επιτελικές αρμοδιότητες (τεχνικές ή εκπαιδευτικές ή επιστημονικές κλπ.) μεταβιβάζονται σε τυχόν συμβούλους ή συνεργάτας κατά τας διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 2 του ν. 1232/1982 .....". (παρ. 2).

Επειδή δια των εν τη ηγουμένη σκέψει διατάξεων της προσβαλλομένης κανονιστικής αποφάσεως, το μεν καταργούνται αι οργανωτικαί βαθμίδες των γενικών διευθύνσεων και υπηρεσιών ως και αι θέσεις των γενικών διευθυντών και αναπληρωτών γενικών διευθυντών των περί ων αύτη Δήμων, το δε μεταβιβάζονται αι αρμοδιότητες των καταργουμένων θέσεων δια των οικείων οργάνων διοικήσεως του αντιστοίχου Δήμου αι μεν αποφασιστικαί εις τους προϊσταμένους οργανικών μονάδων, αι δε επιτελικαί, ήτοι αι αναφερόμεναι εις τον σχεδιασμόν, συντονισμόν και

την εν γένει διαμόρφωσιν της πολιτικής των περί ων ανωτέρω οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, εις υπαλλήλους της μνησθείσης παρ. 3 του άρθρου 103 του Συντάγματος.

Επειδή δια των ως άνω διατάξεων περιοριζομένων εις την κατάργησιν θέσεων της κορυφής της υπαλληλικής ιεραρχίας και την μεταβίβασιν των μεν αποφασιστικών αρμοδιοτήτων των θέσεων τούτων εις προϊσταμένους οργανικών μονάδων, ήτοι εις μονίμους υπαλλήλους, των δε υπό την εκτεθείσαν έννοιαν επιτελικών εις υπαλλήλους επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου προβλεπομένους υπό της παρ. 3 του άρθρου 103 του Συντάγματος, κατά την έννοιαν της οποίας επιτρέπεται η ανάθεσις εις τους υπαλλήλους και τοιαύτης φύσεως αρμοδιοτήτων, δεν παραβιάζεται ο συνταγματικός κανών της οργανώσεως και στελεχώσεως της δημοσίας διοικήσεως δια μονίμων διοικητικών υπαλλήλων. Ούτως έχουσα η ρύθμισις αύτη συμπορεύεται προς τας διαληφθείσας διατάξεις του άρθρου 103 του Συντάγματος, πάντα δε τα περί του εναντίου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Αν και κατά την γνώμην οκτώ μελών του δικαστηρίου, δια των διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος τίθενται οι συνταγματικοί περιορισμοί, οι οποίοι δεσμεύουν τον κοινόν νομοθέτην αφ' ενός μεν ως προς την οργάνωσιν της Διοικήσεως, αφ' ετέρου δε ως προ την νομικήν θέσιν των υπαλλήλων αυτής. Πράγματι δε, δια της 1 του άρθρου τούτου (στοιχούσης προς τας διατάξεις των άρθρων 29 παρ. 3, 56 και 57 παρ. 3 του Συντάγματος) κατοχυρούται το σύστημα της πολιτικώς ουδετέρας Διοικήσεως, ήτοι Διοικήσεως της οποίας η οργάνωσις και στελέσωσις παρέχει τας εγγυήσεις αντικειμενικής εκτελέσεως του νόμου, συμφώνως προς την θεμελιώδη αρχήν του Κράτους Δικαίου. Τοιαύται βασικαί εγγυήσεις είναι ότι: α) η οργάνωσις της Διοικήσεως στηρίζεται κατ' αρχήν επί της οργανικής θέσεως ως ελαχίστου μορίου αυτής, η έννοια δε της οργανικής θέσεως είναι αρρήκτως συνδεδεμένη με αντίστοιχον διοικητικήν αρμοδιότητα πληρούσαν διαρκή ανάγκην του κράτους, β) αι οργανικαί θέσεις διαρθρούνται εις ιεραρχίαν, η οποία, ανεξαρτήτως της βαθμολογικής συνθέσεως της, εξικνείται πάντως μέχρι της κορυφαίας αμιγώς διοικητικής αρμοδιότητος ("Ανωτάτης θέσεως"), γ) εις την ιεραρχίαν αυτήν διορίζονται και σταδιοδρομούν μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι, ήτοι πρόσωπα έχοντα εξειδικευμένην επαγγελματικήν κατάρτισιν και υποκείμενα εις ειδικόν καθεστώς δημοσίου δικαίου. Τοιουτοτρόπως η μονιμότης των δημοσίων υπαλλήλων αποτελεί εγγύησιν τεθειμένην όχι μόνον υπέρ αυτών αλλά και προς δημιουργίαν υπαλληλικού σώματος, δρώντος ανεξαρτήτως κυβερνητικών εναλλαγών εν ασφαλεία κατά τας επιταγάς του νόμου και, συνεπώς, απηλλαγμένου κομματικών επιρροών και επεμβάσεων (βλ. Σ.τ.Ε. 2325/1966), χάριν και της ετέρας θεμελιώδους αρχής της συνεχούς λειτουργίας των διοικητικών υπηρεσιών. Κατά σαφή τονισμόν του κανόνος αυτού, το Σύνταγμα προβλέπει περιοριστικώς τας εξαιρετικάς περιπτώσεις, καθ' ας επιτρέπεται ο διορισμός και μη μονίμων υπαλλήλων εντός της Διοικήσεως, ούτοι δε είναι είτε μετακλητοί υπάλληλοι (παρ. 5) είτε τεχνικόν, επιστημονικόν και βοηθητικόν προσωπικόν προσλαμβανόμενον επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου (παρ. 3). Αι θέσεις αύται του μη μονίμου προσωπικού είναι, κατά το Σύνταγμα, σαφώς διακεκριμέναι των θέσεων της μονίμου υπαλληλικής ιεραρχίας λόγω της διαφόρου φύσεως των αρμοδιοτήτων αυτών, καθ' όσον αι μεν παραγράφου μετακλητοί υπάλληλοι, υπηρετούντες εις θέσεις ύπερθεν της μονίμου ιεραρχίας, είναι εκφρασταί πολιτικής θελήσεως και ως τοιούτοι αποτελούν τον σύνδεσμον της ιεραρχίας προς την Κυβέρνησιν, το δε τεχνικόν και επιστημονικόν προσωπικόν προσλαμβάνεται προς εκπλήρωσιν καθαρώς τεχνικού ή επιστημονικού έργου. Ως εκ τούτου, ενώ, κατά την σαφή διατύπωσιν του Συντάγματος, και αι θέσεις αύται δύναται χάριν μείζονος εγγυήσεως, να καταστούν μόνιμοι, το αντίστροφον δεν είναι επιτρεπτόν, ήτοι δεν συγχωρείται η κατά κατάργησιν μονίμων θέσεων ανάθεσις διοικητικών έργων εις το ανωτέρω προσωπικόν, ως μη παρέχον τας εγγυήσεις των μονίμων υπαλλήλων. Ως διοικητικόν δε έργον νοείται, κατά το Σύνταγμα και την διοικητικήν επιστήμην, όχι μόνον η αποφασιστική διοικητική αρμοδιότης, αλλά και η επιτελική τοιαύτη, υπό την έννοιαν της υπηρεσιακής εισηγήσεως και συμβουλής προς άσκησιν της πρώτης ή ρύθμισιν των αντικειμένων αυτής. Εκ των ανωτέρω έπεται ότι δύναται μεν ο κοινός νομοθέτης, προβαίνων εις αναδιοργάνωσιν της Διοικήσεως, να ιδρύη και να καταργή οργανικάς θέσεις ή και να τροποποιή τας αρμοδιότητας αυτών, ως επίσης και να επεκτείνη ή συμπτύσση την βαθμολογικήν κλίμακα της ιεραρχίας των μονίμων υπαλλήλων, δεν δύναται, όμως, κατά το Σύνταγμα, να μετατρέπη τας θέσεις της μονίμου υπαλληλικής ιεραρχίας εις θέσεις μετακλητών υπαλλήλων ή εις θέσεις προσωπικού επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου. Τοιαύτη δε ανεπίτρεπτος μετατροπή μονίμου θέσεως λαμβάνει χώραν όχι μόνον εις την περίπτωσιν ευθείας μετατροπής της θέσεως, αλλά και εις την περίπτωσιν μη γνησίας καταργήσεως της μονίμου θέσεως, ήτις λαμβάνει χώραν όταν καταργείται μεν οριστικώς η θέσις, διατηρείται όμως η αρμοδιότης αυτής, ήτις ανατίθεται περαιτέρω εις μη μόνιμον υπάλληλον. Διότι,

κατά τα προεκτεθέντα, ως εκ του αρρήκτου εννοιολογικού συνδέσμου θέσεως και αρμοδιότητος, ενόσω διατηρείται η αρμοδιότης, διατηρείται πράγματι και η θέσις. Συνεπώς, εν περιπτώσει τοιαύτης συνταγματικώς ανισχύρου μετατροπής μονίμου οργανικής θέσεως της Διοικήσεως εις μη μόνιμον, η θέσις αύτη δεν καταργείται και, επομένως, η απόλυσις του κατέχοντος την θέσιν ταύτην μονίμου ύπαλληλου είναι παράνομος. Εν προκειμένω, ως έχει ήδη κριθή υπό του Δικαστηρίου τούτου, αι υπό της κειμένης νομοθεσίας προβλεπόμεναι θέσεις επί βαθμώ 1ω Γενικών Διευθυντών και Αναπληρωτών Γενικών Διευθυντών των Υπουργείων, αποτελούσαι, κατά πάγιον παρ' ημίν υφιστάμενον οργανωτικόν σχήμα, την πρώτην (ανωτάτην) διοικητικήν μονάδα εν τη διαρθρώσει του Υπουργείου των διοικητικών υπηρεσιών του Κράτους, πληρούν προδήλως οργανικάς και διαρκείς ανάγκας της Δημοσίας Διοικήσεως, ούσαι εκ τούτου μόνιμοι (AD HOC Σ.Ε. 2325/66). Τούτ' αυτό δέον να γίνη δεκτόν και προκειμένου περί των αναλόγων θέσεων των Ο.Τ.Α., συμφώνως προς το άρθρον 103 παρ. 6 του Συντάγματος. Δια των επιμάχων νομοθετικών διατάξεων και των επί τη βάσει αυτών εκδοθεισών κανονιστικών αποφάσεων αι ανωτέρω θέσεις των Ο.Τ.Α. καταργούνται μεν φραστικώς, αι αρμοδιότητες, όμως, των θέσεων τούτων διατηρούνται, ανατιθέμεναι, περαιτέρω, αι μεν αποφασιστικαί εις τους προϊστάμενους οργανικών μονάδων, αι δε επιτελικαί εις επιστημονικόν και τεχνικόν προσωπικόν. Συνεπώς, κατ' εφαρμογήν των προεκτεθέντων, κατάργησις των περί ων πρόκειται θέσεων νομίμως χωρεί δια των ανωτέρω διατάξεων μόνον καθ' ο μέτρον αι αποφασιστικαί αρμοδιότητες των καταργουμένων θέσεων περιέχονται εις μονίμους υπαλλήλους Ο.Τ.Α. Καθ' ο μέρος, όμως, δια της επιμάχου ρυθμίσεως αι επιτελικαί (υπό την έννοιαν πάντοτε των υπηρεσιακών εισηγήσεων) περιέρχονται εις προσωπικόν συνδεόμενον επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου, πρόκειται ουχί περί καταργήσεως των θέσεων των Αναπληρωτών Γενικών Διευθυντών Ο.Τ.Α., αλλά περί συνταγματικώς ανεπιτρέπτου μετατροπής των μονίμων θέσεων εις μη μονίμους τοιαύτας. Όθεν, υφισταμένης τοιαύτης ανεπιτρέπτου μεταβιβάσεως αρμοδιοτήτων της εν προκειμένω καταργουμένης θέσεως, είναι παράνομος η απόλυσις του αιτούντος. Κατά δε την γνώμην ενός ετέρου μέλους του Δικαστηρίου εφ' όσον αι γενικαί διευθυνταί και αναπληρωταί γενικαί διευθυνταί δεν είχον κατά τας κειμένας διατάξεις ιδίας αρμοδιότητας έναντι των διοικουμένων αλλ' ήσκουν τας εκάστοτε απονεμομένας εις αυτούς δι' αποφάσεων των ασκούντων την διοίκησιν των δήμων ατομικών ή συλλογικών οργάνων, είναι μεν συνταγματικώς θεμιτή η κατάργησις των θέσεων τούτων ως και η ανάληψις των ούτω μεταβιβασθεισών εις τούτους αρμοδιοτήτων και η περαιτέρω μεταβίβασις των αρμοδιοτήτων τούτων εις ετέρους τακτικούς υπαλλήλους ή και μετακλητούς, κατά το άρθρον 103 παρ. 3 του Συντάγματος, υπαλλήλους, δυναμένους ν' αποτελέσουν φορείς τοιούτων αρμοδιοτήτων. Πλην η κατά το άρθρον 103 παρ. 5 του Συντάγματος σύστασις θέσεων ειδικού επιστημονικού προσωπικού επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου αποτελεί μέτρον εξαιρετικόν, δικαιολογούμενον εκ του ιδιάζοντος χαρακτήρος του ανατιθεμένου εις τους υπαλλήλους τούτους έργου, τοιούτον δε χαρακτήρα δεν έχουν πάντοτε αι λεγόμεναι επιτελικαί αρμοδιότητες των κεντρικών υπηρεσιών. Συνεπώς, εάν εντός ευλόγου χρόνου, από της καταργήσεως των θέσεων των γενικών διευθυντών και αναπληρωτών γενικών διευθυντών, μεταβιβάσθησαν εις υπαλλήλους επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου αρμοδιότητες έστω και επιτελικής φύσεως, ασκούμεναι πρότερον υπό γενικών διευθυντών, άνευ μεταβολής τίνος, ή συνεστήθησαν προς τούτο νέαι θέσεις επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου, η κατάργησις των θέσεων των γεν. διευθυντών και των αναπλ. γεν. διευθυντών θα παρίστατο ως προϊόν καταστρατηγήσεως της εκ του άρθρου 103 παρ. 4 μονιμότητος των δημοσίων υπαλλήλων. Όθεν συντρέχει περίπτωσις να διευκρινισθή, κατόπιν εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, εάν μέχρι της συζητήσεως της υποθέσεως εχώρησε μεταβίβασις εις υπαλλήλους επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου, επιτελικών αρμοδιοτήτων πρότερον ασκουμένων υπό του αιτούντος, ποίον το ειδικώτερον περιεχόμενον αυτών ως και εάν προς τον σκοπόν τούτον ιδρύθησαν τυχόν θέσεις επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου.

Επειδή προβάλλεται ακολούθως ότι το άρθρ. 2 του Ν. 1232/1982 το οποίον έχει εφαρμογήν και επί δημοτικών υπαλλήλων κατ' επιταγήν της προσβαλλομένης κανονιστικής αποφάσεως, αντίκειται προς την αρχήν της ισότητος καθόσον ενώ απολύονται υπάλληλοι μη δικαιούμενοι πλήρους συντάξεως, παρέχεται δικαίωμα επαναδιορισμού εις τους μη συμπληρώσαντας εικοσιπενταετή συντάξιμον υπηρεσίαν (παρ. 6). Ως έχει παγίως κριθή η συνταγματική αρχή της ισότητος επιβάλλει εις τον νομοθέτην την ομοιόμορφον, κατά το δυνατόν, μεταχείρισιν των υπό τας αυτάς ή ομοίας συνθήκας τελούντων, δεν αποκλείεται όμως η ευχέρεια του νομοθέτου όπως αναλόγως προς την φύσιν του υπό ρύθμισιν θέματος ή και εν όψει των εκάστοτε ειδικών συνθηκών προβαίνει εις την θέσπισιν δικαιολογημένων διακρίσεων. Δοθέντος συνεπώς ότι δικαίωμα συντάξεως έχουν κατά

κανόνα οι έχοντες συμπληρώσει είκοσι πέντε έτη υπηρεσίας, η υπό του νόμου προβλεπομένη ευχέρεια επαναδιορισμού των μη συμπληρούντων το όριον τούτο, είναι πλήρως δικαιολογημένη, κατά τα ανωτέρω, εν όψει του ότι οι υπάλληλοι των δυο τούτων κατηγοριών δεν τελούν υπό τας αυτάς συνθήκας. Συνεπώς τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

Επειδή ωσαύτως η κατάργησις της θέσεως, επαγομένη απόλυσιν του υπαλλήλου και την απώλειαν του δικαιώματος της περαιτέρω προαγωγής του δεν κωλύεται εκ των συνταξιοδοτικών συνεπειών της απολύσεως. Όθεν ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επειδή προβάλλεται περαιτέρω ότι αι σχετικαί διατάξεις του άρθρ. 2 του Ν. 1232/1982, αναφέρονται μόνον εις περιπτώσεις καταργήσεως θέσεως γενικών διευθυντών, κ.λπ. οίτινες προήχθησαν εις τας θέσεις ταύτας δια πράξεως του υπουργικού συμβουλίου και όχι εις περιπτώσεις οία η της αιτούσης, προαχθείσης εις τον βαθμόν του αναπληρωτού γενικού διευθυντού, μετ' απόφασιν του παρά τω Υπουργείων Εσωτερικών Υπηρεσιακού Συμβουλίου, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του ν. 1188/1981 "περί καταστάσεως προσωπικού οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως". Ο λόγος ούτος ακυρώσεως είναι απορριπτέος προεχόντως διότι, αι σχετικαί διατάξεις έχουν εφαρμογήν αδιαστίκτως επί πάντων των κατεχόντων τας καταργουμένας θέσεις και συνεπώς είναι αδιάφορον το ποίον όργανον απεφάσισε τας εις τας θέσεις ταύτας προαγωγάς.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την υπό κρίσιν αίτησιν.

Διατάσσει την κατάπτωσιν του παραβόλου.

Επιβάλλει εις την αιτούσαν την δικαστικήν δαπάνην του Δημοσίου εκ δραχμών δύο χιλιάδων διακοσίων πεντήκοντα (2.250) και την δικαστικήν δαπάνην του Δήμου Πειραιώς εκ δραχμών δύο χιλιάδων διακοσίων πενήντα (2.250).

Εκρίθη και απεφασίσθη εν Αθήναις τη 12η και 22α Ιανουαρίου 1983.

Ο Πρόεδρος Η Γραμματεύς

Εδημοσιεύθη δ' αυτόθι τη 29η Απριλίου ιδίου έτους.

Ο Πρόεδρος Ο Γραμματεύς

??
??
??
??
1
-19-
Αριθμός 1810/1983
./.
./.

Κ.Β. (Δ)

Ξαι θντεία -

γραφεματοι υπάλληλοι

Αριθμός 1849/2008
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Σεπτεμβρίου 2007, με την εξής σύνθεση: Γ. Παναγιωτόπουλος, Πρόεδρος, Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Αγγ. Θεοφιλοπούλου, Ν. Σακελλαρίου, Δ. Πετρούλιας, Αικ. Συγγούνα, Αν. Γκότσης, Αθ. Ράντος, Δ. Μπριόλας, Ε. Δανδουλάκη, Ν. Μαρκουλάκης, Δ. Μαρινάκης, Γ. Παπαγεωργίου, Ι. Μαντζουράνης, Αικ. Σακελλαροπούλου, Δ. Αλεξανδρής, Δ. Σκαλτσούνης, Κ. Βιολάρης, Α. Καραμιχαλέλης, Α.-Γ. Βώρος, Ε. Αναγνωστοπούλου, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Ε. Νίκα, Ε. Αντωνόπουλος, Γ. Τσιμέκας, Ι. Ζόμπολας, Π. Καρλή, Α. Ντέμσιας, Σπ. Παραμυθιώτης, Φ. Ντζίμας, Σπ. Χρυσικοπούλου, Ηρ. Τσακόπουλος, Β. Καλαντζή, Σύμβουλοι, Κ. Πισπιρίγκος, Χ. Σιταρά, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Β. Μανωλόπουλος.
Για να δικάσει την από 4 Νοεμβρίου 2004 αίτηση:
του Κωνσταντίνου Δαφέρμου του Βασιλείου, κατοίκου Κηφισιάς Αττικής, οδός Ιωαννίνων αρ. 19, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Νικ. Αλιβιζάτο (Α.Μ. 6976) που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Υπουργού Εσωτερικών, ο οποίος παρέστη με τον Ν. Δασκαλαντωνάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά του παρεμβαίνοντος Λέανδρου Ρακιντζή του Τριαντάφυλλου, κατοίκου Νέας Ερυθραίας Αττικής, οδός Ρωμυλίας αρ. 12, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Απ. Φανό (Α.Μ. 2532) που τον διόρισε με πληρεξούσιο.
Η πιο πάνω αίτηση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της υπ΄ αριθμ. 183/2007 παραπεμπτικής αποφάσεως του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκειμένου να επιλύσει η Ολομέλεια το ζήτημα που αναφέρεται στην απόφαση.
Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί το από 10.9.2004 Προεδρικό Διάταγμα (ΦΕΚ 239/14.9.2004 τ. Γ').
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της παραπεμπτικής αποφάσεως, η οποία επέχει θέση εισηγήσεως από τον Εισηγητή, Σύμβουλο Α. Καραμιχαλέλη.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, τον δικηγόρο του παρεμβαίνοντος και την εκπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (αριθμ. ειδικών εντύπων παραβόλου 780228, 882860/2004).
2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται από τον αιτούντα, ο οποίος είχε διορισθεί Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης με το από 24.12.2002 Π. Δ/μα (ΦΕΚ 289/27.12.2002 τ. Γ΄) που εκδόθηκε με πρόταση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, η ακύρωση του από 10.9.2004 Π. Δ/τος (ΦΕΚ 239/14.9.2004 τ. Γ΄) που εκδόθηκε με πρόταση του αυτού Υπουργού, με το οποίο διορίσθηκε Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης ο Λέανδρος Ρακιντζής και από της δημοσιεύσεως του οποίου έληξε αυτοδικαίως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 10

παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004, η θητεία του αιτούντος.
3. Επειδή, η υπόθεση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας με την 183/2007 απόφαση του Γ΄ Τμήματος του Δικαστηρίου, με την οποία κρίθηκε ότι οι διατάξεις των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004 αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος, ως προς την πρόωρη λήξη της θητείας του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης.
4. Επειδή, η κρινομένη αίτησις είναι εμπρόθεσμος και, εν γένει, παραδεκτή.
5. Επειδή, με το άρθρο 1 του Π.Δ. 205/2007 (231/19.9.2007 τ. Α΄) ορίστηκε ότι το Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης συγχωνεύονται στο Υπουργείο Εσωτερικών (παρ. 1) και ότι, όπου σε διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας αναφέρεται ο Υπουργός Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης ή ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης, νοείται εφεξής ο Υπουργός Εσωτερικών (παρ. 5). Επομένως, νομίμως παρέστη κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία έλαβε χώρα μετά την έναρξη της ισχύος του ανωτέρω Π. Δ/τος, ο Υπουργός Εσωτερικών.
6. Επειδή, με προφανές έννομο συμφέρον, άσκησε παρέμβαση υπέρ του κύρους του προσβαλλόμενου Π. Δ/τος ο Λέανδρος Ρακιντζής.
7. Επειδή, στο άρθρο 10 του Ν. 3260/2004 «Λήξη θητείας συλλογικών οργάνων και οργάνων διοίκησης» (Α΄ 151) ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «1.....2. Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου λήγει.....αυτοδικαίως η θητεία, είτε αυτή καθορίζεται από συγκεκριμένη διάταξη είτε προκύπτει από σύμβαση, των μελών των διοικητικών συμβουλίων ή άλλης ονομασίας συλλογικών οργάνων διοίκησης, καθώς και των μονομελών οργάνων διοίκησης (διοικητών, υποδιοικητών, προέδρων, αντιπροέδρων, εντεταλμένων ή διευθυνόντων συμβούλων, γενικών ή ειδικών γραμματέων, γενικών επιθεωρητών ή επικεφαλής σωμάτων επιθεώρησης, των προϊσταμένων των αρχών που προβλέπονται στο ν. 2860/2000, γενικών ή αναπληρωτών γενικών διευθυντών ή προϊσταμένων υπηρεσιών ή άλλης ονομασίας μονομελών οργάνων διοίκησης) υπηρεσιών του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και των νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου, οργανισμών, επιχειρήσεων και εταιρειών του τελευταίου εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου, πλην των εξαιρουμένων. Οι διατάξεις αυτής της παραγράφου εφαρμόζονται και για τα λοιπά συλλογικά όργανα (νομοπαρασκευαστικές επιτροπές, επιστημονικά ή γνωμοδοτικά συμβούλια ή επιτροπές κ.λπ.). των αυτών ως άνω φορέων, για τα οποία προβλέπεται ορισμένη θητεία. Εξαιρούνται από τις διατάξεις αυτής της παραγράφου τα αιρετά μέλη ή μονομελή όργανα, αυτά που υποδεικνύονται κατά το νόμο, οργανισμό ή κανονισμό ή συλλογική σύμβαση, από επαγγελματικές οργανώσεις, οι πρόεδροι και τα μέλη των ανεξάρτητων αρχών του ν. 3051/2002 και αυτά που διορίστηκαν μετά την 15.3.2004, καθώς και τα συλλογικά όργανα των Ο.Τ.Α. πρώτου και δεύτερου βαθμού, το προσωρινό διοικητικό συμβούλιο του Ο.Α.Ε.Ε., οι ανώνυμες εταιρείες «Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων - Αθήνα 2004 Α.Ε.», «Ολυμπιακό Χωριό 2004 Α.Ε., «Ολυμπιακά Ακίνητα Α.Ε.» και Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή (Ν.Π.Δ.Δ.)». Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 11 του ιδίου Ν. 3260/2004, «τα μέλη των συλλογικών οργάνων και τα μονομελή όργανα των οποίων η θητεία λήγει σύμφωνα με τις διατάξεις του προηγούμενου άρθρου 10 εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντα τους έως την αντικατάστασή τους και δικαιούνται ως τότε να λαμβάνουν την αποζημίωση που προβλέπεται για την άσκηση των καθηκόντων τους».
8. Επειδή, στα μονομελή όργανα διοικήσεως, των οποίων έληξε η θητεία από τη δημοσίευση του Ν. 3260/2004, δυνάμει των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 αυτού, περιλαμβάνεται και ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης, η θέση του οποίου συνεστήθη με το άρθρο 1 του Ν. 3074/2002, δεδομένου ότι μεταξύ των μονομελών οργάνων διοικήσεως κατονομάζονται και οι γενικοί επιθεωρητές.
9. Επειδή, το άρθρο 103 του Συντάγματος ορίζει στην παρ. 4 ότι «οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον οι θέσεις αυτές υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους», στην παρ. 5 ότι «με νόμο μπορεί να εξαιρούνται από τη μονιμότητα ανώτατοι διοικητικοί υπάλληλοι που

κατέχουν θέσεις εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, οι διοριζόμενοι απευθείας με βαθμό πρεσβευτικό, οι υπάλληλοι της Προεδρίας της Δημοκρατίας και των γραφείων του Πρωθυπουργού, των Υπουργών και Υφυπουργών» και στην παρ. 7, η οποία προστέθηκε με το από 6.4.2001 Ψήφισμα της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής (Α΄ 84) ότι «η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, πλην των περιπτώσεων της παραγράφου 5, γίνεται είτε με διαγωνισμό είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής, όπως νόμος ορίζει». Εξάλλου, στο άρθρο 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα (Ν. 2683/1999, Α΄ 19) ορίζεται ότι «εξαιρούνται από τη μονιμότητα οι κατά την παρ. 5 του άρθρου 103 του Συντάγματος υπάλληλοι».

10. Επειδή, από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις συνάγεται ότι οι οργανικές θέσεις του προσωπικού των δημοσίων εν γένει υπηρεσιών επιβάλλεται να πληρούνται με τακτικούς υπαλλήλους, δεν αποκλείεται όμως και η πλήρωση αυτών εξαιρετικώς με υπαλλήλους επί θητεία, οι οποίοι κατά τη διάρκεια της θητείας τους απολαύουν όλων των εγγυήσεων της μονιμότητας. Η παρέκκλιση όμως αυτή από τον κανόνα περί πληρώσεως των οργανικών θέσεων με τακτικούς υπαλλήλους είναι ανεκτή συνταγματικώς, αν δικαιολογείται, κατά την κρίση του νομοθέτη, από την ιδιάζουσα φύση, την ειδική αποστολή και το περιεχόμενο των αρμοδιοτήτων ορισμένης υπηρεσίας ή θέσεως, το κύρος δε των σχετικών διατάξεων ελέγχεται συνταγματικώς υπό την ως άνω έννοια. Η πλήρωση, με τις προϋποθέσεις αυτές, οργανικών θέσεων με διορισμό υπαλλήλων επί θητεία δεν αποκλείεται από τη διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 103 του Συντάγματος, διότι η διάταξη αυτή αναφέρεται στο διαφορετικό ζήτημα της προσλήψεως μετακλητών υπαλλήλων που δεν καλύπτονται από τη μονιμότητα (Σ.τ.Ε. Ολ. 1770, 1803-5, 2922/1983, 1669/1981). Εξάλλου, από τη διάταξη αυτή του άρθρου 103 παρ. 5 του Συντάγματος, που προβλέπει τη δυνατότητα εξαιρέσεως με νόμο από τη μονιμότητα των οριζομένων σ' αυτή κατηγοριών υπαλλήλων, μεταξύ των οποίων και οι ανώτατοι διοικητικοί υπάλληλοι που κατέχουν θέσεις εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, οι οποίες (κατηγορίες υπαλλήλων) και εξαιρέθηκαν γενικώς από τη μονιμότητα με το άρθρο 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, συνάγεται ότι το Σύνταγμα ανέθεσε στον κοινό νομοθέτη να θεσπίσει την εξαίρεση από τη μονιμότητα των κατηγοριών υπαλλήλων που αναφέρονται στη συνταγματική αυτή διάταξη, στο πλαίσιο δε της εξαιρέσεως αυτής μπορεί να θεσπίσει εγγυήσεις που προσιδιάζουν με τις εγγυήσεις της μονιμότητας και να προσδιορίσει ελεύθερα το περιεχόμενο και την έκταση της προστασίας των υπαλλήλων αυτών, υπό την πρόδηλη έννοια ότι οι εν λόγω υπάλληλοι δεν απολαύουν της εκ του Συντάγματος μονιμότητας, αλλά εκείνης μόνον της προστασίας την οποία ήθελε τυχόν απονείμει σε αυτούς ο νόμος, ο οποίος, ως εκ τούτου, μπορεί οποτεδήποτε, θεμιτώς κατά το Σύνταγμα, να την καταργήσει ή περιορίσει. Συνεπώς, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 5 του Συντάγματος, ο κοινός νομοθέτης έχει πλήρη ελευθερία να ρυθμίζει τα του διορισμού, της διάρκειας της υπηρεσίας των υπαλλήλων της κατηγορίας αυτής και τα της απολύσεώς τους, δυνάμενος, είτε να προβλέψει το διορισμό των υπαλλήλων αυτών ως ελευθέρως μετακλητών, είτε να απονείμει σε αυτούς ορισμένες ή και όλες τις προβλεπόμενες από το Σύνταγμα εγγυήσεις, όπως ο καθορισμός θητείας, οι οποίες όμως δεν'απορρέουν, κατά τα ήδη εκτεθέντα, από το Σύνταγμα, αλλά αποκλειστικώς από το νόμο που τις θέσπισε, ο οποίος, ακριβώς, εκ του λόγου τούτου, μπορεί οποτεδήποτε, ελεύθερα, να τις καταργήσει ή περιορίσει (πρβλ. Ολομ. Σ.τ.Ε. 1812, 1813, 1815/1983). Από τα ανωτέρω συνάγεται, περαιτέρω, ότι ναι μεν με τη γενική διάταξη του άρθρου 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα εξαιρέθηκαν από τη μονιμότητα, επιτρεπτώς, κατά το Σύνταγμα, οι, κατά την παρ. 5 του άρθρου 103 αυτού, υπάλληλοι, μεταξύ των οποίων και οι ανώτατοι διοικητικοί υπάλληλοι που κατέχουν θέσεις εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, όμως, εν όψει των υφισταμένων ειδικών διατάξεων για κάθε συγκεκριμένη θέση υπαλλήλου εκτός υπαλληλικής ιεραρχίας, το ζήτημα αν ο διοριζόμενος επί θητεία σε ορισμένη θέση εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας είναι μετακλητός υπάλληλος, για τον οποίο προέβλεψε ο νομοθέτης θητεία, ως εγγύηση, μη επιβαλλόμενη από το Σύνταγμα, οπότε η θητεία αυτή μπορεί να λήξει προώρως με νόμο, ή είναι μόνιμος υπάλληλος επί θητεία, με βάση τις ειδικές διατάξεις, κατ' απόκλιση από τη γενική διάταξη του άρθρου 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, οπότε η θητεία του δεν μπορεί να λήξει προώρως ούτε με νόμο, κρίνεται βάσει των ειδικών ρυθμίσεων που γίνονται από το νόμο για τη συγκεκριμένη θέση με κριτήρια που ανάγονται στην ιδιάζουσα φύση, την ειδική αποστολή και το περιεχόμενο των αρμοδιοτήτων του, καθώς και στα προσόντα και τη διαδικασία διορισμού και απολύσεώς του.

11. Επειδή, το άρθρο 1 του Ν. 3074/2002 (Α΄ 296) ορίζει στην παρ. 1 ότι συνιστάται θέση Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης για τη διασφάλιση της εύρυθμης και αποτελεσματικής λειτουργίας της διοίκησης, την παρακολούθηση και αξιολόγηση του έργου των ελεγκτικών σωμάτων της δημόσιας διοίκησης και τον εντοπισμό των φαινομένων διαφθοράς και της κακοδιοίκησης και στην παρ. 2 ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης α) μπορεί να διατάσσει, αυτεπαγγέλτως, τη διενέργεια επιθεωρήσεων, ελέγχων και ερευνών από το Σώμα Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης (Σ.Ε.Ε.Δ.Δ.) και από τα ιδιαίτερα Σώματα και Υπηρεσίες Επιθεώρησης και Ελέγχου των Υπουργείων και άλλων υπηρεσιών, β) παρακολουθεί τη δράση του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης και των ιδιαίτερων Σωμάτων Επιθεώρησης και Ελέγχου του προηγούμενου εδαφίου, ειδικότερα δε παρακολουθεί την πορεία των ελέγχων που διενεργούνται και ενημερώνεται για τα πορίσματα αυτών οποτεδήποτε το ζητήσει, γ) αξιολογεί το έργο των Σωμάτων Επιθεώρησης και Ελέγχου, δ) μπορεί να διεξάγει ελέγχους, επανελέγχους, επιθεωρήσεις και έρευνες στο Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης και άλλες υπηρεσίες, διεξάγει δε ο ίδιος ή με τους Βοηθούς του ή τους Ειδικούς Επιστημονικούς Συνεργάτες του ή τα αρμόδια όργανα του εδαφίου α΄ ένορκη διοικητική εξέταση και σε κάθε περίπτωση μπορεί να ασκήσει ή να διατάξει την άσκηση πειθαρχικής δίωξης ή τη λήψη άλλων διοικητικών μέτρων, μπορεί δε επίσης να παραπέμπει υποθέσεις, για τις οποίες έχει εκδοθεί απόφαση πειθαρχικού οργάνου στο αμέσως ανώτερο πειθαρχικό όργανο, ασκώντας τα προβλεπόμενα από το νόμο ένδικα μέσα (όπως το εδάφιο αυτό συμπληρώθηκε με το άρθρο 26 παρ. 1 του Ν. 3200/2003 (Α΄ 281), ε) διεξάγει έλεγχο των ετήσιων δηλώσεων οικονομικής κατάστασης (πόθεν έσχες) όλων των μελών των Σωμάτων Επιθεώρησης και Ελέγχου, στ) συγκαλεί και προεδρεύει του προβλεπόμενου από το άρθρο 8 Συντονιστικού Οργάνου Επιθεώρησης και Ελέγχου και μπορεί να ελέγχει τραπεζικούς λογαριασμούς υπαλλήλων της περ. α΄ μετά από παραγγελία του εισαγγελέα στο πλαίσιο διενεργούμενης σε βάρος τους προανάκρισης ή προκαταρκτικής εξέτασης, ζ) μπορεί να ελέγχει καταγγελίες, οι οποίες υποβάλλονται στο Γραφείο του, σχετικά με φαινόμενα κακοδιοίκησης στους φορείς της περ. α΄ και στα Σώματα Ελέγχου αυτών και η) συντάσσει ετήσια έκθεση, στην οποία παρουσιάζει τις σημαντικότερες υποθέσεις, που σχετίζονται με φαινόμενα διαφθοράς, κακοδιοίκησης και αδιαφανών διαδικασιών στο χώρο της δημόσιας διοίκησης. Στην παρ. 3 του άρθρου 1 του αυτού Ν. 3074/2002 ορίζεται ότι Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης διορίζεται πρόσωπο εγνωσμένου κύρους, που διαθέτει υψηλή επιστημονική κατάρτιση και απολαμβάνει ευρείας κοινωνικής αποδοχής (περ. α΄) , επιλέγεται δε από το Υπουργικό Συμβούλιο, μετά από εισήγηση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και διορίζεται με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται μετά από πρόταση του ίδιου Υπουργού (περ. β΄). Με το άρθρο 9 του Ν. 3094/2003 (Α΄ 10) προστέθηκε εδάφιο δεύτερο στην περ. β΄ της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 3074/2002 και ορίσθηκε ότι η θητεία του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης είναι πενταετής και μπορεί να ανανεώνεται με την ίδια διαδικασία. Στην περ. δ΄ της παραγρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 3074/2002 ορίζεται, περαιτέρω, ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης και οι Βοηθοί του κατά την άσκηση των καθηκόντων τους απολαύουν προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας. Τέλος, στην παρ. 4 του άρθρου 1 του αυτού Ν. 3074/2002 ορίζεται ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης παύεται με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται μετά από πρόταση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ύστερα από απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, για ανεπάρκεια κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, καθώς και για ανικανότητα εκτέλεσης των καθηκόντων του, λόγω νόσου ή αναπηρίας, σωματικής ή πνευματικής. Εξάλλου, στο άρθρο 3 παρ. 1 του αυτού Ν. 3074/2002 ορίζεται ότι του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης «προΐσταται μετακλητός Ειδικός Γραμματέας, σύμφωνα με το άρθρο 28 του ν. 1558/1985 (ΦΕΚ 137 Α΄), η θέση του οποίου έχει συσταθεί με την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2839/2000 (ΦΕΚ 196 Α΄)» (με βαθμό β΄ της κατηγορίας των ειδικών θέσεων και ήδη με βαθμό 2ο της κατηγορίας των ειδικών θέσεων κατά το άρθρο 53 παρ. 1 του Π.Δ. 63/2005, Α΄ 98), στο άρθρο δε 8 παρ. 1 και 2 αυτού ορίζεται ότι: «1. Το συσταθέν με το άρθρο 8α του ν. 2477/1997 (ΦΕΚ 59 Α΄), όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 4 του άρθρου 14 του ν. 2946/2001 (ΦΕΚ 224 Α΄), Συντονιστικό Όργανο Επιθεώρησης και Ελέγχου (Σ.Ο.Ε.Ε.) έχει σκοπό την παρακολούθηση και το συντονισμό της Επιθεώρησης και του Ελέγχου από το Σ.Ε.Ε.Δ.Δ. και από όλα τα ιδιαίτερα Σώματα Επιθεώρησης και Ελέγχου των φορέων της παρ. 2 του άρθρου 1 του παρόντος νόμου. 2. Το Σ.Ο.Ε.Ε. προεδρεύεται από τον Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης και συμμετέχουν σε αυτό

ο Ειδικός Γραμματέας του Σ.Ε.Ε.Δ.Δ., ο οποίος αναπληρώνει και τον κωλυόμενο ή απουσιάζοντα Πρόεδρο και οι Γενικοί Επιθεωρητές ή Προϊστάμενοι των λοιπών Σωμάτων Επιθεώρησης και Ελέγχου των φορέων της παρ. 2 του άρθρου 1 του παρόντος νόμου με τους αναπληρωτές τους περιλαμβανομένων του διευθυντή της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΛ.ΑΣ., του Προϊσταμένου του Γραφείου Εσωτερικών Υποθέσεων του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας και των αναπληρωτών τους».

12. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις του Ν. 3074/2002, που είναι ειδικές, σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, συνάγεται ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης, ο οποίος είναι ανώτατος διοικητικός υπάλληλος εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, ως εκ της ιδιάζουσας φύσεως της θέσεώς του, της ειδικής αποστολής και του περιεχομένου των αρμοδιοτήτων του, της μη προβλέψεως από το νόμο δημόσιας πρόσκλησης για υποβολή υποψηφιοτήτων εκ μέρους των ενδιαφερομένων για την κατάληψη της θέσεως, της έλλειψης διαδικασίας αξιολογήσεως των υποψηφίων και της μη προβλέψεως ελέγχου του διορισμού από ανεξάρτητη αρχή, πράγμα που επιτρέπεται, κατά την παρ. 7 του άρθρου 103 του Συντάγματος, μόνο για την πλήρωση θέσεων μετακλητών υπαλλήλων της παρ. 5 του άρθρου αυτού του Συντάγματος, καθώς και της μη προβλέψεως πειθαρχικής ευθύνης, ανήκει στην κατηγορία των μετακλητών ανωτάτων διοικητικών υπαλλήλων των εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας θέσεων, οι οποίοι επιτρέπεται να εξαιρεθούν με νόμο από τη μονιμότητα δυνάμει της διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 5 του Συντάγματος και εξαιρέθηκαν πράγματι από τη μονιμότητα με τη διάταξη του άρθρου 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, από την οποία δεν εισάγουν απόκλιση οι ειδικές διατάξεις του Ν. 3074/2002. Τούτο ενισχύεται, περαιτέρω, από το γεγονός ότι με το Ν. 3074/2002, πριν από τη θέσπιση πενταετούς θητείας με το άρθρο 9 του Ν. 3094/2003, δεν είχε καθορισθεί όριο ηλικίας για την αποχώρηση του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, όπως προβλέπεται για όλους τους μονίμους δημοσίους υπαλλήλους, καθώς και από το γεγονός ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης προΐσταται του Ειδικού Γραμματέα του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης, ο οποίος είναι μετακλητός δημόσιος υπάλληλος, και προεδρεύει του Συντονιστικού Οργάνου Επιθεώρησης και Ελέγχου, αναπληρούμενος από τον μετακλητό Ειδικό Γραμματέα του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης. Επομένως, η πρόωρη λήξη της θητείας του αιτούντος δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004 δεν αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος πρέπει δε να απορριφθεί ως αβάσιμος ο αντίθετος λόγος ακυρώσεως, προβαλλόμενος με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων. Περαιτέρω, κατά τη γνώμη των Συμβούλων Γ. Παπαγεωργίου και Δ. Αλεξανδρή, στην οποία προσεχώρησε ο Πάρεδρος Κ. Πισπιρίγκος, εφ' όσον ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης είναι ανώτατος διοικητικός υπάλληλος εκτός της υπαλληλικής ιεραρχίας, τούτο αρκεί για την υπαγωγή του στις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 5 του Συντάγματος και του άρθρου 39 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, που προβλέπουν την εξαίρεση από τη μονιμότητα στην περίπτωση αυτή, ανεξάρτητα από το χαρακτηρισμό του ως μετακλητού ή όχι. Τέλος, κατά την γνώμη των Συμβούλων Μ. Γκορτζολίδου, Π. Καρλή και Ηρ. Τσακόπουλου, εφ' όσον ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, απολαμβάνει προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας (άρθρ. 1 παρ. 3 περ. δ' του Ν. 3074/2002), δεν υπόκειται, δηλαδή, στις εντολές και κατευθύνσεις ή τον πειθαρχικό έλεγχο άλλου ιεραρχικώς ανωτέρου διοικητικού ή κυβερνητικού οργάνου, έχει την ικανότητα να παρίσταται ενώπιον των δικαστηρίων δια των μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, όταν διώκεται ή ενάγεται για πράξη ή παράλειψη κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του (άρθρο 1 παρ. 3 εδ. ε' Ν. 3074/2002), επιλέγει, προΐσταται, και κατευθύνει το προσωπικό του Γραφείου και της Γραμματείας του, που έχουν συσταθεί προς υποβοήθηση του έργου του, συγκροτεί και προεδρεύει του πενταμελούς υπηρεσιακού συμβουλίου, αρμοδίου για τα θέματα υπηρεσιακής καταστάσεως του κάθε είδους προσωπικού του Γραφείου του (άρθρο 1 παρ. 6, 8 και 11 Ν. 3074/2002), ασκεί δε τις προεκτεθείσες αρμοδιότητες (διεξάγει ελέγχους δηλώσεων «πόθεν έσχες», τραπεζικών λογαριασμών, ελέγχους, επιθεωρήσεις και έρευνες στο Δημόσιο, τα ν.π.δ.δ., ο.τ.α. κρατικά ν.π.ι.δ. κ.ά.), δεν συντρέχουν στο πρόσωπο του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοικήσεως τα στοιχεία της υπαλληλικής σχέσεως, κυρίως δε η άμεση υπηρεσιακή σχέση και οποιαδήποτε εξάρτηση, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, από άλλο ιεραρχικώς ανώτερο από αυτόν διοικητικό ή κυβερνητικό όργανο. Επομένως, ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοικήσεως δεν έχει, κατά την γνώμη αυτή, την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου, μονίμου επί θητεία ή μετακλητού, αλλά αποτελεί ιδιαίτερη διοικητική αρχή, με δική

της σφραγίδα και πρωτόκολλο, η οποία λειτουργεί εντός του πλαισίου της Διοικήσεως και υπό την ευθύνη της Κυβερνήσεως, εφόσον ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης διορίζεται κατόπιν προτάσεως του Υπουργού Εσωτερικών Δημόσιας Διοικήσεως και Αποκέντρωσης και επιλογής του από το Υπουργικό Συμβούλιο, παύεται δε πριν την λήξη της θητείας του κατόπιν προτάσεως του ως άνω Υπουργού για ανεπάρκεια κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του. Εφ΄ όσον δε από τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 2 του Ν. 3260/2004 για την αυτοδίκαιη λήξη της θητείας των συλλογικών οργάνων και των οργάνων διοίκησης εξαιρούνται, μόνον, οι πρόεδροι και τα μέλη των ανεξάρτητων αρχών του Ν. 3051/2002 (Α΄ 220), δηλαδή, των αρχών, των οποίων η συγκρότηση και η λειτουργία προβλέπεται στο Σύνταγμα (άρθρο 1 παρ.1 Ν. 3051/2002), ο Γενικός Επιθεωρητής Δημοσίας Διοικήσεως, ως ιδιαίτερη διοικητική αρχή, η οποία δεν προβλέπεται στο Σύνταγμα, δεν διέπεται από τον Ν. 3051/2002 και, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτει στις εξαιρέσεις από τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ.2 του Ν. 3260/2002. Επομένως, κατά τη γνώμη αυτή, η δυνάμει της εν λόγω διατάξεως πρόωρη λήξη της θητείας του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, δεν αντίκειται στην διάταξη του άρθρου 103 παρ.4 του Συντάγματος ή σε κάποια άλλη συνταγματική διάταξη ή αρχή. Μειοψήφισαν ο Αντιπρόεδρος Γ. Σταυρόπουλος και οι Σύμβουλοι Α. Θεοφιλοπούλου, Ε. Δανδουλάκη, Ν. Μαρκουλάκης, Α. Σακελλαροπούλου, Α.-Γ. Βώρος, Γ. Ποταμιάς, Γ. Τσιμέκας και Α. Ντέμσιας, οι οποίοι υποστήριξαν την γνώμη ότι, από τις διατάξεις του Ν. 3074/2002 συνάγεται ότι ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης δεν είναι μετακλητός αλλά μόνιμος επί θητεία υπάλληλος. Τούτο συνάγεται, ειδικότερα, από την ιδιάζουσα φύση της θέσεώς του, την ειδική αποστολή και το περιεχόμενο των αρμοδιοτήτων του, οι οποίες έχουν ως σκοπό τη διασφάλιση της εύρυθμης και αποτελεσματικής λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης, την παρακολούθηση και αξιολόγηση του έργου των ελεγκτικών σωμάτων αυτής και τον εντοπισμό των φαινομένων διαφθοράς και κακοδιοίκησης, σε συνδυασμό ότι με τις διατάξεις αυτές α) ορίζεται ως προσόν διορισμού του ότι πρέπει να είναι πρόσωπο εγνωσμένου κύρους, που διαθέτει υψηλή επιστημονική κατάρτιση και απολαμβάνει ευρείας κοινωνικής αποδοχής, β) προβλέπεται πενταετής θητεία, γ) ορίζεται ότι κατά τη διάρκεια της θητείας αυτής δεν μπορεί να παυθεί παρά μόνο για ανεπάρκεια κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, καθώς και για ανικανότητα εκτέλεσης των καθηκόντων του, λόγω νόσου ή αναπηρίας, σωματικής ή πνευματικής και δ) ορίζεται ότι κατά την άσκηση των καθηκόντων του απολαύει προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας. Δεν αρκεί δε για το χαρακτηρισμό αυτού ως μετακλητού υπαλλήλου, ενόψει των προεκτεθέντων ότι δεν προβλέπεται από το νόμο δημόσια πρόσκληση για υποβολή υποψηφιοτήτων εκ μέρους των ενδιαφερομένων για την κατάληψη της θέσεως αυτής και ειδική διαδικασία αξιολόγησης των υποψηφίων υπό τον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής, ενώ ουδεμία, κατά τούτο, ασκεί επιρροή ή πρόβλεψη από το άρθρο 8 του Ν. 3074/2002 ότι του Συντονιστικού Οργάνου Επιθεώρησης και Ελέγχου προεδρεύει ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης και όχι ο Ειδικός Γραμματέας του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης, ο οποίος μόνο συμμετέχει σ' αυτό, δεδομένου ότι από τη ρύθμιση αυτή δεν συνάγεται σχέση προϊσταμένου προς υφιστάμενο κατά την άσκηση των εν γένει καθηκόντων των ως άνω υπαλλήλων. Κατά συνέπεια, οι διατάξεις των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004 κατά την γνώμη αυτήν, αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος ως προς την πρόωρη λήξη της θητείας του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων και επομένως, το προσβαλλόμενο Π. Δ/μα, το οποίο εκδόθηκε κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004, θα έπρεπε να ακυρωθεί.

13. Επειδή, στο άρθρο 29 παρ. 3 του Συντάγματος, όπως διαμορφώθηκε με το από 6.4.2001 Ψήφισμα της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής, ορίζεται ότι απαγορεύονται απολύτως οι οποιασδήποτε μορφής εκδηλώσεις υπέρ ή κατά πολιτικού κόμματος, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, μεταξύ των άλλων, στους υπαλλήλους του Δημοσίου, στο άρθρο 56 παρ. 1, όπως διαμορφώθηκε με την ίδια αναθεώρηση, ότι έμμισθοι δημόσιοι λειτουργοί και υπάλληλοι δεν μπορούν να ανακηρυχθούν υποψήφιοι ούτε να εκλεγούν βουλευτές, αν δεν παραιτηθούν πριν από την ανακήρυξή των ως υποψηφίων, στο άρθρο 57 παρ. 3 ότι βουλευτές που αποδέχονται οποιαδήποτε από τις ιδιότητες ή τα έργα που αναφέρονται σε αυτό ή στο προηγούμενο άρθρο και που χαρακτηρίζονται ότι αποτελούν κώλυμα για την υποψηφιότητα βουλευτή ή ότι είναι ασυμβίβαστα με το βουλευτικό αξίωμα, εκπίπτουν από το αξίωμα αυτό, ως και στο άρθρο 103 παρ. 1 ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό. Ο αιτών προβάλλει ότι οι εγγυήσεις που έχουν τεθεί από το νόμο υπέρ του Γενικού Επιθεωρητή Δημόσιας

Διοίκησης αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση της διαφάνειας, της αμεροληψίας και της συνέχειας της διοικητικής δράσεως και, για το λόγο αυτόν, οι σχετικές διατάξεις έχουν άμεσο έρεισμα στα άρθρα 29 παρ. 3, 56 παρ. 1, 57 παρ. 3 και 103 παρ. 1 του Συντάγματος, ως εκ τούτου δε οι διατάξεις των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004, κατ' εφαρμογή των οποίων έληξε προώρως η θητεία του, είναι αντίθετες στις εν λόγω συνταγματικές αρχές της διαφάνειας, της αμεροληψίας και της συνέχειας της διοικητικής δράσεως. Όμως, από τις συνταγματικές αυτές διατάξεις, με τις οποίες κατοχυρώνεται η πολιτική ουδετερότητα των δημοσίων λειτουργών και υπαλλήλων, δεν συνάγεται ότι, βάσει αυτών, καθίσταται συνταγματικώς μη ανεκτή, ως αντικείμενη στις αρχές της διαφάνειας, της αμεροληψίας και της συνέχειας της διοικητικής δράσεως, η πρόωρη λήξη με νόμο της θητείας δημοσίων λειτουργών ή υπαλλήλων που δεν απολαύουν της μονιμότητας, κατά το άρθρο 103 παρ. 5 του Συντάγματος, ακόμη και αν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους απολαύουν προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας. Επομένως, ο ανωτέρω λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

14. Επειδή, τέλος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο λόγος ακυρώσεως περί παραβιάσεως, με τις διατάξεις των άρθρων 10 παρ. 2 και 11 παρ. 4 του Ν. 3260/2004, της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, διότι, πάντως, η υπηρεσιακή κατάσταση του μετακλητού υπαλλήλου ενέχει προσωρινότητα, η οποία είναι σύμφυτη με την ιδιότητα του μετακλητού υπαλλήλου.

15. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, να γίνει δε δεκτή ασκηθείσα παρέμβαση.

16. Επειδή, λόγω της ήττας του αιτούντος, πρέπει να επιβληθεί σε αυτόν η δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, ανερχόμενη συνολικώς σε 920 ευρώ (για τη συζήτηση ενώπιον του Γ΄ Τμήματος και τη συζήτηση ενώπιον της Ολομελείας) και η δικαστική δαπάνη του παρεμβαίνοντος, ανερχόμενη συνολικώς σε 1.100 ευρώ (για το δικόγραφο της παρέμβασης, τη συζήτηση ενώπιον του Γ΄ Τμήματος και τη συζήτηση ενώπιον της Ολομελείας).

Διά ταύτα

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση.

Δέχεται την παρέμβαση.

Επιβάλλει στον αιτούντα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, ανερχόμενη σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ και τη δικαστική δαπάνη του παρεμβαίνοντος ανερχόμενη σε χίλια εκατόν (1.100) ευρώ, σύμφωνα με το σκεπτικό.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 9 Νοεμβρίου 2007, 21 Δεκεμβρίου 2007 και 21 Ιανουαρίου 2008 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 12 Ιουνίου 2008.

Ο Πρόεδρος Ο Γραμματέας

Γ. Παναγιωτόπουλος Β. Μανωλόπουλος

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα, ...

Ο Πρόεδρος Ο Γραμματέας

./.

Α.Κ.

Πρωτοδικείο Αθηνών
Γραμματεία

Ἀριθμ. 321/1955

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΕΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Σ.Ν. Σολιώτη, Προέδρου, Α. Ῥαγκούση, Γ.Θ. Σπυροπούλου, Ἐμμ. Σαουνάτσου, Ι. Μανιάτη, Δ. Μελισσηνοῦ, Γ. Παπαχατζῆ, Γ. Χαρμπούρη, Δ. Καρβελλᾶ, Ρ. Νικολαΐδη, Ν. Γρηγορίου, Α. Μαρούδα, Γ.Δ. Σπυροπούλου, Γ. Μαραγκοπούλου, Χ. Παναγιωτοπούλου, Δ. Τσιμαράτου, Θ. Κυριακοῦ, Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, Ν. Μπουροπούλου καὶ Κ. Καραπάνου, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.-

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21η) Φεβρουαρίου 1955, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Π. Κατζούρου, ἵνα δικάσῃ τὴν κατωτέρω ἐκτιθεμένην ὑπόθεσιν, ἐπὶ τῇ ἀπὸ 5ης Ἰανουαρίου 1955 αἰτήσει:

τοῦ Θεοδώρου Δ. Μερτικοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξουσίους αὐτοῦ δικηγόρους τοὺς κ.κ. Κώην καὶ Φ. Βεγλερῆν,

κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παραστάντος διὰ τῶν Μιχ. Σταυροπούλου, Νομικοῦ Συμβούλου καὶ Ἀντων. Καλλέργη, Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου,

περὶ ἀκυρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1) Υ.2485 τῆς 22 Δεκεμβρίου 1954 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν καὶ 2) Υ. 2497, Υ. 2498 καὶ Υ. 2499 τῆς 23 Δεκεμβρίου 1954 πράξεων τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ.-

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας Ἐμμ. Σαουνάτσου, ἀναγνόντος καὶ ἀναπτύξαντος τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ, καθ' ἣν τὸ ἱστορικὸν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἕπεται:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Υ.2485 τῆς 22 Δεκεμβρίου 1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκδοθείσης κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν. 2767/54 "Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ν.Δ/τος 2500/53" (φ.Ε.Κ.39), ἀνετέθη εἰς τὸν αἰτοῦντα, Γενι-

./.

κόν Διευθυντήν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Φορολογίας τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἡ κατά πλήρη αὐτοῦ ἐνασχόλησιν κατάρτισις καί ὑποβολή μελέτης ἐπί τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς κειμένης φορολογικῆς νομοθεσίας πρός ἀντικατάστασιν τῆς διά ταύτης προβλεπομένης ἀναλυτικῆς ἐπί τοῦ εἰσοδήματος φορολογίας δι' ἐνιαίου ἐπί τοῦ εἰσοδήματος φόρου.-

Ἐν συνεχείᾳ διά τῶν ὑπ' ἀριθμ. Υ.2497, 2498 καί 2499 τῆς 23 Δεκεμβρίου 1954 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ τά κατωτέρω κείμενα τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἀνετέθησαν προσωρινῶς εἰς τρεῖς Διευθυντάς τοῦ Ὑπουργείου, καί δή εἷς ἕκαστον τούτων ἀνετέθη μέρος τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.-

Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων τήν ἀκύρωσιν διώκει ἤδη ὁ αἰτῶν διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως καί διά τούς ἐν αὐτῇ λόγους.-

Ἐπί τῆς προκειμένης ὑποθέσεως προκύπτουσιν τά ἑξῆς ζητήματα:

1) Ἐάν παραδεκτῶς προσβάλλωνται διά τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ἅπασαι αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις.-

2) Ἐάν ὁ αἰτῶν νομιμοποιῆται ἐν ἀσκήσει τῆς αἰτήσεως.-

3) Ἐάν τό ἄρθρον 7 τοῦ ν. 2767/54 ἀντίκειται εἰς τά ἄρθρα 101 καί 102 § 1 τοῦ Συντάγματος.-

4) Ἐάν ὑφίσταται παράβασις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 2767/54 καί

5) Ἐάν εἶναι βάσιμοι οἱ λόγοι ἀκυρώσεως περί κακῆς χρήσεως διακριτικῆς ἐξουσίας καί καταχρήσεως ἐξουσίας.-

Ἐφ' ὧν ὁ Εἰσηγητής ἀνέπτυξε τήν γνώμην αὐτοῦ.-

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ αἰτοῦντος, ἀναπτυξάντων καί προφορικῶς τούς λόγους τῆς προσφυγῆς καί αἰτησαμένων τήν παραδοχήν αὐτῆς, τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ὑπουργοῦ αἰτησαμένων τήν ἀπόρριψιν ταύτης.-

./.

Ἰδόν τά σχετικά ἔγγραφα

Διεφθέν κατά τόν Νόμον

Ἐπειδή κατεβλήθησαν τά διά τήν ἄσκησιν τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως προσήκοντα τέλη καί παράβολον, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 66955, 66956, 66957/1954 διπλοτύπων τοῦ Ταμείου δικαστικῶν εἰσπράξεων Ἀθηνῶν.-

Ἐπειδή διά τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου 2767/1954 "περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ Ν.Δ. 2500/1953" ὁρίζεται, ὅτι "§ 1. Ἡ ἔρευνα τοῦ τρόπου λειτουργίας, τῶν μεθόδων ἐργασίας καί τοῦ βαθμοῦ ἀποδοτικότητος τῶν κεντρικῶν καί περιφερειακῶν ὑπηρεσιῶν ἑκάστου ὑπουργείου, τῶν ὑπό τήν ἐποπτείαν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τῶν κοινωφελῶν ἱδρυμάτων καί τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἐπιχορηγουμένων ὑπό τοῦ κράτους, ἡ μελέτη καί προπαρασκευή τῆς εἰσαγωγῆς μέτρων ἁπλουστεύσεως τῶν ὑφισταμένων διαδικασιῶν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καί ἐν γένει ἡ διεξαγωγή ἐρευνῶν καί ἡ κατάρτισις μελετῶν ἐπί γενικωτέρων θεμάτων τῆς ἁρμοδιότητος ἑκάστου ὑπουργείου, δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὑπουργοῦ νά ἀνατίθενται κατά πλήρη ἐνασχόλησιν εἰς ἀνωτάτους καί ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου. § 2. Οἱ εἰς οὓς ἀνετέθησαν καθήκοντα ἐρεύνης ὑπάλληλοι διατηροῦσι τάς ὀργανικάς αὐτῶν θέσεις καί ἐπανέρχονται αὐτοδικαίως εἰς ταύτας ἐπί τῇ παύσει τῆς ἀναθέσεως τῶν καθηκόντων τούτων, ἐνεργουμένη καθ' ὃν καί ἡ ἀνάθεσις τρόπον. § 3. Τά καθήκοντα τῆς ὀργανικῆς θέσεως τῶν εἰς οὓς ἀνετέθησαν καθήκοντα ἐρεύνης ὑπαλλήλων ἀνατίθενται κατά τόν χρόνον τοῦτον, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, εἰς ἑτέρους ἐπί τῷ αὐτῷ ἢ τῷ ἀμέσως κατωτέρῳ βαθμῷ ὑπαλλήλους τοῦ οἰκείου κλάδου, οἵτινες ἀσκοῦν πάσας τάς ἁρμοδιότητας τῆς θέσεως.".-

Ἐπειδή διά τῶν διατάξεων τούτων προδήλως σκοπεῖται, ὅπως παρασχεθῇ ἡ δυνατότης εἰς τόν Ὑπουργόν νά ἀναθέτῃ τήν ἐνέργειαν

./.

ἐρευνῶν καὶ μελετῶν εἰς τὰ ἀνώτατα καὶ ἀνώτερα στελέχη τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας τοῦ ὑπουργείου κατ' ἀποκλειστικὴν ἐνασχόλησιν, ὑπὸ τὴν αὐτονόητον προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ εἰς ὃν γίνεται ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐν λόγῳ ἐρεύνης ἢ μελέτης, συναινεῖ εἰς τὴν ἀποξένωσιν αὐτοῦ ἀπό τινων, ἢ καὶ ὅλων τῶν κυρίων καθηκόντων τῆς θέσεώς του κατὰ τὸ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης ἀπαιτούμενον χρονικὸν διάστημα, ἵνα δυνηθῇ ἀπερίσπαστος νὰ διεξαγάγῃ ταύτην ἀρτιώτερον καὶ ταχύτερον· οὐδόλως δὲ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦται ἡ ἀναγκαστικὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὑπουργοῦ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἐπιφορτιζομένου διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων τῆς θέσεως αὐτοῦ. Διὰ δὲ τῆς § 3 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἐδόθη ἁπλῶς εὐχέρεια εἰς τὸν Ὑπουργόν, ὅπως, ἐν περιπτώσει ἀναθέσεως, ὑπὸ τὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις, εἰς ἀνώτατον ἢ ἀνώτερον ὑπάλληλον τῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης, περὶ ἧς ἑκάστοτε πρόκειται, ἀναθέτῃ τὰς ἁρμοδιότητας αὐτοῦ εἰς ἑτέρους ὑπαλλήλους ὁμοιοβάθμους αὐτοῦ ἢ καὶ κατωτέρους.- Κατ' ἀκολουθίαν τοιαύτην ἔννοιαν ἔχουσαι αἱ ὡς ἄνω διατάξεις, οὐδόλως ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην προστασίαν τῆς μονιμότητος τῶν τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, δι' ὅ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος λόγος ἀκυρώσεως.-

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλλῳ ἐγγράφων συνάγεται, ὅτι ὁ αἰτῶν γενικὸς διευθυντὴς φορολογίας παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Οἰκονομικῶν, εἰς ὃν διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων ἀνετέθη ἡ κατὰ πλήρη ἐνασχόλησιν αὐτοῦ κατάρτισις καὶ ὑποβολὴ μελέτης ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς κειμένης φορολογικῆς νομοθεσίας πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς διὰ ταύτης προβλεπομένης ἀναλυτικῆς ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φορολογίας, δι' ἑνιαίου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φόρου, οὔτε ἐζήτησε νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεως αὐτοῦ, οὔτε συνήνεσε εἰς τὴν τοιαύτην ἀπαλλαγήν του πρὸς

./.

τόν σκοπόν τῆς διευκολύνσεως τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὡς εἴρηται ἐρεύνης καί μελέτης, ἥτις ἄλλως τε περιλαμβάνεται μεταξύ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεως αὐτοῦ, ὡς ταῦτα καθορίζονται διά τοῦ ἱδρυτικοῦ τῆς θέσεως ὑπ' ἀριθ. 38/Ι936 ἀναγκ. νόμου (ἄρθρ. Ι § 3 γ')· τούναντίον μάλιστα συνάγεται, ὅτι διεμαρτηρήθη διά τήν τοιαύτην ἀπομάκρυνσίν του ἐκ τῶν ἁρμοδιοτήτων του, τήν ἐνεργόν ἄσκησιν τῶν ὁποίων θεωρεῖ ὡς ἀναγκαίαν διά τήν ταχυτέραν καί καλυτέραν ὁλοκλήρωσιν τῆς περί ἧς πρόκειται μελέτης (ἴδε ἀναφοράς ἀπό 29 Δεκεμβρίου Ι954 καί 5 Φεβρουαρίου Ι955).-

Ἐπειδή κατά ταῦτα ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ αἰτοῦντος ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐχώρησε κατά παράβασιν τῶν ἄνω παρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου, δι' ὃ δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀκυρωτέαι τυγχάνουσιν αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις διά τῆς πρώτης τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὅτι κατά πλήρη ἐνασχόλησιν ἀνατίθεται εἰς τόν αἰτοῦντα ἡ κατάρτισις τῆς ὡς εἰρῆται μελέτης καί διά τῶν λοιπῶν ἀνετέθησαν κατ' ἀκολουθίαν τά καθήκοντα αὐτοῦ εἰς τρεῖς ἀναπληρωτάς.-

Δ ι ά τ α ῦ τ α

Δέχεται τήν ὑπό κρίσιν αἴτησιν.-

Ἀκυροῖ τάς προσβαλλομένας ὑπ' ἀριθ. Υ.2485/22 Δεκεμβρίου Ι954 καί Υ.2497, Υ.2498, Υ.2499/23 Δεκεμβρίου Ι954 πράξεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.-

Διατάσσει τήν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου καί

Καταδικάζει τό Δημόσιον εἰς τά δικαστικά ἔξοδα τοῦ αἰτοῦντος ἐκ δραχμῶν χιλίων ὀκτακοσίων (Ι.800).-

Ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου Ι955, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ 3ῃ Μαρτίου Ι955.-

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεύς

μεταφορά υπαλλήλων από Δημόσιο σε ν.π.δ.δ.
περιεχόμενο γνωμοδότησης

Αριθμός 3807/1972
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'

Συγκείμενον εκ των μελών αυτού Άθ. Τσούτσου, Αντιπροέδρου, Προέδρου του Γ' Τμήματος, Π. Μαρκοπούλου, Κ. Δάρα, Γ. Σκουρτσή, Δ. Καλλιβωκά, Συμβούλων της Επικρατείας, Αναστ. Μαρίνου και Γ. Γραίγου, Παρέδρων του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τω ακροατηρίω του τη 16η Νοεμβρίου 1972, παρόντος και του Γραμματέως του Γ' Τμήματος Θεοδ. Βασματζή, ίνα δικάσει:

Α) επί τη από 23ης Σεπτεμβρίου 1971 αιτήσει:

του Νικολάου Κοτζιά, κατοίκου Αθηνών (Βραστόβου 10), παραστάντος αυτοπροσώπως και διορίσαντος επ' ακροατηρίου πληρεξούσιόν του δικηγόρον τον Δημήτριον Α. Κούγιαν,

κατά 1) του Υπουργού Εθνικής Παιδείας παραστάντος δια του Γ. Πετρέα, Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου, και 2) της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής μη παραστάσης,

περί ακυρώσεως 1) της υπ' αριθμ. 109211/24.8.71 Διαταγής Υπουργείου Εθνικής Παιδείας, 2) της παραλείψεως της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής προς καταβολήν των αποδοχών του αιτούντος από 1.9.71 και εντεύθεν και 3) πάσης σχετικής άλλης,

Β) επί τη από 18ης Ιανουαρίου 1972 αιτήσει:

του Νικολάου Κοτζιά, κατοίκου Αθηνών (Βραστόβου 10), παραστάντος αυτοπροσώπως και διορίσαντος επ' ακροατηρίου πληρεξούσιόν του δικηγόρον τον Δημήτριον Α. Κούγιαν,

κατά 1) του Υπουργού Εθνικής Παιδείας παραστάντος δια του Γ. Πετρέα, Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου, και 2) της Εκκλησίας της Ελλάδος, παραστάσης δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Επαμεινώνδου Π. Σπηλιωτοπούλου, Νομικού Συμβούλου Ο.Δ.Δ.Ε. Περιουσίας (Φ.Ε.Κ. Πράξεις Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, κλπ. - 141/16.5.70),

περί ακυρώσεως 1) της υπ' αριθμ. 7864/3925/24-29.11.71 (πνπδδ 189) (έγγραφον 8277/13.12.71) πράξεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου και 2) της δια μετατάξεως άλλου πληρώσεως της θέσεως του αιτούντος.

Ακούσαν του Εισηγητού, Παρέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας Αναστ. Μαρίνου, αναγνώντος και αναπτύξαντος την έκθεσιν αυτού, καθ' ην το ιστορικόν της προκειμένης υποθέσεως έχει ως έπεται:

Διά των δύο υπό κρίσιν αιτήσεων διώκεται υπό του αιτούντος αρχιμανδρίτου και θεολόγου καθηγητού παρά τη Ριζαρείω Εκκλησιασιτκή Σχολή επί βαθμώ 3ω η ακύρωσις των εξής διοικητικών πράξεων: 1) του υπ' αριθμ. 109211/24.8.1971 εγγράφου του Υπουργού Εθνικής Παιδείας δι' ου διετάχθησαν οι Διευθυνταί των εκκλησιαστικών σχολείων όπως διακόψουν την μισθοδοσίαν του παρά τοις σχολείοις τούτοις υπηρετούντος εκπαιδευτικού και λοιπού προσωπικού επί τω λόγω ότι το προσωπικόν τούτο είχε μεταταγεί εκ του νόμου εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος και 2) της υπ' αριθμ. 24/10.11.1971 αποφάσεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου ως και της υπ' αριθμ. 7864/3925/24.11.1971 αποφάσεως του Αρχιεπισκόπου Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 189 τ. Πρ. Ν.Π.Δ.Δ.) δι' ων δι αιτών ετοποθετήθη, κατ' εφαρμογήν του άρθρ. 5 του Ν. Δ/τος 876/1971 εις θέσιν ιεροκήρυκος παρά τη Ιερά Μητροπόλει Ηλείας.

Τα προκύπτοντα ζητήματα είναι αντίστοιχα προς τους προβαλλομένους λόγους ακυρώσεως. Εφ' ων ο Εισηγητής ανέπτυξε την γνώμην αυτού.

Ακούσαν του πληρεξουσίου του αιτούντος, αναπτύξαντος και προφορικώς τους λόγους των υπό κρίσιν αιτήσεων και αιτησαμένου την παραδοχήν αυτών, του πληρεξουσίου της Εκκλησίας της Ελλάδος και του αντιπροσώπου του Υπουργού αιτησαμένων την απόρριψιν τούτων.

Ι δ ό ν τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ ε φ θ έ ν κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο ν

Επειδή δια την άσκησιν των υπό κρίσιν δύο αιτήσεων κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη και τα παράβολα, εκδοθέντων των υπ' αριθμ. 160764, 160765 και 160766/1971 και 9139, 9140 και 9141/1972 τριπλοτύπων γραμματίων εισπράξεως του Ταμείου Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών.

Επειδή μετά την δημοσίευσιν του Ν. Δ/τος 876/1971 εξεδόθη το υπ' αριθμ. 109211/24.8.1971 έγγραφον του Υπουργού Εθνικής Παιδείας, δια του οποίου διετάσσοντο οι Διευθυνταί απάντων των Σχολείων Εκκλησιαστικής Εκπαιδεύσεως, όπως διακόψουν την μισθοδοσίαν του παρ' αυτοίς υπηρετούντος εκπαιδευτικού και λοιπού προσωπικού επί τω λόγω ότι το προσωπικόν τούτο είχε

μεταταγεί δια του ως άνω νομοθετήματος, αυτοδικαίως δε, εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος. Εν συνεχεία δια της υπ' αριθμ. 24/10.11.1971 αποφάσεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος (Περίοδος 116, Συνεδρία ΡΝΘ') και της επί τη βάσει ταύτης εκδοθείσης υπ' αριθμ. 7864/3925/24.11.1971 αποφάσεως του Αρχιεπισκόπου Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 189/29.11.1971 τ. Πρ. Ν.Π.Δ.Δ.) ο αιτών, αρχιμανδρίτης, υπηρετών παρά τη Ριζαρείω Εκκλησιαστική Σχολή ως καθηγητής θεολόγος επί βαθμώ 3ω του Κλάδου 18 της Εκκλησιαστικής Εκπαιδεύσεως και ούτινος η εκ της Σχολής ταύτης μισθοδοσία είχε διακοπεί κατόπιν του ως άνω εγγράφου του Υπουργού Εθνικής Παιδείας, ετοποθετήθη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5 του Ν. Δ/τος 876/71 κα με τον ον έφερε βαθμόν εις κενήν προσωρινήν θέσιν ιεροκήρυκος παρά τη Ιερά Μητροπόλει Ηλείας. Ήδη δια των υπό κρίσιν δύο αιτήσεων, εμπροθέσμως ασκηθεισών και συνεκδικαζομένων λόγω της προδήλου μεταξύ αυτών συναφείας, διώκεται, κατ' ορθήν ερμηνείαν των δικογράφων, ως το πρώτον τούτων περιωρίσθη δια της επ' ακροατηρίου δηλώσεως μερικής παραιτήσεως του πληρεξουσίου του αιτούντος, η ακύρωσις του ως άνω μνημονευθέντος εγγράφου του Υπουργού Εθνικής Παιδείας, της ρηθείσης αποφάσεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και της επί τη βάσει ταύτης εκδοθείσης αποφάσεως του Αρχιεπισκόπου Αθηνών.

Επειδή κατ' άρθρον 1 του Ν. Δ/τος 876/1971 "Περί υπαγωγής της δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος και άλλων τινων συναφών διατάξεων" (φ. 95) ορίζεται ότι: "1. Από του σχολικού έτους 1971/1972, η διοίκησης και η ευθύνη οργανώσεως και λειτουργίας των κατά την δημοσίευσιν του παρόντος υφισταμένων πάσης φύσεως σχολείων της δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως (σχολών, φροντιστηρίων, ιεροδιδασκαλείων) περιέρχονται εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος ... 2. Οι υπό των κειμένων διατάξεων προβλεπόμενοι εν γένει κλάδοι προσωπικού της δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως και αι αντίστοιχοι θέσεις του πάσης φύσεως προσωπικού αυτής καταργούνται, οι δε εν αυταίς, κατά την δημοσίευσιν του παρόντος, υπηρετούντες εντάσσονται ή μετατάσσονται αυτοδικαίως εις άλλας θέσεις, κατά τα εν τοις επομένοις άρθροις οριζόμενα ...". Εξ ετέρου κατά το άρθρον 5 του αυτού ως άνω Ν. Δ/τος "1. Από της δημοσιεύσεως του παρόντος, οι έχοντες συγχρόνως και την ιδιότητα του κληρικού εκπαιδευτικοί λειτουργοί της δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως, ως και οι ανήκοντες εις το λοιπόν προσωπικόν αυτής (διοικητικόν, εφημεριακόν κ.α.), μετατάσσονται αυτοδικαίως εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος. Η μετάταξις των ανωτέρω ενεργείται δι' αποφάσεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και δη των μεν εχόντων την του εκπαιδευτικού λειτουργού ιδιότητα επί τω κατ' άρθρω 2 του παρόντος προσήκοντι βαθμώ, των δε λοιπών επί τω ον έκαστος φέρει τοιούτω, εις υφισταμένας κενάς ή επί τούτω, δυνάμει του παρόντος, συνιστωμένας παρά τη Εκκλησία, ομοιοβάθμους οργανικάς θέσεις, εκπαιδευτικάς ή άλλας ...". Τέλος κατά το άρθρον 125 § 2 του Συντάγματος "Οι κατέχοντες οργανικάς δημόσιοι υπάλληλοι είναι μόνιμοι εφ' όσον υφίστανται αι σχετικαί υπηρεσίαι και θέσεις, πλην δε των περιπτώσεων της αποχωρήσεως λόγω ορίου ηλικίας και της παύσεως συνεπεία δικαστικής αποφάσεως, ούτε μετατίθενται άνευ ειδικώς ητιολογημένης γνώμης ούτε υποβιβάζονται ούτε απολύονται άνευ ειδικής αποφάσεως κατά νόμον οργανωμένων συμβουλίων, αποτελουμένων τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μονίμους υπαλλήλους. Κατά τοιούτων αποφάσεων χωρεί προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως νόμος ορίζει".

Επειδή εκ του προς αλλήλας συνδυασμού των προπαρατεθεισών διατάξεων του Ν.Δ. 876/1971 σαφώς συνάγεται ότι δι' αυτών και κατά την αληθή αυτών έννοιαν δεν επήλθε κατάργησις των υπό των άρθρων 20 κ. επ. του Ν.Δ. 3379/1955 "Περί του προσωπικού της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως" (Φ.Ε.Κ. 260) προβλεπομένων κλάδων της δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως, αλλ' απλώς και μόνον οι κλάδοι ούτοι παύσαντες πλέον να αποτελούν τμήμα της δημοσίας εκπαιδεύσεως, υπήχθησαν ως ενιαία υπηρεσία εις το νομικόν πρόσωπον της Εκκλησίας της Ελλάδος, ούτινος απετέλεσαν ωσαύτως ιδίαν υπηρεσίαν οργανωθείσαν εν συνεχεία δια του υπ' αριθμ. 21 Κανονισμού "Περί Εκκλησιαστικής Παιδείας" (Φ.Ε.Κ. 133) όστις, εκδοθείς εν όψει του Ν. Δ/τος 876/1971 και κατ' εξουσιοδότησιν του Ν.Δ. 126/1969 "Περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος" (Φ.Ε.Κ. 27) συνέστησεν (άρθρον 19) ιδίους κλάδους δια την εκκλησιαστικήν παιδείαν αντιστοίχους προς τους υπό του Ν. Δ/τος 3379/55 προβλεπομένους με ιδίαν διάρθρωσιν και ανάλογον βαθμολογικήν εξέλιξιν. Περαιτέρω εκ των αυτών ως άνω διατάξεων συνάγεται αβιάστως ότι ταυτοχρόνως προς την υπαγωγήν της Εκκλησιαστικής Εκπαιδεύσεως εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος μετετάγησαν εις αυτήν αυτοδικαίως εκ του νόμου και οι εις την Εκκλησιαστικήν Εκπαίδευσιν υπηρετούντες εκπαιδευτικοί λειτουργοί οι έχοντες συγχρόνως και την

ιδιότητα του κληρικού ως και το λοιπόν μη εκπαιδευτικόν προσωπικόν αυτής και ούτω απωλέσαντος ούτοι την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου κατέστησαν υπάλληλοι νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, της περαιτέρω υπό του άρθρου 5 του Ν. Δ/τος 876/1971 προβλεπομένης "μετατάξεως" αυτών δια πράξεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος αποτελούσης απλώς πράξιν τοποθετήσεως αυτών εις ορισμένην θέσιν του νομικού τούτου προσώπου εις ο είχον ήδη ούτοι εκ του νόμου μεταταγεί. Συνεπώς εκ της κατά τα εκτεθέντα εννοίας των προπαρατεθεισών διατάξεων συνάγεται εν όψει και του κατοχυρούντος την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων άρθρου 125 § 2 του Συντάγματος, ότι το εκ κληρικών εκπαιδευτικόν προσωπικόν της τέως δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως ως και το λοιπόν μη εκπαιδευτικόν προσωπικόν αυτής μετετάγη εκ του νόμου εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος υπό την συνταγματικώς προστατευομένην ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου, δοθέντος ότι ως ήδη εκρίθη (Σ.τ.Ε. 1725/55) κατά την αληθή έννοιαν της κατοχυρούσης την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων συνταγματικής διατάξεως η μεταφορά δημοσίας τινος υπηρεσίας εις υφιστάμενον νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου και η μετατροπή ταύτης εις υπηρεσίαν του νομικού τούτου προσώπου δεν συνεπάγεται δια τους φορείς των οικείων θέσεων απώλειαν της συνταγματικώς προστατευομένης μονιμότητός των και των εκ ταύτης απορρεουσών πάσης φύσεως συνεπειών, αντιθέτως δε ούτοι και εις την νέαν των θέσιν, ως υπάλληλοι νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, απολαύουν τοιαύτης μονιμότητος. Εκ τούτου όμως παρέπεται κατά λογικήν συνέπειαν ότι και η περαιτέρω τοποθέτησις των υπαλλήλων τούτων της τέως δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως εις συγκεκριμένας θέσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος ενεργουμένη, κατά την προπαρατεθείσαν διάταξιν δια πράξεως της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου δέον να γίνει εν όψει της συνταγματικώς προστατευομένης μονιμότητος των υπαλλήλων τούτων, ήτοι δέον να γίνει εις θέσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος ουχί απλώς ομοιοβάθμους αλλά και ομοίας εξ επόψεως καθηκόντων προς τας θέσεις, ας ούτοι κατείχον εν τη τέως δημοσία εκκλησιαστική εκπαιδεύσει, δοθέντος ότι η συνταγματική προστασία των υπαλλήλων τούτων παρέχει εις αυτούς δικαίωμα ου μόνον επί της θέσεως και του βαθμού αυτών, αλλά και δικαίωμα ου μόνον επί της θέσεως και του βαθμού αυτών, αλλά και δικαίωμα επί των καθηκόντων της θέσεώς των, υπό την έννοιαν ότι δεν επιτρέπεται τα κύρια καθήκοντα των υπαλλήλων τούτων να μεταβληθούν άνευ της συναινέσεως αυτών εις τοιούτον βαθμόν, ώστε να καταστούν τελείως διάφορα των ων μέχρι τούδε ήσκουν καθηκόντων (πρβλ. και Σ.τ.Ε. 321/55). Υπό τοιούτον πνεύμα ερμηνευομένη η διάταξις του άρθρου 5 του Ν. Δ/τος 876/1971 ουδόλως αντιστρατεύεται προς το άρθρον 125 § 2 του Συντάγματος, δοθέντος ότι κατά την ορθήν αυτής έννοιαν το μεν εκ κληρικών εκπαιδευτικόν προσωπικόν της τέως δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως δέον να τοποθετηθεί εις θέσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος μόνον "εκπαιδευτικάς", το δε λοιπόν μη εκπαιδευτικόν προσωπικόν εις θέσεις "άλλας" ήτοι μη εκπαιδευτικάς.

Επειδή εν προκειμένω ο αιτών αρχιμανδρίτης υπηρετών παρά τη τέως δημοσία εκκλησιαστική εκπαιδεύσει ως θεολόγος καθηγητής της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής επί βαθμώ 3ω και μετατάγείς εκ του νόμου και υπό την συνταγματικώς προστατευομένην ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος, ετοποθετήθη, δια των προσβαλλομένων πράξεων της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και του Αρχιεπισκόπου Αθηνών, άνευ δε της συναινέσεώς του, εις θέσιν της Εκκλησίας ταύτης ουχί ως έδει, κατά τα εκτεθέντα, "εκπαιδευτικήν", αλλά μη εκπαιδευτικήν, ήτοι προσωρινήν θέσιν ιεροκήρυκος παρά τη Ιερά Μητροπόλει Ηλείας. Ούτως όμως έχουσαι αι προσβαλλόμεναι πράξεις τυγχάνουν, κατά τα εκτεθέντα, μη νόμιμοι και δέον τω λόγω τούτω βασίμως προβαλλομένω, να ακυρωθούν, δεκτών καθισταμένων κατά το σημείον τούτο και μόνον των δύο υπό κρίσιν, συνεκδικαζομένων αιτήσεων.

Επειδή ο ισχυρισμός του αιτούντος ότι έδει πριν ή τοποθετηθεί εις θέσιν της Εκκλησίας της Ελλάδος να συγκριθεί μετά των εν τη δημοσία εκπαιδεύσει υπηρετούντων ομοιοβάθμων συναδέλφων του θεολόγων τυγχάνει απορριπτέος ως μη βάσιμος, δοθέντος ότι τοιαύτη σύγκρισις νοείται, κατ' άρθρον 125 § 2 του Συντάγματος και άρθρον 187 του Υπαλληλικού Κώδικος μόνον εν περιπτώσει καταργήσεως θέσεώς τινος, ότε ανακύπτει ζήτημα απολύσεως του υστερούντος κατά τα ουσιαστικά προσόντα, ουχί δε και εν περιπτώσει μεταφοράς ολοκλήρου δημοσίας υπηρεσίας εις προϋπάρχον νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ως εν προκειμένω, και αυτοδικαίως εκ του νόμου μετατάξεως των παρ' αυτώ υπηρετούντος προσωπικού εις το νομικόν τούτο πρόσωπον.

Επειδή και ο έτερος ισχυρισμός του αιτούντος, καθ' ον η μετάταξις των εχόντων την ιδιότητα του κληρικού εκπαιδευτικών λειτουργών, εν οις και ούτος, εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος συνιστά άνισον μεταχείρισιν τούτων εν σχέσει με την μεταχείρισιν ης έτυχον οι μη κληρικοί εκπαιδευτικοί

λειτουργοί της τέως δημοσίας εκκλησιαστικής εκπαιδεύσεως οίτινες μετετάγησαν δια του άρθρου 3 του Ν.Δ. 876/1971 εις έτερον κλάδον της δημοσίας εκπαιδεύσεως, τυγχάνει ωσαύτως απορριπτέος ως μη βάσιμος, πρωτίστως διότι άνισος μεταχείρισις νοείται μόνον εις περίπτωσιν ταυτότητος πραγματικών περιστατικών, οία δεν υπάρχει εν προκειμένω, εφ' όσον οι μεταταγέντες εις την Εκκλησίαν της Ελλάδος εκπαιδευτικοί λειτουργοί έχουν την ιδιότητα του κληρικού ανήκοντες κατ' αρχήν εις την Εκκλησίαν και διαφοροποιούμενοι ούτω των μεταταγέντων εις έτερον κλάδον της δημοσίας εκπαιδεύσεως, οίτινες δεν έχουν την ιδιότητα ταύτην.

Επειδή, εν όψει και των εν ταις προηγουμέναις σκέψεσιν εκτεθέντων, δέον να απορριφθεί η πρώτη των υπό κρίσιν αιτήσεων καθ' ο μέρος διώκεται δια ταύτης η ακύρωσις του υπ' αριθμ. 109211/24.8.1971 εγγράφου του Υπουργού Εθνικής Παιδείας, δι' ου διετάχθη η διακοπή της μισθοδοσίας των παρά τοις εκκλησιαστικοίς σχολείοις υπηρετούντων υπαλλήλων, δοθέντος ότι ουδείς έτερος ειδικότερος λόγος προβάλλεται κατά του εγγράφου τούτου, ιδία μάλιστα μετά την επ' ακροατηρίου δήλωσιν του πληρεξουσίου δικηγόρου του αιτούντος, ότι παραιτείται του αιτήματος του περί ακυρώσεως της παραλείψεως της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής όπως καταβάλει αυτώ τον μισθόν του.

Επειδή, συνεπώς, δέον να γίνουν εν μέρει δεκταί αι δύο υπό κρίσιν συνεκδικαζόμεναι αιτήσεις, να απορριφθούν δε αύται κατά τα λοιπά.

Δια ταύτα

Δέχεται εν μέρει και κατά τα εν τω αιτιολογικώ τας από 23 Σεπτεμβρίου 1971 και 18 Ιανουαρίου 1972 αιτήσεις ακυρώσεως.

Ακυροί, κατά τα εν τω αιτιολογικώ 1) την υπ' αριθμ. 24/1971 απόφασιν της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος (Περίοδος 116, Συνεδρία ΡΝΘ' της 10ης Νοεμβρίου 1971) και 2) την υπ' αριθμ. 7864/3925/24.11.1971 απόφασιν του Αρχιεπισκόπου Αθηνών (Φ.Ε.Κ. 189/29.11.1971 τ. Πρ. Ν.Π.Δ.Δ.).

Απορρίπτει κατά τα λοιπά τας ως άνω αιτήσεις ακυρώσεως.

Διατάσσει την επιστροφήν των καταβληθέντων παραβόλων.

Συμψηφίζει την μεταξύ των διαδίκων δικαστικήν δαπάνην.

Εκρίθη και απεφασίσθη εν Αθήναις τη 22α Νοεμβρίου 1972, εδημοσιεύθη δ' αυτόθι τη 30η Δεκεμβρίου ιδίου έτους.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος

??
??
??
??
1
-9-
Αριθμός 3807/1972
./.
./.

5847021, 5847022/85

Κ.Τ.

Αριθμός 277/1986

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 30 Ιανουαρίου 1986 με την εξής σύνθεση: Β. Ρώτης, Πρόεδρος του Τμήματος, Γ. Γραίγος, Σ. Σαρηβαλάσης, Σύμβουλοι, Π. Χριστόφορος και Αγ. Θεοφιλοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας Αθ. Ζιώγα, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 8 Ιουλίου 1985 έφεση:

του Εμμαν. Νικ. Μακριδάκη, Επιθεωρητή Τελωνείων, κατοίκου Αθηνών, οδός Ασκληπιού αρ. 69, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από το δικηγόρο Κωνστ. Ζηλεμένο (Α.Τ. 63/86), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον Πάρεδρο της Διοικήσεως Φωκ. Γεωργακόπουλο,

και κατά της αποφάσεως 707/85 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Σ. Σαρηβαλάση.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος, ο οποίος αγέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, που ζήτησε την απόρριψή της.

%

Α 2873

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

Επειδή με την κρινόμενη έφεση, για την οποία καταβλήθηκαν τα νόμιμα τέλη και το παράβολο, (γραμ. 5847021, 5847022, 348297, 177350/1985), ζητείται εμπρόθεσμως η εξαφάνιση της 707/1985 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση του ήδη εκκαλούντος, επιθεωρητή τελωνείων με 2ο βαθμό κατά α) της ΕΜΠ 284/8.6.1984 αποφάσεως του Υφυπουργού Οικονομικών, με την οποία αποσπάται από τη 1η περιφέρεια επιθεωρήσεως τελωνείων στο γραφείο του Υφυπουργού β) της 1411/4.7.1984 αποφάσεως του αυτού υφυπουργού, με την οποία ανατίθενται καθήκοντα επιθεωρήσεως της διευθύνσεως τελωνείου Ελευσίνας στον επιθεωρητή τελωνείων Βασ. Τζανέλλη.

Επειδή στην § 2 του άρθρου 28 του ν. 400/1976 (φ. 203 Α') ορίζεται ότι σε κάθε αντιπρόεδρο της κυβερνήσεως υπουργό και υφυπουργό συνιστάται αντιστοίχως, γραφείο αντιπροέδρου της κυβερνήσεως, γραφείο υπουργού και γραφείο υφυπουργού και στην παράγ. 5 αυτού ότι, στα γραφεία των παρ. 1.και 2 του παρόντος νόμου επιτρέπεται η τοποθέτηση, κατ' απόσπαση δημοσίων υπαλλήλων ή υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, κατά παρέκκλιση από τις ισχύουσες διατάξεις. Τέλος στη παρ. 6 του ιδίου νόμου ορίζεται ότι οι διατάξεις της παρ. 3 του παρόντος δεν ισχύουν στις περιπτώσεις, που τα των θέσεων των γραφείων των υπουργών ρυθμίζονται ειδικά από τον οργανισμό του οικείου υπουργείου.

Επειδή ναι μεν από τη διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 28 του ν. 400/1976 συνάγεται ότι η απόσπαση δημοσίων υπαλλήλων ή υπαλλήλων ν.π.δ.δ., κατ'εφαρμογή της παρ. 5, διενεργείται, κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις των άρθρων 144 και 152 του υπαλληλικού κώδικος (Π.Δ. 611/1977), ήτοι χωρίς τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που τάσσονται από τις διατάξεις του κώδικος (υπηρεσιακή ανάγκη-χρονικοί περιορισμοί), με την αυτονόητη όμως προϋπόθεση, ότι η υπηρεσιακή μεταβολή του υπαλλήλου διενεργείται με τη συναίνεση τους. και τούτο, διότι η συνταγματικώς προστατευομένη μονιμότητα (άρθρον 103 παρ. 4 του Συντάγματος), παρέχει δικαίωμα όχι μόνο στο βαθμό του δημοσίου υπαλλήλου, αλλά και στην άσκηση των καθηκόντων του, υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται να μεταβάλλονται χωρίς τη συναίνεση του και να καθίστανται τελείως διάφορα από τα μέχρι της αποσπάσεώς του ασκούμενα. (πρβλ. Σ.Ε. 3807/72, 321/55). Σε περίπτωση εξάλλου διαφωνίας του υπαλλήλου η απόσπασή του θα διενεργείται όχι με τις ειδικές διατάξεις του άρθρου 28 του ν. 400/1976, αλλά κατ' εφαρμογή των διατάξεων του Υ. Κ.

Επειδή, στην προκειμένη υπόθεση, η επίδικη απόσπαση, διενεργήθηκε, κατ'εφαρμογή της διατάξεως της παρ.5 του άρθρου 28 του ν. 400/1976, χωρίς όμως τη έστω και σιωπηρή συναίνεση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, οπότε κατά τα προεκτεθέντα θα έπρεπε να είχαν τηρηθεί οι διατάξεις του υπαλληλικού κώδικος. Συνεπώς η εκκαλουμένη απόφαση, που δέχθηκε τα αντίθετα και απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως, πρέπει να εξαφανισθεί, κατά το βάσιμο σχετικό λόγο εφέσεως. Και το δικαστήριο πρέπει να προβεί περαιτέρω σε έρευνα της αιτήσεως ακυρώσεως, κατ'εφαρμογή του άρθρου 5 παρ. 9 του ν.

%

702/1977.

Επειδή απαραδέκτως προσβάλλεται με το αυτό δικόγραφο η 1411/4.7.1984 πράξη του υφυπουργού οικονομικών, με την οποία τα καθήκοντα επιθεωρήσεως της διευθύνσεως τελωνείου Ελευσίνας και του Τελωνοσταθμάρχείου Πάχης Μεγάλων ανατίθενται στον επιθεωρητή τελωνείων Βασίλειο Τζανέλλη διότι η πράξη αυτή που εκδίδεται κατ'άλλη διαδικασία στερείται συναφείας προς την πρώτη των προσβαλλομένων πράξεων. Απαραδέκτως άλλωστε προβάλλονται η πράξη ΕΜΠ 288/12.7.1984 του ιδίου υφυπουργού, με την οποία ο αιτών εντέλλεται να αναλάβει υπηρεσία στο γραφείο του υφυπουργού και η 2392/17.7.84, με την οποία του ανατίθεται η αναμόρφωση του κανονισμού καθηκόντων των τελωνειακών υπαλλήλων, διότι οι πράξεις αυτές ως πράξεις εκτελέσεως της πρώτης στερούνται εκτελεστότητος.

Επειδή, η εμπροθέσμως ασκηθείσα αίτηση ακυρώσεως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να ακυρωθεί η παραδεκτώς προσβαλλόμενη ΕΜΠ, 284/8.6.1984 απόφαση του υφυπουργού οικονομικών, που εκδόθηκε χωρίς την απόφαση του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών, όπως κατά τα προεκτεθέντα απαιτείτο εφόσον δεν υφίστατο η σιωπηρή συγκατάθεση του αποσπωμένου, και παρέλκει ως αλυσιτελής η έρευνα των λοιπών προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την 707/1985 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Δέχεται εν μέρει την αίτηση ακυρώσεως.

Ακυρώνει κατά τα στο αιτιολογικό την ΕΜΠ 284/

Α. 2673

8.6.1984 απόφαση του Υφυπουργού Οικονομικών.

Συμψηφίζει, μεταξύ των διαδίκων τη δαπανη πρώτου βαθμού.

Διατάσσει την απόδοση των παραβόλων της αιτήσεως ακυρώσεως και της εφέσεως.

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του εκκαλούντος από εννέα χιλιάδες (9.000) δραχμές.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 3 Φεβρουαρίου 1986.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος — Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 17 του ίδιου μήνα και χρόνου.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος — Η Γραμματέας

Λ. 2873

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (intracom IT servises)

Ν 2431/1996: Διορισμός ή πρόσληψη πολιτών Ευρ.Ενωσης στη Δημ.Διοίκηση.

Αρθρο :1
Πληροφορίες Νομολογίας & Αρθρογραφίας :2
Κατ'Εξουσιοδότηση εκδοθείσα Νομοθεσία : 37

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Αρθρο 1

1. Οι πολίτες των άλλων Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης διορίζονται ή προσλαμβάνονται σε θέσεις ή ειδικότητες, οι αρμοδιότητες των οποίων δεν συνεπάγονται άμεση ή έμμεση συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας και άσκηση καθηκόντων που έχουν ως αντικείμενο τη διασφάλιση των γενικών συμφερόντων του κράτους ή άλλων δημόσιων φορέων στις κατωτέρω υπηρεσίες και νομικά πρόσωπα:

α. δημόσιες υπηρεσίες,

β. νομικό πρόσωπα δημοσίου δικαίου,

γ. οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης κάθε βαθμού,

δ. δημόσιες επιχειρήσεις και δημόσιους οργανισμούς,

ε. νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ανήκουν οτο κράτος ή επιχορηγούνται τακτικώς, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις από κρατικούς πόρους κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους ή στα οποία το κράτος κατέχει το 51% τουλάχιστον του μετοχικού τους κεφαλαίου,

στ. σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ανήκουν στα ανωτέρω νομικά πρόσωπα ή επιχορηγούνται από αυτά τακτικώς, κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις ή κατά τα οικεία καταστατικά ή στα οποία τα ανωτέρω νομικά πρόσωπα κατέχουν το 51% τουλάχιστον του μετοχικού τους κεφαλαίου.

2. Με προεδρικά διατάγματα, που εκδίδονται με πρόταση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εθνικής Οικονομίας και του οικείου Υπουργού καθορίζονται οι θέσεις ή ειδικότητες, στις οποίες επιτρέπεται ο διορισμός ή η πρόσληψη πολιτών των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης, καθώς και εκείνες που επιφυλάσσονται μόνο σε Ελληνες πολίτες, λόγω συνδρομής των προϋποθέσεων εφαρμογής της παρ. 4 του άρ8ρου 48 Συνθ. Ε.Ο.Κ..
**** ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Βλ. Π.Δ. 276/2002 (ΦΕΚ Α' 243/14.10.2002) περί διορισμού ή πρόσληψης πολιτών της Ε.Ε. σε θέσεις του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (intracom IT servises)

Ν 2431/1996: Διορισμός ή πρόσληψη πολιτών Ευρ.Ενωσης στη Δημ.Διοίκηση.

Αρθρο :2
Πληροφορίες Νομολογίας & Αρθρογραφίας :2
Κατ'Εξουσιοδότηση εκδοθείσα Νομοθεσία : 6

Αρθρο 2

1. Ο κατά το προηγούμενο άρθρο διορισμός ή πρόσληψη πολιτών των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης γίνεται υπό τις προϋποθέσεις και κατά τις διαδικασίες που προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία για τους Ελληνες πολίτες, με εξαίρεση την προϋπόθεση της ελληνικής ιθαγένειας.

2. Η μη συνδρομή κωλυμάτων διορισμού ή πρόσληψης των προσώπων της παρ. 1 του παρόντος άρθρου διαπιστώνεται με βάση πιστοποιητικά ή βεβαιώσεις που εκδίδονται από τις αρμόδιες αρχές του κράτους, την ιθαγένεια του οποίου έχει ο αιτών πολίτης.

Το κώλυμα της μη εκπλήρωσης των στρατιωτικών υποχρεώσεων δεν ισχύει για πολίτες Κράτους Μέλους της Ευρωπαϊκής Ενωσης, στο οποίο δεν προβλέπεται όμοιο κώλυμα διορισμού ή πρόσληψης. Η πιστοποίηση της κατάστασης της υγείας γίνεται από τα όργανα που είναι αρμόδια κατά περίπτωση για τους Ελληνες πολίτες.

3. Για το διορισμό ή την πρόσληψη απαιτείται η γνώση της ελληνικής γλώσσας. Ο βαθμός γνώσης της ελληνικής γλώσσας και ο τρόπος διαπίστωσής της καθορίζονται με τη σχετική προκήρυξη, ανάλογα με τα καθήκοντα της συγκεκριμένης θέσης ή ειδικότητας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (intracom IT servises)

ΠΔ 176/2004: Διορισμός πολιτών Ευρωπ.Ενωσης σε θέσεις δικαστικών υπαλλήλων

Αρθρο :1

Άρθρο 1
Διορισμός πολιτών κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης

1. Επιτρέπεται, με την επιφύλαξη των οριζομένων στο άρθρο 2 του παρόντος, ο διορισμός πολιτών των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης στις θέσεις των κάτωθι κλάδων δικαστικών υπαλλήλων της γραμματείας του Συμβουλίου Επικρατείας, των Πολιτικών και Ποινικών Δικαστηρίων και των Εισαγγελιών τους, της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στα διοικητικά δικαστήρια, των Τακτικών Διοικητικών Δικαστηρίων, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, καθώς και του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, που προβλέπονται στο άρθρο 18 του κυρωθέντος με το Ν. 2812/2000 Κώδικα Δικαστικών Υπαλλήλων:

Α. Κατηγορία ΠΕ

α. Κλάδος ΠΕ Πληροφορικής με ειδικότητες:

Επιστήμης των Υπολογιστών

Μηχανικών Η/Υ

β. Κλάδος ΠΕ Μηχανικών, με ειδικότητες:

Πολιτικών Μηχανικών

Ηλεκτρολόγων Μηχανολόγων

γ. Κλάδος ΠΕ Οικονομολόγων

δ. Κλάδος ΠΕ Οικονομολόγων Λογιστών

ε. Κλάδος ΠΕ Μεταφραστών Διερμηνέων

Β. Κατηγορία ΤΕ

α. Κλάδος ΤΕ Πληροφορικής, με ειδικότητες:

Πληροφορικής και

Ηλεκτρονικών Υπολογιστικών Συστημάτων

β. Κλάδος ΤΕ Ελεγκτών Τεχνολόγων

γ. Κλάδος ΤΕ Βιβλιοθηκονόμων

Γ. Κατηγορία ΔΕ

α. Κλάδος ΔΕ Δακτυλογράφων Χειριστών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών

β. Κλάδος ΔΕ Πληροφορικής

γ. Κλάδος ΔΕ Μεταφραστών Διερμηνέων

δ. Κλάδος ΔΕ Ταξινόμων

ε. Κλάδος ΔΕ Οδηγών

Δ. Κατηγορία ΥΕ

α. Κλάδος ΥΕ Επιμελητών Δικαστηρίων

β. Κλάδος ΥΕ Φυλάκων

γ. Κλάδος ΥΕ Καθαριστριών

2. Οι πολίτες των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης που διορίζονται στις ανωτέρω θέσεις εξαιρούνται από την πρόσβαση στις θέσεις των προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων, Διευθύνσεων ή αντίστοιχου επιπέδου οργανικών μονάδων.

Επίσης εξαιρούνται από την πρόσβαση στις θέσεις προϊσταμένων τμημάτων, αυτοτελών γραφείων ή αντίστοιχου επιπέδου οργανικών μονάδων.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (intracom IT servises)

ΠΔ 176/2004: Διορισμός πολιτών Ευρωπ.Ενωσης σε θέσεις δικαστικών υπαλλήλων

Αρθρο :2

Αρθρο 2

Δεν επιτρέπεται, ο διορισμός πολιτών των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης που δεν έχουν την ελληνική ιθαγένεια στις θέσεις του κλάδου Γραμματέων της γραμματείας του Συμβουλίου Επικρατείας των Πολιτικών και Ποινικών Δικαστηρίων και των Εισαγγελιών τους, της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στα διοικητικά δικαστήρια, των Τακτικών Διοικητικών Δικαστηρίων, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, καθώς και του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Οι θέσεις των δικαστικών υπαλλήλων όλων των κατηγοριών του κλάδου Γραμματέων (Κλάδος ΠΕ Γραμματέων, Κλάδος ΤΕ Γραμματέων, Κλάδος ΔΕ Γραμματέων) επιφυλάσσονται μόνο σε Ελληνες πολίτες.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (intracom IT servises)

253/1998 ΣΤΕ (265837)

Δ/ΝΗ/1998 (1041)
Επεξεργασία Σχεδίου Διατάγματος "Καθορισμός θέσεων ή ειδικοτήτων του προσωπικού των ΟΑΣΑ, ΕΘΕΛ, ΗΛΠΑΠ, ΗΣΑΠ, στις οποίες επιτρέπεται η πρόσληψη πολιτών των κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης, καθώς και εκείνων που επιφυλάσσονται μόνο σε Ελληνες πολίτες". Ανεπίτρεπτες οι χειρόγραφες διορθώσεις και συμπληρώσεις στο κείμενο του προς επεξεργασία διατάγματος.

Σ.τ.Ε. 253/1998 Ε`τμ. Πρακτικό

Πρόεδρος: Σ. Σαρηβαλάσης, Σύμβουλος.
Εισηγητής: Β. Αραβαντινός, Πάρεδρος.

1. Στο άρθρο 48 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος (Συνθήκης ΕΟΚ), όπως αυτή κωδικοποιήθηκε μαζί με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ενωση (C 224/31.8.1992), κατοχυρώνεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Περιορισμοί επιτρέπονται μόνο εφ` όσον δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας. Περαιτέρω προβλέπεται ότι το έν λόγω άρθρο δεν εφαρμόζεται προκειμένου περί απασχολήσεως στην δημόσια διοίκηση (άρθρο 48 παρ 4). Η έννοια, όμως, της "δημοσίος διοικήσεως" είναι, όπως έχει νομολογήσει και το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκων Κοινοτήτων (ΔΕΚ), έννοια κοινοτική και το περιεχομενο της καθορίζεται σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ώστε να επιτυγχάνεται η ενιαία εφαρμογή της διατάξεως στο σύνολο των κρατών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Ειδικά για την υπαγωγή μιας θέσεως προσωπικού στην εξαίρεση του άρθρου 48 παρ 4 απαιτείται κατ` αρχήν να ανήκει σε φορέα της Δημοσίας Διοικήσεως υπό στενή οργανική έννοια, χωρίς να αποκλείονται και θέσεις που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Απαιτείται, ομως, επιπλέον η συνδρομή ένός λειτουργικού κριτηρίου, και ειδικότερα όπως τα καθήκοντα που συνδέονται με την συγκεκριμένη θέση έχουν σχέση με την άσκηση δημοσίας εξουσίας ή την διαφύλαξη εν γένει των συμφερόντων του κράτους ή του οργανισμού ή επιχειρήσεως του δημοσίου τομέως. Η διάταξη δε, είναι στενώς ερμηνευτέα ως εισάγουσα περιορισμό βασικής ελευθερίας στην οποία στηρίχθηκε η ίδρυση της Ευρωπαϊκης Οικονομικής Κοινότητος. Το νομικό, πάντως, καθεστώς της εργασιακής σχέσεως δεν ασκεί επιρροή βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις του ΔΕΚ στις υποθέσεις 152/73 (Sotgiu, Συλλ. 1974, 153), 149/79 (Νο 1, Συλλ. 1980, 3881), 149/79 (Νο 2, Συλλ.. 1982 1845/539), 307/84 (Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλ. 1986, 1725- 1987, 555) 66/85 (Lawrie - BIum κατά Κρατιδίου Baden - Wurttermmberg, Συλ.. 1986, 2121-1985, 389), 225/ 85 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλ. 1987, 2625), 33/88 (AIIue - Coonan, Συλλ. 1989, 1591), C-4/91 (Bleis, Συλλ. 1991, I-527), C-259/91, C-331/91 και C-332/91 (συνεκδίκαση, συλλ. 1993, I-4309).

2. Στο άρθρο 4 παρ 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι μόνο έλληνες πολίτες είναι δεκτοί σε όλες τις δημόσιες λειτουργίες, εκτός από τις έξαιρέσεις που εισάγονται μέ ειδικό νόμο. Στα πλαίαια της συνταγματικής διατάξεως αυτής και εν όψει του προαναφερθέντος άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΟΚ εξεδόθη ο νόμος 243/1996 (Α` 175), ο οποίος προβλέπει κατ` αρχήν ότι οι πολίτες των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως δύνανται να διορίζονται σε θέσεις ή ειδικότητες δημοσίων υπηρεσιών, νομικών

προσώπων δημοσίου δικαίου ή οργανισμών και επιχειρήσεων που (κατά τα ειδικώς περιγραφόμενα στο νόμο) ελέγχονται από το δημόσιο, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις και διαδικασίες που προβλέπονται για τους Ελληνες πολίτες με έξαίρεση την προϋπόθεση της ελληνικής ιθαγενείας. Ο ίδιος νόμος έχει ειδική πρόβλεψη και για την κατά περίπτωση επαρκή γνώση της ελληνικής γλώσσας εκ μέρους των ενδιαφερομένων (άρθρο 2 παρ 3). Τέλος, προβλέπει στο άρθρο 1 παρ 2 ότι με προέδρικά διατάγματα, εκδιδόμενα με πρόταση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημοσίας Διοικήσεως και Αποκεντρώσεως και Εθνικής Οικονομίας καθώς και του οικείου υπουργού, καθορίζονται αφ' ενός μεν οι θέσεις ή ειδικότητές στις οποίες επιτρέπεται ο διορισμός ή η πρόσληψη πολιτών των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και αφ' έτέρου, εκείνες, οι οποίες επιφυλάσσονται μόνο σέ έλληνες πολίτες λόγω συνδρομής των προυποθέσεων έφαρμογής του άρθρου 48 παρ 4 της Συνθήκης ΕΟΚ.

3. Το υπό επεξεργασία σχέδιο εκδίδεται εν όψει της εξουσιοδοτικής διατάξεως αυτής και, προτεινόμενο αρμοδίως από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας και τους Υφυπουργούς Εσωτερικών, Δημοσίας Διοικήσεως και Αποκεντρώσεως καθώς και μεταφορών και Επικοινωνιών, ευρίσκει κατ' αρχήν νόμιμο έρεισμα στις μνημονευόμενές στο προοίμιό τους εξουσιοδοτικές διατάξεις του άρθρου 1 παρ 2 του Ν. 2431/1996.

4. Οίκοθεν νοείται ότι οι περιγραφόμενες στο σχέδιο θέσεις και ειδικότητές, ήτοι, τόσο εκείνες στις οποίες επιτρέπεται ο διορισμός ή η πρόσληψη πολιτών των Κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, όσο και εκείνες οι οποίες τυχόν επιφυλάσσονται μόνο σε έλληνες πολίτες, αποτελούν το σύνολο των θέσέων και ειδικοτήτων που προβλέπεται στους φορείς τους οποίους καταλαμβάνει η ρύθμιση του σχέδίου και ότι, συνεπώς, δέν έχει παραλειφθεί κάποια θέση ή ειδικότητα.

5. Εφίσταται η προσοχή της Διοικήσεως εις το ότι, κάθε αποστέλλόμενο προς επεξεργασία στο Συμβούλιο της Επικρατείας σχέδιο προεδρικού διατάγματος, πρέπει να πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις επιμελούς διατυπώσεως, που αρμόζουν στην διαδικασία έπεξεργασίας των προεδρικών διαταγμάτων. Περαιτέρω, όπως παγίως δέχεται το Τμήμα, οι χειρόγραφες διορθώσεις ή συμπληρώσεις στο κειμένο του προς επέξεργασία σχεδίου επιτρέπονται σε εξαιρετικές περιπτώσεις και μόνον εφ' όσον φέρουν την μονογραφή ενός τουλάχιστον εκ των οργάνων που το προτείνουν. Σε αντίθετη περίπτωση το Συμβούλιο της Επικρατείας είναι υποχρεωμένο να απόσχει της επεξέργασίας του. Στην προκειμένη περίπτωση το αποσταλέν σχέδιο συνιστά διασκεύή προηγηθέντος εγγράφου της Γενικής Διευθύνσεως μεταφορών του ομωνύμου υπουργείου, από το οποίο έχουν διαγραφεί τελείως πρόχειρα τα τυπικά στοιχεία και εχέι προστεθεί χειρόγραφα η φράση "Σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος", ενώ εξ άλλου το κειμενό του περιέχει πολλές ανυπόγραφες χειρόγραφες διορθώσεις και συμπληρώσεις, καθώς και διευκρινιστικά τόξα. Το Τμήμα, ενόψει του ότι το προς έκδοση διάταγμα έχει επείγοντα χαρακτήρα λόγω της ανάγκης συμμορφώσεως της Ελλάδος μέ το κοινοτικό δίκαιο, επέξεργάσθηκε, κατά παρέκκλιση, το παρόν σχέδιο, το οποίον και ευρίσκει κατά την κανονιστική του ρύθμιση, ως προεκτίθεται, έρεισμα στις επικαλούμενες εξουσιοδοτικές διατάξεις.

6. Η εισαγόμενη με το άρθρο 2 του σχεδίου εξίρεση από τον κανόνα της ελεύθέρης προσλήψέως υπηκόων των κρατών μελών της Ε.Ε. στον κλάδο "Προσωπικού Ασφαλείας ΔΕ ή ΥΕ" των ΗΣΑΠ είναι επιτρεπτή, ενόψει των ασκουμένων αστυνομικών καθηκόντων από το έν λόγω προσωπικό.

Αριθμός 1549/2006
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Απριλίου 2006, με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Α. Γκότσης, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Ι. Μιχαλακόπουλος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.
Για να δικάσει την από 5 Δεκεμβρίου 2003 έφεση :
των : 1) Ανωτάτου Συμβουλίου Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.), 2) Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και 3) Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, οι οποίοι παρέστησαν με τη Νίκη Μαριόλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά της Ευαγγελίας Φαμπρή, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Αττικής, οδός Πεύκων αρ. 61, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Αχ. Δρογώση (Α.Μ. 17792) που τον διόρισε στο ακροατήριο,
και κατά της υπ' αριθμ. 2022/2003 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Ι. Μιχαλακόπουλου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο των Υπουργών και του Α.Σ.Ε.Π., η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο της εφεσιβλήτου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση αυτής της εφέσεως δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου.
2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση το Δημόσιο, εκπροσωπούμενο από τους Υπουργούς Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων καθώς και από το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού, ζητεί παραδεκτώς την εξαφάνιση της 2022/2003 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Η εκκαλουμένη έκαμε δεκτή αίτηση ακυρώσεως της εφεσίβλητης, υποψήφιας για διορισμό εκπαιδευτικού στον κλάδο ΠΕ 1810 δυνάμει της 9/1Π/2001 προκηρύξεως (ΦΕΚ 103 τ. Προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π. της 12.4.2001) του Ανωτάτου Συμβουλίου Επιλογής Προσωπικού, ακύρωσε δε την 1581/30.10.2001 απόφαση του Α' Τμήματος του Α.Σ.Ε.Π., απορριπτική ενστάσεως της εφεσίβλητης, καθώς και τον οριστικό πίνακα διοριστέων του κλάδου, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις 9.11.2001 (ΦΕΚ 484, τ. προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π.), κατά το μέρος που δεν συμπεριλάμβανε την εφεσίβλητη.
3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 8 περίπτ. (ιη) του ν. 1566/1985 (Α' 167) τ' απαραίτητα προσόντα διορισμού προκειμένου για τον κλάδου ΠΕ 18 (πτυχιούχων λοιπών Τμημάτων ΤΕΙ) είναι : «Πτυχίο Τ.Ε.Ι. ή Κ.Α.Τ.Ε.Ε. και πτυχίο παιδαγωγικών σπουδών της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε.».
Επακολούθησε το άρθρο 1 παρ. 6 ν. 2834/2000 (Α' 160), που όρισε τα εξής : «6. Δεν είναι απαραίτητη η κατοχή του παιδαγωγικού πτυχίου της ΠΑ.ΤΕ.Σ./Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό ή για το διορισμό πτυχιούχων τμημάτων Πληροφορικής ΑΕΙ και ΤΕΙ, κλάδων ΠΕ 19 και ΠΕ 20 αντίστοιχα, σε θέσεις μόνιμων εκπαιδευτικών . . . Με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ύστερα από γνώμη του Διοικητικού Συμβουλίου της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. καταρτίζεται πρόγραμμα παιδαγωγικής κατάρτισης στην ΠΑ.ΤΕ.Σ. της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε., το οποίο παρακολουθούν υποχρεωτικώς οι εκπαιδευτικοί της κατηγορίας αυτής και ορίζονται οι προϋποθέσεις και η διαδικασία εκτέλεσης του προγράμματος αυτού και κάθε σχετική λεπτομέρεια. Κατά τους διορισμούς εκπαιδευτικών σε οργανικές θέσεις και κατά τις προσλήψεις εκπαιδευτικών ως προσωρινών αναπληρωτών ή ωρομισθίων προηγούνται οι υποψήφιοι των ανωτέρω κλάδων που έχουν τα πλήρη προσόντα διορισμού». Η ρύθμιση αυτή επεκτάθηκε και στον κλάδο ΠΕ 18 με το άρθρο 6 παρ. 21 ν. 2909/2001 (Α' 90), που όρισε τα εξής : «21. Οι διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του Ν. 2834/2000 (ΦΕΚ 160 Α') εφαρμόζονται αναλόγως και για τους υποψηφίους εκπαιδευτικούς των κλάδων ΠΕ 12, ΠΕ 14, ΠΕ 17 και ΠΕ 18 που θα συμμετάσχουν στο διαγωνισμό του Α.Σ.Ε.Π. έτους 2001». Τέλος, στο άρθρο 10 παρ. 1 του Κώδικα Καταστάσεως Δημοσίων Πολιτικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2683/1999 (Α' 19) και που η εφαρμογή του επεκτάθηκε και στους εκπαιδευτικούς δυνάμει του άρ. 53 παρ. 2 ν. 2721/1999 (Α' 112), ορίζονται τα εξής : «1. Οι υποψήφιοι υπάλληλοι πρέπει να

έχουν τα προσόντα του διορισμού τόσο κατά το χρόνο λήξης της προθεσμίας υποβολής αιτήσεων όσο και κατά το χρόνο του διορισμού. Το ανώτατο όριο της ηλικίας διορισμού πρέπει να συντρέχει κατά το πρώτο, σύμφωνα με τα ανωτέρω, χρονικό σημείο».

4. Επειδή, εξ άλλου, σύμφωνα με την προκήρυξη του Α.Σ.Ε.Π. υπό στοιχεία 9/1Π/2001 (ΦΕΚ 103 τ. Προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π. της 12.4.2001), βάσει της οποίας διενεργήθηκε η επίμαχη διαδικασία για την κατάρτιση πινάκων διοριστέων εκπαιδευτικών, ο κλάδος ΠΕ 18 περιελάμβανε τριανταδύο (32) θέσεις στην ενοποιημένη ειδικότητα Γραφικών Τεχνών, Γραφιστικής, Διακοσμητικής και Συντήρησης Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης με κωδικό ΠΕ 1810. Ως προσόν διορισμού για την συγκεκριμένη ενοποιημένη ειδικότητα προβλεπόταν (Κεφάλαιο ΙΙ, «ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ») : «Πτυχίο Τεχνολόγων Γραφικών Τεχνών ή Γραφιστικής ή Διακοσμητικής ή Συντήρησης Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος ή αντίστοιχο πτυχίο ΚΑΤΕΕ της ημεδαπής ή ισότιμο αντίστοιχης ειδικότητας της αλλοδαπής». Περαιτέρω, στο ίδιο σημείο η προκήρυξη προέβλεπε τα εξής : «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ : 1. . . . 2. Οι υποψήφιοι θα πρέπει με βάση την ισχύουσα νομοθεσία να έχουν επί πλέον και πτυχίο Παιδαγωγικών Σπουδών της ΣΕΛΕΤΕ ή πτυχίο Παιδαγωγικής Ακαδημίας . . . ή καθηγητικής Σχολής Α.Ε.Ι. . . . Στον παρόντα διαγωνισμό γίνονται δεκτοί για συμμετοχή και όσοι υποψήφιοι δεν είναι κάτοχοι των ανωτέρω τίτλων παιδαγωγικής κατάρτισης αλλά για όσους εξ αυτών διοριστούν καταρτίζεται με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων πρόγραμμα παιδαγωγικής καταρτίσεως στο οποίο παρακολουθούν υποχρεωτικώς. Κατά τους διορισμούς σε οργανικές θέσεις προηγούνται οι υποψήφιοι που έχουν πλήρη προσόντα διορισμού». Στο Κεφάλαιο Ι της προκηρύξεως, με τίτλο «ΓΕΝΙΚΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ», ορίζονται τα εξής : «Οι υποψήφιοι προκειμένου να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό και να διορισθούν πρέπει : 1. Να είναι έλληνες πολίτες . . . 2. . . . 6. Να κατέχουν το απαιτούμενο πτυχίο καθώς και τα πρόσθετα ειδικά προσόντα διορισμού για κάθε ειδίκευση, όπως αυτά αναφέρονται αναλυτικά στην προκήρυξη αυτή. ΣΗΜΕΙΩΣΗ : Για την απόδειξη της συνδρομής των προϋποθέσεων που αναφέρονται στις ανωτέρω 1 έως και 6 παραγράφους του κεφαλαίου αυτού οι υποψήφιοι υποχρεούνται εφόσον επιτύχουν στον διαγωνισμό και προσκληθούν για να διορισθούν, να προσκομίσουν στην οικεία υπηρεσία τα απαιτούμενα δικαιολογητικά μαζί με τα αποδεικτικά στοιχεία των προσόντων τους, όπως αυτά αναγράφονται στην προκήρυξη αυτή. Από τα προσκομιζόμενα δικαιολογητικά θα πρέπει να προκύπτει ότι είχαν και εξακολουθούν να έχουν τα προσόντα και τις νόμιμες προϋποθέσεις τόσο κατά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων, όσο και κατά την ημερομηνία διορισμού με εξαίρεση α) το ανώτατο όριο ηλικίας διορισμού το οποίο πρέπει να έχουν μόνο κατά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων και β) το πιστοποιητικό στρατολογικής κατάστασης από το οποίο να προκύπτει ότι μέχρι το διορισμό τους έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις ή ότι έχουν νόμιμα απαλλαγεί από αυτές». Τέλος, ως αποκλειστική προθεσμία υποβολής των αιτήσεων ορίσθηκε, όπως δεν αμφισβητείται, το χρονικό διάστημα από τις 18 Απριλίου μέχρι και τις 2 Μαΐου 2001.

5. Επειδή, κατά την έννοια των πιο πάνω διατάξεων καθώς και των ορισμών της προκηρύξεως δεν επιτρέπεται η κατά τον διαγωνισμό του έτους 2001 κατάταξη υποψηφίου του κλάδου ΠΕ 18 ως έχοντος τα πλήρη προσόντα διορισμού (πρόταξη του), εφ' όσον αυτός υπέβαλε παιδαγωγικό πτυχίο της ΠΑ.ΤΕ.Σ./Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε., του οποίου η απόκτηση ανάγεται σε χρόνο μετά την λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων συμμετοχής στον εν λόγω διαγωνισμό.

6. Επειδή, εν προκειμένω, η εφεσίβλητη, κάτοχος πτυχίου Τμήματος Γραφιστικής του Τ.Ε.Ι. Αθήνας, υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στον διαγωνισμό για διορισμό εκπαιδευτικών, που προκηρύχθηκε με την πιο πάνω προκήρυξη του Α.Σ.Ε.Π. για τον κλάδο ΠΕ 1810 (ενοποιημένης ειδικότητας Γραφικών Τεχνών, Γραφιστικής, Διακοσμητικής και Συντήρησης Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης) και για τον οποίο καταληκτική ημερομηνία υποβολής των αιτήσεων συμμετοχής ορίσθηκε η 2α Μαΐου 2001 κατά τα προεκτεθέντα, συνυποβάλλοντας το πτυχίο της. Κατά τον γραπτό διαγωνισμό συγκέντρωσε συνολική βαθμολογία 75,18 μονάδες και εθεωρήθη ως επιτυχούσα. Εν συνεχεία το Α.Σ.Ε.Π. με την από 11.7.2001 ανακοίνωσή του κάλεσε τους υποψηφίους να καταθέσουν το τυχόν κατεχόμενο από αυτούς παιδαγωγικό πτυχίο, ώστε να συνταχθούν οι πίνακες διοριστέων. Η εφεσίβλητη κατέθεσε πτυχίο παιδαγωγικών σπουδών της ΠΑ.ΤΕ.Σ./Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε., που αποκτήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001, μετά δηλ. την ως άνω λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων. Συνεπεία τούτου η εφεσίβλητη κατετάγη στην κατάσταση όσων δεν είχαν τα πλήρη προσόντα διορισμού, στην 49η θέση, προτάχθηκαν δε σε χωριστή

κατάσταση οι έχοντες τα πλήρη προσόντα διορισμού (29 υποψήφιοι), ενώ οι τρείς μόνο πρώτοι της καταστάσεως όπου ενεγράφη η εφεσίβλητη, φέρονταν ως διοριστέοι. Ένστασή της απορρίφθηκε με την 1581/30.10.2001 απόφαση του Α' Τμήματος του Α.Σ.Ε.Π., ενώ στη συνέχεια το ίδιο Τμήμα με την 1642/7.11.2001 πράξη του κύρωσε τελικώς τον πίνακα διοριστέων με το ανωτέρω περιεχόμενο, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις 9.11.2001 (ΦΕΚ 484, τ. προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π.). Αίτηση ακυρώσεως της εφεσίβλητης έγινε δεκτή από το Δ. Εφετείο Αθηνών με την ήδη εκκαλουμένη απόφασή του (2022/2003), όπου κρίθηκε, ότι ήταν ληπτέο υπόψη το παιδαγωγικό πτυχίο της, που αποκτήθηκε στο πιο πάνω χρονικό σημείο, προκειμένου να θεωρηθεί, ότι έχει αυτή τα πλήρη προσόντα διορισμού.

7. Επειδή, το Δημόσιο με την κρινόμενη έφεσή του προβάλλει ότι η απόκτηση παιδαγωγικού πτυχίο της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. πρέπει κατά την έννοια των διατάξεων να έχει λάβει χώρα πριν από την λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων, προκειμένου ο κάτοχός του να προταχθεί ως έχων τα πλήρη προσόντα διορισμού. Ο λόγος είναι κατά τα προεκτεθέντα βάσιμος και η εκκαλουμένη πρέπει να εξαφανισθεί, το δε Συμβούλιο Επικρατείας να προχωρήσει περαιτέρω στην εκδίκαση της από 8.1.2002 αιτήσεως ακυρώσεως της αιτούσας κατά το άρθρο 64 του κωδ. π.δ/τος 18/1989 (Α' 8).

8. Επειδή, προβάλλεται ότι με το άρ. 1 παρ. 6 ν. 2834/2000 καταργήθηκε η κατ' άρ. 14 παρ. 8 περίπτ. (ιη) ν. 1566/1985 απαίτηση παιδαγωγικού πτυχίου ή της ΠΑ.ΤΕ.Σ./Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. Ο λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, αφού, για την συγκεκριμένη, πάντως, κατηγορία υποψηφίων ο συνδυασμός των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 6 ν. 2834/2000 και 6 παρ. 21 ν. 2909/2001 καθιστά απλώς ανεκτή για τον διαγωνισμό του έτους 2001 την συμμετοχή όσων υποψηφίων στερούνται αυτού του προσόντος διορισμού.

9. Επειδή, ο λόγος ακυρώσεως κατά τον οποίον η θέσπιση αποκλειστικής προθεσμίας υποβολής των δικαιολογητικών (όπως το πτυχίο της ΠΑ.ΤΕ.Σ./Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε.) αντιβαίνει προς τις αρχές της αξιοκρατίας και της ισότητος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι η θέσπιση της ανωτέρω προθεσμίας, αποβλέπουσα ακριβώς στην επί ίσοις όροις μεταχείριση των υποψηφίων, ουδόλως αντιβαίνει στις ανωτέρω αρχές.

10. Επειδή, τέλος, ο λόγος ακυρώσεως, ότι φέρει αιτιολογία μη νόμιμη η προαναφερθείσα 1581/30.10.2001 απόφαση του Α' Τμήματος του Α.Σ.Ε.Π., απορριπτική ενστάσεως της αιτούσας – εφεσίβλητης, είναι απορριπτέος, αφού η πράξη αναφέρεται στα πιο πάνω δεδομένα και στις ρυθμίσεις της οικείας προκηρύξεως, οι οποίες, άλλωστε, αποδίδουν τις ρυθμίσεις των διατάξεων που έχουν προεκτεθεί.

11. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω η αίτηση ακυρώσεως είναι απορριπτέα στο σύνολό της. Το Δικαστήριο, όμως, εκτιμώντας τις περιστάσεις, απαλλάσσει την εφεσίβλητη – αιτούσα από την δικαστική δαπάνη και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την 2022/2003 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Δικάζει την από 8.1.2002 αίτηση ακυρώσεως της εφεσίβλητης – αιτούσας.

Απορρίπτει την αίτηση ακυρώσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου της αιτήσεως ακυρώσεως και

Απαλλάσσει την αιτούσα από την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, σύμφωνα με το σκεπτικό.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 2 Μαΐου 2006

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος Δ. Τετράδη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης Μαΐου 2006.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Παραλήπτης, διοικήσεις

Αριθμός 433/2002
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 28 Σεπτεμβρίου 2000, με την εξής σύνθεση: Γ. Δεληγιάννης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Π. Ν. Φλώρος, Χ. Ράμμος, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 1η Μαρτίου 1995 έφεση:
της Βασιλικής Νικολάου Κανελλοπούλου, κατοίκου Πύργου Ηλείας (Παυσανίου 11), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Ν. Τσούρα (Α.Μ. 4529), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά των: 1) Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αμαλιάδος Ηλείας, που εδρεύει στην Αμαλιάδα Ηλείας και 2) Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, οι οποίοι δεν παρέστησαν,
και κατά της υπ' αριθμ. 336/1994 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Κ. Πισπιρίγκου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της εκκαλούσης, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, για την κρινόμενη έφεση κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη (διπλότυπα υπ' αριθμ. 768613-4/1995 της ΔΟΥ Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών) και το παράβολο (υπ' αριθμ. Α 2683220, 5462561/1995 ειδικά γραμμάτια παραβόλου).

2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 336/1994 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, με την οποία απορρίφθηκε η από 10.6.1992 αίτηση ακυρώσεως που άσκησε η εκκαλούσα κατά της υπ΄ αριθμ. 10/1.4.1992 πράξεως του Διοικητικού Συμβουλίου του εφεσίβλητου Νοσοκομείου, που εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. ΙΑ 4451/28.5.1992 απόφαση του Νομάρχη Ηλείας και δημοσιεύθηκε σε περίληψη στην ΕτΚ (τεύχος ΝΠΔΔ 102/7.7.1992). Με την ως άνω πράξη ανακλήθηκε, ως παράνομος, ο διορισμός της εκκαλούσης σε θέση κλάδου ΔΕ και ειδικότητας χειριστών - εμφανιστών του εφεσιβλήτου Νοσοκομείου, ο οποίος είχε γίνει με την υπ' αριθμ. 8/47.4.1991 πράξη του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου αυτού, που εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. ΙΑ 4463/17.5.1991 απόφαση του Νομάρχη Ηλείας και δημοσιεύθηκε σε περίληψη στην ΕτΚ (τεύχος ΝΠΔΔ 83/10.6.1991).

3. Επειδή, με τον Οργανισμό του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αμαλιάδος, όπως αναμορφώθηκε με την υπ' αριθμ. Α3/οικ./14167/8.8.1986 απόφαση του (τότε) Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Β' 654), συνεστήθησαν τρεις (3) οργανικές θέσεις προσωπικού κλάδου ΔΕ και ειδικότητας χειριστών - εμφανιστών (βλ. άρθρο 13 της υπουργικής αποφάσεως). Για τον διορισμό στις θέσεις αυτές απαιτείται, βάσει του άρθρου 14 παρ. 1 του Π.Δ/τος 194/1983 (Α' 84), ως τυπικό προσόν, απολυτήριος τίτλος αντίστοιχης ειδικότητας ενιαίου πολυκλαδικού λυκείου ή τεχνικού - επαγγελματικού λυκείου ή τεχνικής - επαγγελματικής σχολής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ή σχολής μαθητείας του ΟΑΕΔ του Ν. 1346/1983 ή, τέλος, άλλος ισότιμος τίτλος σχολικής μονάδας της ημεδαπής ή της αλλοδαπής. Μόνον δε σε περίπτωση μη προσελεύσεως υποψηφίων με τα ως άνω προσόντα επιτρέπεται ο διορισμός υποψηφίου με τυπικό προσόν απολυτήριο τίτλο κατώτερης τεχνικής επαγγελματικής σχολής ή τριετή τουλάχιστον εμπειρία βάσει του άρθρου μόνου της αποφάσεως του (τότε) Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως υπ' αριθμ. ΔΙΔΣΔ/12/3/10279/25.4.1989 (Β' 298), που κυρώθηκε με το άρθρο 78 περιπτ. β' του Ν. 1943/1991 (Α' 50/11.4.1991).

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου, η εκκαλούσα διορίσθηκε, για την πλήρωση μιας προκηρυχθείσης θέσεως κλάδου ΔΕ και ειδικότητας χειριστών - εμφανιστών του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αμαλιάδος, με την υπ' αριθμ. 8/17.4.1991 πράξη του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου, που εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. ΙΑ 4463/17.5.1991 απόφαση του Νομάρχη Ηλείας και δημοσιεύθηκε σε περίληψη στην ΕτΚ (τεύχος ΝΠΔΔ 83/10.6.1991). Ο διορισμός της εκκαλούσης έγινε χωρίς διαγωνισμό, κατά τις διατάξεις του άρθρου 47 του Π.Δ. 611/1977 (Α' 198), κατόπιν

επιλογής της έναντι δύο συνυποψηφίων της, που είχαν υποβάλει απολυτηρίους τίτλους σπουδών αντίστοιχης ειδικότητας των ισοτίμων προς τα τεχνικά - επαγγελματικά λύκεια ιδιωτικών σχολών "ΠΑΣΤΕΡ" και "Σ.Β.Ι.Ε.", αφού προηγουμένως κρίθηκε ότι και η εκκαλούσα είχε υποβάλει απολυτήριο τίτλο σπουδών ιδιωτικής σχολής ισότιμης προς τα τεχνικά - επαγγελματικά λύκεια. Όπως, όμως, διαπιστώθηκε στη συνέχεια, κατόπιν ερωτήματος της Διοικήσεως του Νοσοκομείου που υπεβλήθη στο Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ο τίτλος σπουδών που είχε υποβάλει η εκκαλούσα για τον διορισμό της, είχε χορηγηθεί από ιδιωτικό εργαστήριο ελευθέρων σπουδών, μη δυνάμενο να παρέχει τίτλους δευτεροβάθμιας τεχνικής - επαγγελματικής εκπαίδευσης ισότιμους προς τους αναφερόμενους στο άρθρο 14 παρ. 1 του Π.Δ./τος 194/1983 (βλ. το υπ' αριθμ. Γ2/3614/12.9.1991 έγγραφο του Υπουργείου προς το Νοσοκομείο). Εν όψει αυτών, ο διορισμός της εκκαλούσης, γενόμενος κατά παράβαση των αναφερομένων στην προηγούμενη σκέψη διατάξεων, ήταν παράνομος, όπως ορθά δέχθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της εφέσεως είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα. Τέλος, η παρανομία του διορισμού της εκκαλούσης δεν αίρεται, όπως αβασίμως περαιτέρω προβάλλεται, από γεγονότα μεταγενέστερα της ολοκληρώσεως της διοικητικής διαδικασίας διορισμού και, συγκεκριμένα, από το γεγονός ότι η ίδια απέκτησε, με την λήξη του σχολικού έτους 1992 - 1993, έτερο τίτλο σπουδών ιδιωτικής σχολής πράγματι ισότιμης προς τα τεχνικά - επαγγελματικά λύκεια.

5. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 1 του Π.Δ/τος 611/1977 (Α' 198), "διορισμός γενόμενος κατά παράβασιν του νόμου ανακαλείται εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος μη δυναμένου, προκειμένου περί υπαλλήλου διορισθέντος κατόπιν διαγωνισμού, να υπερβή την διετίαν από της δημοσιεύσεώς του ...". Στην προκειμένη περίπτωση ο διορισμός της εκκαλούσης, γενόμενος χωρίς διαγωνισμό όπως ήδη αναφέρθηκε, ανακλήθηκε μετά παρέλευση ενός έτους και είκοσι επτά ημερών από της δημοσιεύσεώς του, ήτοι εντός συντόμου χρονικού διαστήματος, που θα εκρίνετο εύλογο ακόμη και αν επρόκειτο περί διορισμού γενομένου κατόπιν διαγωνισμού. Συνεπώς, η Διοίκηση δεν παρεβίασε, με την έκδοση της πράξεως περί ανακλήσεως του διορισμού της εκκαλούσης, την διάταξη του άρθρου 56 παρ. 1 του Π.Δ./τος 611/1977, όπως ορθά δέχθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, τα δε περί του εναντίου προβαλλόμενα είναι αβάσιμα, όπως και η έφεση στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση. Και

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Νοεμβρίου 2000

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Δεληγιάννης Δ. Μουζάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 14 Φεβρουαρίου 2002.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Β.Κ.

-1-
Αριθμός 3367/2007

Αριθμός 3367/2007
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Ιουνίου 2005, με την εξής σύνθεση: Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ. Ποταμιάς, Γ. Τσιμέκας, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.

Για να δικάσει την από 11 Νοεμβρίου 2002 έφεση :

του Στυλιανού Ιωαννίδη του Νικολάου, κατοίκου Θεσσαλονίκης, οδός Αγίου Γεωργίου αρ. 18, ο οποίος παρέστη με τη δικηγόρο Ελ. Κιουσοπούλου (Α.Μ. 12022) που τη διόρισε με πληρεξούσιο, κατά του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδας, το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Γ. Πουρή (Α.Μ. 4773) που τον διόρισε με πρακτικό του το Δ.Σ. του Ταμείου,

και κατά της υπ' αριθμ. 251/2002 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Τσιμέκα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την πληρεξουσία του εκκαλούντος, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο του Ταμείου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ΤΜΗ

Δ ι α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. **Επειδή**, για την υπό κρίση έφεση έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά γραμμάτια υπ' αριθμ. 8393, 829814/2002, σειράς Α΄).

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 251/2002 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος κατά της υπ' αριθμ. 20/19.1.1999 απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδας (τ. ΝΠΔΔ, 12/29.1. 1999). Με την τελευταία αυτή απόφαση ανακλήθηκε ο διορισμός του εκκαλούντος στο εν λόγω Ταμείο, που είχε πραγματοποιηθεί με την υπ' αριθμ. 12/23.1.1996 απόφαση του ιδίου οργάνου (τ. ΝΠΔΔ 19/5.2.1996), με την αιτιολογία ότι στο πρόσωπο του εκκαλούντος, ο οποίος είχε εκτίσει ποινή φυλακίσεως για άρνηση εκπληρώσεως στρατιωτικής υπηρεσίας, λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, συνέτρεχε το κώλυμα διορισμού του άρθρου 21 παρ. 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα – ΠΔ 611/1977 (μη εκπλήρωση στρατιωτικών υποχρεώσεων).

3. Επειδή, το άρθρο 4 του Συντάγματος ορίζει στην παράγραφο 1 ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, και στην παράγραφο 6 ότι κάθε Έλληνας, που μπορεί να φέρει όπλα, είναι υποχρεωμένος να συντελεί στην άμυνα της πατρίδας, σύμφωνα με τους ορισμούς των νόμων. Στο εν λόγω άρθρο προστέθηκε ερμηνευτική δήλωση, με την παρ. Α του από 6.4.2001 Ψηφίσματος της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων (τ. Α΄ 84/17.4.2001), σύμφωνα με την οποία : «Η διάταξη της παραγράφου 6 δεν αποκλείει να προβλέπεται με νόμο η υποχρεωτική προσφορά άλλων υπηρεσιών, εντός ή εκτός των ενόπλων δυνάμεων (εναλλακτική θητεία), από όσους έχουν τεκμηριωμένη αντίρρηση συνείδησης για την εκτέλεση ένοπλης ή γενικά στρατιωτικής υπηρεσίας». Εξ άλλου, το Σύνταγμα ορίζει στην μεν παρ. 1 του άρθρου 13, ότι η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη και ότι η απόλαυση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων δεν εξαρτάται από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις καθενός, στην δε παρ. 4 του ιδίου άρθρου, ότι κανένας

δεν μπορεί, εξαιτίας των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, να απαλλαγεί από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων προς το Κράτος ή να αρνηθεί να συμμορφωθεί προς τους νόμους. Τέλος, στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 (τ. Α΄ 256), ορίζεται, στο μεν άρθρο 9, ότι : «1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις ελευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως και θρησκείας. Το δικαίωμα τούτο επάγεται την ελευθερίαν αλλαγής θρησκείας ή πεποιθήσεων, ως και την ελευθερίαν εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων μεμονωμένως ή συλλογικώς, δημοσία ή κατ' ίδιαν, διά της λατρείας, της παιδείας και της ασκήσεως των θρησκευτικών καθηκόντων και τελετουργιών. 2. Η ελευθερία εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελεσθεί αντικείμενον ετέρων περιορισμών πέραν των προβλεπομένων υπό του νόμου και αποτελούντων αναγκαία μέτρα, εν δημοκρατική κοινωνία δια την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της δημοσίας τάξεως, υγείας και ηθικής, ή την προάσπισιν των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων», στο δε άρθρο 14 ότι: «Η χρήσις των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως».

4. Επειδή, το ζήτημα των αρνουμένων να φέρουν όπλα λόγω των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων αντιμετωπίσθηκε αρχικώς με τον Ν. 731/1977 (τ. Α' 314), με το άρθρο 1 του οποίου αντικαταστάθηκε το άρθρο 6 του Ν. Δ/τος 720/1970 «περί Στρατολογίας» (τ. Α' 253) και ορίσθηκε, στην παρ. 5 του τελευταίου αυτού άρθρου, ότι: «5. Κατ' εξαίρεσιν οι ένεκα θρησκευτικών πεποιθήσεων, αρνούμενοι να φέρουν όπλα, υποχρεούνται εις εκπλήρωσιν αόπλου υποχρεώσεως θητείας ή εκγυμνάσεως επί χρόνον διπλάσιον της υπό των ενόπλων εκπληρουμένης...». Περαιτέρω, με το άρθρο 2 παρ. 4 του ίδιου Ν. 731/1977 ορίσθηκε ότι: «Οι καταδικαζόμενοι, μετά την ισχύν του παρόντος, δι' άρνησιν εκτελέσεως αόπλου υπηρεσίας συνεπεία των θρησκευτικών των πεποιθήσεων και εκτίοντες ποινήν φυλακίσεως ίσην προς την εν παραγράφω 5 του άρθρου 6 του Ν.Δ 720/1970 καθοριζομένην διάρκειαν θητείας ή εκγυμνάσεως, αποφυλακιζόμενοι, εξαιρούνται της εκπληρώσεως θητείας ή εκγυμνάσεως». Ο Ν. 731/1977 καταργήθηκε, στη συνέχεια, με το άρθρο 32 παρ. 1 περ. η' του Ν. 1763/1988 «περί στρατολογίας των Ελλήνων» (τ. Α' 57), ο οποίος, όμως, περιέλαβε παρομοίου περιεχομένου ρυθμίσεις, στη διάταξη του άρθρου 5 αυτού, στην οποία ορίσθηκε, μεταξύ άλλων, ότι οι αρνούμενοι να φέρουν όπλα λόγω των θρησκευτικών ή ιδεολογικών τους πεποιθήσεων: «2. . . . υποχρεούνται να εκπληρώσουν πλήρη ή μειωμένη άοπλη θητεία διπλάσια κατά περίπτωση αυτής που ορίζεται για την κατηγορία στην οποία ανήκουν, καθώς και την προβλεπόμενη κάθε φορά εφεδρική υποχρέωση. 3. Όσοι από τους υπαγόμενους στην προηγούμενη παράγραφο εκτίσουν, λόγω καταδίκης για άρνηση εκπλήρωσης και της άοπλης θητείας τους, ισόχρονη φυλάκιση με την κατά περίπτωση υποχρέωση τους, αποφυλακιζόμενοι εξαιρούνται των προσκλήσεων για κατάταξη». Ακολούθως, με το άρθρο 18 του Ν. 2510/1997 «Ρύθμιση στρατιωτικών υποχρεώσεων ορισμένων κατηγοριών στρατευσίμων, ανυποτάκτων και οπλιτών, τροποποίηση διατάξεων της στρατολογικής νομοθεσίας, καθιέρωση εναλλακτικής υπηρεσίας και άλλες διατάξεις» (τ. Α' 136), ορίσθηκε ότι : «1. Όσοι επικαλούνται τις θρησκευτικές ή ιδεολογικές τους πεποιθήσεις προκειμένου να μην εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις για λόγους συνείδησης, μπορεί να αναγνωρίζονται ως αντιρρησίες συνείδησης, σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων άρθρων. 2. . . . 3. Οι αντιρρησίες συνείδησης καλούνται να προσφέρουν είτε άοπλη στρατιωτική θητεία είτε εναλλακτική πολιτική κοινωνική υπηρεσία, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού. 4. . . .». Με το άρθρο 19 του ιδίου νόμου, το οποίο ρυθμίζει την διάρκεια και τον τρόπο εκπλήρωσης, της υποχρέωσης των αντιρρησιών συνείδησης ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : "1. Οι αναγνωριζόμενοι ως αντιρρησίες συνείδησης υποχρεούνται να εκπληρώσουν άοπλη θητεία ή πολιτική υπηρεσία, ίση με εκείνη που θα εκπλήρωναν αν υπηρετούσαν ενόπλως, προσαυξημένη κατά δώδεκα (12) μήνες για τους υπόχρεους άοπλης θητείας και κατά δεκαοκτώ (18) μήνες για τους υπόχρεους πολιτικής υπηρεσίας. 2. . . . 3. Η άοπλη θητεία εκπληρώνεται αποκλειστικά στις μονάδες και υπηρεσίες του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, . . . 4. Η εναλλακτική πολιτική κοινωνική υπηρεσία . . . συνίσταται στην παροχή υπηρεσιών κοινής ωφέλειας, . . . 5. . . .». Με το άρθρο 20 του ιδίου νόμου θεσπίζεται ειδική διοικητική διαδικασία για την εξέταση των αιτημάτων υπαγωγής στις διατάξεις περί αντιρρησιών συνείδησης, ενώ με το άρθρο 21 ορίζεται, ειδικότερα, η εκπλήρωση της άοπλης θητείας και της εναλλακτικής πολιτικής κοινωνικής υπηρεσίας και προβλέπεται, μεταξύ άλλων, η έκπτωση από το

σχετικό δικαίωμα σε ορισμένες, περιοριστικώς απαριθμούμενες, περιπτώσεις. Περαιτέρω, με το άρθρο 23 του ως άνω νόμου, ορίσθηκε ότι : «1. Όσοι εκτίουν ή έχουν εκτίσει ποινή, λόγω καταδίκης για ανυπακοή ή ανυποταξία, που έχει τελεστεί για λόγους θρησκευτικών ή ιδεολογικών πεποιθήσεων, δικαιούνται, μέσα σε τρεις (3) μήνες από την έναρξη της ισχύος του νόμου αυτού, να υποβάλουν αίτηση, συνοδευόμενη από τα προβλεπόμενα δικαιολογητικά, προκειμένου να διαπιστωθεί με τη διαδικασία των άρθρων 18 έως και 22 του νόμου αυτού, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για εκπλήρωση άοπλης θητείας ή εναλλακτικής πολιτικής κοινωνικής υπηρεσίας. . . .», με το δε άρθρο 24 αυτού ορίσθηκε ότι : «1. Όσοι καταδικάζονται για άρνηση εκτέλεσης στρατεύσιμης στρατιωτικής υπηρεσίας και εκτίουν ποινή φυλάκισης ίση η μεγαλύτερη της διάρκειας της εναλλακτικής υπηρεσίας που θα εκπλήρωναν, αν είχαν αναγνωρισθεί ως αντίρρησίες συνείδησης, μετά την αποφυλάκισή τους εξαιρούνται από τις προσκλήσεις για κατάταξη στις Ένοπλες Δυνάμεις . . . ». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Υπαλληλικού Κώδικα ο οποίος ίσχυε κατά τον χρόνο που εκδόθηκε η προσβληθείσα ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου πράξη (ΠΔ 611/1977, τ. Α΄ 198) : «1. Δεν διορίζεται υπάλληλος: α) . . . , β) ο μη εκπληρώσας τας στρατιωτικάς αυτού υποχρεώσεις ή μη απαλλαγείς τούτων νομίμως και γ). . . .», ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 5 του επακολουθήσαντος Υπαλληλικού Κώδικα (Ν. 2683/1999, τ. Α΄ 19) : «Δεν διορίζονται υπάλληλοι : α) όσοι δεν έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις ή δεν έχουν απαλλαγεί νόμιμα από αυτές, β) όσοι έχουν αναγνωρισθεί ως αντιρρησίες συνείδησης και δεν έχουν εκπληρώσει, σύμφωνα με τις ειδικές διατάξεις της στρατολογικής νομοθεσίας, άοπλη θητεία ή εναλλακτική πολιτική κοινωνική υπηρεσία».

5. Επειδή, όπως είχε κριθεί, ήδη πριν από την εισαγωγή ερμηνευτικής δήλωσης στο άρθρο 4 του Συντάγματος (με το από 6.4.2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής), με την οποία προβλέφθηκε, κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 3, η δυνατότητα θεσπίσεως με νόμο εναλλακτικής θητείας από όσους έχουν τεκμηριωμένη αντίρρηση συνείδησης για την εκτέλεση ένοπλης ή γενικά στρατιωτικής υπηρεσίας, δεν κατοχυρώνεται μεν, ούτε από το Σύνταγμα, ούτε από τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1, 2, 3, 9 παρ. 1 και 10 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ατομικό δικαίωμα απαλλαγής των ικανών να φέρουν όπλα Ελλήνων, από την υποχρέωση προς στράτευση για λόγους «αντίρρησης συνείδησης»· είναι, όμως, συνταγματικώς ανεκτή, εφόσον συντρέχουν σοβαροί λόγοι δημοσίου συμφέροντος και δεν θίγεται η εύρυθμη λειτουργία του στρατεύματος, η θέσπιση άοπλης στρατιωτικής θητείας ή και άλλου είδους υποχρεωτικής (π.χ. κοινωνικής) υπηρεσίας για όσους αρνούνται να εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις λόγω θρησκευτικών ή ιδεολογικών πεποιθήσεων (ΣτΕ 526/2001, 3885/2002). Περαιτέρω, η εκτεθείσα ανωτέρω διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 731/1977, σύμφωνα με την οποία οι καταδικαζόμενοι για άρνηση εκτελέσεως άοπλης υπηρεσίας, συνεπεία των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων, εφόσον εκτίσουν ποινή φυλακίσεως ίση με τη διάρκεια της θητείας ή εκγυμνάσεως, όπως αυτή καθορίζεται στην παρ. 5 του άρθρου 6 του ΝΔ 720/1977 (διπλάσιας διάρκειας από την καθοριζομένη για τους ενόπλους), αποφυλακιζόμενοι, εξαιρούνται από την εκπλήρωση θητείας ή εκγυμνάσεως, ερμηνευόμενη υπό το φως των ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 13 παρ. 1 του Συντάγματος και των άρθρων 9 παρ. 1 και 2 και 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, έχει την έννοια ότι η έκτιση από τους αντιρρησίες συνείδησης της ως άνω ποινής φυλακίσεως, η οποία αποτελεί, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, λόγο εξαιρέσεώς τους από την εκπλήρωση στρατιωτικής υπηρεσίας μετά την αποφυλάκισή τους, συνεπάγεται την οριστική στρατολογική τους τακτοποίηση, με περαιτέρω συνέπεια να θωρούνται ως εκπληρώσαντες την υποχρέωσή τους θητείας ή εκγυμνάσεως και να μην υφίσταται, επομένως, στο πρόσωπό τους το κώλυμα διορισμού του άρθρου 21 παρ. 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα (ΠΔ 611/1977). Διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή, η πρόσθετη αυτή - πλην της φυλακίσεως - κύρωση του κωλύματος διορισμού σε δημόσια υπηρεσία, θα περιόριζε στο διηνεκές, χωρίς εύλογη αιτία και δυσανάλογα σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, τη συμμετοχή των πιο πάνω προσώπων στην οικονομική ζωή της χώρας, την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους, καθώς και την επαγγελματική τους ελευθερία, για λόγους αναγόμενους στο θρησκευτικό τους φρόνημα, κατά πρόδηλη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, και της ελευθερίας της θρησκευτικής συνείδησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 13 παρ. 1 του Συντάγματος και 9 παρ. 1 και 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, με τα οποία επιβάλλεται η ίση μεταχείριση, ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, στην απόλαυση των

ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των πολιτών (βλ. απόφαση ΕυρΔΑΔ Θλιμμένος κατά Ελλάδας της 6.4.2000).
6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, ο εκκαλών, κληθείς προς κατάταξη στο στράτευμα στις 4.2.1985, αρνήθηκε, λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων (μάρτυρας του Ιεχωβά), να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία και να εκτελέσει υπηρεσία ως άοπλος στρατιώτης, κατόπιν δε τούτου καταδικάσθηκε με την υπ' αριθμ. 434/1985 απόφαση του Διαρκούς Στρατοδικείου Θεσσαλονίκης, σε ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης δέκα (10) ετών για το αδίκημα της ανυπακοής σε καιρό γενικής επιστρατεύσεως, η οποία μετατράπηκε τελικά σε ποινή φυλακίσεως τεσσάρων (4) ετών, με την υπ' αριθμ. 82/1985 απόφαση του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης. Ο εκκαλών αποφυλακίσθηκε στις 28.2.1987 και απολύθηκε προσωρινά από τις τάξεις του Στρατού. Στη συνέχεια, μετά την επιτυχία του σε σχετικό διαγωνισμό που διενεργήθηκε από το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (ΑΣΕΠ) στις 9.4.1995, διατέθηκε από το ΑΣΕΠ στο εφεσίβλητο ταμείο, στο οποίο και διορίσθηκε, με την υπ' αριθμ. 12/23.1.1996 απόφαση του Διοικητικού του Συμβουλίου, ως δόκιμος υπάλληλος, στο τοπικό γραφείο Θεσσαλονίκης, του κλάδου ΤΕ Λογιστικού-Διοικητικού. Μεταξύ των δικαιολογητικών που υπέβαλε ο εκκαλών για το διορισμό του ήταν και το υπ' αριθμ. 46146/9.11.1995 πιστοποιητικό τύπου Α΄ του Α΄ Στρατολογικού Γραφείου Θεσσαλονίκης, σύμφωνα με το οποίο αυτός απολύθηκε προσωρινά από τις τάξεις του Στρατού και «εξαιρείται της εκπληρώσεως θητείας ή εκγυμνάσεως (άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 731/1977)». Το Ι΄ Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, προβαίνοντας στον κατά το άρθρο 21 παρ. 1 του ΠΔ 774/1980 (τ. Α΄ 189) προληπτικό έλεγχο της νομιμότητας σχετικού ενταλματος πληρωμής χρηματικών αποδοχών προς τον εκκαλούντα, κατόπιν της εμμονής του Παρέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου να αρνηθεί να θεωρήσει το εν λόγω χρηματικό ένταλμα, έκρινε, με την υπ' αριθμ. 226/Συν. 26η/17.7.1996 πράξη του, ότι ο διορισμός του εκκαλούντος δεν ήταν νόμιμος διότι αυτός δεν είχε εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, ούτε είχε νομίμως απαλλαγεί από αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 21 παρ. 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα (ΠΔ 611/1977) και, συνεπώς, δεν ήταν νόμιμη και η δαπάνη που εντελλόταν να πληρωθεί. Αλλεπάλληλες αιτήσεις του εκκαλούντος, με τις οποίες αυτός ζήτησε την ανάκληση της προαναφερθείσης πράξεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου, απορρίφθηκαν με αντίστοιχες πράξεις του ιδίου Ι΄ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου (56/17.3.1997, 253/2.12.1997, 246/6.10.1998) με την ίδια ακριβώς αιτιολογία. Στις 13 Ιουνίου 1998, ο εκκαλών, όπως αναφέρεται στο υπ' αριθμ. 26810/6.7.1998 πιστοποιητικό τύπου Α΄ του Α΄ Στρατολογικού Γραφείου Θεσσαλονίκης : «Αναγνωρίσθηκε ως αντιρρησίας συνείδησης για λόγους θρησκευτικών πεποιθήσεων ως μάρτυς του Ιεχωβά. Υπήχθη στους υπόχρεους κοινωνικής υπηρεσίας. Δεν υπέχει περαιτέρω στρατιωτικές υποχρεώσεις και τοποθετείται έφεδρος αγύμναστος πολιτικής κοινωνικής υπηρεσίας. Άρθρα 18 έως 24 ν. 2510/1997 . . . Από τις παραπάνω μεταβολές θεωρείται ότι έχει εκπληρώσει εναλλακτική πολιτική κοινωνική υπηρεσία και δεν υπέχει σήμερα καμιά στρατιωτική υποχρέωση». Εν τέλει, το Διοικητικό Συμβούλιο του εφεσίβλητου ταμείου, υιοθετώντας τις σχετικές πράξεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ανακάλεσε, με την προσβληθείσα ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου υπ' αριθμ. 20/19.1.1999 απόφαση, την υπ' αριθμ. 12/23.1.1996 προηγούμενη απόφασή του, σχετικά με τον διορισμό του εκκαλούντος στο Ταμείο αυτό. Το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών δέχθηκε, με την εκκαλουμένη απόφασή του, ότι η φυλάκιση του εκκαλούντος, λόγω της άρνησής του να υπηρετήσει ένοπλη ή άοπλη θητεία δεν ισοδυναμεί με απαλλαγή της υποχρεώσεως εκπληρώσεως των στρατιωτικών του υποχρεώσεων ούτε τον εξομοιώνει με όσους έχουν εκπληρώσει την υποχρέωση θητείας ή εκγυμνάσεως, αλλά αποτελεί μόνον λόγο εξαίρεσης από τις προσκλήσεις για κατάταξη, προκειμένου να αποφευχθούν νέες καταδίκες ή άλλες συνέπειες εξαιτίας ενδεχόμενων νέων υπ' αυτού αρνήσεων, και, επομένως, εφόσον ο εκκαλών δεν είχε εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, ο διορισμός του δεν ήταν νόμιμος και ορθώς ανακλήθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο του εφεσίβλητου ταμείου σύμφωνα με το άρθρο 21 παρ 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα (ΠΔ 611/1977). Σύμφωνα, όμως, με όσα έγιναν ήδη δεκτά στην προηγούμενη σκέψη, η έκτιση από τον εκκαλούντα της ως άνω ποινής φυλακίσεως συνεπάγεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 731/1977, η οποία ίσχυε κατά το χρόνο της αποφυλακίσεώς του, την οριστική στρατολογική του τακτοποίηση, με περαιτέρω συνέπεια να θεωρείται ως εκπληρώσας τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις και να μην υφίσταται στο πρόσωπό του το κώλυμα διορισμού του άρθρου 21 παρ. 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα. Επομένως, μη νομίμως το δικάσαν διοικητικό

εφετείο έκρινε αντιθέτως με την εκκαλουμένη απόφασή του, η οποία πρέπει για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, να εξαφανισθεί κατ' αποδοχή της υπό κρίση εφέσεως, παρέλκει δε, κατόπιν αυτού, η έρευνα των λοιπών λόγων εφέσεως.
7. Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως το Δικαστήριο προχωρεί, σύμφωνα με το άρθρο 64 του ΠΔ 18/1989 (τ. Α΄ 8), στην εκδίκαση της αιτήσεως ακυρώσεως. Ο λόγος δε ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι μη νομίμως ανακλήθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο του εφεσίβλητου ταμείου ο διορισμός του αιτούντος διότι, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, έπρεπε να θεωρηθεί ότι αυτός είχε εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις και δεν συνέτρεχε στο πρόσωπό του το κώλυμα διορισμού του άρθρου 21 παρ. 1 περ. β΄ του Υπαλληλικού Κώδικα, πρέπει, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, να γίνει δεκτός ως βάσιμος και να ακυρωθεί για το λόγο αυτό η προσβαλλόμενη απόφαση, παρέλκει δε κατόπιν αυτού η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως.
Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α
Δέχεται την έφεση.
Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 251/2002 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Δικάζει την αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος και την δέχεται.
Ακυρώνει την υπ' αριθμ. 20/19.1.1999 (τ. ΝΠΔΔ, 12/29.1.1999) απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδας.
Διατάζει την απόδοση του παραβόλου της έφεσης και της αίτησης ακυρώσεως, και
Επιβάλλει στο εφεσίβλητο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδας τη δικαστική δαπάνη του εκκαλούντος, η οποία ανέρχεται και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας στο ποσό των χιλίων εκατόν ογδόντα (260+920=1180) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 23 Ιουνίου 2005 και 21 Φεβρουαρίου 2006
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Η.Ζ. Φλώρος Δ. Τετράδη - Χαρλαύτη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 29ης Νοεμβρίου 2007.
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Ο Γραμματέας

Γ. Παπαμεντζελόπουλος Ν. Αθανασίου

-1-
Αριθμός 3367/2007

./.

./.

Μ.Μ.

Αριθμός 1986/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Απριλίου 2004, με την εξής σύνθεση: Χ. Γεραρής, Πρόεδρος, Α. Τσαμπάση, Π. Ζ. Φλώρος, Γ. Παναγιωτόπουλος, Ν. Ντούβας, Σ. Καραλής, Φ. Αρναούτογλου, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Ν. Σκλίας, Α. Θεοφιλοπούλου, Θ. Παπαευαγγέλου, Δ. Πετρούλιας, Α. Συγγούνα, Α. Γκότσης, Α. Ράντος, Δ. Μπριόλας, Ε. Σαρπ, Ν. Μαρκουλάκης, Δ. Μαρινάκης, Σ. Χαραλάμπους, Γ. Παπαγεωργίου, Α. Σακελλαροπούλου, Α. Χριστοφορίδου, Δ. Σκαλτσούνης, Κ. Βιολάρης, Α. Καραμιχαλέλης, Α.-Γ. Βώρος, Σύμβουλοι, Ε. Αντωνόπουλος, Κ. Κουσούλης, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Μ. Καλαντζής.

Για να δικάσει την από 10 Ιουλίου 2002 έφεση:

της Παρθένας Ιωάννη Συμεωνίδου, κατοίκου Κ. Τούμπας Θεσσαλονίκης (Π. Κοσμίδη 4β), η οποία παρέστη με το δικηγόρο Εμμ. Αγγελάκη (Α.Μ. 2146), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με τον Ιω. Χατζηνέκουρα, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθμ. 1386/2002 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η πιο πάνω έφεση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της υπ' αριθμ. 2905/2003 παραπεμπτικής αποφάσεως του Γ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκειμένου να επιλύσει η Ολομέλεια το ζήτημα που αναφέρεται στην απόφαση.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της παραπεμπτικής αποφάσεως από τον εισηγητή Σύμβουλο Ν. Μαρκουλάκη, η οποία αποτελεί και την εισήγηση του Τμήματος.

./.

Αριθμός 1986/2005

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της εκκαλούσης, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την αίτηση της κρινομένης εφέσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (Α' 612318, 958360/2002 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την έφεση ζητείται να εξαφανισθεί η υπ' αριθμ. 1386/2002 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως της ήδη εκκαλούσας, με την οποία ζητούσε να ακυρωθούν οι υπ' αριθμ. 6000/2/360-νε/18.7.2001 και 6000/2/360-πδ/28.7.2001 πράξεις του Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας και η υπ' αριθμ. 6000/2/360-πστ/31.7.2001 πράξη του Αναπληρωτή Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας, με τις οποίες είχαν προσληφθεί άνδρες και γυναίκες σε θέσεις συνοριακών φυλάκων, κατά το μέρος που με τις πράξεις αυτές εκδηλώθηκε παράλειψη της Διοίκησης να θεωρήσει την ήδη εκκαλούσα ως επιτυχούσα στο διαγωνισμό για την πρόσληψη συνοριακών φυλάκων, που προκηρύχθηκε με την υπ' αριθμ. 6000/2/360-η/30.5.2001 απόφαση του Υπαρχηγού της Ε.Λ.ΑΣ και να την καλέσει για πρόσληψη στην Υπηρεσία Συνοριακής Φύλαξης του Νομού Θεσσαλονίκης.

3. Επειδή, με την υπ' αριθμ. 2905/2003 απόφαση του Γ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας παραπέμφθηκε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 100 παρ. 5 του Συντάγματος, στην Ολομέλεια προς επίλυση το ζήτημα που ανέκυψε ως προς την τυχόν αντίθεση προς το Σύνταγμα των

./.

διατάξεων του πρώτου και του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όπως το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου αυτής αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2838/2000.

4. Επειδή, στο άρθρο 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι : «1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. 2. Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις 3 . . .». Εξ άλλου, στην παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος, όπως η παράγραφος αυτή ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το Ψήφισμα της 6.4.2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, ορίζονται τα εξής : «2. Δεν αποτελεί διάκριση λόγω φύλου η λήψη θετικών μέτρων για την προώθηση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Το Κράτος μεριμνά για την άρση των ανισοτήτων που υφίστανται στην πράξη, ιδίως σε βάρος των γυναικών». Η παράγραφος αυτή, πριν από την αναθεώρησή της, όριζε ότι : «Αποκλίσεις από τους ορισμούς της παραγράφου 2 του άρθρου 4 επιτρέπονται μόνο για σοβαρούς λόγους, στις περιπτώσεις που ορίζει ειδικά ο νόμος». Επίσης, η παράγραφος 1 του άρθρου 25 του Συντάγματος, όπως ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το παραπάνω Ψήφισμα, ορίζει τα εξής : «1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας». Εξ άλλου, η Οδηγία 76/207/ΕΟΚ «Περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις

./.

συνθήκες εργασίας» (Ε.Ε. αριθ. Ν 39/40 της 14.2.1976) ορίζει, μεταξύ άλλων, στην παρ. 1 του άρθρου 2 ότι « . . . η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο είτε άμεσα είτε έμμεσα . . .» και στην παρ. 1 του άρθρου 3 ότι «η εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, όσον αφορά τους όρους, συμπεριλαμβανομένων και των κριτηρίων επιλογής, προσβάσεως σε απασχολήσεις, σε θέσεις εργασίας, ανεξάρτητα από τομέα ή κλάδο δραστηριότητος, και για όλες τις βαθμίδες της επαγγελματικής ιεραρχίας». Τέλος, στις παραγράφους 2 και 3 του άρθρου 2 της ίδιας οδηγίας ορίζεται ότι «η παρούσα Οδηγία δεν θίγει την ευχέρεια που έχουν τα Κράτη μέλη να αποκλείουν από το πεδίο εφαρμογής της τις επαγγελματικές δραστηριότητες, και ενδεχομένως, την εκπαίδευση που απαιτείται για την πρόσβαση σ' αυτές, εφ' όσον λόγω της φύσεως ή των συνθηκών ασκήσεώς τους, το φύλο συνιστά παράγοντα αποφασιστικής σημασίας» (παρ. 2) και ότι «η παρούσα οδηγία δεν θίγει τις διατάξεις που αφορούν την προστασία της γυναίκας, ιδίως όσον αφορά την εγκυμοσύνη και την μητρότητα» (παρ. 3).

5. Επειδή, η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος θεσπίζει, μεταξύ άλλων, και την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση στα διάφορα επαγγέλματα καθώς και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την άσκηση των επαγγελμάτων αυτών. Για την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική εφαρμογή της αρχής αυτής, η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος, όπως ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το Ψήφισμα της 6.4.2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, ερμηνευόμενη σε συνδυασμό με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 25 του Συντάγματος, όπως αυτή ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το παραπάνω Ψήφισμα, που προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την

./.

ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκηση των ατομικών και των κοινωνικών δικαιωμάτων, υποχρεώνει το νομοθέτη, κοινό ή κανονιστικό, αλλά και τα λοιπά όργανα του Κράτους, όταν διαπιστώνουν ότι εις βάρος ενός φύλου έχουν αναμφισβήτητα δημιουργηθεί στην πράξη τέτοιες διακρίσεις ώστε η απαρέγκλιτη εφαρμογή της αρχής της ισότητας κατά την πρόσβαση στα διάφορα επαγγέλματα και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την άσκηση των επαγγελμάτων αυτών να καταλήγει σε μία κατ' επίφαση μόνον ισότητα ενώ, ουσιαστικά, παγιώνει και διαιωνίζει μια υφιστάμενη άνιση κατάσταση υπέρ του ενός φύλου, να θεσπίζουν υπέρ του υποαντιπροσωπευομένου φύλου και ιδίως των γυναικών θετικά μέτρα που είναι πρόσφορα και αναγκαία, για ορισμένο χρονικό διάστημα, ώστε να μειώνονται οι ανισότητες εωσότου εγκαθιδρυθεί μία πραγματική ισότητα μεταξύ των δύο φύλων στη συγκεκριμένη επαγγελματική δραστηριότητα καθώς και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την πρόσβαση σ' αυτή. Εξ άλλου, από τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος, όπως ισχύει μετά την αναθεώρησή της, συνάγεται ότι ο συντακτικός νομοθέτης, με σκοπό την αποκατάσταση μιάς πραγματικής ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, θέλησε να θεσπίσει ρητώς τη δυνατότητα λήψεως θετικών μέτρων υπέρ των γυναικών και, γενικότερα, να καταστήσει ακόμη ευνοϊκότερο, σε σχέση με το διασφαλιζόμενο από το αναθεωρηθέν Σύνταγμα, το νομικό καθεστώς προστασίας τους και προσβάσεώς τους στα διάφορα επαγγέλματα και, συνεπώς, αυστηρότερες τις προϋποθέσεις αποκλίσεων από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων. Περαιτέρω όμως ο συντακτικός νομοθέτης, όπως συνάγεται από την πιο πάνω διάταξη, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος, δεν απαγόρευσε απολύτως, σε κάθε περίπτωση και ανεξάρτητα από τη συνδρομή συγκεκριμένων και σοβαρών (αποχρώντων) λόγων, που ανάγονται στη φύση ή τις συνθήκες ασκήσεως της συγκεκριμένης επαγγελματικής δραστηριότητας, οποιαδήποτε απόκλιση

./.

από την πιο πάνω αρχή της ισότητας των φύλων. Μια απόλυτη απαγόρευση θα έπρεπε να ορίζεται ρητά ή, τουλάχιστον, να συνάγεται σαφώς από τις οικείες συνταγματικές διατάξεις, δεδομένου άλλωστε ότι δικαιολογημένες αποκλίσεις δεν απαγορεύονται, κατ' αρχήν, ούτε από τις προεκτεθείσες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου. Ενόψει των ανωτέρω, αποκλίσεις από την ως άνω αρχή, πέρα από την περίπτωση των θετικών μέτρων υπέρ των γυναικών, είναι, κατ' εξαίρεση, συνταγματικά θεμιτές, μόνον εφόσον προβλέπονται από ειδική διάταξη νόμου και προκύπτει σαφώς από το νόμο αυτό ή τις προπαρασκευαστικές εργασίες του, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ότι οι αποκλίσεις αυτές θεσπίσθηκαν με βάση συγκεκριμένα και πρόσφορα κριτήρια, τα οποία επιτρέπουν στους ενδιαφερόμενους πολίτες και τελικώς στα δικαστήρια να ελέγχουν, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν οι εισαγόμενες αποκλίσεις δικαιολογούνται πλήρως από τη φύση ή τις συνθήκες ασκήσεως της εργασίας και αν είναι απολύτως αναγκαίες και πρόσφορες για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Κατά τη γνώμη όμως του Προέδρου του Δικαστηρίου Χ. Γεραρή και των Συμβούλων Γ.Παναγιωτόπουλου, Ν. Ντούβα, Σ. Καραλή, Ν. Σκλία, Α. Θεοφιλοπούλου, Θ. Παπαευαγγέλου, Δ.Πετρούλια, Α. Συγγούνα, Ειρ. Σαρπ, Ν. Μαρκουλάκη, Α. Καραμιχαλέλη και Α.-Γ. Βώρου, από το γράμμα και το πνεύμα της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος, όπως ίσχυε πριν από την αναθεώρησή της και όπως ισχύει μετά από αυτήν, και το ιστορικό και τις προπαρασκευαστικές εργασίες ψήφισης της αναθεωρημένης διάταξης (βλ. πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 116 παρ. 2 του Συντάγματος από 12.2.1998, που υπεβλήθη από 58 βουλευτές διαφόρων κομμάτων και υιοθετήθηκε από την αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή και την Ολομέλεια της Βουλής - συνεδρίαση της 20.5.1998 -, εισήγηση γενικού εισηγητή της πλειοψηφίας στην έκθεση της Επιτροπής Αναθεώρησης του Συντάγματος σελ. 10, 17 και 31 και Πρακτικά συζητήσεων της Ζ'

./.

Αναθεωρητικής Βουλής, συνεδρίαση Ν'ΣΤ/24.1.2001 σελ. 3779, 4068, 4069, 4071) συνάγεται ότι ο συντακτικός νομοθέτης, με τη νέα αυτή συνταγματική διάταξη που αντικατέστησε πλήρως κατά το περιεχόμενό της την προϊσχύουσα, θέλησε αφενός μεν να θεσπίσει τη δυνατότητα λήψεως θετικών μέτρων υπέρ ενός φύλου και ιδίως των γυναικών για την προώθηση μιας πραγματικής ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, αφετέρου δε να καταργήσει την προϊσχύουσα διάταξη, κατά το μέρος αυτής που επέτρεπε αποκλίσεις από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων "για σοβαρούς λόγους στις περιπτώσεις που ορίζει ειδικά ο νόμος". Συνεπώς, μετά την κατάργηση της προϊσχύουσας διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος, που επέτρεπε στο νομοθέτη να εισάγει, υπό προϋποθέσεις, αποκλίσεις από τη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας, τα άρθρα 4 παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος, όπως ήδη ισχύουν, δεν προβλέπουν κανένα περιορισμό στην άσκηση του ατομικού δικαιώματος της ισότητας των δύο φύλων ούτε επιφυλάσσουν στο νομοθέτη την αρμοδιότητα να θέτει τέτοιους περιορισμούς. Ενόψει αυτών, οι διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος, ερμηνευόμενες σε συνδυασμό και με τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 εδ. τελευταίο του Συντάγματος, που προβλέπει ότι οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα "πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού", αφενός μεν προβλέπουν ρητώς τη λήψη θετικών μέτρων υπέρ των γυναικών για την αποκατάσταση μιας πραγματικής ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση στα διάφορα επαγγέλματα και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την άσκηση των επαγγελμάτων αυτών, αφετέρου, δε, απαγορεύουν κάθε απόκλιση από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση στα παραπάνω επαγγέλματα και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την άσκησή τους. Επομένως, θα έπρεπε να γίνει

./.

δεκτόν ότι, κατά την αναθεώρηση του Συντάγματος, δεν έγινε χρήση από τον έλληνα συντακτικό νομοθέτη της ευχερείας που παρέχει η παραπάνω διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 2 της Οδηγίας 76/207/ΕΟΚ στα Κράτη μέλη να εισάγουν εξαιρέσεις από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση στα διάφορα επαγγέλματα και στην εκπαίδευση που είναι απαραίτητη για την άσκηση των επαγγελμάτων αυτών, αρχή που θεσπίζουν η παρ. 1 του άρθρου 3 της ανωτέρω οδηγίας και η παρ. 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος. Η ερμηνεία αυτή συνεπάγεται για τον κοινό και τον κανονιστικό νομοθέτη την υποχρέωση να θεσπίζει εκάστοτε τα προσιδιάζοντα για την άσκηση συγκεκριμένης επαγγελματικής δραστηριότητας τυπικά και ουσιαστικά προσόντα και να επιτρέπει την πρόσβαση στο επάγγελμα, αδιακρίτως φύλου, όλων εκείνων των υποψηφίων που συγκεντρώνουν τα προσόντα αυτά.

6. Επειδή, στο άρθρο 1 του ν. 2622/1998 (Α' 138), όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 2 του ν. 2838/2000 (Α' 179) και το άρθρο 78 παρ. 1 του ν. 2910/2001 (Α' 91), ορίζονται τα εξής : «1. Στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης συνιστώνται, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 2 του παρόντος άρθρου, κεντρική και περιφερειακές Αστυνομικές Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης και Δίωξης Λαθρομετανάστευσης με αποστολή την αποτροπή παράνομης εισόδου αλλοδαπών στη χώρα, τον εντοπισμό και τη σύλληψη των παρανόμως εργαζομένων ανά την επικράτεια και την παραπομπή τους στη δικαιοσύνη ή την επαναπροώθηση αλλοδαπών καθώς και τον εντοπισμό και τη σύλληψη προσώπων που διευκολύνουν την παράνομη είσοδο και εργασία αλλοδαπών και την παραπομπή τους στη δικαιοσύνη, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις. 2. Υπηρεσίες συνοριακής φύλαξης και δίωξης λαθρομετανάστευσης μπορεί να ιδρύονται κυρίως σε παραμεθόριους και όμορους αυτών νομούς ή σε νησιά που βρίσκονται εγγύς των θαλασσίων συνόρων της χώρας, καθώς και σε οποιονδήποτε άλλο νομό παρατηρείται αυξημένη παράνομη εγκατάσταση

./.

και απασχόληση αλλοδαπών. Η ίδρυση, η οργάνωση, η λειτουργία και οι αρμοδιότητες των Υπηρεσιών Συνοριακής Φύλαξης και Δίωξης Λαθρομετανάστευσης καθορίζονται με προεδρικό διάταγμα, που προτείνεται από τους Υπουργούς Οικονομικών και Δημόσιας Τάξης». Εξ άλλου, στις παρ. 1 και 2 του άρθρου 2 του ίδιου νόμου ορίζονται τα εξής : «1. Οι Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης στελεχώνονται η μεν κεντρική από αστυνομικό και πολιτικό προσωπικό του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, οι δε περιφερειακές από αστυνομικό προσωπικό και συνοριακούς φύλακες, χωρίς αύξηση των οργανικών θέσεων του αστυνομικού και πολιτικού προσωπικού. 2. Οι Συνοριακοί Φύλακες αποτελούν ιδιαίτερη κατηγορία προσωπικού του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, το οποίο προσλαμβάνεται με σχέση δημοσίου δικαίου επί 5ετή θητεία που μπορεί να ανανεώνεται μέχρι τη συμπλήρωση 35ετούς υπηρεσίας και σε κάθε περίπτωση μέχρι τη συμπλήρωση του 55ου έτους της ηλικίας τους. Το εν λόγω προσωπικό διέπεται από τις διατάξεις του παρόντος νόμου και δεν εφαρμόζονται γι' αυτό οι διατάξεις για τους δημόσιους πολιτικούς υπαλλήλους. Οι διατάξεις των παρ. 2 και 3 του άρθρου 3 του ν. 1481/1984 (Α' 152) εφαρμόζονται και στους Συνοριακούς Φύλακες ως προς την άσκηση των ειδικών καθηκόντων τους». Επίσης, στην παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όπως το δεύτερο και τρίτο εδάφιο της παραγράφου αυτής αντικαταστάθηκαν από την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2838/2000, ορίζονται τα εξής : «Για την εκπλήρωση της κατά το άρθρο 1 αποστολής των ως άνω Υπηρεσιών, η φύση και οι ιδιαιτερότητες της οποίας απαιτούν ιδιαίτερα φυσικά και σωματικά προσόντα, προσλαμβάνονται ως Συνοριακοί Φύλακες με σύστημα αντικειμενικών κριτηρίων (μόρια) Έλληνες πολίτες σε ποσοστό 90% άνδρες που έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις και δεν έχουν υπερβεί το 32ο έτος της ηλικίας τους και σε ποσοστό 10% γυναίκες που δεν έχουν υπερβεί το 26ο έτος της ηλικίας τους. Οι συνοριακοί φύλακες προσλαμβάνονται για κάθε

./.

νομό ή νησί ξεχωριστά, από υποψηφίους που κατοικούν την τελευταία δίετία ή κατοικούσαν από της γεννήσεώς τους και μέχρι τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας στο συγκεκριμένο νομό ή νησί, όπου λειτουργούν ή πρόκειται να λειτουργήσουν Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης και κατά προτίμηση ή αποκλειστικά στις περιοχές αυτών, που περιλαμβάνονται στην τοπική αρμοδιότητα των εν λόγω Υπηρεσιών. Με απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης καθορίζεται κάθε φορά ο αριθμός των προσλαμβανομένων συνοριακών φυλάκων από κάθε νομό ή νησί ή από ορισμένες περιοχές αυτών». Περαιτέρω, η μεν διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 του π.δ. 311/1998, (Α' 215), επαναλαμβάνοντας διατάξεις της παραπάνω παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όρισε ότι : «Ως Συνοριακοί Φύλακες προσλαμβάνονται Έλληνες πολίτες σε ποσοστό 90% άνδρες που έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις και δεν έχουν υπερβεί το 32ο έτος της ηλικίας τους και σε ποσοστό 10% γυναίκες που δεν έχουν υπερβεί το 26ο έτος της ηλικίας τους», η δε διάταξη του άρθρου 2 του ίδιου διατάγματος, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 2 του π.δ. 371/1998 (Α' 253), όρισε τα εξής: «Ο αριθμός των προσλαμβανομένων εκάστοτε συνοριακών φυλάκων από κάθε Νομό, όπου έχουν συσταθεί ή πρόκειται να συσταθούν Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης καθορίζεται κατά φύλο και κατηγορία υποψηφίων με απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης (άρθρο 3 Ν. 2622/98)». Ακόμη, με το π.δ/γμα 310/1998 (Α' 215) ιδρύθηκαν τμήματα συνοριακής φύλαξης στην Κεντρική και σε περιφερειακές υπηρεσίες του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και καθορίστηκαν οι αρμοδιότητες και η οργάνωσή τους. Τέλος, στο άρθρο 1 της 7002/2/132/25.5.2001 απόφασης του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, με τον τίτλο «Καθορισμός του αριθμού των προσλαμβανομένων συνοριακών φυλάκων από κάθε νομό» (Β' 647), που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της παραπάνω διάταξης του άρθρου 3 παρ. 1 του ν. 2622/1998, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του

./.

ν. 2838/2000, ορίζεται ότι : «Ο αριθμός των Συνοριακών Φυλάκων που θα προσληφθούν από καθένα από τους νομούς Θεσσαλονίκης και Ιωαννίνων για τη στελέχωση των Υπηρεσιών Συνοριακής Φύλαξης που λειτουργούν ή πρόκειται να λειτουργήσουν, καθορίζονται ως εξής : α. Από το νομό Θεσσαλονίκης τετρακόσιοι πενήντα (450), εκ των οποίων τετρακόσιοι πέντε (405) άνδρες και σαράντα πέντε (45) γυναίκες. β. Από το νομό Ιωαννίνων . . . τριάντα πέντε, εκ των οποίων τριάντα ένα (31) άνδρες και τέσσερις (4) γυναίκες».

7. Επειδή, οι πιο πάνω διατάξεις του πρώτου και του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όπως το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου αυτής αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2838/2000, και οι διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 του π.δ. 311/1998, όπως το τελευταίο άρθρο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του π.δ. 371/1998, οι οποίες, κατά το μέρος που προβλέπουν την κατανομή των θέσεων των εκάστοτε προσλαμβανομένων συνοριακών φυλάκων κατά φύλο, επαναλαμβάνουν κατ' ουσίαν τις παραπάνω ρυθμίσεις της διάταξης του άρθρ. 3 παρ. 1 του ν. 2622/1998, θεσπίζουν κατά παρέκκλιση από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση στα διάφορα επαγγέλματα και στην εκπαίδευση που είναι αναγκαία για την άσκησή τους, περιορισμούς, υπό την μορφή ποσοστώσεων εις βάρος των γυναικών, κατά την πρόσληψη συνοριακών φυλάκων στις Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Σύμφωνα όμως με όσα έγιναν δεκτά στην πέμπτη σκέψη, οι ανωτέρω διατάξεις που θεσπίζουν ποσοστώσεις αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος, αφού εισάγουν αποκλίσεις από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων χωρίς να λαμβάνουν υπόψη και να συνεκτιμούν συγκεκριμένα και πρόσφορα κριτήρια. Ειδικότερα, ενόψει των ποικίλων αρμοδιοτήτων και καθηκόντων των Υπηρεσιών Συνοριακής Φύλαξης και των συνοριακών φυλάκων, αντιστοίχως, κατά τις

./.

προεκτεθείσες διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του ν. 2622/1998, καθώς και των διαφορετικών συνθηκών υπό τις οποίες τα καθήκοντα αυτά μπορεί να ασκούνται, δηλαδή άλλοτε υπό συνθήκες μικρότερης και άλλοτε μεγαλύτερης έντασης ή βίας, "η αποστολή των παραπάνω υπηρεσιών" και "η φύση και οι ιδιαιτερότητες" αυτής, οι οποίες "απαιτούν ιδιαίτερα φυσικά και σωματικά προσόντα" (βλ. το πιο πάνω άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 2622/1998), δεν αποτελούν, λόγω της γενικότητάς τους, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, κριτήρια συγκεκριμένα και πρόσφορα να δικαιολογήσουν τις θεσπιζόμενες με τις προαναφερθείσες διατάξεις ποσοστώσεις εις βάρος των γυναικών κατά την πρόσβασή τους στο επάγγελμα του συνοριακού φύλακα και δεν επιτρέπουν στο Δικαστήριο να ελέγξει αν το ποσοστό που επιφυλάσσεται στους άνδρες (90%) ανταποκρίνεται πράγματι στις ειδικές δραστηριότητες των Υπηρεσιών Συνοριακής Φύλαξης και στα ειδικά καθήκοντα των συνοριακών φυλάκων για την άσκηση των οποίων το φύλο αποτελεί παράγοντα αποφασιστικής σημασίας. Τέτοια δε κριτήρια συγκεκριμένα και πρόσφορα να δικαιολογήσουν τις ανωτέρω ποσοστώσεις δεν προκύπτουν ούτε από την εισηγητική έκθεση του ν. 2622/1998 και τις σχετικές συζητήσεις στη Βουλή. Υπό τα δεδομένα αυτά, οι ως άνω διατάξεις που θεσπίζουν ποσοτικούς περιορισμούς υπό μορφή ποσοστώσεων εις βάρος των γυναικών κατά την πρόσβασή τους στο επάγγελμα του συνοριακού φύλακα αντιβαίνουν στις προαναφερθείσες συνταγματικές διατάξεις και είναι για το λόγο αυτό ανίσχυρες. Κατά την ειδικότερη γνώμη του Προέδρου και των μελών του Δικαστηρίου, που υποστήριξαν την μη κρατήσασα ερμηνεία των συνταγματικών διατάξεων, οι προεκτεθείσες διατάξεις είναι σε κάθε περίπτωση αντισυνταγματικές για το λόγο και μόνον ότι εισάγουν, υπό τη μορφή ποσοστώσεων, αποκλίσεις από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσβαση σε επάγγελμα, η θέσπιση των οποίων απαγορεύεται πλέον από τις διατάξεις των άρθρων 4

./.

παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος, όπως η δεύτερη από αυτές ισχύει μετά την αναθεώρησή της. Μειοψήφησαν οι Σύμβουλοι Δ. Μαρινάκης, Σ. Χαραλάμπους και Γ. Παπαγεωργίου, κατά τη γνώμη των οποίων οι ανωτέρω ποσοστώσεις είναι συνταγματικά θεμιτές, δεδομένου ότι προβλέπονται από ειδική διάταξη του ν. 2622/1998 και προκύπτει σαφώς από το νόμο αυτό και την εισηγητική του έκθεση ότι αυτές θεσπίσθηκαν με βάση συγκεκριμένο και πρόσφορο κριτήριο, δηλαδή τη φύση της αποστολής των Υπηρεσιών Συνοριακής Φύλαξης που συνίσταται κυρίως στην καταδίωξη και σύλληψη λαθρομεταναστών υπό ιδιαιτέρως δυσμενείς συνθήκες (δράση σε δύσβατες περιοχές, εναλλασσόμενο καθ' όλο το 24ωρο ωράριο κ.λπ.) και απαιτεί ένα πολύ υψηλό ποσοστό του προσωπικού των υπηρεσιών αυτών να διαθέτει ιδιαίτερα σωματικά και φυσικά προσόντα (μυϊκή δύναμη, ταχύτητα, αντοχή) τα οποία, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, διαθέτουν κατά κανόνα σε μεγαλύτερο βαθμό οι άνδρες.

8. Επειδή, μετά την επίλυση του ζητήματος της συνταγματικότητας των διατάξεων του πρώτου και του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όπως το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου αυτής αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2838/2000, που έχει παραπεμφθεί προς επίλυση με την υπ' αριθμ. 2905/2003 απόφαση του Γ' Τμήματος, η Ολομέλεια κρίνει ότι πρέπει να εκδικάσει περαιτέρω εξ ολοκλήρου την υπόθεση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 παρ. 3 του π.δ/τος 18/1989.

9. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και την εκκαλούμενη απόφαση, η εκκαλούσα έλαβε μέρος στο διαγωνισμό για την πρόσληψη συνοριακών φυλάκων, που προκηρύχθηκε με την υπ' αριθμ. 6000/2/360-η/30.5.2001 απόφαση του Υπαρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας για το Νομό Θεσσαλονίκης, συγκέντρωσε 2100 μόρια και κατατάχθηκε 11η επιλαχούσα στον πίνακα

./.

των γυναικών με απολυτήριο λυκείου. Η Διοίκηση είχε καταρτίσει τους πίνακες επιτυχόντων της κατηγορίας με απολυτήριο λυκείου σύμφωνα με τους ορισμούς του ν. 2622/1998 και της προκήρυξης, περιλαμβάνοντας σε αυτούς 324 άνδρες (μεταξύ των οποίων και άνδρες με βαθμολογία μικρότερη της εκκαλούσης) και 36 γυναίκες. Επί τη βάσει των πινάκων αυτών εκδόθηκαν οι υπ' αριθμ. 6000/2/360-νε/18.7.2001 και 6000/2/360-πδ/28.7.2001 πράξεις του Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας και η υπ' αριθμ. 6000/2/360-πστ/31.7.2001 πράξη του Αναπληρωτή Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας, με τις οποίες προσελήφθησαν άνδρες και γυναίκες στις θέσεις συνοριακών φυλάκων που είχαν προκηρυχθεί για το Νομό Θεσσαλονίκης. Η ήδη εκκαλούσα άσκησε αίτηση ακυρώσεως κατά των πράξεων αυτών, ζητώντας να ακυρωθεί η παράλειψη πρόσληψής της που εκδηλώθηκε με αυτές και να καταρτιστούν νέοι πίνακες κατά φθίνουσα βαθμολογική σειρά, αδιακρίτως φύλου, γιατί οι παραπάνω διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1 του ν. 2622/1998 και 2 του π.δ. 311/1998, βάσει των οποίων συντάχθηκαν οι πίνακες και διενεργήθηκαν οι προσλήψεις, εισάγουν κατά παράβαση των άρθρων 4 παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος ανεπίτρεπτες αποκλίσεις από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων, υπό τη μορφή ποσοστώσεων εις βάρος των γυναικών, κατά την πρόσληψη σε θέσεις συνοριακών φυλάκων. Το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, με την εκκαλούμενη απόφασή του, δέχθηκε μεν ότι οι διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1 του ν. 2622/1998 και 2 του π.δ. 311/1998 εισάγουν απόκλιση από την αρχή της ισότητας των δύο φύλων κατά την πρόσληψη συνοριακών φυλάκων στις Υπηρεσίες Συνοριακής Φύλαξης του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, έκρινε, όμως, ότι η απόκλιση αυτή είναι θεμιτή και δεν παραβιάζει τα άρθρα 4 παρ. 2 και 116 παρ. 2 του Συντάγματος, κατά τα ειδικότερον εκτιθέμενα στην εκκαλουμένη απόφαση. Περαιτέρω, η εκκαλούμενη απόφαση έκρινε

./.

Αριθμός 1986/2005

ότι οι προσβαλλόμενες με την αίτηση ακυρώσεως πράξεις είναι νόμιμες, αφού στηρίζονται σε διατάξεις που συνάδουν προς το Σύνταγμα, κατόπιν δε αυτού απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως. Σύμφωνα, όμως, με όσα αναπτύσσονται στις προηγούμενες σκέψεις, οι προσβαλλόμενες αυτές πράξεις είναι μη νόμιμες, γιατί βασίζονται αφενός μεν στις προαναφερόμενες αντισυνταγματικές, και συνεπώς ανίσχυρες, διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, όπως το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου αυτής αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2838/2000 και των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 του π.δ. 311/1998, αφετέρου δε στις μη νόμιμες διατάξεις της παραπάνω υπ' αριθμ. 7002/2/132/25.5.2001 απόφασης του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, οι οποίες, ενόψει της αντισυνταγματικότητας των παραπάνω διατάξεων της παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 2622/1998, βάσει των οποίων εκδόθηκε η απόφαση αυτή, θεσπίσθηκαν χωρίς νόμιμο εξουσιοδοτικό έρεισμα. Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενες πράξεις, με τις οποίες εκδηλώθηκε η παράλειψη της Διοίκησης να θεωρήσει την εκκαλούσα ως επιτυχούσα υποψήφια για την πλήρωση θέσεων συνοριακών φυλάκων στην Υπηρεσία Συνοριακής Φύλαξης του Νομού Θεσσαλονίκης και να την καλέσει για πρόσληψη στην παραπάνω υπηρεσία, είναι, κατά το μέρος αυτό, μη νόμιμες. Ενόψει αυτών, εσφαλμένως έκρινε τα αντίθετα το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών και για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση και να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση. Ακολούθως, πρέπει να εξετασθεί η αίτηση ακυρώσεως, να γίνει δεκτή για τον αντίστοιχο λόγο και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, καθόσον αφορούν την αιτούσα.

Διά ταύτα

Επιλύει το παραπεμφθέν ζήτημα.

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 1386/2002 απόφαση του Διοικητικού

./.

Θεωρήθηκε

Αριθμός 1986/2005

Εφετείου Αθηνών.

Εκδικάζει την αίτηση ακυρώσεως, τη δέχεται και ακυρώνει τις υπ' αριθμ. 6000/2/360-νε/18.7.2001 και 6000/2/360-πδ/28.7.2001 πράξεις του Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας και την υπ' αριθμ. 6000/2/360-πστ/31.7.2001 πράξη του Αναπληρωτή Προϊσταμένου του Κλάδου Διοικητικού του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας, κατά το μέρος που με τις πράξεις αυτές εκδηλώθηκε παράλειψη της Διοικήσεως να θεωρήσει την αιτούσα ως επιτυχούσα στο διαγωνισμό για την πρόσληψη συνοριακών φυλάκων, που προκηρύχθηκε με την υπ' αριθμ. 6000/2/360-η/30.5.2001 απόφαση του Υπαρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. και να την καλέσει για πρόσληψη στην Υπηρεσία Συνοριακής Φύλαξης του Νομού Θεσσαλονίκης.

Διατάσσει την απόδοση των παραβόλων της εφέσεως και της αιτήσεως ακυρώσεως και

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της εκκαλούσης – αιτούσης και των δύο βαθμών, η οποία ανέρχεται στο ποσόν των χιλίων διακοσίων εβδομήντα (1140+130=1270) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 18 Ιουνίου και 10 Δεκεμβρίου 2004 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 27ης Ιουνίου 2005.

Ο Πρόεδρος	Ο Γραμματέας
Χ. Γεραρής	Μ. Καλαντζής

./.

Υπηρεσιακή

Μ.Β.
Αριθμός 168/1993
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Ιουνίου 1992 με την εξής σύνθεση : Αν. Μαρίνος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Γ. Κοσμάς, Μ. Παληατσάρας, Σύμβουλοι, Π. Πικραμμένος, Π. Καρλή, Πάρεδροι, Αντ. Γαϊτάνης, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 1η Αυγούστου 1990 προσφυγή :

Του Γρηγορίου Χρήστου Δασκαλάκη, Εκπαιδευτικού της Δημοσίας Τεχνικής Επαγγελματικής Σχολής Ναούσης, κατοίκου Ναούσης (Λεωφόρος Ανοίξεως 15), ο οποίος παρέστη αυτοπροσώπως,

κατά του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ο οποίος παρέστη με τον Δ. Αναστασόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθ. 11/28.5.1990 Πράξεως - Αποφάσεως του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Δ.Ε.) της Διευθύνσεως Β/θμιας Εκπαίδευσης της Νομαρχίας Ημαθίας.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Π. Καρλή.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον προσφεύγοντα, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης προσφυγής έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο ((αριθ. γραμματίων : 7664689/1990 και 2400985, 1421760/1990).

2. Επειδή με την προσφυγή αυτή ζητείται εμπροθέσμως η εξαφάνιση της 11/28.5.1990 αποφάσεως του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Δ.Ε.) της Νομαρχίας Ημαθίας, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα εκπαιδευτικό της Δημόσιας Τεχνικής και Επαγγελματικής Σχολής Νάουσας με βαθμό Α' η ποινή της έγγραφης επίπληξης για το πειθαρχικό αδίκημα της άρνησης ή αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του.

3. Επειδή, στο άρθρο 71 του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977) ορίζεται ότι : "1. Ο υπάλληλος είναι υπεύθυνος διά την εκτέλεσιν των καθηκόντων αυτού και την νομιμότητα των υπηρεσιακών του ενεργειών. 2. Ο υπάλληλος οφείλει υπακοήν εις τας διαταγάς των προϊσταμένων του, αλλ' εκτελών διαταγήν την οποίαν θεωρεί παράνομον, οφείλει προ πάσης εκτελέσεως να αναφέρη εγγράφως την αντίθετον γνώμην την οποία έχει και να εκτελέση την διαταγήν αμέλλητί . . . 3) Εις περίπτωσιν κατά την οποίαν η διαταγή είναι προδήλως παράνομος, ο υπάλληλος οφείλει να μη εκτελέση ταύτην και να αναφέρη άνευ αναβολής. 'Οταν εις την διαταγήν, η οποία προδήλως αντίκειται εις σαφείς και ρητάς διατάξεις του Συντάγματος, νόμων ή διαταγμάτων, διατυπούνται επίγοντες λόγοι γενικωτέρου συμφέροντος ή όταν κατόπιν αρνήσεως υπακοής εις πρώτην διαταγήν, αντικειμένη ως άνω προδήλως εις τοιαύτας διατάξεις, ακολουθήσα δευτέρα εκθέτουσα επείγοντας λόγους γενικωτέρου συμφέροντος, ο υπάλληλος οφείλει να εκτελέση την διαταγή και να αναφέρη συγχρόνως εις την προϊσταμένην του διατάξαντος αρχήν, όπου συντρέχει περίπτωσις . . .". Από τις διατάξεις αυτές, ερμηνευόμενες σε συνδυασμό με την παρ.1 του άρθρου 103 του Συντάγματος και τις αρχές του Κράτους δικαίου, που επιβάλλουν τη νομιμότητα των ενεργειών των οργάνων της Διοικήσεως, προκύπτει ότι ο υπάλληλος οφείλει κατά την άσκηση των καθηκόντων του ίνα συμμορφώνεται προς τις κείμενες διατάξεις, ήτοι το Σύνταγμα, τους νόμους και τις πράξεις κανονιστικού περιεχομένου του ανωτάτου αρχοντος ή των άλλων διοικητικών αρχών, ακόμη και προς τις οδηγίες και διαταγές των Προϊσταμένων του. Τις διαταγές αυτές ο υπάλληλος οφείλει να εκτελέσει ακόμη κι' αν τις θεωρεί παράνομες, οφείλει όμως πριν από κάθε εκτέλεση ν' αναφέρει εγγράφως την σχετική αντίθετη γνώμη του. Μόνο σε περίπτωση που η διαταγή είναι προδήλως παράνομη ο υπάλληλος οφείλει να μην την εκτελέσει, αναφέροντας σχετικά χωρίς αναβολή, εκτός αν συντρέχουν οι συνθήκες της παρ. 3 του άρθρου 71 του πιό πάνω π.δ/τος (ΣτΕ 1506/1987).

4. Επειεή στην προκειμένη περίπτωση, από την προσβαλλόμενη απόφαση και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής : ο προσφεύγων εκπαιδευτικός κλάδου Τ.Ε.Ι. μηχανολόγων, με πτυχίο εργοδηγού μηχανολόγου μέσης τεχνικής σχολής, υπηρετούσε στην Δημόσια Τεχνική και Επαγγελματική Σχολή Νάουσας και δίδασκε εργαλειομηχανές στο Σχολικό Εργαστήριο της σχολής. Την 22.1.1990 του αφαιρέθηκε η διδασκαλία του πιό πάνω εργαστηρίου και του ανατέθηκαν δεκαπέντε ώρες εβδομαδιαίας διδασκαλίας του εργαστηρίου αυτοκινήτου (107/25.1.1990 έγγραφο του Υπευθύνου του Τομέα Σ.Ε., 50/26.1.1990 έγγραφο του Διευθυντή της Τ.Ε.Σ. Νάουσας), στα πλαίσια ανακατανομής του εβδομαδιαίου ωραρίου των καθηγητών, ειδικότητας μηχανολόγου, της τεχνικής επαγγελματικής σχολής, η οποία έγινε για την κάλυψη του κενού που προέκυψε από την αποχώρηση καθηγητού της σχολής στο μέσο της σχολικής χρονιάς. Ο προσφεύγων αρνήθηκε να εκτελέσει την πιό πάνω ανάθεση διδασκαλίας και με τις από 24.1.1990, 29.1.1990 και 28.2.1990 αναφορές του, προς την Διεύθυνση της Τεχνικής και Επαγγελματικής Σχολής Νάουσας, τον Προϊστάμενο του Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Νομού Ημαθίας και το Περιφερειακό Υπηρεσιακό Συμβούλιο Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Νομαρχίας Ημαθίας, ισχυρίσθηκε ότι η ανάθεση ήταν παράνομη, γιατί σύμφωνα με την Γ2/3325/4.9.1989 εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας το μάθημα δεν ήταν της ειδικότητάς του (αλλά της ειδικότητας Τεχνολόγου οχημάτων κλάδου ΠΕ 18) και ως εκ τούτου δεν γνωρίζει το αντικείμενό του. Στις αναφορές του έλαβε απάντηση από τον Διευθυντή της Τεχνικής Επαγγελματικής Σχολής Νάουσας (45/24.1.1990) και τον Προϊστάμενο του Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Νομού Ημαθίας (176/7.2.1990). Με τα έγγραφα αυτά του γνωστοποιήθηκε ότι η πιό πάνω ανάθεση ήταν καθ' όλα νόμιμη, σύμφωνα με την Ε2/3862/4.9.1986 εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας "περί συγκρότησης Εργαστηρίων Κατεύθυνσης και Τομέων Εργαστηρίων", σε συνδυασμό με την Γ2/3325/4.9.1989 εγκύκλιο "περί καθορισμού αντιστοιχίας ειδικοτήτων και διδασκομένων μαθημάτων". (Κατά την δεύτερη από τις πιό πάνω εγκυκλίους, οι καθηγητές κλάδου ΠΕ 18 ειδικότητος τεχνολόγου οχημάτων αναλαμβάνουν σε 1η ανάθεση, δηλαδή για την κάλυψη του υποχρεωτικού ωραρίου, μεταξύ άλλων, τα εργαστήρια των τεχνικών επαγγελματικών σχολών, αυτοκινήτου, αμαξωμάτων και βαφής, ενώ οι καθηγητές κλάδου ΤΕ 1 ειδικότητος μηχανολόγου αναλαμβάνουν σε 1η ανάθεση, μεταξύ άλλων, τα μηχανολογικά εργαστήρια των Τεχνικών Επαγγελματικών σχολών στα οποία περιλαμβάνεται κατά την πρώτη από τις εγκυκλίους αυτές, το εργαστήριο αυτοκινήτου). Με τα πιό πάνω απαντητικά έγγραφα έγιναν στον προσφεύγοντα συστάσεις να εκτελέσει το πρόγραμμα διδασκαλίας, αυτός όμως εξακολούθησε να μη συμμορφώνεται και να απέχει από την εκτέλεση της υπηρεσίας αυτής και γι' αυτό κινήθηκε σε βάρος του πειθαρχική διαδικασία, η οποία κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

4. Επειδή ο προσφεύγων προβάλλει ως λόγους προδήλου παρανομίας της αναθέσεως σ' αυτόν της διδασκαλίας του εργαστηρίου αυτοκινήτου, πρώτον μεν ότι δεν προηγήθηκε συνεδρίαση συλλόγου διδασκόντων, δεύτερον ότι δεν επιτρέπεται μεταβολή του προγράμματος διδασκαλίας καθηγητή που έχει συμπληρωμένο ωράριο και τρίτο ότι το εργαστήριο αυτοκινήτου δεν είναι της ειδικότητας του και για το λόγο αυτό δεν γνωρίζει το αντικείμενό του. Οι λόγοι όμως αυτοί είναι μή βάσιμοι, γιατί από τις κείμενες διατάξεις δεν προβλέπεται αρμοδιότητα συλλόγου διδασκόντων (Γ2/4321/26.10.1988, φ. 808, και 18726/22.2.1978, φ. 222 αποφάσεις Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων), ούτε αποκλείεται η μεταβολή των προγραμμάτων διδασκαλίας των καθηγητών. Εξ άλλου, σύμφωνα με την Γ2/4321/26.10.1988 απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων "Καθορισμός λεπτομερειών λειτουργίας του Σ.Ε.Κ., των σχολικών εργαστηρίων κ.τ.λ. . . ." (ΦΕΚ Β' 808) τα εργαστήρια των εργαλειομηχανών και του αυτοκινήτου περιλαμβάνονται στο εργαστήριο κατεύθυνσης Εφαρμογών Μηχανολογίας. Επομένως στον προσφεύγοντα ανατέθησαν ώρες διδασκαλίας εργαστηρίου κατεύθυνσης αντιστοίχου προς την ειδικότητά του (βλ. και άρθρο 14 παρ. 14 εδ. τελευταίο ν. 1566/1985, φ@@@@@@@@δοθέντος άλλωστε ότι, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τον κρίσιμο χρόνο δεν υπηρετούσε στην Τεχνική Επαγγελματική Σχολή Νάουσας καθηγητής κλάδου ΠΕ 18 ειδικότητας οχημάτων, η οποία είναι αυτονόητο ότι προτιμάται για την διδασκαλία του εργαστηρίου αυτοκινήτου.

5. Επειδή, ενόψει των προεκτεθέντων το Δικαστήριο κρίνει ότι η ανάθεση στον προσφεύγοντα της διδασκαλίας του εργαστηρίου αυτοκινήτων ήταν κατ' αρχήν νόμιμη, εν πάσηδε περιπτώσει δεν ήταν προδήλως παράνομη, ώστε να ανακύπτει υποχρέωση αυτού να μή την

εκτελέσει. Συνεπώς, ο προσφεύγων όφειλε να εκτελέσει την πιό πάνω υπηρεσία και για το λόγο ότι δεν συμμορφώθηκε υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα της αρνήσεως εκτελέσεως υπηρεσίας (άρθρο 206 παρ. 1 περ. ιθ' π.δ. 611/1977) για τον κολασμό του οποίου κρίνεται προσήκουσα η ποινή της έγγραφης επίπληξης που του επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

6. Επειδή, συνεπώς είναι απορριπτέοι όλοι οι προεκτεθέντες ισχυρισμοί του προσφεύγοντος, καθώς και η κρινόμενη προσφυγή στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την κρινόμενη προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου, κ α ι

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου ανερχομένη στο ποσό των δέκα τεσσάρων χιλιάδων (14.000) δραχμών.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 17 Ιουνίου 1992

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Αν. Μαρίνος

Αντ. Γαϊτάνης

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 28ης Ιανουαρίου 1993.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Κ.Μ. Χαλαζωνίτης

Αντ. Γαϊτάνης

Αριθμός 85/1988

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 29 Οκτωβρίου 1987 με την εξής σύνθεση: Κρ.Τσικλητήρας, Προεδρεύων Σύμβουλος σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ.Κουβελάκης, Γ.Κοσμάς, Σύμβουλοι. Μ.Παληατσάρας, Π.Πικραμμένος, Πάρεδροι. Γραμματέας, η Ν.Λιγοξυγκάκη.

Γ ι α ν α δικάσει την από 9 Απριλίου 1985 προσφυγή:

τ ο υ **Παναγιώτη Γκέκα**, εφοριακού υπαλλήλου ΜΕ.1 βαθμού 6ου, κατοίκου Σερρών, οδός Σπετσών 19, ο οποίος παρέστη με τον Γ.Παυπλιώτη (Α.Τ. 2129/87), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

κ α τ ά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με τον Φ.Γεωργακόπουλο, Πάρεδρο της Διοικήσεως.

κ α ι κ α τ ά των 3.12.84 και 14.1.85 πρακτικών συνεδριάσεων του υπηρεσιακού συμβουλίου υπαλλήλων των διευθύνσεων φορολογίας και δημόσιας περιουσίας του υπουργείου Οικονομικών και κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως της Διοικήσεως.

Η διδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή, Παρέδρου, Μ.Πικραμμένου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο δικηγόρο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει

%

Λ. 2873

δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, πάντως ήσε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο σε διάσκεψη κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν ό μ ο

Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής που κρίνεται έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (διπλότυπα γραμματίων 5075954 και 5075955 του 1985 και ειδικά έντυπα παραβόλου του Δημοσίου 298068 και 466539).

Επειδή, μετην προσφυγή αυτή ζητείται η εξαφάνιση της από 14 Ιανουαρίου 1985 απόφασεως του υπηρεσιακού θαρχικού συμβουλίου των υπαλλήλων των Διευθύνσεων Φορολογίας και Δημόσιας Περιουσίας του Υπουργείου Οικονομικών, κατά το μέρος που με την πράξη αυτή επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα εφορικό υπάλληλο του κλάδου ΜΕ 1 με τον 6ο βαθμό, η ποινή της οριστικής παύσεως για τα αναφερόμενα στην πιό πάνω πράξη πειθαρχικά αδικήματα.

Επειδή, η επίσης προσβαλλομένη, από 3 Δεκεμβρίου 1984 πράξη του ιδίου πειθαρχικού συμβουλίου, με την οποία αναβάλλεται η συζήτηση της υποθέσεως του προσφεύγοντος καθώς και η λήψη αποφάσεως για να συγκεντρωθούν ορισμένα στοιχεία τα οποία κρίθηκαν ως απαραίτητα από το πειθαρχικό συμβούλιο στερούνται εκτελεστού χαρακτήρα και ως εκ τούτου προσβάλλεται απαράδεκτως.

Επειδή, ο ισχυρισμός ότι κατά παράβαση του νόμου και των κανόνων λειτουργίας των συλλογικών οργάνων μετεβλή-

%

Λ. 2873

θη κατά τη τελική συνεδρίαση το πρόσωπο του εισηγητού, ο οποίος δεν αποτελεί μεν μέλος του συμβουλίου πλην επηρεάζει αποφασιστικά την εξέλιξη της συζητήσεως, πρέπει ν'απορριφθεί κυρίως γιατί στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τα οικεία πρακτικά, το αυτό πρόσωπο (Καρτάλης Βασάμος - Διευθυντής Διευθύνσεως Προσωπικού Εφορίων) εισηγήθηκε την υπόθεση του προσφεύγοντος κατά τις επίμαχες συνεδριάσεις από 3 Δεκεμβρίου 1984 και 14 Ιανουαρίου 1985.

Επειδή, από την προσβαλλόμενη απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου προκύπτει ότι ο προσφεύγων τιμωρήθηκε για τους εξής λόγους: α) γιατί κατά παράβαση του άρθρου 75 του Υπαλληλικού Κώδικα δεν εδήλωσε την μεταβολή των περιουσιακών στοιχείων του ιδίου και της συζύγου του και κατά παράβαση του άρθρου 82 του ιδίου Κώδικα διεπέραιωσε υποθέσεις φόρου μεταβιβάσεως ακινήτων που αφορούσαν σε αγορά ακινήτων από τον ίδιο και την σύζυγό του, β) γιατί θεώρησε παράνομα (δηλ. χωρίς να προβεί σε καταχώρηση στα οικεία βιβλία) στελέχη τιμολογίων πωλήσεως, αφοράς και στέλεχος δελτίων αποστολής εμπόρου με τον οποίο διατηρούσε φιλικές σχέσεις (Χρ. Μαγουλά) και έλαβε αντάλλαγμα γι'αυτό, γ) γιατί θεώρησε σε πλαστά τιμολόγια ζωεμπόρου (Π. Πανταζή) μονολότι εγνώριζε ότι ο εν λόγω έμπορος προβαίνει σε αγοραπωλησίες ζώων με πλαστά τιμολόγια και δ) χορήγησε σε έμπορο (Χρ. Μαγουλά) πιστοποιητικό με το οποίο ψευδώς βεβαίωνε ότι είχε υποβάλει δήλωση φορολογίας εισοδήματος για το οικ. έτος 1979 με την οποία είχε δηλώσει ακαθάριστα έσοδα άνω των 2.000.000 δραχμών, ενώ εγνώριζε ότι ο έμπορος αυτός δεν εί-

%

χε υποβάλει δήλωση. Επίσης, με το ίδιο πιστοποιητικό βεβαίωσε ψευδώς ότι ο εν λόγω έμπορος είχε πραγματοποιήσει έναρξη επαγγέλματος το 1975 αντί του αληθούς 1978. Εξ άλλου, το πιστοποιητικό αυτό, για την έκδοση του οποίου μεταχειρίσθηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα, το υπέγραφε ο ίδιος ως οικονομικός έφορος, χρησιμοποιήθηκε δε από τον προαναφερθέντα έμπορο για την έκδοση επ' ονόματί του αδείας κυκλοφορίας φορτηγού αυτοκινήτου ιδιωτικής χρήσεως, μονολότι δεν εδικαιούτο λόγω της μη υποβολής δηλώσεως. Τα περιστατικά αυτά κρίθηκε ότι συνιστούν τα αδικήματα της παραβάσεως του υπαλληλικού καθήκοντος, της παραβάσεως του καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα και της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς διαγωγής και επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα γι' αυτά, κατά συγχώνευση, ποινή της οριστικής παύσεως.

Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλλου (βλ. τον πόρισμα ε.δ.ε. από 30 Ιουλίου 1982, της ληφθείσες μαρτυρικές καταθέσεις κλπ.), κυρίως δε από το 171/1984 παραπεμπτικό βουλεύμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Σερρών, τις από 16.10.1980 και 22.10.1980 αγωγοτί καταθέσεις του προσφεύγοντος και την απολογία του ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου κατά την συνεδρίαση της 3ης Δεκεμβρίου 1984, με τις οποίες ουσιαστικά αναγνωρίζει το παράνομο των ενεργειών του, προκύπτει ότι ο προσφεύγων πράγματι υπέπεσε στα παραπτώματα της κατά παράβαση του νόμου διεκπεραιώσεως προσωπικών του υποθέσεων, της παρανόμου θεωρήσεως τιμολογίων και της θεωρήσεως πλαστών τιμολογίων καθώς και της κατά παράβαση του νόμου χορηγήσεως πιστοποιητικού. Τα περιστατικά αυτά συνιστούν τα αποδοθέντα στον προσφεύγοντα πειθαρχικά αδικήματα της παραβάσεως του υπαλληλικού καθήκοντος, της παραβάσεως

του καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα και της χαρακτηριστικής αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς (άρθρα 205, 206 και 207 παρ. 4 περιπτ. β' και ε του π.δ/τος 611/1977 - ΦΕΚ Α'198), για τα οποία και κατά την κρίση του Δικαστηρίου αυτού, είναι προφανώς η επιβληθείσα σ'αυτόν (κατά συγχώνευση) ποινή της οριστικής παύσεως. Κατόπιν αυτού, πρέπει ν'απορριφθούν ως αβάσιμοι όλοι οι ισχυρισμοί της προσφυγής με τους οποίους αμφισβητείται η τέλεση των αδικημάτων που αναφέρθηκαν πιό πάνω, ενώ ο ειδικώτερος ισχυρισμός ότι η παράλειψη δηλώσεως αγοράς ιδίων περιουσιακών στοιχείων, δεν συνιστά πειθαρχικό αδίκημα δεδομένου ότι ο νόμος (άρθρο 75 Υ.Κ.) απαιτεί ουσιώδη μεταβολή της περιουσιακής καταστάσεως, στην προκείμενη περίπτωση, το τίμημα ήταν ευτελές, πρέπει ν'απορριφθεί ως αβάσιμος διότι ανεξαρτήτως της βασιμότητας του, ο λόγος αυτός δεν μπορεί ν'ασκήσει επιρροή εφ'όσον η επιβληθείσα στον προσφεύγοντα ποινή της οριστικής παύσεως στηρίζεται νομίμως και επαρκώς στα υπόλοιπα πειθαρχικά αδικήματα στα οποία υπέπεσε.

Δι α τ α ύ τ α

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάζει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου η οποία ανέρχεται στο ποσό των δέκα χιλιάδων οκτακοσίων (10.800) δραχμών.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Νοεμβρίου 1987

Θέωμεν 9.2.1988

Ο Πρόεδρος Σύμβουλος

Η Γραμματέας

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 11 Ιανουαρίου 1988.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος

Ο Γραμματέας

πίδα εσχ

Αριθμός 985/2005
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 29 Απριλίου 2004, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Σακελλαρίου, Μ. Κωνσταντινίδου, Σύμβουλοι, Κ. Πισπιρίγκος, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 5 Δεκεμβρίου 2000 προσφυγή:
της Μαρίας Ποιμενίδου Τσιμαχίδου, κατοίκου Ν. Μουδανιών, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Γρ. Σκουλά (Α.Μ. 7791), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με την Ευγ. Βελώνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά του από 21-6-2000 πρακτικού του Β' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων του Υπουργείου Οικονομικών, στο οποίο περιέχεται η υπ' αριθμ. 61/2000 πειθαρχική απόφαση του ιδίου Συμβουλίου, με την οποία της επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού κατά ένα βαθμό.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Σακελλαρίου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της προσφεύγουσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την εκπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α
Διαφ
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Εκδόφθηκε κατά το Νόμο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής κατεβλήθησαν τα απαιτούμενα από τον νόμο τέλη και το παράβολο. (Διπλότυπο εισπράξεως του Ταμείου Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών: 1054261, έτους 2000 και ειδικό έντυπο παραβόλου του Δημοσίου: 2289818).
2. Επειδή, με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση του από 21.6.2000 πρακτικού του Β' Πρωτοβαθμίου Υπηρεσιακού (πειθαρχικού) συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών και της εμπεριεχομένης σ' αυτό υπ' αριθμ. 61/2000 αποφάσεως, καθ' ο μέρος απεφασίσθη, με τις πράξεις αυτές, η επιβολή στην ήδη προσφεύγουσα, υπάλληλο με βαθμό Α του κλάδου Δ.Ε. εφοριακών του Υπ. Οικονομικών, της πειθαρχικής ποινής του υποβιβασμού για τα αναφερόμενα σ' αυτή πειθαρχικά παραπτώματα, στα οποία φέρεται ότι αυτή υπέπεσε.
3. Επειδή, στη διάταξη του άρθρου 205 του προϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα (ΥΚ) [βλ. Π.Δ. 611/1977, ΦΕΚ Α 198], η οποία είναι εν προκειμένω εφαρμοστέα ως εκ του χρόνου τελέσεως των αποδιδομένων στην ήδη προσφεύγουσα πειθαρχικών παραπτωμάτων, ορίζεται ότι: "1. Πάσα δι' υποπτίου πράξεως ή παραλείψεως παράβασις υπαλληλικού καθήκοντος δυναμένη να καταλογισθή αποτελεί πειθαρχικόν αδίκημα. 2. Το υπαλληλικόν καθήκον προσδιορίζεται τόσον εκ των υπό των κειμένων διατάξεων, εγκυκλίων, οδηγιών και διαταγών επιβαλλομένων εις τον υπάλληλο υποχρεώσεων, όσον και εκ της καθόλου εντός και εκτός υπηρεσίας εκάστοτε τηρητέας εν γένει διαγωγής του" (βλ. και την συναφή διάταξη του άρθρου 106 παράγραφοι 1 και 2 του ισχύοντος ήδη νέου ΥΚ, ν. 2683/1999, ΦΕΚ Α 19/9.2.1999).
4. Επειδή, περαιτέρω, στην παράγραφο 3 του άρθρου 75 του προϊσχύσαντος ΥΚ, η οποία είναι, επίσης, εν προκειμένω, εφαρμοστέα, κατά τα ήδη εκτεθέντα, ορίζεται ότι: "ο υπάλληλος οφείλει άμα τη εισόδω αυτού εις την υπηρεσίαν να δηλώσει εγγράφως εις την προϊσταμένην αρχήν την περιουσιακήν του κατάστασιν. Την αυτήν υποχρέωσιν υπέχουν δια την περιουσιακήν των κατάστασιν οι μετά του υπαλλήλου σύνοικοι και τα τέκνα αυτού. Εάν ο γάμος συνήφθη μετά την εις την υπηρεσίαν εισόδο, ο σύζυγος οφείλει να δηλώσει την περιουσιακήν του κατάστασιν εντός τριμήνου από της τελέσεως του γάμου. Επίσης οφείλουν ο υπάλληλος και οι μετ' αυτού συνοικούντες σύζυγος και τέκνα να δηλούν και πάσαν ουσιώδη μεταβολήν της περιουσιακής των καταστάσεως κατά την διάρκειαν της υπηρεσίας του υπαλλήλου".
5. Επειδή, η προαναφερθείσα διάταξη (της παρ. 3 του άρθρου 75 του π.δ. 611/1977) καταργήθηκε μεν, εν συνεχεία, με την διάταξη του άρθρου 18 παράγραφος 8 του νόμου 1400/1983, (ΦΕΚ Α 156), πλην η σχετική ως άνω υποχρέωση δηλώσεως της μεταβολής της περιουσιακής καταστάσεως

του υπαλλήλου διατηρήθηκε με το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 18 του πιο πάνω νόμου και μάλιστα επί το αυστηρότερον, αφού με την τελευταία αυτή διάταξη στην οποία ορίζεται ότι: "2. Καταργείται ο "ατομικός φάκελος" ή άλλο ισχύον σύστημα στοιχείων προσωπικού στις δημόσιες υπηρεσίες και νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και καθιερώνεται με το άρθρο αυτό το "προσωπικό μητρώο", που περιλαμβάνει: α) τα στοιχεία ταυτότητος του υπαλλήλου, τα στοιχεία συζύγου και των παιδιών του. Όλα τα στοιχεία αυτά υποβάλλονται από τον υπάλληλο με υπεύθυνη δήλωση στην υπηρεσία του. Με τον ίδιο τρόπο δηλώνεται υποχρεωτικά κάθε μεταβολή των στοιχείων αυτών. β) " ,επιβάλλεται, πλέον, η υποχρέωση δηλώσεως όχι μόνο της ουσιώδους μεταβολής της περιουσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων αλλά οποιαδήποτε μεταβολή της. (βλ. ΣτΕ: 2712/1990, 488/1990, 5028/1987 κ.ά.).

6. Επειδή, εξ άλλου, όπως έχει ήδη κριθεί, από την αδιάστικτο διατύπωση των προαναφερθεισών διατάξεων προκύπτει ότι η επιβαλλομένη από αυτές υποχρέωση δηλώσεως οποιασδήποτε τρόπου μεταβολής της περιουσιακής καταστάσεως των δημοσίων υπαλλήλων εκτείνεται επί των πάσης φύσεως περιουσιακών τους στοιχείων, δηλαδή δεν αφορά μόνο τα ακίνητα αλλά και τις κάθε λόγου κινητές αξίες που έχουν αυτοί στην κατοχή τους (όπως πχ. καταθέσεις, μετοχές, έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου, ομόλογα κλπ.). Περαιτέρω, όπως έχει επίσης ήδη κριθεί, η υποχρέωση αυτή πηγάζει ευθέως από τις προαναφερθείσες διατάξεις και δεν εξαρτάται από την έκδοση ή μη σχετικών εγκυκλίων εκ μέρους της Διοικήσεως (βλ. ΣτΕ: 5028/87, 488/1990 κά.) ούτε αίρεται σε περίπτωση κατά την οποία τα μη αναφερόμενα στην σχετική δήλωση περιουσιακής καταστάσεως στοιχεία είχαν τυχόν περιληφθεί στις ετήσιες δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος ή άλλες δηλώσεις των υπαλλήλων (βλ. ΣτΕ 5028/1987 κ.ά).

7. Επειδή, σκοπός των προαναφερθεισών διατάξεων, με τις οποίες επιβάλλεται κατά τα ήδη εκτεθέντα, στους δημοσίους υπαλλήλους η υποχρέωση δηλώσεως οποιασδήποτε μεταβολής των πάσης φύσεως περιουσιακών τους στοιχείων, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα σ' αυτές, είναι ο έλεγχος εκ μέρους της Διοικήσεως του "πόθεν έσχες" των δημοσίων υπαλλήλων. Ο έλεγχος αυτός διενεργείται για λόγους δημοσίου συμφέροντος, συνισταμένους τόσο στην προάσπιση της διαφάνειας και την καταπολέμηση της διαφθοράς κατά τις συναλλαγές των πολιτών με τις δημόσιες υπηρεσίες, με την παροχή στην Διοίκηση, δια της υποβολής εκ μέρους των υποχρέων προς τούτο των σχετικών δηλώσεων περιουσιακών στοιχείων, της δυνατότητος διενεργείας αποτελεσματικότερου ελέγχου οποιασδήποτε μεταβολής των πάσης φύσεως περιουσιακών τους στοιχείων, ώστε δια του τρόπου αυτού να καθίσταται ευχερέστερη όχι μόνον η πρόληψη αλλά και η δραστικότερη καταστολή ενδεχομένων κρουσμάτων χρηματισμού των υπαλλήλων, όσο και στην ενίσχυση του κύρους του δημοσιοϋπαλληλικού σώματος από αόριστες και αβάσιμες καταγγελίες εναντίον του αλλά και στην εμπέδωση κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ των πολιτών και των δημοσίων υπαλλήλων.

8. Επειδή, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο της Επικρατείας, δικάζοντας επί προσφυγής ουσίας, ερευνά την υπόθεση κατά το νόμο και την ουσία και προβαίνει σε αυτοτελή διαπίστωση και εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, στην ορθή υπαγωγή τους στον προσήκοντα κανόνα δικαίου και αποφαίνεται, μετά από νέα στάθμιση του αποδεικτικού υλικού και αφού εκτιμήσει όλες τις συνθήκες υπό τις οποίες ετελέσθη το πειθαρχικό αδίκημα, με δική του κρίση, τόσο ως προς την διάπραξη αυτού, την στοιχειοθέτηση δηλαδή της αντικειμενικής και υποκειμενικής υποστάσεώς του, όσο και ως προς την επιμέτρηση της προσήκουσας για τον κολασμό του πειθαρχικής ποινής (βλ. ΣτΕ 2163/2004, 2841/1999, 4252, 3923, 3216/98, 3091/98, 4760/87, 1357/87, 2828/1987, 1092/1987 κ.ά.).

9. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως (βλ. τα διαβιβασθέντα με τα υπ' αριθμ. πρ. 1088698/1140/002Γ και 1088899/1141/002Γ από 6.11.2002 έγγραφα του Υπουργείου Οικονομικών προς το Δικαστήριο στοιχεία), την 25.6.1996 συνελήφθη από αστυνομικά όργανα με την κατηγορία της δωροληψίας, μετά από σχετική καταγγελία φορολογουμένου, ο σύζυγος της ήδη προσφεύγουσας, ο οποίος υπηρετούσε τότε ως προϊστάμενος στην ΔΟΥ Κασσάνδρας Ν. Χαλκιδικής, πράξη για την οποία κατεδικάσθη, εν συνεχεία, από τα ποινικά δικαστήρια (με την υπ' αριθμ. 1060/1996 απόφαση του τριμελούς πλημμελειοδικείου Χαλκιδικής και την υπ' αριθμ. 2064/1998 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θράκης) σε ποινή φυλακίσεως με αναστολή, με αποτέλεσμα την έκδοση πράξεως περί αυτοδικαίας εκπτώσεώς του από την Υπηρεσία. Μετά την διενεργηθείσα ανάκριση, η οποία διετάχθη από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομικών, για τη διερεύνηση των πειθαρχικών ευθυνών, απεδόθησαν (βλ. το

Αριθμός 985/2005

διαβιβάσθέν στο Υπουργείο Οικονομικών, με τα υπ' αριθμ. πρ. 1197/19.12.96 και 325/26.3.1997 έγγραφα πόρισμα) πειθαρχικές ευθύνες τόσο στον προαναφερθέντα υπάλληλο όσο και στην σύζυγό του και ήδη προσφεύγουσα. Ειδικότερα, εκτός από το προαναφερθέν πειθαρχικό παράπτωμα της δωροληψίας, το οποίο απεδόθη μόνο στον σύζυγο της ήδη προσφεύγουσας, κατελογίσθησαν τόσο σ' αυτόν όσο και στην σύζυγό του και ήδη προσφεύγουσα πειθαρχικές ευθύνες α) για την υποβολή ανακριβούς (ανακεφαλαιωτικής) δηλώσεως της περιουσιακής τους καταστάσεως μέχρι το έτος 1995, γιατί είχαν παραλείψει να δηλώσουν σ' αυτήν την απόκτηση, από κοινού, εντόκων γραμματίων του Δημοσίου, η αξία των οποίων την 30.12.1994 έφθανε το ποσό των 86.216.985 δραχμών, με σκοπό να εξαπατήσουν την υπηρεσία σχετικά με την αληθινή εικόνα των περιουσιακών τους στοιχείων και β) γιατί, από το έτος 1990 κατ μετά, είχαν αποκτήσει από κοινού περιουσιακά στοιχεία, υπό μορφή τραπεζικών καταθέσεων και λογαριασμών, εντόκων γραμματίων του Δημοσίου ποσού 64.586.805 δραχμών, η προέλευση των οποίων δεν εδικαιολογείτο από εμφανή και δηλωθέντα εισοδήματα των ιδίων και των λοιπών μελών της οικογενείας τους. Για τα πειθαρχικά αυτά παραπτώματα η ήδη προσφεύγουσα και ο σύζυγός της παρεπέμφθησαν ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, το οποίο, αφού έλαβε υπ' όψιν του όλα τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, τις απολογίες τους και όσα ανέφεραν σ' αυτό κατά την αυτοπρόσωπη παράστασή τους ενώπιόν του, έκρινε, τελικά, ότι η ήδη προσφεύγουσα και ο σύζυγός της υπέπεσαν στα αποδοθέντα σ' αυτούς πειθαρχικά παραπτώματα. Ειδικότερα, το πειθαρχικό συμβούλιο εδέχθη ότι η ήδη προσφεύγουσα και ο σύζυγός της "απέκτησαν περιουσιακά στοιχεία η προέλευση των οποίων δεν δικαιολογείται από εμφανή και δηλωθέντα εισοδήματα, απέκρυψαν δε αυτά στην υποβληθείσα ανακεφαλαιωτική δήλωση με σκοπό να εξαπατήσουν την υπηρεσία σχετικά με την αληθινή εικόνα των περιουσιακών τους στοιχείων", επιπλέον δε ο σύζυγος της ήδη προσφεύγουσας υπέπεσε και στο προαναφερθέν πειθαρχικό παράπτωμα της δωροληψίας. Εν όψει αυτών, το πειθαρχικό συμβούλιο επέβαλε στον μεν σύζυγο της ήδη προσφεύγουσας την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως, στην δε ήδη προσφεύγουσα την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού κατά ένα βαθμό, θεωρώντας - όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στις προσβαλλόμενες πράξεις - ότι, η ήδη προσφεύγουσα "συμμετείχε παθητικά στις έκνομες πράξεις του συζύγου της". Κατά των πιο πάνω προσβαλλομένων πράξεων ασκήθηκαν, ενώπιον του Δικαστηρίου, από μεν την ήδη προσφεύγουσα η κοινή προσφυγή, από δε τον σύζυγό της χωριστή προσφυγή από την οποία όμως αυτός εν συνεχεία παραιτήθηκε (βλ. το υπ' αριθ. 3279/2002 σχετικό πρακτικό παραιτήσεως του Δικαστηρίου).

10. Επειδή, το Δικαστήριο, έλαβε υπ' όψιν του και εξετίμησε όλα τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, μεταξύ των οποίων, ιδιαιτέρως 1) την υπ' αριθμ. 1162/2002 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης (βλ. και το υπ' αριθμ. 63/2003 πιστοποιητικό της Γραμματείας του πιο πάνω δικαστηρίου περί μη ασκήσεως ενδίκων μέσων κατά της πιο πάνω αποφάσεως) από την οποία προκύπτει ότι η ήδη προσφεύγουσα εκηρύχθη αθώα της αποδοθείσας σ' αυτήν κατηγορίας περί νομιμοποιήσεως εσόδων προερχομένων από εγκληματική δραστηριότητα άλλου προσώπου (του συζύγου της) κατ' εξακολούθηση, διότι εκρίθη ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι η ήδη προσφεύγουσα είχε δεχθεί να είναι δικαιούχος χρηματικού ποσού 58.128.770 δραχμών, τουλάχιστον, το οποίο είχε καταθέσει σε διάφορα πιστωτικά ιδρύματα σε ατομικούς και κοινούς λογαριασμούς, με μέλη της οικογενείας της είτε με μορφή καταθέσεων είτε με μορφή εντόκων γραμματίων και ομολόγων του Δημοσίου, το οποίο προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα του συζύγου της και το οποίο αυτός είχε αποκομίσει παρανόμως, 2) την περιεχόμενη στην πιο πάνω απόφαση κατάθεση του διενεργήσαντος την πειθαρχική ανάκριση οικονομικού επιθεωρητή του Υπουργείου Οικονομικών, στην οποία αυτός αναφέρει, εκτός άλλων, ότι δεν γνωρίζει από πού προέρχονται τα εισοδήματα και ότι δεν μπορεί να προσδιορισθεί η πηγή τους, 3) την από 19.8.1996 κατάθεσή της ήδη προσφεύγουσας, 4) την από 13.9.1995 ανακεφαλαιωτική δήλωση περιουσιακής κατάστασης της ήδη προσφεύγουσας και 5) την απολογία της ήδη προσφεύγουσας ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και όσα ανέφερε σ' αυτό κατά την αυτοπρόσωπη εμφάνισή της ενώπιόν του.

11. Επειδή, το Δικαστήριο, από την εκτίμηση όλων των στοιχείων του φακέλου της υποθέσεως, μεταξύ των οποίων ιδιαιτέρως των αναφερομένων στην προηγούμενη σκέψη, δεν πείθεται για την συμμετοχή της ήδη προσφεύγουσας στις πιο πάνω παράνομες ενέργειες του συζύγου της ούτε για την πρόθεσή της να συγκαλύψει αυτές με την υποβολή προς εξαπάτηση της υπηρεσίας της της πιο πάνω ανακριβούς δηλώσεως περιουσιακής κατάστασης, κρίνει, όμως αντιθέτως, ότι η ήδη προσφεύγουσα υπέχει πειθαρχική ευθύνη για το αποδοθέν σ' αυτήν πειθαρχικό παράπτωμα της

υποβολής ανακριβούς (ανακεφαλαιωτικής) δηλώσεως περιουσιακής καταστάσεως για τα μέχρι τού
έτους 1995 περιουσιακά της στοιχεία. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την σχετική δήλωση τ
(από 13.9.1995), η ήδη προσφεύγουσα είχε παραλείψει – όπως άλλωστε και η ίδια παραδέχεται
σύμφωνα με όσα αυτή αναφέρει στην απολογία της, τα υποβληθέντα από αυτήν υπομνήματα κ
την κρινόμενη προσφυγή – να περιλάβει στην δήλωσή της αυτή όλες τις πάσης φύσεως κατ
της σε πιστωτικά ιδρύματα με οποιαδήποτε μορφή (περιλαμβανομένων και των ομολόγων
εντόκων γραμματίων του Δημοσίου) που είχε σε ατομικούς και κοινούς λογαριασμούς με τον
σύζυγό της και τα άλλα μέλη της οικογενείας της. Επομένως, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι όλοι οι
περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της ήδη προσφεύγουσας, ενώ οι λόγοι με τους
οποίους προβάλλεται αναιτιολόγητο των προσβαλλομένων αποφάσεων είναι απορριπτέοι ως
αλυσιτελείς, δεδομένου ότι όταν το Δικαστήριο κρίνει επί προσφυγής ουσίας εξετάζει εκ νέου την
υπόθεση κατά το νόμο και την ουσία.

12. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει να
εξαφανισθούν διότι ουχί νομίμως το πειθαρχικό συμβούλιο δεν διέταξε την διενέργεια
συμπληρωματικής ανακρίσεως από άλλο ανακριτή και απέρριψε, σιωπηρά, σχετικό αίτημα, με το
οποίο η ήδη προσφεύγουσα αμφισβητούσε την αξιοπιστία, αντικειμενικότητα και αμεροληψία
διενεργήσαντος την ανάκριση ανακριτού. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, κατ
αμφότερα τα σκέλη του, δοθέντος ότι η τέλεση του πιο πάνω πειθαρχικού παραπτώματος (τη
υποβολής δηλαδή ανακριβούς ανακεφαλαιωτικής δηλώσεως περιουσιακών στοιχείων), για το
το Δικαστήριο εδέχθη, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ότι η προσφεύγουσα πρέπει να
πειθαρχικά, εκτός του ότι προκύπτει κατά τρόπο αναμφισβήτητο από τα στοιχεία του φακέλου
υποθέσεως και ειδικότερα από αυτό τούτο το κείμενο της πιο πάνω υποβληθείσας από αυτ
δηλώσεως περιουσιακών στοιχείων (στο οποίο δεν περιλαμβάνονται οι περιουσιακές κ
αξίες), ομολογείται και από την ίδια την προσφεύγουσα, υπό την έννοια ότι αυτή δέχεται κατ
ήδη εκτεθέντα, ότι δεν περιέλαβε στην εν λόγω δήλωσή της και τις περιουσιακές κινητές
με αποτέλεσμα να παρέλκει εν προκειμένω, σύμφωνα με το νόμο (βλ. άρθρο 128 παρ. 1 ν.
2683/1999, άρθρο 227 παρ. 4 του Π.Δ. 611/1977 και ΣτΕ 1352/2002 κ.ά.) η διενέργεια ανακρίσ
13. Επειδή, ο λόγος με τον οποίο προβάλλεται ότι κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 14
παρ. 2 του Υ.Κ. (ν. 2683/1999) το πειθαρχικό συμβούλιο δεν έλαβε υπ' όψιν του τους ισχυρισμούς
τους οποίους είχε προβάλλει με την απολογία της η ήδη προσφεύγουσα μαζί με τα συνοδεύοντα
αυτή στοιχεία είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δοθέντος ότι, όπως προκύπτει από τα κείμενα
προσβαλλόμενων πράξεων, το πειθαρχικό συμβούλιο προκειμένου να εκφέρει την κρίση του
υπ' όψιν του και εξετίμησε όλα τα στοιχεία αυτά.

14. Επειδή με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, το Δικαστήριο κρίνει ότι η
ήδη προσφεύγουσα υπέπεσε στο προαναφερθέν πειθαρχικό παράπτωμα της υποβολής ανακριβούς
δηλώσεως περιουσιακής καταστάσεως και ότι είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι όλοι οι περί του
αντιθέτου προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της με τους οποίους αυτή παραπονείται ότι το πειθαρχικό
αυτό παράπτωμα δεν έπρεπε να καταλογισθεί σ' αυτή λόγω συγγνωστής πραγματικής κ
της πλάνης, ότι δεν συνεκροτείτο εν προκειμένω η αντικειμενική και υποκειμενική υπόστ
αποδοθέντος σ' αυτή πειθαρχικού παραπτώματος, το πειθαρχικό συμβούλιο δεν είχε προβεί σε
αυτοτελή εκτίμηση σε ό,τι αφορά την προσφεύγουσα των πραγματικών περιστατικών βάσει των
οποίων έκρινε ότι στοιχειοθετείτο εις βάρος της το αποδοθέν σ' αυτήν παράπτωμα όπως και ότι δεν
προκύπτει ο τρόπος με τον οποίο αυτή το ετέλεσε. Περαιτέρω, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος και ο
ειδικότερος λόγος, με τον οποίο η ήδη προσφεύγουσα παραπονείται ότι επειδή είχε στο παρελθόν
περιλάβει στις κατά καιρούς υποβληθείσες από αυτή δηλώσεις περιουσιακής της καταστάσεως
μόνο τα ακίνητα, όπως συνέβη και με άλλους υπαλλήλους, είχε δημιουργηθεί σ' αυτήν η πεποίθηση
ότι δεν είχε υποχρέωση να συμπεριλάβει στην επίδικη δήλωση και τις κινητές περιουσιακές της
αξίες, δοθέντος ότι, σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα (βλ. την έκτη σκέψη της παρούσας αποφάσεως),
η ήδη προσφεύγουσα είχε εκ του νόμου υποχρέωση να δηλώσει όλα ανεξαιρέτως τα πάσης φύσεως
περιουσιακά της στοιχεία (κινητά και ακίνητα).

15. Επειδή, περαιτέρω, η πειθαρχική ευθύνη της ήδη προσφεύγουσας, η οποία αφορά την υποβολή
ανακριβούς (ανακεφαλαιωτικής) δηλώσεως περιουσιακών στοιχείων για το έτος 1995 δεν δύναται,
κατά τα ήδη εκτεθέντα (βλ. την έκτη σκέψη της παρούσας αποφάσεως), να αρθεί ούτε εκ του
γεγονότος ότι στην δήλωση περιουσιακής της καταστάσεως, την οποία υπέβαλε μεταγενέστερα, για
το έτος 1997, και πριν από την κίνηση κατ' αυτής της πειθαρχικής διαδικασίας, είχε περιλάβει και

τις κινητές περιουσιακές της αξίες ούτε εκ του ότι είχε δηλώσει τις εν λόγω αξίες στις φορολογικές δηλώσεις, τις οποίες είχε αυτή κατά καιρούς υποβάλει, και ως εκ τούτου όλοι οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.
16. Επειδή, το Δικαστήριο, αφού έλαβε υπ' όψιν του τις ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες επικαλείται η ήδη προσφεύγουσα και συνεκτίμησε την βαρύτητα αλλά και τις συνθήκες υπό τις οποίες ετελέσθη το πιο πάνω αποδοθέν σ' αυτή πειθαρχικό παράπτωμα, στο οποίο αυτή υπέπεσε κατά τα ήδη εκτεθέντα, και ιδίως το γεγονός ότι δεν αποδεικνύεται, εν προκειμένω, αντιθέτως προς όσα εδέχθη το πειθαρχικό συμβούλιο, ότι η ήδη προσφεύγουσα συμμετείχε, καθ' οιοδήποτε τρόπο, στις παράνομες ενέργειες του συζύγου της, κρίνει ότι, η προσφεύγουσα υπέπεσε στο προαναφερθέν πειθαρχικό παράπτωμα, πλην οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει να μεταρρυθμισθούν, κατά μερική αποδοχή της προσφυγής της ήδη προσφεύγουσας, και να επιβληθεί σ' αυτήν, αντί της πειθαρχικής ποινής του υποβιβασμού κατά ένα βαθμό, η πειθαρχική ποινή του προστίμου ίσου προς τις αποδοχές τριών (3) μηνών. Αν και κατά την γνώμη του Προέδρου του Τμήματος Αντιπροέδρου Γ. Σταυρόπουλου προς την οποίαν συνετάχθησαν οι δύο Πάρεδροι, προσήκουσα πειθαρχική ποινή για τον κολασμό του πειθαρχικού παραπτώματος στο οποίο υπέπεσε η ήδη προσφεύγουσα είναι, εν όψει της βαρύτητας αυτού, η επιβληθείσα σ' αυτή ποινή του υποβιβασμού.
17. Επειδή, το Δικαστήριο εκτιμώντας τις περιστάσεις κρίνει ότι η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων.
Δι ά τ α ύ τ α
Δέχεται εν μέρει την υπό κρίση προσφυγή.
Μεταρρυθμίζει τις προσβαλλόμενες πράξεις [το από 21.6.2000 πρακτικό του Β' Πρωτοβαθμίου υπηρεσιακού (πειθαρχικού) συμβουλίου του Υπ. Οικονομικών και την εμπεριεχομένη σ' αυτό υπ' αριθμ. 61/2000 πειθαρχική απόφαση] καθ' ό μέρος αυτές αφορούν την ήδη προσφεύγουσα, κατά τα οριζόμενα στο αιτιολογικό.
Επιβάλλει στην ήδη προσφεύγουσα την πειθαρχική ποινή του προστίμου ίσου προς τις αποδοχές τριών (3) μηνών.
Διατάσσει την απόδοση του κατατεθέντος παραβόλου. και
Συμψηφίζει την δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, κατά τα εις το αιτιολογικό.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 11, 12 Μαΐου και 16 Σεπτεμβρίου 2004 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 31ης Μαρτίου 2005.
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Αριθμός 2504/2001
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΣΤ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 29 Ιανουαρίου 2001 με την εξής σύνθεση: Α. Μαρίνος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του ΣΤ' Τμήματος, Α. Συγγούνα, Μ. Καραμανώφ, Σύμβουλοι, Ε. Αντώνόπουλος, Β. Ραφτοπούλου. Γραμματέας ο Β. Μανωλόπουλος, Γραμματέας του ΣΤ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 6 Απριλίου 2000 προσφυγή:
του Απόστολου Βέτσα-Μπέτσα, κατοίκου Αγρινίου (Ιωνίας, 65), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Α. Ρουπακιώτη (Α.Μ. 2639), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, το οποίο παρέστη με τον δικηγόρο Ι. Ευαγγελόπουλο (Α.Μ. 5189), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
και κατά της υπ' αρ. 154/8.12.99 απόφασης του Γ' Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Β. Ραφτοπούλου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον πληρεξούσιο του Ι.Κ.Α., ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ αι
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (υπ' αριθμ. 2710221/2000 διπλότυπο είσπραξης Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών και 1728557/2000 ειδικό έντυπο παραβόλου).
2. Επειδή, με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 154/8.12.1999 αποφάσεως του Γ' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων ΙΚΑ, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, μόνιμο υγειονομικό υπάλληλο, κλάδου ΤΕ Φυσικοθεραπείας του Ι.Κ.Α., η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για παράβαση των διατάξεων του άρθρου 31 του Ν. 2683/1999, καθώς και για πειθαρχικά και ποινικά αδικήματα που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 106 παρ. 1 και 2, 107 παρ. 1 εδαφ. β' και θ' και 109 παρ. 2 εδαφ. β' του Ν. 2683/1999.
3. Επειδή, στο άρθρο 31 του Ν. 2683/1999 (φ. 19 Α') ορίζεται ότι: "1. Μετά από άδεια ο υπάλληλος μπορεί να ασκεί ιδιωτικό έργο ή εργασία με αμοιβή, εφόσον συμβιβάζεται με τα καθήκοντα της θέσης του και δεν παρεμποδίζει την ομαλή εκτέλεση της υπηρεσίας του. 2. Η άδεια χορηγείται για συγκεκριμένο έργο ή εργασία μετά από σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου και μπορεί να ανακαλείται με τον ίδιο τρόπο. Η άδεια στους υπαλλήλους του Δημοσίου χορηγείται από τον οικείο υπουργό και στους υπαλλήλους των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από το ανώτατο μονομελές όργανο διοίκησης και αν δεν υπάρχει τέτοιο όργανο, από τον πρόεδρο του συλλογικού οργάνου διοίκησης". Στο άρθρο 106 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: "1. Πειθαρχικό παράπτωμα αποτελεί κάθε παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος που συντελείται με υπαίτιη πράξη ή παράλειψη και μπορεί να καταλογισθεί στον υπάλληλό. 2. Το υπαλληλικό καθήκον προσδιορίζεται τόσο από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν στον υπάλληλο οι κείμενες διατάξεις, οι εντολές και οδηγίες, όσο και από τη συμπεριφορά που πρέπει να τηρεί ο υπάλληλος και εκτός της υπηρεσίας ώστε να μη θίγεται το κύρος αυτής. 3. ... ". Περαιτέρω, στο άρθρο 197 του αυτού νομοθετήματος ορίζεται ότι: "1. Πειθαρχικά παραπτώματα αποτελούν ιδίως: α) .. β) Η παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους γ) ... δ) ... θ) Η άσκηση εργασίας ή έργου με αμοιβή χωρίς προηγούμενη άδεια της υπηρεσίας ... ". Εξάλλου, στο άρθρο 109 του ιδίου νόμου ορίζεται ότι: "1. Οι πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονται στους υπαλλήλους είναι: α) ... β) ... στ) η οριστική παύση. 2. Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα ακόλουθα παραπτώματα: α) ... β) παράβαση καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους, γ) ... ".
4. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, με αφορμή το υπ' αριθ. 19/6.7.1998 έγγραφο του Πανελληνίου Συλλόγου Φυσικοθεραπευτών Αιτωλοακαρνανίας - Λευκάδας, στο οποίο αναφερόταν ότι ο προσφεύγων φυσικοθεραπευτής, ενώ

εργαζόταν στο φυσικοθεραπευτήριο της Τοπικής Μονάδας Υγείας του Ι.Κ.Α. Αγρινίου, ταυτόχρονα διατηρούσε και εργαστήριο Φυσικοθεραπείας στο όνομά του στην πόλη του Αγρινίου, διενεργήθηκαν ένορκες διοικητικές ανακρίσεις από τον υπάλληλο του Ιδρύματος με βαθμό ΠΕ/Α' Βασίλειο Νάκο και συντάχθηκε το από 10.9.1998 πόρισμα, στο οποίο διαπιστωνόταν η βασιμότητα των καταγγελιών. Περαιτέρω, η υπόθεση παραπέμφθηκε με το υπ' αριθμ. Γ11/336/26.10.1998 έγγραφο του Διοικητού του Ι.Κ.Α. ενώπιον του Γ' Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Ιδρύματος, το οποίο, μετά την εντολή διενεργείας ανακρίσεως, τη σύνταξη του από 17.3.1999 πορίσματος ήτοι η υπαλλήλου με βαθμό ΔΕ/Α' Αγγελικής Κωστοπούλου, την υπ' αριθμ. 89/Συν. 15η/27.9.1999 απόφαση για κλήση σε απολογία και την από 11.11.1999 απολογία του προσφεύγοντος, εξέδωσε η την ήδη προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση περί επιβολής σ' αυτόν της ποινής της οριστικής παύσεως. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων διορίσθηκε στο ΙΚΑ το 1989, αλλά το 1991 απολύθηκε και για βιοποριστικούς λόγους άνοιξε το εργαστήριο Φυσικοθεραπείας, το οποίο συνέχισε να λειτουργεί και μετά την επαναπρόσληψή του στο ΙΚΑ το έτος 1993. Ο ίδιος δεν αρνείται ότι διατηρεί ιδιωτικό εργαστήριο φυσικοθεραπείας, το οποίο κατά το διάστημα της εργασίας του στο ΙΚΑ είναι κλειστό και δεν εξετάζονται σ' αυτό ασθενείς - ασφαλισμένοι του Ιδρύματος, αλλά, όπως ισχυρίζεται, εξακολούθησε να το λειτουργεί και μετά την πρόσληψή του στο Ίδρυμα λόγω οικονομικών δυσχερειών και επειδή η Υπηρεσία, η οποία γνώριζε την ύπαρξη και λειτουργία του εργαστηρίου, δεν δημιούργησε ποτέ πρόβλημα, δίνοντάς του έτσι την εντύπωση ότι έχει δικαίωμα να το λειτουργεί. Οι αρμόδιες, μάλιστα, υπηρεσίες του Ιδρύματος του χορηγούσαν, κάθε έτος, κατόπιν αιτήσεώς του, βεβαιώσεις περί του δικαιώματός του νοσοκομειακής και ιατροφαρμακευτικής περιθάλψεως στο ΙΚΑ, προκειμένου να τις χρησιμοποιεί στο ΤΕΒΕ, όπου ήταν παράλληλα ασφαλισμένος, για την απαλλαγή του από τις εισφορές κλάδου ασθενείας του Ταμείου αυτού. Στην απολογία του προς το Συμβούλιο ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η παράλειψη υποβολής εγγράφου αιτήσεως για χορήγηση αδείας για τη λειτουργία του εργαστηρίου του σφειλόταν σε άγνοια, αλλά και στην πεποίθηση που του είχε δημιουργηθεί ότι δεν ήταν αναγκαία η άδεια αυτή, αφού τα αρμόδια όργανα του ΙΚΑ εγνώριζαν την παράλληλη άσκηση του επαγγέλματός του, την οποία ουδέποτε απέκρυψε, δεδομένου ότι τα εισοδήματά του από την άσκηση του ελευθέρου επαγγέλματος τα συμπεριελάμβανε στη φορολογική του δήλωση. Αλλωστε, η Διοίκηση του Ι.Κ.Α. είχε χορηγήσει στο παρελθόν (για τα έτη 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1977 και 1983) άδειες λειτουργίας, εκτός ωραρίου εργασίας, του ιδιωτικού εργαστηρίου του μονίμου υγειονομικού υπαλλήλου Σωτηρίου Μπλέτσα, συναδέλφου του προσφεύγοντος, ύστερα από εισήγηση του Ι.Κ.Α. Αγρινίου, επειδή κατά τα έτη εκείνα δεν υπήρχε άλλος φυσικοθεραπευτής στην πόλη του Αγρινίου για την εξυπηρέτηση των πολιτών, με τον όρο ότι δεν θα δεχόταν ασφαλισμένους του Ι.Κ.Α. Εν τω μεταξύ, εις βάρος του προσφεύγοντος ασκήθηκε ποινική δίωξη για παράβαση καθήκοντος κατ' εξακολούθηση (βλ. υπ' αρ. 796/6.12.1999 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αγρινίου). Με την ήδη προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η ποινή της οριστικής παύσεως, διότι παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 31 του Ν. 2683/1999 και υπέπεσε σε πειθαρχικά και ποινικά αδικήματα που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 106 παρ. 1 και 2, 107 παρ. 1 εδαφ. β' και θ' και 109 παρ. 2 εδαφ. β' του Ν. 2683/1999.

5. Επειδή, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, ο προσφεύγων, μόνιμος υγειονομικός υπάλληλος του Ι.Κ.Α. Αγρινίου, υπέπεσε μεν σε πειθαρχικό αδίκημα λόγω παραβάσεως των διατάξεων του άρθρου 31 παρ. 1 και 2 του Ν. 2683/1999 καθόσον διατηρούσε, εκτός ωραρίου του ΙΚΑ, ιδιωτικό εργαστήριο Φυσικοθεραπείας χωρίς προηγούμενη άδεια της υπηρεσίας, δεδομένου, όμως ότι επί σειρά ετών οι αρμόδιες υπηρεσίες του Ιδρύματος του χορηγούσαν, κατόπιν αιτήσεώς του, κάθε έτος, βεβαιώσεις ασφαλιστικής ενημερότητας, προκειμένου να τις χρησιμοποιεί στο ΤΕΒΕ, όπου ήταν παράλληλα ασφαλισμένος, για απαλλαγή του από τις εισφορές κλάδου ασθενείας του Ταμείου αυτού, στο παρελθόν δε, επί 7 έτη, είχαν εγκριθεί άδειες απασχολήσεως, εκτός ωρών εργασίας, του συναδέλφου του προσφεύγοντος Σωτηρίου Μπλέτσα στο ιδιωτικό του εργαστήριο φυσικοθεραπείας, το δικαστήριο κρίνει ότι ο προσφεύγων τελούσε σε δικαιολογημένη πεποίθηση ότι ασκώντας τη δραστηριότητα αυτή δεν διέπραττε πειθαρχικό αδίκημα και έτσι δεν υπάρχει υπαιτιότητα που να μπορεί να θεμελιώσει πειθαρχικό κολασμό. Για το λόγο τούτο, βασίμως προβαλλόμενο, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή, να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση και να απαλλαγεί ο προσφεύγων της πειθαρχικής κατηγορίας.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την υπό κρίση προσφυγή.
Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 154/8.12.1999 απόφαση του Γ' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Ι.Κ.Α.
Απαλλάσσει τον προσφεύγοντα της πειθαρχικής κατηγορίας.
Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου και
Επιβάλλει εις βάρος του Ι.Κ.Α. τη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος, η οποία ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων εξήντα χιλιάδων (260.000) δραχμών.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 6 Φεβρουαρίου 2001
Ο Πρόεδρος του ΣΤ' Τμήματος Ο Γραμματέας του ΣΤ' Τμήματος
Α. Μαρίνος Β. Μανωλόπουλος
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 3 Ιουλίου 2001.
Η Πρόεδρος Ο Γραμματέας του ΣΤ' Τμήματος
του Α' Τμήματος Διακοπών
Αθ. Τσαμπάση Β. Μανωλόπουλος
ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δυνάμεως να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.
Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.
Αθήνα . . . . . .
Ο Πρόεδρος του ΣΤ' Τμήματος Ο Γραμματέας του ΣΤ' Τμήματος

Αριθμός 2504/2001
Μ.Μ.

Π.Γ.

18424-5/82

Ἀριθμός 4304/1983

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Ἡρ. Τσικλητήρα, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Προεδρεύοντος, κωλυομένου τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος, Γ. Γραίγου, Σ. Σαρηβαλάση, Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, Γ. Ἀνεμογιάννη καί Γ. Παπαμεντζελοπούλου, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου 1983, παρόντος καί τοῦ Γραμματέως Γ. Μπέρδου-Παρινάκη, ἵνα δικάσῃ τήν κατωτέρω ἐκτιθεμένην ὑπόθεσιν ἐπί τῇ ἀπό 5ης Μαρτίου 1982 προσφυγῇ:

τ ο ῦ Σταύρου Κωτσιγιάννη, ὑπαλλήλου ἐπί βαθμῷ ΒΨ κλάδου ΑΤ3 τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διά τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Φαίδ. Βεγλερῆ (Α.Τ.747/83), ὅν διώρισεν ἐπ' ἀκροατηρίου,

κ α τ ά τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, παραστάντος διά τοῦ Ν. Γερασίμου, Παρέδρου τῆς Διοικήσεως,

κ α ί κ α τ ά τῆς ὑπ' ἀριθ. Ι/Ι4.Ι2.Ι98Ι ἀποφάσεως τοῦ Πενταμελοῦς Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίας Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπεβλήθη πειθαρχική ποινή προστίμου τριάντα χιλιάδων δραχμῶν ὡς καί πάσης ἑτέρας συναφοῦς πράξεως.

Ἀ κ ό ῦ σ α ν τοῦ Εἰσηγητοῦ, Παρέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Γ. Παπαμεντζελοπούλου, ἀναγνόντος καί ἀναπτύξαντος τήν ἔκθεσιν αὐτοῦ.

./.

Λ: 2873

Ἀ κ ο ῦ σ α ν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ προσφεύγοντος, ἀναπτύξαντος καί προφορικῶς τούς λόγους τῆς ὑπό κρίσιν προσφυγῆς καί αἰτησαμένου τήν παραδοχήν αὐτῆς καί τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ, αἰτησαμένου τήν ἀπόρριψιν ταύτης.

Ἰ δ ό ν τ ά σ χ ε τ ι κ ά ἔ γ γ ρ α φ α

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον

Ἐπειδή διά τῆς ὑπό κρίσιν προσφυγῆς, διά τήν ὁποίαν κατεβλήθησαν τά νόμιμα τέλη καί τό παράβολον (γραμμάτια ὑπ' ἀριθμ. 18924, 18925, 73960 καί 589905 ἔτους 1982), ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/14.12.1981 ἀποφάσεως τοῦ Πενταμελοῦς Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Δ/νσεως Δημοσίας Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, διά τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη εἰς τόν προσφεύγοντα, ὑπάλληλον ἐπί βαθμῷ 5ῳ τοῦ Κλάδου ΑΤ3 Ἀναλυτῶν-Προγραμματιστῶν Η/Υ τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου, ἡ πειθαρχική ποινή τοῦ προστίμου τριάκοντα χιλιάδων (30.000) δραχμῶν διά τό εἰς τήν ἀπόφασιν ταύτην ἀναφερόμενον πειθαρχικόν παράπτωμα.

Ἐπειδή, τοιοῦτον ἀντικείμενον ἔχουσα ἡ ὑπό κρίσιν προσφυγή, ἀσκηθεῖσα δέ ἐμπροθέσμως καί κατά τάς νομίμου διατυπώσεις, εἶναι τύποις δεκτή καί ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ἐπειδή διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ προσφεύγων ἐκρίθη ἔνοχος τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος τῆς παραβάσεως καθήκοντος κατά τόν ποινικόν ἤ ἄλλους εἰδικούς νόμους (ἄρθρ. 206 παράγρ. 1 ἐδάφ. κη' Π.Δ.611/1977), συνισταμένου εἰς τό ὅτι οὗτος, ἀπό τοῦ χρόνου διορισμοῦ του ὡς μονίμου δημοσίου ὑπαλλήλου, ἤτοι ἀπό 1.12.1979, ἦτο ἑταῖρος καί διαχειριστής ἑταιρίας περιωρισμένης εὐθύνης, παρά τήν τασσομένην σχετικῶς ἀπαγόρευσιν διά τούς δημοσίους ὑπαλλήλους ὑπό τοῦ ἄρθρ. 17 παράγρ. 3 τοῦ Ν.3190/1955" περί ἑταιριῶν

περιωρισμένης εὐθύνης", ἐν συνδυασμῷ πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 78 παράγρ. 3 τοῦ Π.Δ.611/1977, καί ὅτι τάς ἀνωτέρω ἰδιότητας διετήρησε μέχρι τῆς 3.7.1981, ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου διά τοῦ ὁποίου ἐπώλησε τά ἐταιρικά του μερίδια καί ἀπεχώρησε τῆς διαχειρίσεως τῆς ἑταιρίας.

Ἐπειδή ἐκ τῆς ἐπανεκτιμήσεως τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου (μαρτυρικαί καταθέσεις, ἀπολογία προσφεύγοντος, πρισματική ἔκθεσις ἀνακρίσεως κ.λ.π.), τό Δικαστήριον κρίνει ὅτι ὁ προσφεύγων ὑπέπεσε πράγματι εἰς τό ἀποδοθέν εἰς αὐτόν ὡς ἄνω πειθαρχικόν παράπτωμα. Πλήν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τυπικότητος τοῦ περί οὗ πρόκειται ἀδικήματος, τοῦ λευκοῦ πειθαρχικοῦ μητρώου τοῦ προσφεύγοντος, ὡς καί τῆς ἐκδηλωθείσης προθέσεως αὐτοῦ ὅπως ἀποχωρήσῃ τήν ἑταιρίας διά τῆς καταρτίσεως καί ὑπογραφῆς τοῦ ἀπό 30.1.1980 ἰδιωτικοῦ συμφωνητικοῦ, διά τοῦ ὁποίου(καίτοι νομικῶς ἀνισχύρου) μετεβίβασε τά ἐταιρικά του μερίδια καί ἀπέβαλε τήν ἰδιότητα τοῦ διαχειριστοῦ τῆς ρηθείσης ἑταιρίας, ἀποξενωθείς ἔκτοτε κατ' οὐσίαν ταύτης, ἐπιβλητέα εἰς βάρος αὐτοῦ κρίνεται ἡ πειθαρχική ποινή τῆς ἐγγράφου ἐπιπλήξεως, δεκτῆς οὕτω καθισταμένης τῆς ὑπό κρίσιν προσφυγῆς καί μεταρρυθμιζομένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Ἄν καί κατά τήν γνώμην ἑνός τῶν μετά ψήφου μελῶν τοῦ Δικαστηρίου, ἐν ὄψει τῆς φύσεως τοῦ παραπτώματος καί τῶν συνθηκῶν διαπράξεως αὐτοῦ, ἡ ἐπιβληθεῖσα εἰς τόν προσφεύγοντα ποινή τοῦ προστίμου τριάκοντα χιλιάδων (30.000) δραχμῶν εἶναι ἡ προσήκουσα.

Δ ι ά τ α ῦ τ α

Δέχεται τήν ὑπό κρίσιν προσφυγήν.

Μεταρρυθμίζει τήν ὑπ'ἀριθμ. 1/14.12.1981 ἀπόφασιν

./.

τοῦ Πενταμελοῦς Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Δ/νσεως Δημοσίας Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καί ἐπιβάλλει εἰς τόν προσφεύγοντα τήν πειθαρχικήν ποινήν τῆς ἐγγράφου ἐπιπλήξεως.

Διατάσσει τήν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου. Κατά τμήματος

Ἐπιβάλλει εἰς τό Δημόσιον τήν δικαστικήν δαπάνην τοῦ προσφεύγοντος ἐκ δραχμῶν ἐννέα χιλιάδων(9.000).

Ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Ὀκτωβρίου 1983.

Ὁ Προεδρεύων Σύμβουλος Ὁ Γραμματεύς

Ἐδημοσιεύθη δ'αὐτόθι τῇ 15ῃ Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Γ' Τμήματος Ἡ Γραμματεύς τοῦ Γ' Τμήματος

Αριθμός 1579/1991
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Νοεμβρίου 1991 με την εξής σύνθεση : Αν. Μαρίνος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Ν. Παπαδημητρίου, Γ. Σταυρόπουλος Σύμβουλοι, Π. Πικραμμένος, Χρ. Ράμμος, Πάρεδροι. Αντ. Γαϊτάνης, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.

Γ ι α να δικάσει την από 16 Οκτωβρίου 1984 έφεση:

τ η ς Παντείου Ανωτάτης Σχολής Πολιτικών Επιστημών, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Ηλ. Νικολόπουλο [Α.Μ. 7018/91], που τον διόρισε με εξουσιοδότησή του ο Πρύτανης.

κ α τ ά της Ιωάννας Μαγγανάρα του Θεοδώρου, κατοίκου Καστρίου Αττικής, οδός Παπαφλέσσα 26, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Λ. Νικολάου [Α.Μ. 1183/91], που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

κ α ι κ α τ ά της 1582/83 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου, Π. Πικραμμένου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της εκκαλούσης Σχολής, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο της εφεσίβλητης, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης εφέσεως κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη και το παράβολο [διπλότυπα 3348904 και 3348933 του 1984 και ειδικά έντυπα παραβόλου του Δημοσίου 1620814, 1620815 και 1620816].

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται από την Πάντειο Ανωτάτη Σχολή Πολιτικών Επιστημών [Π.Α.Σ.Π.Ε.] η εξαφάνιση της 1582/1983 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία ακυρώθηκαν από 21-9-1982 πράξη της Συγκλήτου της Σχολής, καθώς και η 116/11-10-1982 πράξη του Πρυτάνεως αυτής [τ.ν.π.δ.δ. 245/23-11-1982]. Με τις πράξεις αυτές διαπιστώθηκε η αυτοδικαία παραίτηση της εφεσιβλήτου από την θέση της ως βοηθού στην έδρα της Κοινωνιολογίας της Παντείου Σχολής, από 8-7-1980, δηλαδή τρεις μήνες μετά την ανάληψη από αυτήν καθηκόντων σε θέση εμπειρογνώμονος του Υπουργείου Εξωτερικών 18-4-1980), όπου είχε διορισθεί με το π. δ/μα από 21-2-1980 (Γ' 72/6-3-1980).

3. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν ειδικώτερα τα ακόλουθα : Η εφεσίβλητος διορίσθηκε βοηθός στην έδρα της Κοινωνιολογίας της Παντείου Σχολής με τριετή θητεία και τον 7ο βαθμό με την 54/7-3-1970 πράξη του Πρυτάνεως (τ.ν.π.δ.δ. 116). Η θητεία της ανανεώθηκε για τις τρεις επόμενες τριετίες και πήρε τους 6ο, 5ο και 4ο βαθμούς αντιστοίχως το 1973 [τ/85], το 1976 [τ. 117] και το 1979 [τ. 51]. Εξ άλλου, με το π. δ/μα από 21-2-1980 [Γ' 72/6-3-1980] η εφεσίβλητος διορίσθηκε σε θέση εμπειρογνώμονος του Υπουργείου Εξωτερικών, όπου ανέλαβε καθήκοντα στις 8-4-1980. Τον διορισμό της αυτόν γνώρισε στην Σχολή με δήλωσή της από 4-12-1981, μετά από σχετικό έγγραφο του Πρυτάνεως της Παντείου [από 16-11-1981] προς όλα τα μέλη του επιστημονικού και διδακτικού προσωπικού. Ακολούθως, με την από 6-4-1982 [υπ' αριθμ. 775] αίτησή της, η εφεσίβλητος ζήτησε να ανανεωθεί η θητεία της για την επομένη τριετία. Η Γενική Συνέλευση των Καθηγητών της Σχολής, αφού ανέθεσε [με την από 12-5-1982 πράξη της] σε καθηγητή να γνωμοδοτήσει επί του θέματος, απεφάσισε, κατά την συνεδρίασή της, της 15-6-1982 να αναβάλει την σύσταση της Τριμελούς Επιτροπής που προβλέπεται από τον νόμο σχετικά με την ανανέωση της θητείας. Εν συνεχεία, η Σύγκλητος της Παντείου Σχολής,, κατά την συνεδρίασή της, της 21-9-1982, απεφάσισε ότι η εφεσίβλητος θεωρείται ως αυτοδικαίως παραιτηθείσα από την θέση της μετά τον διορισμό της σε θέση εμπειρογνώμονος, τέλος δε εκδόθηκε η 116/11-10-1982 πράξη του Πρυτάνεως [τ.ν.π.δ.δ. 245/23-11-1982], με την οποία διαπιστώθηκε η αυτοδικαία λύση της υπαλληλικής σχέσεως της εφεσιβλήτου με την Πάντειο από 8-7-1980 [τρεις μήνες δηλαδή μετά την ανάληψη των καθηκόντων της ως εμπειρογνώμονος], σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 του α.ν. 553/1968 εν συνδυασμώ προς το άρθρο 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος [π.δ. 611/1977].

4. Επειδή, στο άρθρο 103 του συντάγματος 119751 καθορίζονται οι βασικές

αρχές οι οποίες διέπουν την υπηρεσιακή κατάσταση και τις εγγυήσεις που παρέχονται στους δημοσίους υπαλλήλους, όπως και στους υπαλλήλους της βουλής, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, παγίως δε θεωρούνται ως υπαγόμενοι στις διατάξεις του εν λόγω άρθρου και οι επί θητεία διοριζόμενοι σε οργανικές θέσεις υπάλληλοι, όσο διαρκεί η θητεία τους. Περαιτέρω, στο άρθρο 104 παρ. 1 του ιδίου Συντάγματος ορίζεται ότι κανένας από τους υπαλλήλους που αναφέρονται στο προηγούμενο άρθρο δεν μπορεί να διορισθεί σε άλλη θέση δημοσίας υπηρεσίας ή οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως ή άλλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή δημοσίας επιχειρήσεως ή οργανισμού κοινής ωφελείας. Κατ' εξαίρεση μπορεί να επιτραπεί με ειδικό νόμο ο διορισμός και σε δεύτερη θέση, εφ' όσον τηρούνται οι διατάξεις της επομένης παραγράφου. Εξ άλλου στη μεν παρ. 1 του άρθρου 56 του Υπαλληλικού Κώδικος Ιπ.δ. 611/1977 - Α' 1981 ορίζεται ότι : "Διορισμός γενόμενος κατά παράβασιν του νόμου ανακαλείται εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος μη δυναμένου, προκειμένου περί υπαλλήλου διορισθέντος κατόπιν διαγωνισμού να υπερβή την διετίαν από της δημοσιεύσεώς του. Ανακαλείται όμως και μετά την παρέλευσιν της προθεσμίας ταύτης, εάν ο διορισθείς προεκάλεσεν ή υπεβοήθησε την παρανομίαν ή εάν ο διορισμός εγένετο κατά παράβασιν των άρθρων 18 και 22...", στη δε παράγραφο 1 του άρθρου 81 του ιδίου Κώδικος ότι : "Ουδείς υπάλληλος δύναται να διορισθή εις ετέραν θέσιν δημοσίας υπηρεσίας ή οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως ή ετέρου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή δημοσίας επιχειρήσεως ή οργανισμού κοινής ωφελείας. Υπάλληλος διορισθείς εις τοιαύτην θέσιν και αποδεχθείς τον διορισμόν θεωρείται αυτοδικαίως παραιτηθείς της παλαιάς θέσεως" και στην παρ. 2 ότι : "Κατ' εξαίρεσιν δύναται να επιτραπή ο διορισμός και εις δευτέραν θέσιν, επί τη βάσει ειδικού νόμου, προβλεπομένου υπό του άρθρου 104 του Συντάγματος".

5. Επειδή, με τη παρατεθείσα διάταξη του άρθρου 104 του Συντάγματος καθιερούται απαγόρευση διορισμού του υπαλλήλου σε άλλη ("ετέραν") θέση της δημοσίας υπηρεσίας, ο.τ.α., ν.π.δ.δ. κλπ., προφανώς υπό την έννοια ότι απαγορεύεται η ταυτόχρονη κατοχή από τον υπάλληλο περισσοτέρων της μίας θέσεων της δημοσίας υπηρεσίας κλπ. [Πρβλ. και άρθρο 102 παρ. 2 του Συντάγματος του 1952] θεσπίζεται δηλαδή με την διάταξη αυτή απαγόρευση της πολυθεσίας του δημοσίου υπαλλήλου [πλην εξαιρέσεων που προβλέπονται με ειδικό νόμο]. Περαιτέρω, από την ίδια διάταξη συνάγεται ότι το ζήτημα του ποία από τις θέσεις αυτές [παλαιά ή νέα] μπορεί νομίμως να διατηρήσει ο υπάλληλος καταλείπεται από τον συντακτικό στον κοινό νομοθέτη για να ρυθμισθεί από αυτόν ελευθέρως. Εν όψει αυτών, η διάταξη του άρθρου 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος, κατά το μέρος που με αυτήν ορίζεται ότι υπάλληλος ο οποίος απεδέχθη τον διορισμό του σε άλλη θέση θεωρείται ως αυτοδικαίως παραιτηθείς από την παλαιά, βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία και εναρμόνιση με την μνησθείσα συνταγματική διάταξη. Αυτό δε, διότι η ρύθμιση αυτή του Υπαλληλικού Κώδικος προδήλως αποβλέπει υλοποίηση της επιταγής της πιό πάνω συνταγματικής διατάξεως και στην εξασφάλιση επιτεύξεως του σκοπού της που είναι, όπως προαναφέρθηκε, η απαγόρευση της πολυθεσίας του δημοσίου υπαλλήλου [Πρβλ. για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής άνευ ρητής σκέψεως Σ.Ε. 2084-2086, 3640/1971, 2585, 3739/1974, 3692/1976, 3199/1977, 2383/1979 κ.α.].

6. Επειδή, το Διοικητικό Εφετείο που δίκασε την υπόθεση σε πρώτο βαθμό έκρινε αντιθέτως με την εκκαλουμένη απόφασή του ότι η επίμαχη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 81 του Υπαλληλικού Κώδικος βρίσκεται σε αντίθεση με το άρθρο 104 του Συντάγματος και πρέπει να θεωρηθεί ως καταργηθείσα μετά την έναρξη ισχύος αυτού [σύμφωνα με το άρθρο 111 του Συντάγματος], δεδομένου ότι, εφ' όσον, μετά την συνταγματική αυτή διάταξη απαγορεύεται πλέον ρητώς ο διορισμός σε άλλη, δηλαδή σε δεύτερη θέση, μόνη επιτρεπομένη εφεξής κύρωση είναι η ανάκληση του παρανόμως γενομένου στην δεύτερη θέση διορισμού, ενώ αντιθέτως ο διορισμός στην πρώτη θέση παραμένει πάντοτε ισχυρός μη επιτρεπομένης πλέον συναγωγής τεκμηρίου παραιτήσεως του υπαλλήλου από αυτήν και ότι επομένως, η προαναφερθείσα διάταξη του Υπαλληλικού Κώδικος δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής. Με τις σκέψεις αυτές το Διοικητικό Εφετείο ακύρωσε τις πράξεις με τις οποίες, κατ' εφαρμογή και της επιμάχου διατάξεως του άρθρου 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος διαπιστώθηκε η αυτοδικαία παραίτηση της εφεσιβλήτου από την θέση της στην Πάντειο Σχολή. Η κρίση όμως αυτή του Διοικητικού Εφετείου δεν είναι ορθή, διότι όπως ανεπτύχθη στην προηγουμένη σκέψη, κατά την έννοια του άρθρου 104 του Συντάγματος ο κοινός νομοθέτης μπορεί να ρυθμίσει ελευθέρως ποια από τις θέσεις μπορεί να διατηρήσει ο υπάλληλος, η δε ρύθμιση του Υπαλληλικού Κώδικος που προβλέπει ότι ο υπάλληλος ο οποίος απεδέχθη τον

διορισμό του σε άλλη θέση θεωρείται ως αυτοδικαίως παραιτηθείς από την παλαιά είναι σύμφωνη με την συνταγματική αυτή διάταξη. Συνεπώς για τον λόγο αυτόν, βασίμως προβαλλόμενο με την υπό κρίση έφεση, πρέπει αυτή να γίνει δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση.

7. Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως πρέπει να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως, σύμφωνα με το άρθρο 64 του π.δ/τος 18/1989.

8. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 11 του ν. δ/τος 3974/1959 (Α' 188) ορίζεται ότι : επί του εξ' επιμελητών, διδασκάλων, βοηθών και παρασκευαστών προσωπικού των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις του από 23/31-12-1955 Β. Διατάγματος... ως και αι διατάξεις των άρθρων 22-32, 60-63, 88-91, 98-114 και 189 του ν. 1811/1951 ως ετροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. Τα ζητήματα του εν λόγω προσωπικού τα ρυθμιζόμενα υπό των ως άνω άρθρων του Κώδικος ρυθμίζονται του λοιπού υπό των προϊσχυουσών διατάξεων της περί των ανωτέρω Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων νομοθεσίας". Εξ άλλου, στο άρθρο 8 παρ. 1 του α.ν. 533/1968 (Α' 210), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 του ν.δ. 333/1969 ΙΑ' 2171 ορίζεται ότι : "Η θέσις του Επιμελητού, Βοηθού ή Παρασκευαστού είναι ασυμβίβαστος προς πάσαν άλλην δημοσίαν θέσιν ή θέσιν Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ως και προς την του ιδιωτικού ή δημοτικού υπαλλήλου ή Διευθυντού οιωνδήποτε επιχειρήσεων, πλην της θέσεως του εκπαιδευτικού λειτουργού Δημοσίων Σχολών εν γένει". Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών, καθώς και της διατάξεως του άρθρου 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος που μνημονεύθηκε πιο πάνω, συνάγεται ότι στο εξ' επιμελητών, βοηθών και παρασκευαστών προσωπικό των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, όπως είναι και η Πάντειος Ανωτάτη Σχολή Πολιτικών Επιστημών, έχουν εφαρμογή όλες οι διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικος, οι οποίες δεν εξαιρούνται ρητώς από την παρ. 1 του άρθρου 11 του ν.δ. 3974/1959. Επομένως, έχει εφαρμογή στο προσωπικό αυτό και το άρθρο 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος (άρθρο 54 παρ. 1 του ν. 1811/1951), το οποίο ισχύει παραλλήλως προς το άρθρο 8 παρ. 1 του α.ν. 533/1968 (όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 του ν.δ. 333/1969), υπό την έννοια ότι μετά την θέση σε ισχύ της τελευταίας αυτής διατάξεως, οιοσδήποτε από το πιο πάνω προσωπικό κατέχει θέση από αυτές που αναφέρονται στην επίμαχη αυτή διάταξη του άρθρου 8 του αν.ν. 533/1968, εφ' όσον η θέση αυτή περιλαμβάνεται και μεταξύ των θέσεων που αναφέρονται στο άρθρο 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος, θεωρείται αυτοδικαίως παραιτηθείς από την θέση του στο Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα [βλ. Σ.Ε. 2084-2086, 3640/1971].

9. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως ήδη αναφέρθηκε σε προηγούμενη σκέψη, η αιτούσα, η οποία υπηρετούσε τον Απρίλιο του 1980 ως βοηθός στην έδρα της Κοινωνιολογίας της Παντείου Σχολής με τον 40 βαθμό, απεδέχθη, κατά τον ίδιο χρόνο και τον διορισμό της σε θέση εμπειρογνώμονος του Υπουργείου Εξωτερικών, αναλαβούσα σχετικά καθήκοντα στις 8-4-1980. Συνεπώς ορθώς θεωρήθηκε αυτή, με τις προσβαλλόμενες πράξεις, ως παραιτηθείσα αυτοδικαίως εκτότε [και συγκεκριμένα από 8-7-1980, δηλ. μετά πάροδο τριμήνου] από την θέση της ως βοηθού στην Πάντειο Σχολή, κατ' εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 8 παρ. 1 του α.ν. 553/1968 σε συνδυασμό με το άρθρο 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος, οι οποίες ίσχυαν κατά τον χρόνο αποδοχής από την αιτούσα του διορισμού της σε θέση εμπειρογνώμονος του Υπουργείου Εξωτερικών. Κατόπιν αυτού, όλοι οι περί του αντιθέτου λόγοι που προβάλλονται με την κρινομένη αίτηση και ειδικώτερα οι ισχυρισμοί ότι οι γενικές διατάξεις του άρθρου 81 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικος δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής στην περίπτωση της αιτούσης, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό ρυθμίζεται από τις νεώτερες και ειδικές διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 1 του α.ν. 553/1968, οι οποίες όμως καθιερώνουν απλώς το ασυμβίβαστο κατοχής και άλλης δημοσίας θέσεως για επιμελητές, βοηθούς κλπ. χωρίς να προβλέπουν και συγκεκριμένη κύρωση [όπως η αυτοδικαία παραίτηση] σε περίπτωση μη συμμορφώσεως, πρέπει ν' απορριφθούν ως αβάσιμοι, σύμφωνα με όσα εξετέθησαν στην προηγούμενη σκέψη.

10. Επειδή, εξ άλλου ο λόγος ακυρώσεως ότι εφ' όσον επρόκειτο περί του ζητήματος ανανεώσεως της θητείας της αιτούσης ως βοηθού, αρμόδιο όργανο για να αποφασίσει σχετικώς ήταν, σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ. 3 του ν.815/1978 Γενική Συνέλευση των καθηγητών της Παντείου Σχολής και όχι η Σύγκλητος και ο Πρύτανης αυτής, πρέπει ν' απορριφθεί γιατί στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν στην κρίση περί ανανεώσεως ή μη της θητείας της αιτούσης, η οποία (κρίση), όπως ήδη αναφέρθηκε σε προηγούμενη σκέψη, ανεβλήθη (με την από 15-6-1982 πράξη της Γενικής Συνελεύσεως) και για την οποία θα είχε αρμοδιότητα η Γενική Συνέλευση των καθηγητών της Σχολής, αλλά στην διαπίστωση της αυτοδικαίας παραιτήσεώς της κατά τα προεκτεθέντα.

11. Επειδή, τέλος, εφ' όσον δεν προβάλλεται άλλος λόγος ακυρώσεως, η κρινομένη αίτηση πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της.

Διά ταύτα

Δέχεται την έφεση της Παντείου Ανωτάτης Σχολής Πολιτικών Επιστημών (Π.Α.Σ.Π.Ε.) και εξαφανίζει την 1582/1983 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Δικάζει την αίτηση ακυρώσεως της Ιωάννας Μαγγανάρα και την απορρίπτει.

Διατάζει την απόδοση του παραβόλου της εφέσεως και την κατάπτωση του παραβόλου της αιτήσεως ακυρώσεως και

Επιβάλλει στην εφεσίβλητο την δικαστική δαπάνη της Παντείου Ανωτάτης Σχολής Πολιτικών Επιστημών [Π.Α.Σ.Π.Ε.], η οποία ανέρχεται στο ποσό των δέκα τεσσάρων χιλιάδων [14.000 δραχμών, συμψηφίζει δε μεταξύ των διαδίκων την δαπάνη της πρωτοδίκου δίκης.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Δεκεμβρίου 1991.

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Αν. Μαρίνος Αντ. Γαϊτάνης

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 21ης Απριλίου 1992.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Κ.Μ. Χαλαζωνίτης Αντ. Γαϊτάνης

Π.Ν.

αξίωση επί του γιόλου

-1-
Αριθμός 2556/2006

Αριθμός 2556/2006
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΣΤ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Μαΐου 2005 με την εξής σύνθεση: Θ. Χατζηπαύλου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του ΣΤ΄ Τμήματος, Ε. Γαλανού, Φ. Αρναούτογλου, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Θ. Παπαευαγγέλου, Σύμβουλοι, Α. Σταθάκης, Α. Χλαμπέα, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Β. Μανωλόπουλος, Γραμματέας του ΣΤ΄ Τμήματος.
Για να δικάσει την από 15 Απριλίου 2000 έφεση :
του Μιχαήλ Αγάπογλου, κατοίκου Αθηνών, οδός Μάρνη αρ. 8, ο οποίος δεν παρέστη αλλά υπάρχει νομιμοποίηση στην πρώτη επ' ακροατηρίου συζήτηση,
κατά των Υπουργών: 1) Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και 2) Γεωργίας, οι οποίοι παρέστησαν με τον Ν. Μουδάτσο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κ α ι κατά της υπ' αριθμ. 1197/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Α. Σταθάκη.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο των Υπουργών, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της υπό κρίση εφέσεως.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη (υπ' αριθμ. 2/710240/2000 διπλότυπο Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών) και το παράβολο (υπ' αριθμ. 2002791/2000 έντυπο παραβόλου).
2. Επειδή, με την υπό κρίση έφεση, η οποία εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως του Τμήματος κατόπιν παραπομπής της, με την υπ' αριθμ. 2638/2004 απόφαση του Τμήματος με πενταμελή σύνθεση, ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 1197/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την εκκαλουμένη απόφαση απερρίφθη αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος, υπαλλήλου της Περιφέρειας Αττικής, κατηγορίας ΠΕ, κλάδου δασολόγων, με βαθμό Β΄ κατά της παραλείψεως του εκκαθαριστού αποδοχών της Διευθύνσεως Δασών Περιφερείας Αττικής να τον συμπεριλάβει στις μισθοδοτικές καταστάσεις της ανωτέρω υπηρεσίας και να του καταβάλει μισθό από 7.7.1998 και εφεξής.
3. Επειδή, με το από 7.7.1998 δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως, ο ήδη εκκαλών ζητούσε την ακύρωση και των παραλείψεων της Διοικήσεως: α) να τον τοποθετήσει σε οργανική θέση της Περιφέρειας Αττικής από 1.9.1997 και β) να τον συμπεριλάβει στις μισθοδοτικές καταστάσεις της ανωτέρω υπηρεσίας και να του καταβάλει μισθό από 1.10.1997. Όμως, με το από 11.2.1999 υπόμνημά του προς το διοικητικό εφετείο, όπως ρητώς βεβαιώνεται και στην εκκαλουμένη απόφαση, ο ήδη εκκαλών παραιτήθηκε από την προσβολή των δύο ανωτέρω παραλείψεων, με συνέπεια, ως προς αυτές, η επί της αιτήσεως ακυρώσεως δίκη να θεωρηθεί κατηργημένη.
Επομένως, όλοι οι λόγοι της εφέσεως με τους οποίους ο εκκαλών παραπονείται ότι το δικάσαν εφετείο απέρριψε αναιτιολόγητα την αίτηση ακυρώσεως, καθ' ο μέρος αυτή εστρέφετο κατά των ανωτέρω παραλείψεων, πρέπει να απορριφθούν, διότι στηρίζονται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι το δικάσαν εφετείο έκρινε επί της νομιμότητας των ανωτέρω παραλείψεων, ενώ τέτοιες κρίσεις δεν

υπάρχουν στην εκκαλουμένη απόφαση ούτε, άλλωστε, μπορούσε το δικάσαν εφετείο να εκφέρει τέτοιες κρίσεις μετά τον περιορισμό του αιτήματος της αιτήσεως ακυρώσεως.
4. Επειδή, στον Υπαλληλικό Κώδικα (π.δ. 611/1977, Φ.Ε.Κ. Α΄ 198), ο οποίος ίσχυε κατά τον κρίσιμο για την προκειμένη υπόθεση χρόνο, στο Κεφάλαιο Β΄ αυτού, υπό τον τίτλο «Μισθός-Αποδοχαί», ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «΄Αρθρον 92. 1. Η επί του μισθού αξίωσις του υπαλλήλου αρχίζει: α) του διορισθέντος από της εγκαταστάσεως εις την θέσιν του, προσηκόντως βεβαιουμένης, και β) του προαχθέντος ή υποβιβασθέντος από της δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της περί προαγωγής ή υποβιβασμού πράξεως. Των προαγομένων και συνεπεία της προαγωγής μετακινουμένων η νέα μισθοδοσία αρχίζει από της εγκαταστάσεως εις την νέαν θέσιν, προσηκόντως βεβαιουμένης . . . 2. . . . ΄Αρθρον 94. 1. Μισθός δεν οφείλεται διά μη παρασχεθείσαν εξ υπαιτιότητος του υπαλλήλου υπηρεσίαν καθόλου ή εν μέρει. 2. Η περικοπή ενεργείται δια πράξεως του εντεταλμένου την εκκαθάρισιν και πληρωμήν των δαπανών, τον οποίον οφείλει να ειδοποιήσει περί τούτου ο προϊστάμενος της υπηρεσίας, εις την οποίαν υπηρετεί ο υπάλληλος. Κατά της πράξεως ταύτης, η οποία ανακοινούται επί αποδείξει εις τον ενδιαφερόμενον υπάλληλον, επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου εντός δέκα ημερών από της ανακοινώσεως, άνευ ανασταλτικής δυνάμεως. Το υπηρεσιακόν συμβούλιον αποφαίνεται τελειωτικώς. 3. . . . ΄Αρθρον 95. 1. Η αξίωσις επί του μισθού παύει από της λύσεως της υπαλληλικής σχέσεως. 2. . . .».
5. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 92 παρ. 1 περιπτ. α΄ και β΄ και 95 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977) συνάγεται ότι η αξίωση του δημοσίου υπαλλήλου επί του μισθού απορρέει από τον διορισμό του σε οργανική θέση, γεννάται από την εγκατάστασή του στην θέση στην οποία διορίσθηκε και εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι την λύση της υπαλληλικής σχέσεως, ενώ, σε περίπτωση μετακινήσεως του υπαλλήλου από την θέση στην οποία αυτός αρχικώς διορίσθηκε σε άλλη θέση, λόγω υπηρεσιακής μεταβολής η οποία δεν επηρεάζει το ύψος των αποδοχών του, η αξίωση του μετακινουμένου υπαλλήλου επί του μισθού εξακολουθεί να υφίσταται και δεν εξαρτάται από την εμφάνισή του και την ανάληψη υπηρεσίας στη νέα θέση. Επομένως, εάν ο υπάλληλος δεν εμφανισθεί και δεν αναλάβει υπηρεσία στην θέση στην οποία μετακινείται δεν επέρχεται αυτοδικαίως διακοπή της μισθοδοσίας του, σύμφωνα με το άρθρο 92 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα, αλλά η ενέργειά του αυτή συνιστά, ενδεχομένως υπαίτια άρνηση παροχής υπηρεσίας, κατά την διάρκεια της οποίας ο υπάλληλος δεν δικαιούται μισθό, σύμφωνα με το άρθρο 94 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα. Η αποστέρηση, όμως, του υπαλλήλου από τις αποδοχές του για τον ανωτέρω λόγο δεν επέρχεται αυτοδικαίως εκ του νόμου, αλλά, σύμφωνα με το άρθρο 94 παρ. 2 του ίδιου κώδικα, ενεργείται βάσει σχετικής πράξεως περικοπής, η οποία εκδίδεται από τον προϊστάμενο του υπαλλήλου, αρμόδιο για την εκκαθάριση των αποδοχών του, και η οποία υπόκειται σε προσφυγή ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου, η ειδική δε αυτή διοικητική διαδικασία θεσπίζεται προκειμένου να διαπιστωθούν η έκταση και η χρονική διάρκεια της αποχής του υπαλλήλου από τα καθήκοντά του, ο βαθμός υπαιτιότητάς του και εν γένει οι συνθήκες υπό τις οποίες αυτός απείχε από την υπηρεσία, εν όψει των οποίων ο εκκαθαριστής αποδοχών και το υπηρεσιακό συμβούλιο, δύνανται τελικά να κρίνουν και ότι δεν πρέπει να περικοπούν οι αποδοχές του υπαλλήλου (βλ. Σ.τ.Ε. 2575-6/1980, 1004-5/1978, 3850/1975). Επομένως, η παράλειψη του αρμοδίου εκκαθαριστή αποδοχών να περιλάβει τον υπάλληλο σε μισθοδοτική κατάσταση και η συνακόλουθη άρνηση καταβολής αποδοχών, λόγω αποχής του υπαλλήλου από τα καθήκοντά του, προς την οποία εξομοιώνεται και η μη εμφάνιση του μετακινουμένου υπαλλήλου στη νέα του θέση, δεν είναι νόμιμες, εάν, προηγουμένως, δεν έχει εκδοθεί εις βάρος του υπαλλήλου, για το συγκεκριμένο διάστημα της αποχής, πράξη περικοπής αποδοχών κατά την ανωτέρω διαδικασία (βλ. Σ.τ.Ε. 2575-6/1980, 1004-5/1978).
6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, ο εκκαλών, μόνιμος υπάλληλος, κατηγορίας ΠΕ, κλάδου δασολόγων, με βαθμό Β΄, υπηρετούσε στην Διεύθυνση Αναδασώσεων Δυτικής Αττικής του Υπουργείου Γεωργίας, κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως του ν. 2503/1997 «Διοίκηση-οργάνωση-στελέχωση της Περιφέρειας κ.λπ.» (Φ.Ε.Κ. Α΄ 107), με τις διατάξεις του οποίου μεταφέρθηκαν στις Περιφέρειες οι οργανικές θέσεις των περιφερειακών υπηρεσιών των διαφόρων υπουργείων (άρθρο 2 παρ. 3). Με την υπ' αριθμ. 315747/21.7.1997 (Φ.Ε.Κ. Β΄ 1027) απόφαση του Υπουργού Γεωργίας διαπιστώθηκε η μεταφορά 569 οργανικών και 50 προσωρινών θέσεων του Υπουργείου Γεωργίας στην Περιφέρεια Αττικής. Ακολούθως, με την υπ' αριθμ. 3038/27.8.1997 (Φ.Ε.Κ. Β΄ 780) απόφαση

του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής οι υπάλληλοι που υπηρετούσαν στις μεταφερθείσες θέσεις εντάχθηκαν, από 1.9.1997, σε αντίστοιχες θέσεις της Περιφέρειας Αττικής, μεταξύ δε αυτών περιελήφθη και ο εκκαλών, ο οποίος εντάχθηκε σε θέση του κλάδου δασολόγων, με βαθμό Β΄ και πλεονάζοντα χρόνο υπηρεσίας 4 έτη και 15 ημέρες. Ακολούθησε η έκδοση της υπ' αριθμ. 3111/29.8.1997 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, με την οποία οι ενταχθέντες στην ανωτέρω περιφέρεια υπάλληλοι τοποθετήθηκαν στις διάφορες οργανικές μονάδες. Από την τοποθέτηση εξαιρέθηκαν, εν όψει σχετικής προβλέψεως στο ν. 2503/1997 (άρθρο 3 παρ. 4), όσοι από τους ενταχθέντες υπαλλήλους υπηρετούσαν με απόσπαση σε υπηρεσίες που δεν ανήκαν στην Περιφέρεια Αττικής, μεταξύ των οποίων και ο εκκαλών, ο οποίος με την υπ' αριθμ. 280970/13.2.1997 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Γεωργίας, είχε αποσπασθεί για ένα έτος από την Διεύθυνση Αναδασώσεων Δυτικής Αττικής στην Γενική Διεύθυνση Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος. Στην συνέχεια, με την υπ' αριθμ. 341396/6.10.1997 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Γεωργίας η απόσπαση του εκκαλούντος ανακλήθηκε, εν όψει δε της ανακλήσεως της αποσπάσεως, ο εκκαλών, με την υπ' αριθμ. 1210ΔΔ/4.11.1997 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, τοποθετήθηκε σε υπηρεσία της Περιφέρειας Αττικής και συγκεκριμένα στο Τμήμα Προστασίας Δασών της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών. Όμως, ο εκκαλών δεν εμφανίσθηκε στην θέση όπου τοποθετήθηκε και για τον λόγο αυτό ο εκκαθαριστής αποδοχών της ανωτέρω υπηρεσίας δεν τον περιέλαβε στις μισθοδοτικές καταστάσεις και δεν του καταβλήθηκε μισθός. Την παράλειψη αυτή της Διοικήσεως να τον περιλάβει στις μισθοδοτικές καταστάσεις – από τον Ιούλιο 1998 και μετά, όπως περιόρισε το αίτημά του – προσέβαλε ο εκκαλών ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Το τελευταίο, με την εκκαλουμένη απόφαση, έκρινε ότι η παράλειψη του εκκαλούντος να εμφανισθεί και να αναλάβει υπηρεσία στην Περιφέρεια Αττικής είχε ως συνέπεια να μη γεννηθεί αξίωση επί του μισθού και ότι, εφ' όσον δεν γεννήθηκε η σχετική αξίωση, δεν απητείτο, προηγουμένως, να εκδοθεί πράξη περικοπής αποδοχών. Με την αιτιολογία αυτή, το δικάσαν δικαστήριο έκρινε ότι νομίμως δεν περιελήφθη ο εκκαλών στις μισθοδοτικές καταστάσεις της Περιφέρειας Αττικής από τον Ιούλιο 1998 και μετά και απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως.

7. Επειδή, σύμφωνα με όσα αναπτύσσονται στην 5η σκέψη της παρούσης αποφάσεως, η παράλειψη του εκκαλούντος να εμφανισθεί προς ανάληψη υπηρεσίας στην υπηρεσία της Περιφέρειας Αττικής, όπου μετακινήθηκε, δεν είχε ως συνέπεια την αυτοδίκαια εκ του νόμου (άρθρο 92 παρ. 1 του Υ.Κ.) διακοπή της μισθοδοσίας του, αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει σε έκδοση πράξεως περικοπής των αποδοχών του, σύμφωνα με την διαδικασία του άρθρου 94 του Υπαλληλικού Κώδικα. Επομένως, η παράλειψη του εκκαθαριστή αποδοχών της Περιφέρειας Αττικής να περιλάβει τον εκκαλούντα στις μισθοδοτικές καταστάσεις, από τον Ιούλιο 1998 και μετά, χωρίς, προηγουμένως, να έχει εκδοθεί σχετική πράξη περικοπής των αποδοχών, δεν αιτιολογείται νομίμως, η δε περί του αντιθέτου κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου είναι εσφαλμένη. Για τον λόγο αυτό, ο οποίος προβάλλεται βάσιμα, η υπό κρίση έφεση πρέπει να γίνει δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση.

8. Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως, το Δικαστήριο προχωρεί, κατ' άρθρο 64 του π.δ/τος 18/1989 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 8), στην εκδίκαση της από 7.7.1998 αιτήσεως ακυρώσεως του εκκαλούντος-αιτούντος, όπως το αίτημα αυτής περιορίστηκε με το μνημονευόμενο στη 3η σκέψη της παρούσης αποφάσεως από 11.2.1999 υπόμνημά του προς το διοικητικό εφετείο, η οποία πρέπει να γίνει δεκτή, για τον λόγο που εκτίθεται στη προηγούμενη σκέψη, βασίμως προβαλλόμενο, και να ακυρωθεί η παράλειψη του εκκαθαριστού αποδοχών της Διευθύνσεως Δασών Περιφερείας Αττικής να συμπεριλάβει τον εκκαλούντα-αιτούντα στις μισθοδοτικές καταστάσεις της ανωτέρω υπηρεσίας και να του καταβάλει μισθό από 7.7.1998 και εφεξής.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την υπό κρίση έφεση.

Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 1197/1999 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Προχωρεί στην εκδίκαση της από 7.7.1998 αιτήσεως ακυρώσεως του εκκαλούντος-αιτούντος, την οποία κάνει δεκτή.

Ακυρώνει την παράλειψη του εκκαθαριστού αποδοχών της Διευθύνσεως Δασών Περιφερείας Αττικής να συμπεριλάβει τον εκκαλούντα-αιτούντα στις μισθοδοτικές καταστάσεις και να του καταβάλει μισθό από 7.7.1998 και εφεξής.

Διατάσσει την επιστροφή των παραβόλων της εφέσεως και της αιτήσεως ακυρώσεως, και

Επιβάλλει στο Ελληνικό Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του εκκαλούντος-αιτούντος, αμφοτέρων

των βαθμών, η οποία ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων ογδόντα ευρώ και εξήντα λεπτών (480,60=460+20,60).
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 16 Μαΐου 2005
Ο Πρόεδρος του ΣΤ΄ Τμήματος Ο Γραμματέας του ΣΤ΄ Τμήματος

Θ. Χατζηπαύλου Β. Μανωλόπουλος
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2006.
Ο Πρόεδρος του ΣΤ΄ Τμήματος Ο Γραμματέας

Θ. Χατζηπαύλου Ι. Μητροτάσιος

./.

./.

- Συνδικαλ. ελευθερία πολιτικών υπαλλήλων
- Διοικητική επιφάνεια

Αριθμός 3356/2004
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Οκτωβρίου 2004, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Α. Γκότσης, Ν. Μαρκουλάκης, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Γκορτζολίδου, Μ. Πικραμένος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 6 Ιουλίου 2001 αίτηση :
της Δευτεροβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΝΩΣΕΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ **ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΥ** ΣΩΜΑΤΟΣ", η οποία παρέστη με το δικηγόρο Κων/νο Πενταγιώτη (Α.Μ. 10420) που τον διόρισε με πληρεξούσιο, κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με την Ασημίνα Ροδοκάλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
Με την αίτηση αυτή η αιτούσα Ομοσπονδία επιδιώκει να ακυρωθούν : 1) η από 18.6.2001 προφορική Διαταγή του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος, 2) η υπ' αριθμ. 34934 Φ. 109.1/26.6.2001 απόφαση του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Μ. Πικραμένου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αιτούσας Ομοσπονδίας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (2110891/2001 ειδικό έντυπο παραβόλου).
2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, η οποία παραπέμφθηκε προς εκδίκαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας με την 2428/2002 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, ζητείται η ακύρωση : α) της από 18.6.2001 προφορικής εντολής του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος προς τους Διοικητές των Περιφερειακών Υπηρεσιών του Σώματος, με την οποία αφενός απαγορεύθηκε η ανάρτηση πανώ στα **πυροσβεστικά** καταστήματα και αφετέρου διατάχθηκε η καθαίρεση των πανώ που είχαν ήδη αναρτηθεί από τις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, μετά από εντολή της αιτούσας ομοσπονδίας, στα οποία αναγράφονταν αιτήματα των υπαλλήλων του **Πυροσβεστικού** Σώματος, β) της 34934 Φ.109.1/26.6.2001 απόφασης του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος, με την οποία απαγορεύθηκε, για τον εφεξής χρόνο, η ανάρτηση πανώ στα **πυροσβεστικά** καταστήματα της χώρας.
3. Επειδή, η υπόθεση εισάγεται στην επταμελή σύνθεση του Τμήματος, μετά την 1786/2004 παραπεμπτική απόφαση της πενταμελούς σύνθεσης, λόγω σπουδαιότητος σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 (ΕτΚ Α', φ. 8).
4. Επειδή, μετά την έκδοση της 34934 Φ.109.1/26.6.2001 απόφασης του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος έληξε η ισχύς της ως άνω από 18.6.2001 προφορικής διαταγής του (βλ. και το 6343 Φ.Υ. από 4.3.2002 έγγραφο απόψεων του Αρχηγείου **Πυροσβεστικού** Σώματος προς το Συμβούλιο της Επικρατείας). Επομένως, η δίκη πρέπει να κηρυχθεί εν μέρει καταργημένη, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 2 του π.δ. 18/1989 (ΕτΚ Α', φ, 8), δεδομένου ότι η αιτούσα δεν επικαλείται ιδιαίτερο έννομο συμφέρον που να δικαιολογεί τη συνέχισή της.
5. Επειδή, στο άρθρο 12 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος 1975/1986/2001, όπως αναθεωρήθηκε με το από 6.4.2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, ορίζεται ότι : «1.Οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία, τηρώντας τους νόμους, που ποτέ όμως δεν μπορούν να εξαρτήσουν την άσκηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη άδεια» ενώ, με την αναθεώρηση αυτή, καταργήθηκε η παράγραφος 4 του Συντάγματος 1975/1986 που όριζε ότι με νόμο μπορεί να επιβληθούν περιορισμοί στο δικαίωμα των δημοσίων υπαλλήλων να συνεταιρίζονται. Στο άρθρο 23 του Συντάγματος προβλέπεται :"1. Το Κράτος λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για τη διασφάλιση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και την

ανεμπόδιστη άσκηση των συναφών μ' αυτή δικαιωμάτων εναντίον κάθε προσβολής τους, μέσα στα όρια του νόμου. 2. Η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων. Απαγορεύεται η απεργία με οποιαδήποτε μορφή στους δικαστικούς λειτουργούς και σ' αυτούς που υπηρετούν στα σώματα ασφαλείας. Το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των δημοσίων υπαλλήλων ... υπόκειται στους συγκεκριμένους περιορισμούς του νόμου που το ρυθμίζει. Οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να φθάνουν έως την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας ή την παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησής του". Στο άρθρο 14 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται : "1. Καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και δια του τύπου τους στοχασμούς του τηρώντας τους νόμους του Κράτους", ενώ κατά το άρθρο 103 παρ. 1 "1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό, οφείλουν πίστη στο Σύνταγμα και αφοσίωση στην Πατρίδα . . .". Περαιτέρω, στο άρθρο 11 της Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που έχει κυρωθεί με το ν.δ. 53/1974 (ΕτΚ Α', φ. 256), ορίζεται ότι : "1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και εις την ελευθερίαν συνεταιρισμού, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ιδρύσεως μετ' άλλων συνδικάτων και προσχωρήσεως εις συνδικάτα επί σκοπώ προασπίσεως των συμφερόντων του. Η άσκησις των δικαιωμάτων τούτων δεν επιτρέπεται να υπαχθή εις ετέρους περιορισμούς πέραν των υπό του νόμου προβλεπομένων και αποτελούντων αναγκαία μέτρα, εν δημοκρατική κοινωνία, δια την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της τάξεως και πρόληψιν του εγκλήματος την προστασίαν της υγείας και της ηθικής, ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Το παρόν άρθρον δεν απαγορεύει την επιβολήν νομίμων περιορισμών εις την άσκησιν των δικαιωμάτων τούτων υπό μελών των ενόπλων δυνάμεων, της αστυνομίας ή των διοικητικών υπηρεσιών του Κράτους". Στο άρθρο 22 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, που κυρώθηκε με το ν. 2462/1997 (ΕτΚ Α', φ. 25), προβλέπεται ότι : "1. Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος σύστασης συνδικαλιστικών οργανώσεων και συμμετοχής του σε αυτές για την προστασία των συμφερόντων του. 2. Η άσκηση του δικαιώματος αυτού δεν υπόκειται σε περιορισμούς άλλους εκτός από εκείνους που προβλέπονται από το νόμο και είναι απαραίτητοι σε μια δημοκρατική κοινωνία για το συμφέρον της εθνικής ασφάλειας, της δημόσιας τάξης ή για την προστασία της δημόσιας υγείας, των χρηστών ηθών ή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των άλλων. Το παρόν άρθρο δεν εμποδίζει την επιβολή νόμιμων περιορισμών στην άσκηση αυτού του δικαιώματος στα μέλη των ενόπλων δυνάμεων και της αστυνομίας. 3 .." Στο άρθρο 8 του Διεθνούς Συμφώνου για τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά δικαιώματα, που έχει κυρωθεί με το ν. 1532/1985 (ΕτΚ Α', φ. 45), ορίζεται ότι : "1. Τα συμβαλλόμενα κράτη αναλαμβάνουν να εξασφαλίσουν : α) Το δικαίωμα κάθε προσώπου στη σύσταση, μαζί με άλλα πρόσωπα, συνδικάτων και την προσχώρηση στο συνδικάτο της εκλογής του, με τη μόνη επιφύλαξη των κανόνων και κανονισμών της οργάνωσης που πρόκειται κάθε φορά να προσχωρήσουν, για την εξυπηρέτηση και προστασία των οικονομικών και κοινωνικών συμφερόντων του. Η άσκηση αυτού του δικαιώματος δεν υπάγεται παρά μόνο στους περιορισμούς του νόμου που αποτελούν αναγκαίο μέτρο σε μια δημοκρατική κοινωνία για το καλό της εθνικής ασφάλειας ή της δημόσιας τάξης ή για την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών μεταξύ των ατόμων. β) ... γ) Το δικαίωμα των συνδικάτων να ασκούν ελεύθερα τη δραστηριότητά τους, χωρίς περιορισμούς, εκτός από εκείνους που προβλέπονται από τον νόμο και οι οποίοι αποτελούν μέτρο αναγκαίο σε μια δημοκρατική κοινωνία, για το καλό της εθνικής ασφάλειας ή της δημόσιας τάξης ή για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων. δ) Το δικαίωμα απεργίας που ασκείται σύμφωνα με τους νόμους κάθε χώρας. 2. Το άρθρο αυτό δεν εμποδίζει να υποβάλλεται στους νόμιμους περιορισμούς η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών από μέλη των ενόπλων δυνάμεων, της αστυνομίας ή της διοικήσεως του κράτους. 3 ...". Στο άρθρο 1 της 151 Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας "Για την προστασία του δικαιώματος οργάνωσης και τις διαδικασίες καθορισμού των όρων απασχόλησης στη δημόσια διοίκηση", που έχει κυρωθεί με το ν. 2405/1996 (ΕτΚ Α', φ. 101), ορίζεται ότι : "1. Η Σύμβαση αυτή εφαρμόζεται σε όλα τα πρόσωπα που απασχολούνται από τις δημόσιες αρχές, εφόσον δεν εφαρμόζονται σ' αυτούς ευνοϊκότερες διατάξεις διεθνών συμβάσεων εργασίας ... 2 ... 3. Το μέτρο στο οποίο οι προβλεπόμενες από τη Σύμβαση αυτή εγγυήσεις θα εφαρμόζονται στις ένοπλες δυνάμεις και στην αστυνομία θα καθορίζεται από την εθνική νομοθεσία", ενώ στο άρθρο 4

προβλέπεται ότι : "1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι θα πρέπει να απολαύουν κατάλληλης προστασίας από κάθε πράξη διάκρισης που μπορεί να προσβάλει τη συνδικαλιστική ελευθερία στον τομέα της απασχόλησης" και στο άρθρο 5 ότι : "1. Οι οργανώσεις δημοσίων υπαλλήλων πρέπει να έχουν απόλυτη ανεξαρτησία από τις δημόσιες αρχές. 2. Οι οργανώσεις δημοσίων υπαλλήλων θα πρέπει να απολαύουν κατάλληλης προστασίας από κάθε πράξη επέμβασης των δημοσίων αρχών κατά τη σύσταση, τη λειτουργία και τη διοίκησή τους". Εξάλλου, στο άρθρο 14 του ν.1264/1982 "Για τον εκδημοκρατισμό του Συνδικαλιστικού Κινήματος και την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών. ελευθεριών των εργαζομένων" (ΕτΚ Α', φ. 79) ορίζεται ότι : "1. Τα όργανα του Κράτους έχουν την υποχρέωση να εφαρμόζουν τα απαραίτητα μέτρα για τη διασφάλιση της ανεμπόδιστης άσκησης του δικαιώματος για την ίδρυση και αυτόνομη λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. 2. Απαγορεύεται στους εργοδότες, σε πρόσωπα που ενεργούν για λογαριασμό τους και σε οποιοδήποτε τρίτο, να προβαίνουν σε οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη που κατατείνει στην παρακώλυση της άσκησης των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και ιδιαίτερα : α) ..... ε) να επεμβαίνουν με οποιοδήποτε τρόπο στη διοίκηση, στη λειτουργία και στη δράση των συνδικαλιστικών οργανώσεων ... 3 ...", ενώ στο άρθρο 16 του ίδιου νόμου προβλέπεται ότι: "1. Η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το Κράτος. Οι εργαζόμενοι και οι συνδικαλιστικές τους οργανώσεις προστατεύονται κατά την άσκηση κάθε συνδικαλιστικού δικαιώματος και στον τόπο εργασίας. 2. Τα σωματεία δικαιούνται να έχουν πίνακες ανακοινώσεων για τους σκοπούς τους στους τόπους εργασίας και σε χώρους που συμφωνούν ο κάθε εργοδότης και η διοίκηση του σωματείου. 3 ... .6. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις κάθε βαθμού έχουν δικαίωμα να διανέμουν ανακοινώσεις τους μέσα στο χώρο εργασίας εκτός χρόνου απασχόλησης...". Σύμφωνα δε με το άρθρο 30 του εν λόγω ν. 1264/1982 "1. Ο νόμος αυτός, όπως είναι, εκτός από τις διατάξεις των άρθρων 14 παρ. 3-10, 16 παρ. 7-9, 22 παρ.1 και 2, 24 και 27, εφαρμόζεται με τις ειδικές ρυθμίσεις που προβλέπονται παρακάτω ανάλογα και στους έμμισθους πολιτικούς υπαλλήλους του Δημοσίου ... 2. Για την επέκταση της κατά την προηγούμενη παράγραφο εφαρμογής, ως εργαζόμενοι λογίζονται και οι δημόσιοι υπάλληλοι. Όπου στον παρόντα νόμο αναφέρονται οι λέξεις εργοδότης, επιχείρηση, εκμετάλλευση, με τον όρο αυτό νοούνται και το Δημόσιο ...". Εξάλλου, στο άρθρο 1 του π.δ. 210/1992 (ΕτΚ Α', φ. 99) ορίζεται ότι : "1. Το **Πυροσβεστικό** Σώμα που συγκροτήθηκε με το Νόμο 4661/1931 ... υπάγεται στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. 2. Προορισμός και αποστολή του **Πυροσβεστικού** Σώματος είναι η ασφάλεια και η προστασία της ζωής και της περιουσίας των πολιτών και του κράτους από τους κινδύνους των πυρκαγιών και των θεομηνιών ...". Στο άρθρο 9 του ίδιου π.δ. 210/1992 ορίζεται ότι : "1. Οι υπάλληλοι του **Πυροσβεστικού** Σώματος, ως τακτικοί δημόσιοι πολιτικοί υπάλληλοι υπάγονται στις ειδικές διατάξεις του Σώματος και στις διατάξεις του παρόντος διατάγματος και εφαρμόζονται και σ' αυτούς όλες οι διατάξεις που ισχύουν για τους τακτικούς δημόσιους υπαλλήλους, εφόσον δεν καθορίζεται διαφορετικά στη νομοθεσία που ισχύει για το **Πυροσβεστικό** Σώμα. 2. Με το γενικό όρο "υπάλληλοι του **Πυροσβεστικού** Σώματος" νοείται το **πυροσβεστικό** προσωπικό και το πολιτικό προσωπικό. Το **πυροσβεστικό** προσωπικό διακρίνεται σε Γενικών Υπηρεσιών και Ειδικών Υπηρεσιών. Γενικών Υπηρεσιών είναι αυτοί που εκτελούν καθαρά **πυροσβεστικά** καθήκοντα. Ειδικών Υπηρεσιών είναι οι τεχνικοί, οι πλοηγοί και οι υγειονομικοί. 3. Το **πυροσβεστικό** προσωπικό περιλαμβάνει τους αξιωματικούς, πυρονόμους, υπαξιωματικούς και **πυροσβέστες**". Στο άρθρο 10 του ως άνω π.δ. προβλέπεται ότι : "1 ... 2 ... 3. Γενικά η φύση του **πυροσβεστικού** επαγγέλματος επιβάλλει όπως ο υπάλληλος του **Πυροσβεστικού** Σώματος διέπεται από πνεύμα συνειδητής πειθαρχίας, να έχει τις αρετές της τιμής και αφοσίωσης στο καθήκον, να γνωρίζει τα καθήκοντά του και τον τρόπο εκπλήρωσής τους, να έχει πίστη στην πατρίδα και τα δημοκρατικά ιδεώδη και τέλος να υπακούει χωρίς δισταγμό και με προθυμία στις νόμιμες διαταγές των ανωτέρων του. 4. Οι υπάλληλοι του **Πυροσβεστικού** Σώματος θεωρείται ότι βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία όποτε καθίσταται αναγκαία η επέμβασή τους". Στο άρθρο 12 του π.δ. 210/1992 ορίζεται ότι : "1. Ο Αρχηγός **Πυροσβεστικού** Σώματος προΐσταται όλων των Υπηρεσιών του Σώματος και είναι υπεύθυνος απέναντι στον Υπουργό Δημόσιας Τάξης για την άσκηση των καθηκόντων του. 2. Έχει όλα τα καθήκοντα, τις αρμοδιότητες και τις υποχρεώσεις που προβλέπονται από τη νομοθεσία για το **Πυροσβεστικό** Σώμα και το διάταγμα αυτό για τη θέση του. 3. Είναι υπεύθυνος για την καλή λειτουργία όλων των Υπηρεσιών του Σώματος, φροντίζει να παίρνει όλα τα κατάλληλα μέτρα για το σκοπό αυτό και σε περίπτωση ανάγκης απευθύνεται στον Υπουργό Δημόσιας Τάξης. 4 .... 9. Εκδίδει κανονιστικές διαταγές που

αφορούν την εσωτερική υπηρεσία του **Πυροσβεστικού** Σώματος. 10 . . .". Περαιτέρω, στο άρθρο 1 του ν. 1491/1984 "Μέτρα για τη διευκόλυνση της διακίνησης των ιδεών, τον τρόπο διενέργειας της εμπορικής διαφήμισης, την ενίσχυση της αποκέντρωσης και άλλες διατάξεις " (ΕτΚ Α',φ.173) [όπως ο νόμος αυτός ίσχυε κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο] ορίζεται ότι : " 1. Οι δήμοι και οι κοινότητες καθορίζουν μέσα στη διοικητική τους περιφέρεια επαρκείς χώρους στους οποίους επιτρέπεται να επικολλούνται έντυπα ή χειρόγραφα κάθε μορφής, να αναρτώνται, αναγράφονται ή προβάλλονται διαφημίσεις, συνθήματα, ονόματα, σύμβολα, παραστάσεις ή προσκλήσεις και γενικά να προβάλλονται με κάθε τρόπο ιδέες, πρόσωπα ή πράγματα. 2 ...", στο άρθρο 2 του ίδιου νόμου προβλέπεται ότι : "1. Απαγορεύεται η διενέργεια με οποιοδήποτε τρόπο των πράξεων της παρ. 1 του προηγούμενου άρθρου : α) .... ε) σε κτίρια των φορέων του δημοσίου τομέα της παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 1256/1982 ...", ενώ στο άρθρο 3 παρ. 5 ορίζεται [άρθρο του οποίου η ισχύς δεν εθίγη μεταγενέστερα, από το άρθρο 15 του ν. 2946/2001 (ΕτΚ Α', φ. 224/8.10.2001)] ότι : "5. Οι πράξεις της παρ. 1 του άρθρου 1 σε κτίρια που στεγάζονται υπηρεσίες του δημόσιου τομέα διενεργούνται από τις αντίστοιχες συνδικαλιστικές, μαθητικές και φοιτητικές οργανώσεις μόνο μέσα σε ειδικούς χώρους που καθορίζουν οι οικείες διοικήσεις των φορέων". Τέλος, στην παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 1256/1982 (ΕτΚ Α', φ. 65) ορίζεται ότι στο δημόσιο τομέα περιλαμβάνονται όλοι οι κρατικοί φορείς ανεξάρτητα από το καθεστώς δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου ή μικτού δικαίου που τους διέπει και μεταξύ αυτών οι κρατικές ή δημόσιες υπηρεσίες, όπως εκπροσωπούνται από το νομικό πρόσωπο του Δημοσίου (εδαφ. α').

6. Επειδή, από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις σε συνδυασμό με τις ως άνω διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των λοιπών διεθνών συμβάσεων που έχουν κυρωθεί με νόμο και διαθέτουν υπερνομοθετική ισχύ, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, θεσπίζεται η συνδικαλιστική ελευθερία αφενός ως ατομικό δικαίωμα ίδρυσης και προσχώρησης των εργαζομένων σε συνδικαλιστικές οργανώσεις και αφετέρου ως συλλογικό δικαίωμα οργάνωσης και ελεύθερης δράσης των συνδικαλιστικών οργανώσεων για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων. Η συνδικαλιστική ελευθερία, υπό το προεκτεθέν περιεχόμενο, κατοχυρώνεται και υπέρ των προσώπων που τελούν σε καθεστώς ειδικής σχέσης εξουσίασης προς το Κράτος, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι ανήκοντες στο **Πυροσβεστικό** Σώμα δημόσιοι πολιτικοί υπάλληλοι. Κατά την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος οι εν γένει δημόσιοι πολιτικοί υπάλληλοι μπορεί να υπόκεινται σε γενικούς περιορισμούς τους οποίους επιβάλλει ο νόμος αλλά και στους ειδικότερους περιορισμούς που δικαιολογούνται από τη φύση της υπαλληλικής σχέσης και των συναφών υποχρεώσεών τους που απορρέουν από αυτή τη σχέση, οι οποίοι, πάντως, δεν επιτρέπεται να αναιρούν, στην ουσία του, το ως άνω δικαίωμα (πρβλ. ΣτΕ 780/1981, 1802/1986, 558/1989). Εξάλλου, ο κοινός νομοθέτης, κατ' εφαρμογήν της συνταγματικής διάταξης του άρθρου 23 παρ.1 που επιβάλλει στο κράτος να λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για τη διασφάλιση της συνδικαλιστικής ελευθερίας, έχει θεσπίσει διατάξεις για την ελεύθερη έκφραση και διάδοση των αιτημάτων των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Ειδικότερα, με την ως άνω διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 16 του ν.1264/1982 προβλέπεται η τοποθέτηση πινάκων ανακοινώσεων μέσα στους χώρους εργασίας, η οποία αποβλέπει στην ενημέρωση των εργαζομένων για τη δράση της συνδικαλιστικής οργάνωσης, ενώ με την ανωτέρω παρ. 5 του άρθρου 3 του ν. 1491/1984 καθιερώνεται υποχρέωση για τις διοικήσεις των φορέων του δημοσίου τομέα να καθορίσουν ειδικούς χώρους στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων που στεγάζουν τις υπηρεσίες τους για την προς τα έξω προβολή των αιτημάτων των συνδικαλιστικών οργανώσεων με σκοπό την ενημέρωση των πολιτών για το περιεχόμενο των αιτημάτων αυτών.

7. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, η αιτούσα ομοσπονδία, δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, αποφάσισε στο τακτικό συνέδριό της που πραγματοποιήθηκε στις 26 και 27 Μαΐου 2001 να αρχίσει σειρά κινητοποιήσεων για τη διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων που είχε θέσει υπόψη του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, όπως η αναγνώριση της εργασίας των υπαλλήλων του **Πυροσβεστικού** Σώματος ως επικίνδυνης και ανθυγιεινής και η καταβολή προσαυξήσεων υπερωριακής εργασίας κατά τις Κυριακές και τις λοιπές αργίες. Στα πλαίσια των κινητοποιήσεων αυτών η αιτούσα ομοσπονδία, όπως προβάλλει με το δικόγραφο της υπό κρίση αιτήσεως και δεν αμφισβητεί η Διοίκηση με το έγγραφο των απόψεων της προς το Δικαστήριο, έδωσε εντολή στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις-μέλη της να αναρτήσουν ευμεγέθεις επιγραφές επί υφάσματος (πανώ) στις εξωτερικές πλευρές των κτιρίων όπου στεγάζονται τα **πυροσβεστικά**

καταστήματα της χώρας, επί των οποίων (πανώ) θα αναγράφονταν τα ανωτέρω συνδικαλιστικού χαρακτήρα αιτήματα. Η ανάρτηση των πανώ πραγματοποιήθηκε σε πολλά οικήματα **πυροσβεστικών** υπηρεσιών της Χώρας. Ακολούθως, ο Αρχηγός του **Πυροσβεστικού** Σώματος με την από 18.6.2001 προφορική εντολή, που κοινοποιήθηκε στους Διοικητές των Περιφερειακών Υπηρεσιών του Σώματος, απαγόρευσε την εν γένει ανάρτηση πανώ από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις στα **πυροσβεστικά** καταστήματα και διέταξε την καθαίρεση των ήδη αναρτημένων. Κατόπιν αυτού, η αιτούσα ομοσπονδία κοινοποίησε στον Αρχηγό του **Πυροσβεστικού** Σώματος και στον Υπουργό Δημόσιας Τάξης την από 25.6.2001 δήλωση-διαμαρτυρία για την εν λόγω απαγόρευση. Στη συνέχεια, ο Αρχηγός του **Πυροσβεστικού** Σώματος εξέδωσε την προσβαλλόμενη 34934 Φ.109.1/26.6.2001 απόφαση, με την οποία απαγόρευσε την εν γένει ανάρτηση πανώ στα **πυροσβεστικά** καταστήματα της χώρας από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, ενόψει αφενός του ειδικού νομικού καθεστώτος που διέπει το **Πυροσβεστικό** Σώμα και αφετέρου του γεγονότος ότι για τη γνωστοποίηση των συνδικαλιστικών αιτημάτων έχουν τοποθετηθεί στα **πυροσβεστικά** καταστήματα οι προβλεπόμενοι από το άρθρο 16 παρ. 2 του ν. 1264/1982 "πίνακες ανακοινώσεων".
8. Επειδή, η ως άνω προσβαλλόμενη απόφαση του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος, με την οποία απαγορεύθηκε απολύτως στις συνδικαλιστικές οργανώσεις των υπαλλήλων του **Πυροσβεστικού** Σώματος να εκφράζουν, προβάλλουν και διαδίδουν τα συνδικαλιστικά τους αιτήματα προς το κοινό με την ανάρτηση πανώ στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων των **πυροσβεστικών** καταστημάτων, δεν συνάδει με τους ορισμούς του άρθρου 3 παρ. 5 του ν. 1491/1984, το οποίο, στα πλαίσια των διαληφθέντων συνταγματικών και υπερνομοθετικής ισχύος ορισμών, επιβάλλει, σε όλους τους φορείς του δημόσιου τομέα, μεταξύ των οποίων και στο **Πυροσβεστικό** Σώμα, τη διαμόρφωση στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων στα οποία στεγάζονται οι υπηρεσίες τους, ειδικών χώρων προς το σκοπό της κατά το άρθρο 1 του ίδιου νόμου γενικότερης προβολής ιδεών, αιτημάτων, συνθημάτων, προσκλήσεων κ.λ.π. Η υποχρέωση διαμόρφωσης ειδικών χώρων στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων αφορά και το **Πυροσβεστικό** Σώμα, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 9 παρ. 1 του π.δ. 210/1992, οι υπάλληλοί του είναι τακτικοί δημόσιοι πολιτικοί υπάλληλοι και εφαρμόζονται σ' αυτούς όλες οι διατάξεις που ισχύουν για τους δημόσιους υπαλλήλους εφόσον δεν προβλέπεται διαφορετική ιδιαίτερη ρύθμιση που να ισχύει για το **Πυροσβεστικό** Σώμα. Οι ειδικοί αυτοί χώροι είναι διάφοροι των χώρων στους οποίους τοποθετούνται οι "πίνακες ανακοινώσεων" του άρθρου 16 παρ. 2 του ν. 1264/1982 διότι οι τελευταίοι, καθώς βρίσκονται στο εσωτερικό των κτιρίων που στεγάζουν τα **πυροσβεστικά** καταστήματα, αποβλέπουν στην ενημέρωση των ίδιων των υπαλλήλων του **Πυροσβεστικού** Σώματος για τη δράση των συνδικαλιστικών τους οργανώσεων. Επομένως, εφόσον, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, δεν έχουν διαμορφωθεί στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων που στεγάζουν υπηρεσίες του **Πυροσβεστικού** Σώματος ειδικοί χώροι για την προς το κοινό προβολή των αιτημάτων των συνδικαλιστικών οργανώσεων των υπαλλήλων αυτού, κατά παράβαση του άρθρου 3 παρ. 5 του ν. 1491/1984, πρέπει να γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος με την οποία απαγορεύεται η εν γένει προβολή των αιτημάτων των εν λόγω οργανώσεων-μεταξύ των οποίων η αιτούσα ομοσπονδία - με την ανάρτηση πανώ στο εξωτερικό μέρος των κτιρίων που στεγάζονται οι υπηρεσίες του **Πυροσβεστικού** Σώματος, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως, η δε υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για να προβεί στις κατά το νόμο ενέργειες.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Καταργεί εν μέρει τη δίκη.
Δέχεται κατά τα λοιπά την αίτηση ακυρώσεως.
Ακυρώνει την 34934 Φ.109.1/26.6.2001 απόφαση του Αρχηγού του **Πυροσβεστικού** Σώματος, σύμφωνα με το αιτιολογικό.
Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για να προβεί στις νόμιμες ενέργειες, σύμφωνα με το αιτιολογικό.
Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου της αιτήσεως ακυρώσεως. Και
Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της αιτούσας Ομοσπονδίας που ανέρχεται σε χίλια εκατόν σαράντα (1140) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 12 Οκτωβρίου 2004 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης Νοεμβρίου 2004.

Αριθμός 177/2006
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Μαΐου 2005, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Μαρκουλάκης, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Δ. Μακρής, Μ. Πικραμένος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 9 Δεκεμβρίου 2002 έφεση :
του Μαρίνου Δημ. Ριτσούδη, κατοίκου Πειραιώς, οδός Σαμψούντος αρ. 19-21, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Εμμ. Παπαδάκη (Α.Μ. 8169) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, ο οποίος παρέστη με την Αδαμαντία Καπετανάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ' αριθμ. 2794/2001 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Μ. Πικραμένου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή για την κρινόμενη έφεση έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (773485, 113520/2002 ειδικά έντυπα παραβόλου).
2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση ζητείται η εξαφάνιση της 2794/2001 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος, ήδη υποπλοιάρχου ε.α. του Πολεμικού Ναυτικού, κατά της από 2.9.1999 απόφασης του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή αυτού κατά της από 21.5.99 απόφασης του Πρωτοβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου και έκρινε ότι ο εκκαλών πρέπει να αποταχθεί από τις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού.
3. Επειδή, στο άρθρο 4 του ν.δ. 1400/1973 "Περί καταστάσεων των Αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων" (ΕτΚ Α', φ. 114) ορίζεται ότι : "1. Αι πειθαρχικαί ποιναί διακρίνονται εις συνήθεις και εις καταστατικάς. 2...3.Καταστατικαί πειθαρχικαί ποιναί είναι αι επιβαλλόμεναι δια πειθαρχικά παραπτώματα προβλεπόμενα υπό του παρόντος. Αύται μεταβάλλουν την κατάστασιν του αξιωματικού ή επιφέρουν στέρησιν του βαθμού και της ιδιότητος του αξιωματικού.4. Αι καταστατικαί πειθαρχικαί ποιναί είναι η πρόσκαιρος παύσις, η προσωρινή απόλυσις, η απόταξις και η αποβολή". Στο άρθρο 39 του ίδιου ν.δ.1400/1973 "1. Η ποινή της αποτάξεως επιβάλλεται εις εν ενεργεία μόνιμον αξιωματικόν ή εν πολεμική διαθεσιμότητι ένεκα των εξής αιτιών: α)...β) Δια βαρέα παραπτώματα περί την υπηρεσίαν ή την πειθαρχίαν. γ) ... 2 ...3.Δια τας περιπτώσεις των υποπαρ. 1 α, 1 β, 1 γ, 1 δ και 1 η η παραπομπή του αξιωματικού εις Ανακριτικόν Συμβούλιον είναι υποχρεωτική. 4...5. Οι αποτασσόμενοι διαγράφονται της δυνάμεως της Μονάδος των από της επομένης της δημοσιεύσεως του σχετικού β.δ/τος. 6. Η απόταξις συνεπιφέρει αυτοδικαίως και την στέρησιν του βαθμού μετά των εν άρθρω 6 συνεπειών". Περαιτέρω, στο άρθρο 41 παρ.1 του εν λόγω ν.δ.1400/1973, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του ν.δ. 463/1974 (ΕτΚ Α', φ. 172), ορίζεται ότι «...δια την επιβολήν ποινής προσωρινής απολύσεως, αποτάξεως ή αποβολής, είναι απαραίτητος η γνωμοδότησις Ανακριτικού Συμβουλίου εξ αξιωματικών, συγκροτουμένου και λειτουργούντος κατά τας διατάξεις του παρόντος», ενώ με το π.δ. 269/1993 (ΕτΚ Α', φ. 115) ρυθμίζονται τα της συγκροτήσεως και λειτουργίας των ανακριτικών συμβουλίων, καθώς και η διαδικασία ενώπιον αυτών, προβλέπεται δε ειδικότερα ότι ο ασκών την πειθαρχική δίωξη παραπέμπει τον εγκαλούμενο στο Πρωτοβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο θέτοντας το ερώτημα επί του οποίου οφείλει να αποφανθεί το Συμβούλιο (άρθρο 4 παρ. 1 εδαφ. β'), το Πρωτοβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο αποφαίνεται επί του ερωτήματος (άρθρο 9) και κατά της απόφασης του Πρωτοβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου χωρεί προσφυγή από τον εγκαλούμενο αν το Συμβούλιο γνωμοδότησε κατ' αυτού (άρθρο 11 παρ. 3 εδαφ. β') ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου (άρθρο 12) . Εξάλλου, στο άρθρο 0201 του π.δ. 210/1993 (ΕτΚ Α', φ. 89) "Διατάξεις

του Πολεμικού Ναυτικού" ορίζεται ότι: "1. Ο όρος "Πολεμικό Ναυτικό" όπως χρησιμοποιείται στο κείμενο των Διατάξεων, δηλώνει το σύνολο των Ναυτικών και Αεροναυτικών δυνάμεων (του Στόλου, βοηθητικών πλοίων παντός τύπου, αεροσκαφών, ελικοπτέρων), των αναγκαίων Διοικήσεων και Επιτελείων, των Ναυτικών Υπηρεσιών, βάσεων, ευκολιών, μέσων και δραστηριοτήτων δια την υποστήριξη των ως άνω δυνάμεων, του προσωπικού που επανδρώνει πάντα τα ανωτέρω ως και την Διοίκηση του Π.Ν. ως κλάδου των Ενόπλων Δυνάμεων....". Στο άρθρο 0202 του εν λόγω π.δ. ορίζεται ότι : "1. Το Πολεμικό Ναυτικό έχει ως αποστολή την διεξαγωγή των αναγκαίων αεροναυτικών επιχειρήσεων και έργων εν ειρήνη και εν πολέμω δια την εξασφάλιση εθνικών αντικειμενικών σκοπών της αρμοδιότητός του και σε συνεργασία με τους άλλους κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων επί τω σκοπώ της συμβολής στην αποτροπή εχθρικής επιθέσεως, στην διατήρηση της ακεραιότητος της χώρας, στην προάσπιση των εθνικών συμφερόντων και στην επίτευξη των επιδιώξεων της εν ισχύι Πολιτικής Εθνικής Αμύνης γενικώτερα. 2..". Στο άρθρο 0303 ορίζεται ότι : "1. Δια την ενάσκηση της Διοικήσεως απαιτείται ένα σύστημα οργανώσεως το οποίο αποτελεί το μέσον της Διοικήσεως δια την διεύθυνση και τον έλεγχο των υπαγομένων σε αυτήν δυνάμεων ώστε να εκπληρωθεί η αποστολή ή τα έργα που της ανατέθηκαν. 2 ... 3. Ιδιαίτερη σημασία δια την ενάσκηση της Διοικήσεως αποκτά η εφαρμογή των αρχών και κανόνων που έχουν ως στόχο την αποδοτική χρησιμοποίηση του προσωπικού και την καλλιέργεια του πνεύματος εκπληρώσεως της αποστολής της Διοικήσεως. Οι σημαντικότερες μεταξύ αυτών των αρχών και κανόνων είναι : α) Πειθαρχία : Η Διοίκηση μεριμνά συνεχώς και επιδιώκει την εσωτερική πειθαρχία. Την πειθαρχία η οποία πηγάζει από την συναίσθηση της αξιοπρεπείας και της ατομικής τιμής, από την συνείδηση της ευθύνης και της ηθικής υποχρεώσεως δια την εκπλήρωση της κοινής αποστολής και από τη σύνδεση του κατωτέρου με τον ανώτερο με δεσμούς σεβασμού και εμπιστοσύνης...". Στο άρθρο 0305 του ίδιου π.δ. προβλέπεται ότι : "1. Οι αποφάσεις της Διοικήσεως εκφράζονται με οδηγίες και διαταγές. 2. Οι διαταγές περιλαμβάνουν καθορισμένες εντολές που πρέπει να εφαρμοσθούν κάτω από συνθήκες που καθορίζονται ρητώς...". Στο άρθρο 1301 ορίζεται ότι : "1. Οι Έλληνες και Ελληνίδες που υπηρετούν στις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού έχουν προορισμό να υπερασπίζουν με πίστη και αφοσίωση την Πατρίδα και αναλαμβάνουν δι' αυτό εξαιρετικές ευθύνες και υποχρεώσεις. 2. Ο υψηλός αυτός προορισμός απαιτεί απ' όλους τους υπηρετούντες, διοικούντες και διοικουμένους, να αναπτύσσουν και να κοσμούνται με τις στρατιωτικές αρετές της φιλοπατρίας, της υπακοής στο Σύνταγμα και στους Νόμους, της πειθαρχίας, του θάρρους, της ευπρέπειας και της αφοσιώσεως στο καθήκον. 3 ... 4. Κάθε άτομο που εντάσσεται στις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού δίδει τον κατωτέρω όρκο στη Σημαία και στο Ιερό Ευαγγέλιο: "Ορκίζομαι να φυλάττω πίστιν εις την πατρίδα, υπακοήν εις το Σύνταγμα, τους νόμους και τα ψηφίσματα του Κράτους, υποταγήν εις τους ανωτέρους μου, να εκτελώ προθύμως και άνευ αντιλογίας τας διαταγάς των, να υπερασπίζω με πίστιν και αφοσίωσιν, μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματός μου, τας Σημαίας, να μην τας εγκαταλείπω, μηδέ να αποχωρίζομαι ποτέ απ' αυτών, να φυλάττω δε ακριβώς τους στρατιωτικούς νόμους και να διάγω, εν γένει, ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης". 5. Ο όρκος, ο οποίος έχει καθιερωθεί με νόμο, είναι η υπόσχεση που δίδεται επίσημα επάνω στο Εθνικό και Θρησκευτικό μας σύμβολο, ότι ο ορκιζόμενος θα τηρήσει πιστά τις επιταγές που περιέχονται σε αυτόν...". Στο άρθρο 1302 του ως άνω π.δ. ορίζεται ότι: "1. Η πειθαρχία (πειθώ, υπακοή στις αρχές, στους νόμους) αποτελεί αρετή απαραίτητη στο στράτευμα.2...3. Η πειθαρχία στο Π.Ν. και το στράτευμα γενικώτερα απορρέει από τον όρκο και είναι η πρόθυμη και χωρίς αντιλογίες υπακοή του καθενός προς τους ανωτέρους του σε ότι αφορά την εφαρμογή των Νόμων, Κανονισμών και διαταγών της υπηρεσίας. Εφαρμόζεται δια όλο το προσωπικό χωρίς διάκριση και ανεξάρτητα από βαθμό και θέση...". Στο άρθρο 1305 του ίδιου π.δ. ορίζεται ότι "1. Η υπακοή είναι η πρωταρχική υποχρέωση του υφισταμένου. Ο υφιστάμενος εκτελεί τα καθήκοντα που του ανατίθενται, τις διαταγές και οδηγίες που του δίδονται και συμβάλλει με προθυμία, ζήλο και ενθουσιασμό στο έργο που επιτελεί η μονάδα του. Είναι υπεύθυνος δια την εκτέλεση των διαταγών και δια τις συνέπειες που επισύρει η μη εκτέλεσή τους. 2 ... 3. Ο υφιστάμενος είναι υποχρεωμένος να αναφέρει την εκτέλεση των διαταγών. Εάν διαπιστώσει ότι καθίσταται αδύνατη η εκτέλεση μιας διαταγής αναφέρει τούτο στον προϊστάμενό του ....". Στο άρθρο 1702 του ίδιου π.δ. ορίζεται ότι: "1. Με πειθαρχική ποινή τιμωρούνται οι πράξεις των στρατιωτικών του Π.Ν. που προσβάλλουν τη στρατιωτική πειθαρχία ή την υπηρεσιακή τάξη, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες πράξεις, ως προβλεπόμενες από το Στρατιωτικό Ποινικό Κώδικα ή άλλους Ποινικούς Νόμους, είναι και ποινικά κολάσιμες, και υπάγονται στην αρμοδιότητα του

Ναυτοδικείου ή άλλου αρμοδίου Δικαστηρίου. 2 ... 3 ... 4. Η επιβολή πειθαρχικής ποινής έχει σκοπό να διατηρήσει έντονη και αδιάσπαστη την προσήλωση όλου του στρατιωτικού προσωπικού του Π.Ν. προς τις απορρέουσες από την πειθαρχία υποχρεώσεις του, δια της δικαίας τιμωρίας των παρεκτρεπομένων. Την τιμωρία πρέπει να καθοδηγεί κυρίως η προσπάθεια της ηθικής διαπαιδαγωγήσεως και της συμμορφώσεως προς την υψηλή αντίληψη του στρατιωτικού καθήκοντος, απηλαγμένη από κάθε πρόθεση ηθικής μειώσεως των τιμωρουμένων....". Στο άρθρο 1703 του ίδιου π.δ. προβλέπεται ότι: " 1. Πειθαρχική παράβαση θεωρείται κάθε πράξη αντιβαίνουσα προς τις υποχρεώσεις της στρατιωτικής πειθαρχίας που καθορίζονται στους νόμους, στις παρούσες διατάξεις Π.Ν., στις Υπουργικές Αποφάσεις και στους στρατιωτικούς κανονισμούς. Τέτοιες υποχρεώσεις θεωρούνται κυρίως : α. Η υποταγή και ο σεβασμός κάθε κατωτέρου προς τους ανωτέρους του. β. ..γ. Η πιστή εκτέλεση του καθήκοντος ... 2. Κάθε πράξη στρατιωτικού που αντιβαίνει στις ανωτέρω υποχρεώσεις ή γενικώτερα στην έννοια της στρατιωτικής πειθαρχίας και τάξεως, αποτελεί παράβαση που τιμωρείται με πειθαρχική ποινή. 3. Κατά τα ανωτέρω ως πειθαρχικές παραβάσεις θεωρούνται ενδεικτικά: α. Οι πράξεις οι αντιτιθέμενες στις περί πειθαρχίας και τάξεως υποχρεώσεις οι οποίες καθορίζονται στις παρούσες Διατάξεις Π.Ν.. β. Η απείθεια, απροθυμία ή αδιαφορία δια την εκτέλεση διαταγής..." Εξάλλου, μεταξύ των εγκλημάτων κατά της στρατιωτικής πειθαρχίας που προβλέπει ο Στρατιωτικός Ποινικός Κώδικας (ν. 2287/1995, ΕτΚ Α', φ. 20) περιλαμβάνεται και η κατά το άρθρο 54 «Ανυπακοή σε διαταγή για αναχώρηση» σύμφωνα με την οποία : «Στρατιωτικός που λαμβάνει προσταγή από τον αρχηγό του να παρευρευθεί σε ορισμένο χρόνο και τόπο για να λάβει φύλλο πορείας ή για να συμπεριληφθεί σε στρατιωτικό τμήμα που πρόκειται να αναχωρήσει και δεν είναι παρών τιμωρείται : α) Σε ειρηνική περίοδο σε φυλάκιση. β) Σε πολεμική περίοδο, με κάθειρξη ισόβια ή πρόσκαιρη».
4. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου και την εκκαλουμένη απόφαση προκύπτει ότι ο ήδη εκκαλών παραπέμφθηκε στο Πρωτοβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο με την Φ.932.1/1/99/910/26.4.1999 πράξη του Υπαρχηγού Γ.Ε.Ν. προκειμένου να κριθεί αν πρέπει να επιβληθεί σ' αυτόν η πειθαρχική ποινή της απόταξης λόγω βαρέος πειθαρχικού παραπτώματος περί την υπηρεσία ή την πειθαρχία σύμφωνα με το άρθρο 39 παρ. 1 β του ν.δ.1400/1973, ήτοι για το πειθαρχικό παράπτωμα της απείθειας ως προς την εκτέλεση διαταγής. Συγκεκριμένα, στο ανωτέρω παραπεμπτήριο έγγραφο αναφέρεται ότι ο ήδη εκκαλών «... κατά τον απόπλου του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ για συμμετοχή στην SNFM την 18.4.1999 αρνήθηκε να επιβιβασθεί στο πλοίο ... αν και είχε λάβει σχετική προς τούτο διαταγή. Για το λόγο αυτό αποφασίσθηκε η παραπομπή του ... στο Ναυτοδικείο Πειραιά για παράβαση του άρθρου 54 του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα... Η υπόθεση εκδικάσθηκε από το Ναυτοδικείο Πειραιά κατά τη δικάσιμο της 21.4.1999 και το δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 213/1999 απόφαση με την οποία ο Ανθυποπλοίαρχος Μ. Ριτσούδης καταδικάστηκε με τριετή αναστολή σε ποινή φυλακίσεως δύο (2) ετών και έξι (6) μηνών. Η συμπεριφορά του Ανθυποπλοιάρχου Μ. Ριτσούδη ΠΝ αντίκειται στις επιταγές του άρθρου 1703 παρ.1 των διατάξεων ΠΝ που ορίζει ότι συνιστά πειθαρχική παράβαση κάθε πράξη στρατιωτικού αντιβαίνουσα προς τις υποχρεώσεις της στρατιωτικής πειθαρχίας...τέτοιες υποχρεώσεις θεωρούνται μεταξύ άλλων η υποταγή και ο σεβασμός κάθε κατωτέρου προς τους ανωτέρους του και η πιστή εκτέλεση του καθήκοντος..». Στις αποφάσεις του Πρωτοβάθμιου και του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου έγιναν δεκτά τα κατωτέρω πραγματικά περιστατικά τα οποία δέχθηκε ως αληθή και ο ήδη εκκαλών : Ο εν λόγω αξιωματικός Π.Ν. υπηρετούσε στο Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, το οποίο προγραμματίσθηκε να συμμετάσχει σε αποστολή στη μόνιμη δύναμη Μεσογείου του ΝΑΤΟ (STANAVFORMED) με ημερομηνία αναχώρησης από το Ναύσταθμο Σαλαμίνας, την Κυριακή 18.4.1999 και ώρα αναχώρησης 18.00 μ.μ. Για το λόγο αυτό ο ήδη εκκαλών είχε διαταχθεί από τον κυβερνήτη του πλοίου να βρίσκεται στο πλοίο μέχρι την 9.00 πμ της 18.4.1999. Την Παρασκευή 16.4.1999 ο ήδη εκκαλών υπέβαλε στον κυβερνήτη του πλοίου μη υπηρεσιακή αναφορά με την οποία ζήτησε την κατ' εξαίρεση μη συμμετοχή του στην αποστολή προβάλλοντας λόγους θρησκευτικής συνείδησης. Από την Παρασκευή 16.4.1999 έως και την Κυριακή 18.4.1999 ο εκκαλών είχε εκτενείς συζητήσεις για την απόφαση που έπρεπε να πάρει με τον κυβερνήτη του πλοίου, τον διοικητή των αντιτορπιλικών και τρίτα πρόσωπα. Με το Φ.400/2/17.4.1999 έγγραφο του κυβερνήτη του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ απορρίφθηκε το αίτημα του ήδη εκκαλούντος περί μη συμμετοχής του στην αποστολή του πλοίου. Ο εκκαλών επέβη του πλοίου στις 18.4.1999, ώρα 13.00, συγκέντρωσε τα προσωπικά του αντικείμενα και αποχώρησε αρνούμενος να υπακούσει στις διαταγές των ανωτέρων του και να συμμετάσχει στην αποστολή του πλοίου το οποίο απέπλευσε την

προγραμματισμένη ώρα (18.00) χωρίς αυτόν. Ο εν λόγω αξιωματικός, κατά την απολογία του ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου, ισχυρίσθηκε ότι η αποστολή του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ συνδεόταν με τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και η άρνησή του να συμμετάσχει οφειλόταν σε λόγους συνείδησης και, συγκεκριμένα, στο ότι η «ιδιότητά μου ως χριστιανού ορθόδοξου δεν επιτρέπει καμία βιαιοπραγία εναντίον κανενός, εχθρού ή φίλου, εκτός της περιπτώσεως παραβίασης της εδαφικής ακεραιότητας των ελληνικών συνόρων» καθώς και στο ότι «ο πόλεμος που διεξάγεται εναντίον της Γιουγκοσλαβίας είναι παράνομος σύμφωνα με τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου και τον Καταστατικό Χάρτη του Ο.Η.Ε. διότι είναι πόλεμος ακήρυχτος, επιθετικός, χωρίς έγκριση του Ο.Η.Ε. και στρέφεται κατά αμάχων». Το Πρωτοβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο έκρινε ότι ο ήδη εκκαλών υπέπεσε στο αποδιδόμενο σ' αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα της απείθειας κατά την εκτέλεση διαταγής, σύμφωνα με το άρθρο 39 παρ. 1β του ν.δ. 1400/1973 και 1703 παρ. 3 εδαφ. β' του π.δ. 210/1993, και, επομένως, προσήκουσα είναι η πειθαρχική ποινή της απόταξης. Ο ήδη εκκαλών άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου και επανέλαβε τους ανωτέρω λόγους που τον οδήγησαν στην άρνηση συμμετοχής του στην αποστολή του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. Το Δευτεροβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο, με την από 2.9.1999 απόφασή του, έκρινε ότι ο εν λόγω αξιωματικός Π.Ν., υπέπεσε στο ανωτέρω πειθαρχικό παράπτωμα και έπρεπε να του επιβληθεί η πειθαρχική ποινή της απόταξης. Ειδικότερα, το Δευτεροβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο δέχθηκε ότι αυτός υπέπεσε στο βαρύτατο πειθαρχικό παράπτωμα της απείθειας διότι αρνήθηκε να υπακούσει σε διαταγή για συμμετοχή σε προγραμματισμένη αποστολή του πλοίου στο οποίο υπηρετούσε, το παράπτωμα δε αυτό αποκτούσε ιδιαίτερη βαρύτητα καθώς δεν επρόκειτο για παράβαση μιας συνήθους διαταγής αλλά για παράβαση βασικής υποχρέωσης μονίμου αξιωματικού του Πολεμικού Ναυτικού. Το Δευτεροβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο δέχθηκε, περαιτέρω, ότι επιβαρυντικό στοιχείο για τον ήδη εκκαλούντα αποτελούσαν οι συνθήκες υπό τις οποίες τελέσθηκε το παράπτωμα και ο κλονισμός που προκάλεσε η στάση του στο υπηρετούν προσωπικό του πλοίου το οποίο επρόκειτο να αναχωρήσει για μακρινό ταξίδι εκτός Ελλάδος λαμβανομένου υπόψη ότι στο συγκεκριμένο πλοίο εκδηλώθηκαν και άλλες περιπτώσεις μη αυτόματης υπακοής στη διαταγή για συμμετοχή στην αποστολή από μέλη του πληρώματος που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Το Συμβούλιο δέχθηκε, περαιτέρω, ότι ο ήδη εκκαλών μολονότι είναι μόνιμος αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού, ο οποίος έχει ενταχθεί απολύτως συνειδητά στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας, έχει ορκισθεί να υπηρετεί την πατρίδα και γνωρίζει τις συγκεκριμένες υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σχετική νομοθεσία, επέλεξε να μην σεβαστεί τον όρκο που έδωσε κρίνοντας ως υπέρτερης σπουδαιότητας τις επιταγές του προσωπικού θρησκευτικού και ιδεολογικού του κώδικα, παρά το γεγονός ότι η συμμετοχή της χώρας στην εν λόγω αποστολή ελήφθη από τη νόμιμη κυβέρνηση στα πλαίσια των υποχρεώσεων της Ελλάδος προς τη Βορειοατλαντική Συμμαχία. Εξάλλου, για την ως άνω πράξη ασκήθηκε κατά του ήδη εκκαλούντος ποινική δίωξη με την κατηγορία ότι έχει διαπράξει το ποινικό αδίκημα της ανυπακοής σε διαταγή προς αναχώρηση σε περίοδο παρατεταμένης γενικής επιστράτευσης, κατά το άρθρο 54 του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα, για το οποίο κρίθηκε ένοχος και επιβλήθηκε σ' αυτόν ποινή φυλάκισης δύο ετών και έξι μηνών με την 206/2001 απόφαση του αναθεωρητικού δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκε έφεση αυτού κατά της 213/1999 απόφασης του Ναυτοδικείου Πειραιώς. Ο ήδη εκκαλών άσκησε αίτηση ακυρώσεως κατά της ανωτέρω από 2.9.1999 απόφασης του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου η οποία απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

5. Επειδή, ο ήδη εκκαλών προβάλλει ότι το δικάσαν διοικητικό εφετείο δεν εξέτασε τους προβληθέντες ισχυρισμούς του σύμφωνα με τους οποίους δεν αρνήθηκε να συμμετάσχει σε μια συνήθη προγραμματισμένη αποστολή του αντιτορπιλικού ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ αλλά σε μια αποστολή που εντασσόταν στις πολεμικές επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ κατά της Γιουγκοσλαβίας. Κατ' αυτόν, η άρνησή του δεν αποτελούσε «αυθαίρετη ανυπακοή» αλλά στηριζόταν στην επίκληση «λόγων θρησκευτικής τάξεως και συνταγματικής νομιμότητας» και ειδικότερα στο ότι η συγκεκριμένη αποστολή αφενός ερχόταν σε αντίθεση με τη θρησκευτική του συνείδηση, η οποία προστατεύεται από το άρθρο 13 παρ. 1 του Συντάγματος και το άρθρο 9 της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με τα αναφερθέντα στην ανωτέρω αναφορά του, και αφετέρου είχε διαταχθεί στο πλαίσιο του παράνομου πολέμου που διεξήγαγαν οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ κατά της Γιουγκοσλαβίας, ο οποίος ήταν αντίθετος : α) στα άρθρα 1 και 2 του Καταστατικού Χάρτη του Ο.Η.Ε, που επιβάλλουν τη διατήρηση της διεθνούς

ειρήνης και ασφάλειας και αποδοκιμάζουν κάθε επιθετική ενέργεια, στην προκείμενη δε περίπτωση δεν είχε προηγουμένως δοθεί έγκριση από το Συμβούλιο Ασφαλείας όπως προβλέπει το άρθρο 42 του εν λόγω Καταστατικού Χάρτη για τη διεξαγωγή στρατιωτικών επιχειρήσεων, β) στη συνθήκη της Γενεύης της 12.8.1949 που έχει κυρωθεί με το ν. 3481/1956 (ΕτΚ Α' φ. 3) περί προστασίας των θυμάτων πολέμου, γ) στις αρχές και τους κανόνες του ΝΑΤΟ, δ) στα άρθρα 2 παρ. 2, 4 παρ. 6 και 28 παρ. 1 του Συντάγματος σύμφωνα με τα οποία η Ελλάδα δεν επιτρέπεται να μετέχει σε επιθετικό πόλεμο. Από το σύνολο όμως των στοιχείων του φακέλου, επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνει την κρίση του ο ακυρωτικός δικαστής ο οποίος ασκεί έλεγχο ορίων, προκύπτει ότι η διαταγή που δόθηκε στο αντιτορπιλικό ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ αφορούσε τη συμμετοχή του πολεμικού αυτού πλοίου στη μόνιμη ναυτική δύναμη Μεσογείου του ΝΑΤΟ (STANAVFORMED) στο πλαίσιο των νόμιμων υποχρεώσεων της χώρας προς τη Βορειοατλαντική Συμμαχία της οποίας αυτή είναι μέλος (βλ. το ν. 1989/1952 «Περί κυρώσεως της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού», ΕτΚ Α', φ. 37). Ειδικότερα, από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει ότι από τις αρχές Μαρτίου 1999 είχε προγραμματισθεί ότι το Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ θα αντικαθιστούσε το Α/Τ ΚΙΜΩΝ, το οποίο πραγματοποιούσε επί τρίμηνο περιπολίες συμμετέχοντας στη μόνιμη ναυτική δύναμη Μεσογείου του ΝΑΤΟ, το δε σήμα 071634Z ΑΠΡ 99 του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού που καθόρισε την αποστολή του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ αναφέρει ότι αυτή «συνίστατο στη διατήρηση και προαγωγή του επιπέδου επιχειρησιακής εκπαιδεύσεως και συνεργασίας με συμμαχικά πλοία και στην παρουσία προβολή του Πολεμικού Ναυτικού στην περιοχή της Μεσογείου και τους λιμένες κατάπλου» (βλ. τις αποφάσεις του πρωτοβάθμιου και του δευτεροβάθμιου ανακριτικού συμβουλίου και το Φ.453/145/00/Σ.2717/7.11.2000 έγγραφο του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας προς το δικάσαν διοικητικό εφετείο, όπου διατυπώνονται οι απόψεις της Διοίκησης, σε συνδυασμό με τα γενόμενα δεκτά στην ανωτέρω 206/2001 απόφαση του αναθεωρητικού δικαστηρίου με την οποία ο εκκαλών κρίθηκε ένοχος του ποινικού αδικήματος της ανυπακοής σε διαταγή για αναχώρηση). Σε κανένα, δε, στοιχείο του φακέλου της υπόθεσης δεν αναφέρεται ότι η προγραμματισμένη αποστολή του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ εντασσόταν στις πολεμικές επιχειρήσεις που διεξήγαγε το ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία, όπως ισχυρίζεται ο ήδη εκκαλών, ο οποίος άλλωστε ούτε επικαλέσθηκε ούτε προσκόμισε οποιοδήποτε στοιχείο, ενώπιον των ανακριτικών συμβουλίων ή του ακυρωτικού δικαστή, που να ενισχύει τους ισχυρισμούς του ότι η επίμαχη αποστολή συνδεόταν με τις ως άνω πολεμικές επιχειρήσεις. Κατόπιν των ανωτέρω είναι ορθή η κρίση της εκκαλουμένης αποφάσεως έστω με διαφορετική εν μέρει αιτιολογία και ο λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
6. Επειδή, ο λόγος έφεσης, σύμφωνα με τον οποίο η εκκαλουμένη απόφαση εσφαλμένως ερμήνευσε και εφήρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 169 του Ποινικού Κώδικα που ορίζουν το ποινικό αδίκημα της απείθειας και του άρθρου 70 του προϊσχύσαντος Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα που όριζαν το ποινικό αδίκημα της ανυπακοής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι οι εν λόγω διατάξεις, ως ποινικής φύσεως, δεν έχουν, εν προκειμένω, εφαρμογή. Στην προκειμένη περίπτωση η πειθαρχική ποινή της απόταξης επιβλήθηκε στον ήδη εκκαλούντα με βάση τις διατάξεις του άρθρου 39 παρ.1 εδαφ. β' του ν.δ. 1400/1973 και του άρθρου 1703 παρ.1, 2 και 3 του π.δ. 210/1993 για πράξη η οποία, όπως περιγράφεται ανωτέρω, συνιστά βαρύ παράπτωμα περί την υπηρεσία και την πειθαρχία.
7. Επειδή, η προσβληθείσα με την αίτηση ακυρώσεως πράξη του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου είναι νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη και κατά το μέρος που έκρινε ως ιδιαίτερα επιβαρυντικές τις περιστάσεις υπό τις οποίες ο εκκαλών τέλεσε το αποδιδόμενο σ' αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα λόγω της σοβαρότητας της αποστολής του πολεμικού πλοίου ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, συνδεόμενης με τις διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας, και της χρονικής στιγμής που εκδηλώθηκε η επίμαχη άρνηση, η οποία συνέπεσε με την αναχώρηση του πλοίου, και είχε ως συνέπεια να επέλθει κλονισμός της πειθαρχίας στην υπηρεσία δεδομένου μάλιστα ότι ο εκκαλών είχε ενταχθεί με τη βουλησή του στις ένοπλες δυνάμεις για να υπηρετήσει την πατρίδα ως αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού γνωρίζοντας τις ιδιαίτερες υποχρεώσεις και τα καθήκοντα του στρατιωτικού υπαλλήλου, βασικό χαρακτηριστικό των οποίων αποτελεί το ειδικό καθεστώς πειθαρχίας που διέπει την υπηρεσιακή κατάσταση των στελεχών του στρατεύματος (πρβλ. τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου Engel and Others κατά Ολλανδίας της 8.6.1976, παρ. 100, Χατζηαναστασίου κατά Ελλάδος της 16.12.1992, παρ. 46, Vereinigung Demokratischer Soldaten Osterreichs κατά Αυστρίας της 19.12.1994, παρ. 36, Γρηγοριάδης κατά Ελλάδος της 25.11.1997, παρ. 45, Λαρίσης και άλλοι κατά Ελλάδος της 24.2.1998, παρ. 50). Η κρίση δε του ως άνω Συμβουλίου ως προς τη φύση και την κρισιμότητα των

περιστάσεων στη συγκεκριμένη περίπτωση και των δυσμενών συνεπειών της συμπεριφοράς του εκκαλούντος στην υπηρεσία, ως ουσιαστική, δεν μπορεί να ελεγχθεί από τον ακυρωτικό δικαστή. Επομένως είναι ορθή η κρίση της εκκαλουμένης αποφάσεως, έστω και με διαφορετική αιτιολογία, και ο περί του αντιθέτου λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
8. Επειδή, μη προβαλλομένου άλλου λόγου η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.
9. Επειδή, το Δικαστήριο εκτιμώντας τις περιστάσεις (άρθρο 39 παρ. 1 του π.δ. 18/1989, ΕτΚ Α', φ. 8) κρίνει ότι ο εκκαλών πρέπει να απαλλαγεί από τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου.
Δ ι ά τ α ύ τ α
Απορρίπτει την έφεση.
Διατάζει την κατάπτωση του παραβόλου. Και
Απαλλάσσει τον εκκαλούντα από τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, κατά το σκεπτικό.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 24 Μαΐου 2005
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 19ης Ιανουαρίου 2006.
Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Π.Ζ. Φλώρος Δ. Μουζάκη

Δικαίωμα έκφρασης
σχετ. υπαγωγής

Αριθμός 573/2005
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2002, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Μαρκουλάκης, Ν. Στάθης, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 24 Νοεμβρίου 1997 έφεση :
του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, ο οποίος παρέστη με τη Νίκη Μαριόλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά του Γεωργίου Κεπίδη του Αριστοτέλη, κατοίκου Ελευσίνας, ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά της υπ' αριθμ. 2272/1996 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, η υπό κρίση έφεση ασκήθηκε νομίμως χωρεί να καταβληθούν τέλη και παράβολο.
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 2272/1996 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία ακυρώθηκε η Φ. 455.1/97/ΕΠ 445861/Σ. 11217/20.10.1995 απόφαση του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας περί επιβολής στον εφεσίβλητο, επισμηναγό, της πειθαρχικής ποινής της φυλακίσεως 40 ημερών.
3. Επειδή, μετά τη δημοσίευση της εκκαλουμένης αποφάσεως και πριν από την άσκηση της κρινομένης εφέσεως ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας εξέδωσε την Φ. 454/96/ΕΜ. 446.411/Σ. 1456/15.11.1997 απόφαση, με την οποία ανεκάλεσε την προαναφερθείσα απόφασή του. Η νεότερη αυτή απόφαση, όπως προκύπτει από το περιεχόμενό της, εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την εκκαλούμενη απόφαση και, συνεπώς, η έκδοσή της δεν εστέρησε το Δημόσιο από το έννομο συμφέρον για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως (πρβλ. Σ.τ.Ε. 3800/2001, 590/2000 κ.α.).
3. Επειδή, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 στοιχ. β' του Κανονισμού Πειθαρχίας της Ελληνικής Αεροπορίας (π.δ. 178/1977, Α' 60), απαγορεύεται στους στρατιωτικούς να προβαίνουν σε δημόσιες δηλώσεις προς τον τύπο ή να δημοσιεύσουν οτιδήποτε σ' αυτόν, χωρίς άδεια του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, εξαιρέσει των δημοσιευμάτων στο στρατιωτικό τύπο. Περαιτέρω, η χωρίς έγκριση της Υπηρεσίας δημοσίευση οιασδήποτε γνώμης δια του τύπου ή άλλου μέσου συνιστά ένα από τα πειθαρχικά παραπτώματα που αναφέρονται ενδεικτικώς στο άρθρο 9 του αυτού Κανονισμού (παρ. 2 εδ. γ' περ. 4). Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων του Κανονισμού Πειθαρχίας της Ελληνικής Αεροπορίας, το γεγονός και μόνον της χωρίς προηγούμενη άδεια της Υπηρεσίας δημοσιεύσεως στον τύπο γνώμης του αξιωματικού συνιστά πειθαρχικό αδίκημα, ανεξαρτήτως αν δια του δημοσιεύματος αυτού στοιχειοθετείται και άλλη παράβαση του εν λόγω Κανονισμού (βλ. Σ.τ.Ε. 2217/1986, 1802/1986).
4. Επειδή, εξ άλλου, στο άρθρο 14 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και δια του τύπου τους στοχασμούς του τηρώντας τους νόμους του Κράτους». Στο δε άρθρο 10 της κυρωθείσης με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) Συμβάσεως της Ρώμης περί των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει από κάθε αντίθετη διάταξη νόμου, ορίζεται ότι : «1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν εκφράσεως. Το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερίαν γνώμης ως και την ελευθερίαν λήψεως ή μεταδόσεως πληροφοριών ή ιδεών, άνευ επεμβάσεως δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων . . . 2. Η άσκησις των ελευθεριών τούτων, συνεπαγομένων καθήκοντα και ευθύνας, δύναται να υπαχθή εις ωρισμένας διατυπώσεις, όρους, περιορισμούς ή κυρώσεις, προβλεπομένους υπό του νόμου και αποτελούντας αναγκαία μέτρα εν δημοκρατική κοινωνία δια την εθνικήν ασφάλειαν . . . την προάσπισιν της τάξεως . . .».
5. Επειδή, με τις παρατεθείσες διατάξεις του Συντάγματος και της ΕΣΔΑ θεσπίζεται το δικαίωμα

της ελεύθερης εκδηλώσεως της σκέψεως και της γνώμης, οι διατάξεις δε αυτές έχουν εφαρμογή και επί των προσώπων που ευρίσκονται σε ηθελημένη σχέση εξουσιάσεως προς το κράτος και, επομένως, και επί των στρατιωτικών υπαλλήλων. Ως προς την άσκηση δε του δικαιώματος αυτού από τους δημοσίους υπαλλήλους και, ειδικότερα, τους στρατιωτικούς, είναι ανεκτοί όχι μόνον οι γενικοί περιορισμοί τους οποίους ο νόμος (ιδίως δε ο ποινικός) επιβάλλει σε κάθε πολίτη, αλλά επί πλέον και οι ειδικότεροι περιορισμοί οι οποίοι δικαιολογούνται από τη φύση της υπαλληλικής σχέσεως και των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτήν, προκειμένου δε περί των στρατιωτικών υπαλλήλων και από το ειδικό καθεστώς πειθαρχίας το οποίο τους διέπει. Πάντως, οι ειδικοί αυτοί περιορισμοί δεν μπορούν να θεσπισθούν, εφόσον με αυτούς αναιρείται στην ουσία το ατομικό αυτό δικαίωμα και η αναγνωριζόμενη, γενικώς, έκταση της εφαρμογής του. Τέτοιο δε ανεπίτρεπτο περιορισμό συνιστά και η θέσπιση διατάξεως κατά την οποία εξαρτάται η άσκηση του δικαιώματος αυτού από τους δημοσίους υπαλλήλους, μεταξύ των οποίων και οι στρατιωτικοί, από την προηγούμενη άδεια της προϊσταμένης ή άλλης αρχής, δεδομένου ότι σε περίπτωση αρνήσεως της αρχής για την παροχή της αδείας καθίσταται ανενεργό το βασικό για την έννοια της δημοκρατίας ατομικό αυτό δικαίωμα. (Πρβλ. Σ.τ.Ε. 1048/1975, 780/1981 κ.α. Πρβλ. επίσης, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 10 της ΕΣΔΑ και επί στρατιωτικών, Ευρ. Δικ. Δικ. Α απόφαση της 19.12.1994, VEREINIGUNG DEMOKRATISCHER SOLDATEN OSTERREICHS και GUBI κατά Αυστρίας, και απόφαση της 25.11.1997, Γρηγοριάδης κατά Ελλάδος). Κατ' ακολουθίαν τούτων, οι προεκτεθείσες διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 στοιχ. β' και 9 παρ. 2 εδ. γ' περ. 4 του Κανονισμού Πειθαρχίας της Ελληνικής Αεροπορίας (π.δ. 178/1977), με τις οποίες προβλέπεται αντιστοίχως ότι απαγορεύεται στους στρατιωτικούς να προβαίνουν σε δηλώσεις στον τύπο ή να δημοσιεύουν οτιδήποτε σ' αυτόν χωρίς άδεια του Υπουργού Εθνικής Άμυνας και ότι συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα η χωρίς έγκριση της Υπηρεσίας δημοσίευση οποιασδήποτε γνώμης δια του τύπου ή άλλου μέσου, είναι ανίσχυρες ως αντικείμενες στις διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 10 της ΕΣΔΑ (πρβ. Σ.τ.Ε. 2217/1986, 1802/1986 κ.α.).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας, με την Φ. 455.1/97/ΕΠ 445861/Σ. 1217/20.10.1995 απόφασή του, επέβαλε στον εφεσίβλητο, επισμηναγό, την πειθαρχική ποινή της φυλακίσεως 40 ημερών «διότι απέστειλε επιστολή χωρίς την άδεια της Υπηρεσίας στον Ημερήσιο Τύπο στην οποία στράφηκε κατά της Πολιτικής Ηγεσίας του Τύπου, χρησιμοποιώντας μάλιστα ανεπίτρεπτες εκφράσεις για Αξ/κό της Π.Α. με αποτέλεσμα την δημοσίευση της επιστολής αυτής την 15 Σεπτ. ' 95 στην Εφημερίδα «Ελεύθερο Τύπο» και τη δημιουργία δυσμενών σχολίων σε βάρος της Υπηρεσίας παραβαίνοντας έτσι το άρθρο 7 παράγραφος 1β του Κανονισμού Πειθαρχίας Π.Α. (Π.Δ. 178/77)». Εφόσον, όμως, η επιβολή της ανωτέρω πειθαρχικής ποινής στηρίχθηκε σε διάταξη του Κανονισμού Πειθαρχίας της Ελληνικής Αεροπορίας η οποία, κατά τα προεκτεθέντα, είναι ανίσχυρη ως αντικείμενη στις διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 10 της ΕΣΔΑ, η πιο πάνω απόφαση του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας ήταν ακυρωτέα, όπως ορθώς έκρινε και το δικάσαν διοικητικό εφετείο με την εκκαλούμενη απόφαση, είναι δε απορριπτέα ως αβάσιμα τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη έφεση ότι η ανωτέρω διάταξη του Κανονισμού είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα και την ΕΣΔΑ.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Μαΐου 2002

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 2005.

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Π.Ζ. Φλώρος Δ. Μουζάκη

γονική άδεια

Αριθμός 3216/2003
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 4 Απριλίου 2003, με την εξής σύνθεση: Χ. Γεραρής, Πρόεδρος, Α. Τσαμπάση, Ι. Μαρή, Γ. Παναγιωτόπουλος, Σ. Καραλής, Ε. Γαλανού, Π.Ν. Φλώρος, Φ. Αρναούτογλου, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Π. Πικραμμένος, Α. Θεοφιλοπούλου, Θ. Παπαευαγγέλου, Δ. Πετρούλιας, Ν. Ρόζος, Α. Ράντος, Δ. Μπριόλας, Ε. Δανδουλάκη, Ε. Σαρπ, Χ. Ράμμος, Ν. Μαρκουλάκης, Σ. Χαραλάμπους, Π. Κοτσώνης, Γ. Παπαγεωργίου, Μ. Καραμανώφ, Ι. Μαντζουράνης, Σύμβουλοι, Κ. Βιολάρης, Ι. Γράβαρης, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Μ. Καλαντζής.
Για να δικάσει την από 2 Νοεμβρίου 2001 αίτηση:
της Χαρίκλειας Ιωάννη Χαραλαμπίδη, κατοίκου Αθηνών (Μαυρομματαίων 29), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Ιω. Μαντζουράνη (Α.Μ. 7349), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Δικαιοσύνης, ο οποίος παρέστη με τον Γ. Πουλάκο, Αντιπρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
Η πιο πάνω αίτηση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της υπ' αριθμ. 3697/2002 παραπεμπτικής αποφάσεως του Γ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκειμένου να επιλύσει η Ολομέλεια το ζήτημα που αναφέρεται στην απόφαση.
Με την αίτηση αυτή η αιτούσα επιδιώκει να ακυρωθεί η σιωπηρή άρνηση του Υπουργού Δικαιοσύνης να της χορηγήσει την ειδική εννεάμηνη άδεια με αποδοχές για ανατροφή τέκνου.
Ο Εισηγητής, Σύμβουλος, Δ. Μπριόλας, άρχισε τη συζήτηση της υποθέσεως με την ανάγνωση της παραπεμπτικής αποφάσεως, η οποία αποτελεί και την εισήγηση του Τμήματος.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αιτούσης, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α
Για
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Λ κέφθηκε κατά το Νόμο
1. Επειδή, για την κρινόμενη αίτηση έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1171061, 2529730, 4549424-25/2001 διπλότυπα είσπραξης της Δ.Ο.Υ. Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών).
2. Επειδή, με την αίτηση αυτή η αιτούσα, δικαστική λειτουργός του Συμβουλίου της Επικρατείας με το βαθμό του Εισηγητή, ζητεί την ακύρωση της σιωπηρής άρνησης του Υπουργού Δικαιοσύνης να της χορηγήσει την ειδική εννεάμηνη άδεια με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, που παρέχεται στις μητέρες δημοσίους υπαλλήλους σύμφωνα με το άρθρο 53 παραγρ. 2 εδαφ. β' του Υπαλληλικού Κώδικα. Η σχετική άρνηση εκδηλώθηκε με την άπρακτη πάροδο τριμήνου από την υποβολή της από 6.6.2001 σχετικής αιτήσεώς της προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης.
3. Επειδή, η υπόθεση εισήχθη στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου μετά την 3697/2002 παραπεμπτική απόφαση του Γ' Τμήματος, λόγω μείζονος σπουδαιότητας.
4. Επειδή, στο άρθρο 44 παραγρ. 20 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και κατάστασης Δικαστικών λειτουργών" (ν. 1756/1988, Α' 35), ορίζεται ότι : "Η δικαστική λειτουργός που κυοφορεί έχει δικαίωμα άδειας πριν και μετά τον τοκετό, κατά τις διατάξεις που ισχύουν για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους του κράτους". Εξάλλου, στον ισχύοντα Υπαλληλικό Κώδικα (ν. 2683/1999, Α' 19), και στο Κεφάλαιο ΣΤ αυτού που τιτλοφορείται "Άδειες διευκολύνσεων", ορίζεται σχετικώς, στο άρθρο 52 παραγρ. 1, με τίτλο "Άδειες μητρότητας", ότι : "Στις υπαλλήλους οι οποίες κυοφορούν χορηγείται άδεια μητρότητας με πλήρεις αποδοχές δύο (2) μήνες πριν και τρεις (3) μήνες μετά τον τοκετό. Η άδεια λόγω κυοφορίας χορηγείται ύστερα από βεβαίωση του θεράποντα γιατρού για τον πιθανολογούμενο χρόνο τοκετού", και στο επόμενο άρθρο 53 παραγρ. 2, με τίτλο "Διευκολύνσεις υπαλλήλων με οικογενειακές υποχρεώσεις" ότι : "Στις μητέρες υπαλλήλους ο χρόνος εργασίας μειώνεται κατά δύο (2) ώρες ημερησίως, εφόσον έχουν τέκνα ηλικίας έως δύο (2) ετών, και κατά μία (1) ώρα, εφόσον έχουν τέκνα ηλικίας από δύο (2) έως τεσσάρων (4) ετών. Η μητέρα υπάλληλος δικαιούται εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές για ανατροφή παιδιού, εφόσον δεν κάνει χρήση του κατά το προηγούμενο εδάφιο μειωμένου ωραρίου".
Τέλος, το άρθρο 21 του ισχύοντος Συντάγματος, όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά την πρόσφατη αναθεώρησή του (ψήφισμα της 6/4/2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων), ορίζει στην

παραγρ. 1 ότι : Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους", και στην παράγρ. 5 ότι : "Ο σχεδιασμός και η εφαρμογή δημογραφικής πολιτικής, καθώς και η λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων αποτελεί υποχρέωση του Κράτους".

5. Επειδή η παρατεθείσα διάταξη του άρθρου 44 παραγρ. 20 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, ερμηνευομένη ενόψει του ανωτέρω άρθρου 21 του Συντάγματος που θέτει την μητρότητα και την παιδική ηλικία υπό την προστασία του Κράτους και αποσκοπεί στην αντιμετώπιση του οξυμένου δημογραφικού προβλήματος της χώρας, έχει την έννοια ότι παραπέμπει στις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις για τους δημοσίους υπαλλήλους οι οποίες προβλέπουν όχι μόνον τις άδειες μητρότητας (κύησης και λοχείας, βλ. και άρθρο 105 προϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα - π. δ/γμα 611/1977, Α' 198), αλλά και κάθε άλλη άδεια που αποβλέπει στην προστασία της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται και από το γεγονός ότι, ο έλληνας νομοθέτης δεν έχει προβλέψει ειδικά ρυθμίσεις για την ανατροφή των τέκνων των δικαστικών λειτουργών που προσιδιάζουν στις συνθήκες άσκησης του λειτουργήματός των, όπως έχει θεσπίσει για τις περισσότερες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων, σε εκπλήρωση της υποχρεώσεως που απορρέει τόσο από το άρθρο 21 του Συντάγματος, όσο και από την αρχή του κοινοτικού δικαίου περί συμφιλιώσεως της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής που εκφράζεται και με τις διατάξεις της Οδηγίας 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου της 3.6.1996, (ΕΕ αριθ. L 145 της 19.6.1996, όπως τροποποιήθηκε με την Οδηγία 97/75/ΕΚ του Συμβουλίου της 15.12.1997 (ΕΕ αριθ. L 10 της 16.1.1998), όπου προβλέπεται χορήγηση γονικής άδειας σε όλους τους εργαζομένους. Κατ' ακολουθία, η ανωτέρω διάταξη του Κώδικα, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα των ανωτέρω διατάξεων του Συντάγματος και του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι παραπέμπει, όχι μόνο στη διάταξη του άρθρου 52 παρ. 1 του ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα που προβλέπει άδεια μητρότητας δύο μήνες πριν και τρεις μήνες μετά τον τοκετό, αλλά και στη διάταξη του άρθρου 53 παρ. 2 του τελευταίου, κατά το μέρος που είναι εφικτή η εφαρμογή της στις μητέρες δικαστικές λειτουργούς, κατά το μέρος δηλαδή που προβλέπει δικαίωμα εννεάμηνης ειδικής άδειας, με αποδοχές, για ανατροφή τέκνου. Μειοψήφησαν οι Σύμβουλοι Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Ν. Ρόζος, Α. Ράντος, Χ. Ράμμος, Ν. Μαρκουλάκης, Π. Κοτσώνης και Μ. Καραμανώφ, οι οποίοι έχουν τη γνώμη ότι η παραπομπή που γίνεται από την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 44 παρ. 20 στις "διατάξεις που ισχύουν για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους του κράτους", αναφέρεται μόνο στη διάταξη του άρθρου 52 παραγρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα, που προβλέπει τη χορήγηση των αδειών μητρότητας πριν και μετά τον τοκετό και δεν καταλαμβάνει και τη ρύθμιση της παραγρ. 2 του άρθρου 53 του ίδιου Κώδικα, σχετικά με το δικαίωμα λήψης της ειδικής εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, η χορήγηση της οποίας προϋποθέτει την ύπαρξη θεσμοθετημένου ωραρίου εργασίας, το οποίο δεν είναι υποχρεωμένοι σε κάθε περίπτωση να τηρούν οι δικαστές κατά την άσκηση του λειτουργήματός τους. Τέλος, οι Σύμβουλοι Φ. Αρναούτογλου και Π. Πικραμμένος διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη : Ναι μεν η παραπομπή του άρθρου 44 παρ. 20 του Κώδικα Εργ. Δικ. και Κατ. Δικ. Λειτ., που προβλέπει άδεια "πριν και μετά τον τοκετό", αναφέρεται μόνο στο άρθρο 52 παρ. 1 του Υπαλ. Κώδ. και όχι στο άρθρο 53 παρ. 2 του τελευταίου, που προϋποθέτει εργαζόμενες με ωράριο, όμως, εφόσον ο νομοθέτης, στο πλαίσιο των υποχρεώσεων που του επιβάλλει το άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος, έχει θεσπίσει με σειρά νομοθετημάτων άδειες διευκόλυνσης των μητέρων υπαλλήλων για την ανατροφή των τέκνων τους στο σύνολο, σχεδόν, του δημόσιου τομέα, η παράλειψή του να θεσπίσει τέτοιες άδειες και για τις μητέρες δικαστικές λειτουργούς ελέγχεται, ενόψει και του άρθρου 4 του Συντάγματος, ως αθέμιτη. Δεδομένου, όμως, ότι ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων που αφορούν τους δημοσίους υπαλλήλους δεν είναι δυνατή επί δικαστικών λειτουργών, γιατί δεν υπάρχει αναλογία συνθηκών εργασίας και καθηκόντων, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι από τις συνταγματικές διατάξεις (άρθρα 4 και 21) απορρέει υποχρέωση χορηγήσεως άδειας ανατροφής τέκνου και στις μητέρες δικαστικές λειτουργούς επί εύλογο χρόνο, ανάλογο με τις συνθήκες εργασίας και τα καθήκοντά τους.

6. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, η αιτούσα δικαστική λειτουργός, Εισηγήτρια του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την υπ' αριθμ. πρωτ. Π. 2374/6.6.2001 αίτησή της προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης, ζήτησε να της χορηγηθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 52 του Υπαλληλικού Κώδικα τρίμηνη άδεια μητρότητας (λοχείας) από 31.5.2001, ημερομηνία γέννησης του δεύτερου τέκνου της, και εν συνεχεία η ειδική εννεάμηνη άδεια με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, που παρέχεται στις μητέρες δημοσίους υπαλλήλους, σύμφωνα με το άρθρο 53 παραγρ. 2

του ίδιου Κώδικα. Με την υπ' αριθμ. 98683/26.7.2001 απόφαση της αναπληρώτριας προϊσταμένης της Διεύθυνσης Λειτουργίας Δικαστηρίων και Δικαστικών Λειτουργών της χορηγήθηκε η αιτηθείσα τρίμηνη άδεια μητρότητας, όχι όμως και η εννεάμηνη άδεια ανατροφής τέκνου, την οποία η Διοίκηση αρνήθηκε σιωπηρά να της χορηγήσει με την άπρακτη πάροδο τριμήνου από την υποβολή στο Υπουργείο της ανωτέρω από 6.6.2001 αιτήσεώς της. Η άρνηση όμως της Διοικήσεως να χορηγήσει στην αιτούσα την εν λόγω εννεάμηνη άδεια ανατροφής τέκνου, την οποία αυτή δικαιούται, σύμφωνα με τη γνώμη που επικράτησε στο Δικαστήριο, δεν είναι νόμιμη και για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και η προσβαλλόμενη άρνηση να ακυρωθεί. Κατά την ειδικότερη όμως, γνώμη των Συμβούλων Φ. Αρναούτογλου και Π. Πικραμμένου η προσβαλλόμενη άρνηση της Διοικήσεως είναι μεν ακυρωτέα, αλλά θα έπρεπε να χορηγηθεί στην αιτούσα, όχι η εννεάμηνη άδεια του άρθρου 53 παρ. 2 του Υπαλλ. Κώδικα, αλλά άδεια ανατροφής του τέκνου της επί εύλογο χρονικό διάστημα, ανάλογο με τις συνθήκες εργασίας της στο Συμβούλιο της Επικρατείας και τα καθήκοντά της. Τέλος, κατά γνώμη που μειοψήφησε, η κρινόμενη αίτηση θα έπρεπε να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Ακυρώνει τη σιωπηρή άρνηση του Υπουργού Δικαιοσύνης να χορηγήσει στην αιτούσα εννεάμηνη άδεια ανατροφής του τέκνου της σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 2 του ισχύοντος Υπαλλ. Κώδικα.

Διατάζει την απόδοση του παραβόλου της αιτήσεως.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για τα περαιτέρω νόμιμα, και

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της αιτούσης που ανέρχεται στο ποσό των επτακοσίων εξήντα (760) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 23 Μαΐου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 7ης Νοεμβρίου του ίδιου έτους.

Ο Πρόεδρος Ο Γραμματέας

Χ. Γεραρής Μ. Καλαντζής

Αριθμός 2844/2003

Μεταγίνωση

Αριθμός 2844/2003
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 5 Δεκεμβρίου 2002, με την εξής σύνθεση: Π. Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Π. Καρλή, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Σγουρέλη.
Για να δικάσει την από 30 Μαρτίου 1998 έφεση:
του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΙΓΙΟΥ, που εδρεύει στο Αίγιο (Άνω Βουλωμένο), το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Γεώργιο Μπιτσάκο (Α.Μ. 5106), που τον διόρισε με απόσπασμά του το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου,
κατά της Αικατερίνης Σταθουλοπούλου, κατοίκου Πατρών (Ευρυβιάδου 18), η οποία δεν παρέστη,
και κατά της υπ΄ αριθμ. 838/1997 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Γ. Ποταμιά.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος νοσοκομείου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο
1. Επειδή, η κρινόμενη έφεση ασκείται κατά νόμο χωρίς την καταβολή τελών και παραβόλου.
2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση ζητείται η εξαφάνιση της υπ΄ αριθμ. 838/1997 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση της εφεσιβλήτου, μόνιμης υπαλλήλου του κλάδου Μαιών του εκκαλούντος Νοσοκομείου και ακυρώθηκαν, α) η υπ΄ αριθμ. 5458/6-11-1996 πράξη του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του εκκαλούντος Νοσοκομείου, με την οποία η εφεσίβλητος μετακινήθηκε από το Περιφερειακό Ιατρείο Λάκκας-Πατρών στο Μαιευτικό Ιατρείο του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αιγίου και β) η υπ΄ αριθμ. 23/5-12-1996 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου αυτού. Με την τελευταία αυτή απόφαση απορρίφθηκε αίτηση της εφεσιβλήτου να ανακληθεί η ως άνω πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου περί μετακινήσεώς της.
3. Επειδή, νομίμως συζητείται η κρινόμενη έφεση μολονότι δεν παρέστη η εφεσίβλητος, εφόσον, όπως προκύπτει από το αποδεικτικό επιδόσεως που ευρίσκεται στο φάκελο, αντίγραφο της πράξεως του Προέδρου του Τμήματος περί ορισμού δικασίμου και εισηγητή μαζί με αντίγραφο της εφέσεως κοινοποιήθηκε σ΄ αυτήν προσηκόντως και εμπροθέσμως.
4. Επειδή, στο άρθρο 5 παρ. 1 του ν. 2194/1994 (Α, 34) ορίζονται τα εξής: «1. Από τη δημοσίευση του νόμου αυτού όλα τα κέντρα υγείας μετατρέπονται και λειτουργούν ως αποκεντρωμένες οργανικές μονάδες των νοσοκομείων του νομού στον οποίο ανήκουν. Κατ΄ εξαίρεση με αιτιολογημένη απόφαση του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων δύνανται να υπάγονται και σε νοσοκομεία άλλων νομών. Οι υγειονομικοί σταθμοί μετατρέπονται σε περιφερειακό ιατρεία και λειτουργούν ως αποκεντρωμένες μονάδες των κέντρων υγείας. Οι θέσεις του προσωπικού όλων των κλάδων των κέντρων υγείας και των υγειονομικών σταθμών, που συστήθηκαν βάσει του άρθρου 15 παρ. 6 του ν. 2071/1992, καταργούνται και συνιστώνται ισάριθμες και ομοιόβαθμες προς αυτές θέσεις, οι οποίες προστίθενται στον οργανισμό των αντίστοιχων νοσοκομείων που υπάγονται και προκηρύσσονται ξεχωριστά για το κέντρο υγείας. Το πάσης φύσεως προσωπικό, που υπηρετεί κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού στα κέντρα υγείας και τους υγειονομικούς σταθμούς, εντάσσεται αυτοδικαίως στις συνιστώμενες κατά την παρ. 2 του άρθρου αυτού θέσεις, όμοιες προς αυτές που ήδη κατέχουν. Η ένταξη γίνεται με διαπιστωτική πράξη του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η προϋπηρεσία των εντασσόμενων υπαλλήλων προσμετρείται στη νέα τους θέση για κάθε περίπτωση, σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν για τον κλάδο στον οποίο υπάγονται οι θέσεις τους. Το προσωπικό που υπηρετεί στις θέσεις που καταργούνται εξακολουθεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του στα κέντρα υγείας και τα περιφερειακά ιατρεία μέχρι τη σύσταση και πλήρωση των θέσεων όλων των κλάδων. Στο προσωπικό που προσφέρει τις υπηρεσίες του, σύμφωνα με την παράγραφο αυτή εξακολουθεί

να καταβάλλεται ως αποζημίωση το σύνολο των αποδοχών της θέσης που κατείχαν. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και για τα κέντρα ψυχικής υγείας. Στα κέντρα υγείας συγκροτείται νοσηλευτική και διοικητική υπηρεσία της οποίας προΐστανται υπάλληλοι σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις. Η συγκρότηση, οι αρμοδιότητες κ.λπ. καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων». Ενώ, στο άρθρο 14 παρ. 2 του ν. 1397/1983 (Α, 143), το οποίο καταργήθηκε μεν με το άρθρο 132 του ν. 2071/1992 (Α, 123), επαναφέρθηκε όμως σε ισχύ με το άρθρο 1 περ. β του ν. 2194/1994, ορίζεται ότι: «2. Οι δαπάνες λειτουργίας των κέντρων υγείας και των περιφερειακών ιατρείων τούς βαρύνουν τον προϋπολογισμό του οικείου νοσοκομείου, στον οποίο και εγγράφονται κάθε χρόνο πιστώσεις, για το σκοπό αυτό, σε ιδιαίτερο φορέα και κωδικούς αριθμούς». Περαιτέρω, στο άρθρο 19 του ν. 1397/1983 το οποίο επίσης καταργήθηκε με το άρθρο132 του ν. 2071/1992 αλλά επαναφέρθηκε σε ισχύ με το άρθρο 1 περ. β του ν. 2194/1994, ορίζονται τα εξής: «1. Τα κέντρα υγείας βρίσκονται σε άμεση επιστημονική, νοσηλευτική, ερευνητική, εκπαιδευτική και λειτουργική σύνδεση με το νοσοκομείο στο οποίο υπάγονται οργανικά και διοικητικά. 2. Η κάλυψη των αναγκών των κέντρων υγείας και των περιφερειακών ιατρείων τούς σε ιατρικό προσωπικό των περιπτ. β΄ και γ΄ της παρ. 1 του προηγούμενου άρθρου προγραμματίζεται με απόφαση του διοικητικού συμβουλίου του νοσοκομείου μετά σύμφωνη γνώμη της επιστημονικής επιτροπής. Με τις αποφάσεις αυτές ορίζεται ιδιαίτερα ο χρόνος υπηρεσίας στο κέντρο υγείας των γιατρών της παραπάνω περιπτ. β΄ 3. ... .». Με βάση τις διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 2194/1994 εκδόθηκε η υπ΄ αριθμ. Υ4α/οικ. 5961/16-6-1994 απόφαση του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΦΕΚ, 470/22-6-94, τ. Β) περί υπαγωγής των Κέντρων Υγείας (Κ.Υ.) και των Κέντρων Ψυχικής Υγείας (Κ.Ψ.Υ.) σε Νοσοκομεία της Χώρας και Περιφερειακών Ιατρείων (Π.Ι.) στα κέντρα Υγείας. Με την απόφαση αυτή το Περιφερειακό Ιατρείο Λάκκας υπήχθη στο Κέντρο Υγείας Ακράτας και αυτό στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αιγίου. Εξάλλου, κατά εφαρμογή του άρθρου 5 παρ. 1 του ν. 2194/1994 εκδόθηκε η υπ΄ αριθμ. ΔΥΙΒ/οικ. 26239/30-6-1994 απόφαση του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, η οποία υπογράφεται με εντολή του από τον Διευθυντή Προσωπικού και με την οποία διαπιστώνεται η αυτοδικαία ένταξη του προσωπικού των Κέντρων Υγείας, Κέντρων Ψυχικής Υγείας και των Περιφερειακών Ιατρείων Νομαρχίας Αχαΐας στο Γενικό Νοσοκομείο Αιγίου και στο Περιφερειακό Γενικό Νοσοκομείο Πατρών. Ως προς την εφεσίβλητο, η οποία ανήκει στον κλάδο ΤΕ-Μαιών και υπηρετούσε μέχρι τότε στο Κέντρο Υγείας Ακράτας, με την ως άνω απόφαση ορίζεται ότι αυτή εντάσσεται αυτοδίκαια σε όμοια θέση του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αιγίου.

5. Επειδή, από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι τα μεν περιφερειακά ιατρεία λειτουργούν ως αποκεντρωμένες μονάδες των κέντρων υγείας στα οποία ανήκουν, τα δε κέντρα υγείας λειτουργούν ως αποκεντρωμένες οργανικές μονάδες των νοσοκομείων στα οποία έχουν υπαχθεί. Περαιτέρω, τα περιφερειακά ιατρεία και τα κέντρα υγείας δεν αποτελούν αυτοτελείς δημόσιες αρχές αλλά οργανικές μονάδες ενταγμένες σε μία δημόσια αρχή που είναι το νοσοκομείο στο οποίο έχουν υπαχθεί. Οι θέσεις δε του προσωπικού των ως άνω οργανικών μονάδων αποτελούν θέσεις του νοσοκομείου δηλαδή μιάς ενιαίας δημόσιας αρχής. Η μεταβολή δε της θέσεως ενός υπαλλήλου από περιφερειακό ιατρείο σε άλλη οργανική μονάδα του νοσοκομείου αποτελεί απλή μετακίνηση από θέσεως σε θέση της αυτής δημόσιας αρχής και ενεργείται δι΄ αποφάσεως του προϊσταμένου αυτής.

6. Επειδή, εν προκειμένω η εκκαλουμένη απόφαση έκρινε ότι τα περιφερειακά ιατρεία και τα κέντρα υγείας είναι μεν αποκεντρωμένες οργανικές μονάδες των νοσοκομείων στα οποία ανήκουν αποτελούν όμως χωριστές δημόσιες αρχές σε σχέση με αυτά. Περαιτέρω, η εκκαλουμένη έκρινε ότι δεν ήταν επιτρεπτή η μετακίνηση της εφεσιβλήτου από το περιφερειακό ιατρείο Λάκκας στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αιγίου δηλαδή σε θέση άλλης δημόσιας αρχής. Η κρίση όμως αυτή της εκκαλουμένης αποφάσεως είναι σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην προηγούμενη σκέψη εσφαλμένη για το λόγο αυτό που προβάλλεται βάσιμα, πρέπει να εξαφανισθεί και να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως σύμφωνα με το άρθρο 64 του πρ. δ/τος 18/1989 (Α, 8).

7. Επειδή, στο άρθρο 143 παρ. 1 και 3 του Υπαλληλικού Κώδικα (πρ. δ/γμα 611/1977, φ. Α, 198) ορίζονται τα εξής: «1. Απλή μετακίνησις υπαλλήλου από θέσεως εις θέσιν της αυτής δημόσιας αρχής ενεργείται δι΄ αποφάσεως του προϊσταμένου αυτής. 2. . . . 3. Προκειμένου περί υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, η μετακίνησις εις ετέραν θέσιν του αυτού κλάδου της αυτής αρχής ενεργείται δια πράξεως του προϊσταμένου της αρχής, δυναμένου να εξουσιοδοτή τους προϊσταμένους υπηρεσιών δια τας από θέσεως εις θέσιν της αυτής υπηρεσίας μετακινήσεις. 4. Περαιτέρω, στο άρθρο 1 της υπ΄ αριθμ. Α3α/οικ. 10358/5-11-1992 αποφάσεως του Υπουργού

Αριθμός 2844/2003

Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων «Καθορισμός αρμοδιοτήτων του Δ.Σ. των Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του Ν.Δ. 2592/1953 καθώς και του τρόπου λειτουργίας αυτών κ.λπ.» (ΦΕΚ, 681, τ. Β) ορίζονται οι αρμοδιότητες του Διοικητικού Συμβουλίου των Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του Ν.Δ. 2592/1953, μεταξύ δε αυτών αναφέρεται ότι: «4. Αποφασίζει για την ανάγκη πρόσληψης του απαραίτητου προσωπικού και για τις υπηρεσιακές μεταβολές αυτού, σύμφωνα με την ισχύουσα Νομοθεσία». Περαιτέρω, στο άρθρο 3 της αυτής υπουργικής αποφάσεως ορίζονται, μεταξύ άλλων, και τα εξής: «Α. Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. έχει τις ακόλουθες αρμοδιότητες: 1. . . . 2. Εκπροσωπεί το Νοσηλευτικό Ίδρυμα στις μετά των τρίτων σχέσεις και συναλλαγές, καθώς επίσης και ενώπιον κάθε δικαστικής αρχής. Μπορεί την εκπροσώπησή του αυτή, για συγκεκριμένη υπόθεση, να αναθέσει στον Αντιπρόεδρο ή μέλος του Δ.Σ. Υπογράφει όλες τις συμβάσεις του Νοσοκομείου, τον προϋπολογισμό, τον Ισολογισμό και Απολογισμό. Υπογράφει τις πράξεις για κάθε μεταβολή της υπηρεσιακής κατάστασης των προϊσταμένων των οργανικών μονάδων του Νοσοκομείου και τα θέματα μετακίνησης όλου του προσωπικού, ύστερα από απόφαση του Δ.Σ.». Εξάλλου, στο άρθρο 2 της υπ΄ αριθμ. Α3β/οικ. 14134/8-8-1986 αποφάσεως του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων «Αναμόρφωση του Οργανισμού του Γενικού Νοσοκομείου Αιγίου» (ΦΕΚ 633, τ. Β) ορίζονται, μεταξύ άλλων, και τα εξής: «1. Το Νοσοκομείο αυτό, που υπάγεται στις διατάξεις του Ν.Δ. 2592/53 "περί οργανώσεως της Ιατρικής" (ΦΕΚ 254/Α/53) και αποτελεί Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, που διέπεται από τις διατάξεις του Ν.Δ/τος αυτού, όπως τροποποιήθηκαν και συμπληρώθηκαν μεταγενέστερα και από τις διατάξεις του Ν. 1397/83 «Εθνικό Σύστημα Υγείας», ορίζεται ως Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο και φέρει την επωνυμία ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΙΓΙΟΥ. . .». Τέλος, στο άρθρο 6 παρ. 1 και 2 της ιδίας υπουργικής αποφάσεως ορίζεται ότι: «1. Το Νοσοκομείο αυτό απαρτίζεται από τις υπηρεσίες: α) Ιατρική. β) Νοσηλευτική. γ) Διοικητική. 2. Κάθε υπηρεσία έχει τη δική της ξεχωριστή συγκρότηση και ιεραρχική διάρθωση. Οι τρεις υπηρεσίες είναι μεταξύ τους ισότιμες και υπάγονται ιεραρχικά στον Πρόεδρο του Δ.Σ. του Νοσοκομείου. 3. . .» Από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι η μετακίνηση του προσωπικού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων του Ν.Δ/τος 2592/1953, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αιγίου, ενεργείται με πράξη του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου των νοσηλευτικών αυτών ιδρυμάτων ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου.

8. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου η εφεσίβλητος-αιτούσα, η οποία υπηρετούσε ως μαία στο Περιφερειακό Ιατρείο Λάκκας, μετακινήθηκε με την υπ΄ αριθμ. 5458/6-11-1996 πράξη του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του καθ΄ ού η αίτηση Νοσοκομείου σε θέση (Μαιευτικό Ιατρείο) αυτού. Με τις από 6-11-1996 και 20-11-1996 αιτήσεις της προς το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου ζήτησε την επαναφορά της στο Περιφερειακό Ιατρείο Λάκκας επειδή, κατά την άποψή της, δεν συνέτρεχαν πραγματικοί υπηρεσιακοί λόγοι για τη μετακίνησή της στο Νοσοκομείο. Τελικώς, το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου, το οποίο επελήφθη των δύο αιτήσεών της, αποφάσισε τη μετακίνηση της εφεσίβλητου-αιτούσης στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αιγίου επειδή κρίθηκε απαραίτητη η παρουσία της σ΄ αυτό. Με τα ως άνω δεδομένα και εφόσον η μετακίνηση της εφεσιβλήτου-αιτούσης αποφασίσθηκε τελικώς από το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου οι προσβαλλόμενες με την αίτηση ακυρώσεως πράξεις είναι νόμιμες. Ο λόγος ακυρώσεως ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις εκδόθηκαν κατά παράβαση της παρατεθείσης διατάξεως του άρθρου 5 παρ. 1 του ν. 2194/1994 είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι από τη διάταξη αυτή δεν συνάγεται απαγόρευση μετακινήσεως του προσωπικού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων του Ν.Δ/τος 2592/1953, όπως είναι το καθ΄ ου η αίτηση Νοσοκομείο. Επίσης απορριπτέος είναι και ο λόγος ακυρώσεως σύμφωνα με τον οποίο η επίμαχη μετακίνηση της εφεσιβλήτου-αιτούσης έπρεπε να γίνει σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 περ. η του Κανονισμού Καθηκόντων Νοσηλευτικού Προσωπικού Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων, ο οποίος εγκρίθηκε με την υπ΄ αριθμ. Γ6γ/5740/26-3-1968 απόφαση του Υπουργού Κοινωνικής Πρόνοιας (ΦΕΚ 172/5-4-1968, τ. Β) και προβλέπει ότι η Διευθύνουσα Αδελφή «ενεργεί τας τοποθετήσεις και τας από τμήματος εις τμήμα μεταθέσεις του Νοσηλευτικού προσωπικού, ως και του υπ΄ αυτήν υπηρετικού προσωπικού» αφού κατά τα ήδη εκτεθέντα η μετακίνηση του προσωπικού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων του Ν.Δ/τος 2592/1953, όπως είναι και το καθ΄ ου η αίτηση Νοσοκομείο, ενεργείται με πράξη του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου των νοσηλευτικών αυτών ιδρυμάτων ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου. Τέλος, απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο λόγος ακυρώσεως, σύμφωνα με τον οποίο η απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου περί μετακινήσεως της

εφεσιβλήτου-αιτούσης στερείται πλήρους και ειδικής αιτιολογίας, δοθέντος ότι οι πράξεις περί μετακινήσεως των υπαλλήλων ως εκ της φύσεώς των δεν χρήζουν ειδικής αιτιολογίας (βλ. ΣΕ 364/1957, 808/1953). Επομένως, η κρινόμενη αίτηση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.
Διά ταύτα
Δέχεται την κρινόμενη έφεση.
Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 838/1997 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών.
Εκδικάζει την αίτηση ακυρώσεως και την απορρίπτει.
Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου, και
Επιβάλλει στην εφεσίβλητο-αιτούσα τη δικαστική δαπάνη του εκκαλούντος-καθ' ου η αίτηση Νοσοκομείου και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, η οποία ανέρχεται στο ποσό των επτακοσίων ογδόντα ένα (760+21) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 9 Δεκεμβρίου 2002
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας
Π. Ζ. Φλώρος Α. Σγουρέλλη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Οκτωβρίου 2003.
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας
Γ. Σταυρόπουλος Ο. Κουτεντάκη

Αριθμός 1164/2004

Μεταπίστωση

Αριθμός 1164/2004
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Μαρτίου 2002, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Α. Γκότσης, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.
Για να δικάσει την από 15 Ιανουαρίου 2001 έφεση:
του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.), το οποίο παρέστη με την Κουήν Χουρμουζιάν, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά του Γεωργίου Χρήστου Ζεϊμπέκη, κατοίκου Κομοτηνής (Ικονίου 10-12), ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά της υπ΄ αριθμ. 172/2000 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Κομοτηνής.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Παπαδοπούλου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο του Ιδρύματος, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως δεν απαιτείται κατά νόμον η καταβολή τελών και παραβόλου.
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 172/2000 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Κομοτηνής, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση του εφεσιβλήτου υπαλλήλου του εκκαλούντος Ιδρύματος και ακυρώθηκε η 16749/25.11.1998 απόφαση της Διευθύντριας του Περιφερειακού Υποκαταστήματος ΙΚΑ Κομοτηνής καθό μέρος με αυτήν ο εφεσίβλητος μετακινήθηκε από το Τμήμα εσόδων στο Τμήμα Μητρώου του εν λόγω Υποκαταστήματος.
3. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 143 του π.δ. 611/1977, οι οποίες εφαρμόζονται και στους υπαλλήλους του ΙΚΑ (άρθρ. 1 του Β.Δ/τος 993/1966 Α΄ 271 περί εφαρμογής του Υπαλληλικού Κώδικα και στους υπαλλήλους του ΙΚΑ, πρβλ. ΣτΕ 475/1986, 1467-68/1980), «απλή μετακίνησις υπαλλήλου από θέσεως εις θέσιν της αυτής δημοσίας αρχής ενεργείται δι΄ αποφάσεως του προϊσταμένου αυτής» (§1), «προκειμένου δε περί υπαλλήλων ν.π.δ.δ., η μετακίνησις εις ετέραν θέσιν του αυτού κλάδου της αυτής αρχής ενεργείται δια πράξεως του προϊσταμένου της αρχής δυναμένου να εξουσιοδοτεί τους προϊσταμένους των υπηρεσιών δια τας από θέσεως εις θέσιν της αυτής υπηρεσίας μετακινήσεις» (§3). Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρ. 135§1, 2 του Ν. 1586/86 (Α΄ 37), όπως είχαν αντικατασταθεί με το άρθρ. 36§19 του Ν. 2190/94 (Α 28), «σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος προϊσταμένου το αρμόδιο για το διορισμό όργανο μπορεί με απόφασή του να ορίσει αναπληρωτή προϊσταμένου έναν από τους προϊσταμένους των αμέσως υποκείμενων οργανικών μονάδων. Σε περίπτωση που δεν οριστεί αναπληρωτής προϊσταμένου, τον προϊστάμενο που απουσιάζει ή κωλύεται αναπληρώνει στα καθήκοντα του ο ανώτερος κατά βαθμό προϊστάμενος των υποκείμενων οργανικών μονάδων και επί ομοιοβάθμων ο προϊστάμενος που έχει τα περισσότερα χρόνια υπηρεσίας στο βαθμό με την προϋπόθεση ότι ανήκει σε κλάδο του οποίου οι υπάλληλοι προβλέπεται από τις οικείες διατάξεις ότι μπορεί να προΐστανται». Περαιτέρω, όπως ορίζεται στο άρθρο 4§1 του Π.Δ/τος 266/1989 (Α΄ 127) «Οργανισμός του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ)», τα Περιφερειακά και Τοπικά Υποκαταστήματα του ΙΚΑ αποτελούν μονάδες παροχής υπηρεσιών ασφάλισης επιπέδου διεύθυνσης, των οποίων προΐστανται, σύμφωνα με το άρθρο 45 του ίδιου Οργανισμού, υπάλληλοι κλάδου ΠΕ Διοικητικού Οικονομικού. Στο άρθρο 2 (παρ. 5 και 6) δε του αυτού Πρ. Διατάγματος ορίζονται τα εξής: «5. Σε κάθε διοικητική περιφέρεια του Π.Δ/τος 51/1987 (ΦΕΚ 26/Α΄/1987) μπορούν να ορίζονται μέχρι δύο (2) Συντονιστές, για το συντονισμό και την εποπτεία των αντίστοιχων Περιφερειακών Υπηρεσιών. Ειδικά για τη διοικητική περιφέρεια Αττικής μπορούν να ορίζονται μέχρι δύο (2) Συντονιστές σε κάθε μία από τις τέσσερις (4) Νομαρχίες της. 6. Οι παραπάνω Συντονιστές ως έργο θα έχουν: α) Την εποπτεία των Περιφερειακών Υπηρεσιών αρμοδιότητάς τους ως προς τη νομότυπη, παραγωγική και αποτελεσματική λειτουργία τους και την εφαρμογή των κειμένων διατάξεων και οδηγιών της

Διοίκησης. β) Το συντονισμό και τη βελτίωση της λειτουργίας των ανωτέρω μονάδων με προτάσεις, οδηγίες και πρακτική βοήθεια προς αυτές για την εφαρμογή τους. γ) Τη μελέτη και υποβολή προτάσεων και προγραμμάτων, που αφορούν τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών για την ευρυθμότερη λειτουργία των μονάδων της αρμοδιότητάς τους. δ) Την υποβολή εισηγήσεων αρμοδίως για την ορθολογική κατανομή και αξιοποίηση του προσωπικού των μονάδων της αρμοδιότητάς τους καθώς και την υποβολή ειδικών εκθέσεων ουσιαστικών προσόντων για τους προϊσταμένους των ανωτέρω μονάδων». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 26 του ως άνω Οργανισμού, στη Διοικητική Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης υπάγεται, μεταξύ άλλων, και το Περιφερειακό Υποκατάστημα Κομοτηνής.

4. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, η Διευθύντρια του Υποκαταστήματος ΙΚΑ Κομοτηνής ορίστηκε ως Συντονίστρια Υπηρεσιών Ασφάλισης της Διοικητικής Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης με την Ρ25/59/27.10.1998 απόφαση του Διοικητή του ΙΚΑ και ανέλαβε τα νέα της καθήκοντα από 10.11.1998. Ο ορισθείς δε, με την από 13.11.1998 απόφαση του Διοικητή του ΙΚΑ, νέος Διευθυντής του Υποκαταστήματος Γεώργιος Φουντάς, ανέλαβε καθήκοντα την 1-12-1998. Κατά το ενδιάμεσο, όμως, χρονικό διάστημα 10-11-1998 μέχρι 1-12-1998 η πρώην διευθύντρια δεν παρέδωσε τη διεύθυνση του Υποκαταστήματος στον αναπληρωτή της, αλλά συνέχισε να ασκεί τα καθήκοντα της διευθύντριας αναμένοντας, να προσέλθει και να αναλάβει τα νέα καθήκοντά του ο νέος Διευθυντής Γ. Φουντάς. Έτσι, στις 25.11.1998 εξέδωσε την υπ΄ αρ. 16749 απόφασή της με την οποία τοποθετήθηκαν πέντε υπάλληλοι του Υποκαταστήματος, μεταξύ των οποίων και ο εφεσίβλητος σε άλλα Τμήματα, από εκείνα στα οποία αυτοί υπηρετούσαν. Ειδικότερα, σχετ. ΣΕ εφεσίβλητος μετακινήθηκε από το Τμήμα Εσόδων στο Τμήμα Μητρώου του εν λόγω Υποκαταστήματος.

5. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις που είχαν παρατεθεί, αρμόδιο όργανο για τις μετακινήσεις των υπαλλήλων μέσα στην αυτή Αρχή είναι ο Προϊστάμενος της Αρχής, εν προκειμένω δε, ο Διευθυντής του οικείου Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α. Κατόπιν αυτού αναρμοδίως διατάχθηκε η μετακίνηση του εφεσιβλήτου από τη Συντονίστρια Υπηρεσιών Ασφάλισης της Διοικητικής Περιφερείας Ανατολικής Μακεδονίας, η οποία, κατά τον κρίσιμο χρόνο δεν ήταν πλέον Διευθύντρια του Υποκαταστήματος ΙΚΑ Κομοτηνής, ενώ αρμόδιος για την υπηρεσιακή αυτή μεταβολή ήταν ο νέος Διευθυντής του Υποκαταστήματος και, μέχρι να αναλάβει αυτός καθήκοντα, ο νόμιμος αναπληρωτής του. Τα αυτά κρίνοντας και το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο, ορθώς το νόμο εφήρμοσε, οι, δε λόγοι εφέσεως με τους οποίους προβάλλονται τα αντίθετα είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Ειδικότερα, απορριπτέος είναι ο λόγος κατά τον οποίο η Συντονίστρια, ως προϊσταμένη υπερκειμένης Αρχής, μπορούσε, νομίμως να ασκεί και αρμοδιότητες Διευθυντή Υποκαταστήματος διότι η άσκηση εποπτείας του Συντονιστή επί των Περιφερειακών Υπηρεσιών της αρμοδιότητάς του που προβλέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 2 π.δ/τος 266/1989 δεν περιλαμβάνει και την άσκηση των αρμοδιοτήτων των Προϊσταμένων των περιφερειακών αυτών υπηρεσιών. (πρβλ. ΣΕ 1233/1994, 845/2000 7μ.).

Διά ταύτα

Απορρίπτει την υπό κρίση έφεση.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα την 1η Απριλίου 2002 και την 9η Οκτωβρίου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 22ας Απριλίου 2004.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Αριθμός 2232/1996

Μοναδικό

Π.Ν.
Αριθμός 2232/1996
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Σεπτεμβρίου 1995 με την εξής σύνθεση : Κ.Μ. Χαλαζωνίτης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Παπαδημητρίου, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Σύμβουλοι, Χρ. Ράμμος, Μ. Γκορτζολίδου, Πάρεδροι, Αντ. Γαϊτάνης, Γραμματέας του ΓΆ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 3 Νοεμβρίου 1988 έφεση :

του Υπουργού Εργασίας, ο οποίος παρέστη με την Κ. Χουρμουζιάν, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά του Γεωργίου Ζωγραφίδη του Ηλία, κατοίκου Ρόδου, ο οποίος δεν παρέστη,

και κατά της υπ' αριθμ. 518/1988 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Παπαμεντζελόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του Δικαστηρίου και,

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον νόμο

1. **Επειδή** για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως δεν απαιτείται κατά νόμον η καταβολή τελών και παραβόλου.

2. Επειδή με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 518/1988 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως του εφεσιβλήτου, υπαλλήλου με βαθμό Β' του κλάδου ΤΕ Διοικητικού-Λογιστικού και ακυρώθηκε η 94871/17-7-1987 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Εργασίας, με την οποία, κατόπιν της 5/15-7-1987 γνωμοδοτήσεως του αρμοδίου υπηρεσιακού συμβουλίου, είχε μετατεθεί από το Τμήμα Επιθεώρησης Εργασίας Ν. Δωδεκανήσου στην Επιθεώρηση Εργασίας Κω.

3. Επειδή, στο άρθρο 134 παρ. 1 του υπαλληλικού κώδικα (π.δ. 611/1977, 198 Α') ορίζεται ότι η μετάθεση των δημοσίων υπαλλήλων από μία δημόσια αρχή σε άλλη του ίδιου ειδικότερου κλάδου ενεργείται των μεν ανωτάτων με π.δ/γμα, των δε λοιπών με υπουργική απόφαση, ύστερα από σύμφωνη γνωμοδότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου. Περαιτέρω, στο άρθρο 138 του ίδιου κώδικα ορίζεται ότι η μετάθεση από μία σε άλλη περιφερειακή υπηρεσία έξω από τα όρια της τέως διοίκησης της πρωτεύουσας ενεργείται για υπηρεσιακές ανάγκες ή ύστερα από αίτηση του υπαλλήλου και εφόσον υπάρχει κενή θέση του κλάδου, ομοιόβαθμη προς τη θέση από την οποία ενεργείται η μετάθεση, με την επιφύλαξη των σχετικών με τα ανώτατα όρια παραμονής σε περιφερειακή υπηρεσία ορισμών του προηγούμενου άρθρου.

4. Επειδή, η γνωμοδότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου, η οποία απαιτείται, σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος και τις παραπάνω διατάξεις του υπαλληλικού κώδικα, για τη μετάθεση μόνιμου διοικητικού υπαλλήλου, πρέπει να περιέχει αιτιολογία, στην οποία πρέπει να αναφέρονται οι λόγοι που επιβάλλουν τη μετάθεση. Περαιτέρω, από τις παραπάνω διατάξεις του υπαλληλικού κώδικα συνάγεται ότι για την ενέργεια της μετάθεσης το υπηρεσιακό συμβούλιο οφείλει να λαμβάνει υπόψη πρωτίστως τις υπηρεσιακές ανάγκες, χωρίς όμως να αποκλείεται να συνεκτιμά και τις τυχόν υπάρχουσες προσωπικές και οικογενειακές ανάγκες των κρινομένων, εφόσον αυτές είναι γνωστές στο υπηρεσιακό συμβούλιο και είναι πολύ σοβαρές (ΣτΕ 2128/85, 1086/87, 67/88).

5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως αναφέρεται στο 5/15-7-1987 πακτικό της γνωμοδοτήσεως του αρμοδίου υπηρεσιακού συμβουλίου, του Υπουργείου Εργασίας η μετάθεση του εφεσιβλήτου από το Τμήμα Επιθεώρησης Εργασίας Νομού Δωδεκανήσου (της Ρόδου) στην Επιθεώρηση Εργασίας της νήσου Κω κρίθηκε απαραίτητη ". . . . επειδή η περιοχή αρμοδιότητας της παραπάνω Επιθεώρησης παρουσιάζει ιδιαίτερα προβλήματα και μάλιστα τελευταία οι καταγγελίες δημιούργησαν και προβλήματα δημόσιας τάξης, με συνέπεια να υπάρχει ανάγκη στελέχωσης της Επιθεώρησης με προσωπικό αυξημένων τυπικών προσόντων, ακόμη και εκτός οργανικών θέσεων. Η ανάγκη αυτή γίνεται ακόμη πιο επιτακτική από το γεγονός ότι σήμερα στην

Επιθεώρηση αυτή υπηρετεί μία υπάλληλος ΔΕ Διοικητικού με βαθμό Γ' η οποία διορίστηκε το 1983 . . . .". Η αιτιολογία αυτή, στην οποία εκτίθενται μεν οι υπηρεσιακοί λόγοι που κατά τη Διοίκηση καθιστούσαν αναγκαία τη μετάθεση του εφεσιβλήτου, δεν περιέχεται όμως εκτίμηση και των προσωπικών και οικογενειακών αναγκών αυτού
όπως οι ανάγκες αυτές προέκυπταν από τον ατομικό υπηρεσιακό του φάκελο, ούτε γίνεται κρίση ότι τέτοια εκτίμηση παρέλκει λόγω μη υπάρξεως άλλου συναδέλφου του εφεσιβλήτου που να πληροί τις προϋποθέσεις για την επίδικη μετάθεση, είναι, ενόψει των εκτεθέντων στην προηγούμενη σκέψη, ανεπαρκής και μή νόμιμη, όπως ορθά έκρινε και το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο, ακυρώνοντας με την εκκαλούμενη απόφασή του τημ 94871/17-7-1987 πράξη του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Εργασίας περί μεταθέσεως του εφεσιβλήτου στη ρηθείσα θέση, τα περί του αντιθέτου δε προβαλλόμενα με την υπό κρίση έφεση είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

6. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, υπό κρίση έφεση πρέπει να απορριφθεί.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την υπό κρίση έφεση.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Σεπτεμβρίου 1995 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Μαΐου 1996.

Ο Πρόεδος του Γ' Τμήματος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Κ. Μ. Χαλαζωνίτης Α. Γαϊτάνης

Αριθμός 1692/1994

Μεταδοσή

Ε.Ο.
Αριθμός 1692/1994
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Μαΐου 1993, με την εξής σύνθεση : Γ. Γραίγος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος και του αρχαιοτέρου του Συμβούλου, που είχαν κώλυμα, Γ. Κοσμάς, Ν. Παπαδημητρίου, Σύμβουλοι, Αικ. Σακελλαροπούλου, Π. Καρλή, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη.

Γ ι α να δικάσει την από 16 Φεβρουαρίου 1989 έφεση :

τ ο υ Υπουργού Εργασίας, ο οποίος παρέστη με τον Ιάκωβο Ιακωβάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κ α τ ά της Ζωής Καπίτσα, κατοίκου Περιστερίου Αττικής, οδός Δημ. Γούναρη αριθμός 27, η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Λάμπρο Παπαϊωάννου (Α.Μ. 6100), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κ α ι κατά της υπ' αριθμ. 2697/1988 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγητή, Παρέδρου Π. Καρλή.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο της εφεσίβλητης, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο.

1. **Επειδή** η κρινόμενη έφεση, ασκείται, κατά νόμο, ατελώς και χωρίς να καταβληθεί παράβολο.

2. Επειδή ο Υπουργός Εργασίας ζητεί την εξαφάνιση της 2697/1988 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως της εφεσιβλήτου, υπαλλήλου με βαθμό Γ' του κλάδου ΔΕ1 Διοικητικού του Υπουργείου Εργασίας και ακυρώθηκε η 93660/20.5.1988 απόφαση του Γενικού Γραμματέως του ίδιου Υπουργείου, η οποία εκδόθηκε ύστερα από την 5/1988 γνωμοδότηση του αρμοδίου υπηρεσιακού συμβουλίου και με την οποία η εφεσίβλητη μετατέθηκε από την Κεντρική Υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας στην Επιθεώρηση Εργασίας της Κω.

3. Επειδή στο άρθρο 135 του Υ.Κ. (π.δ. 611/1977) όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 10 παρ. 1 του ν. 1400/1983, φ. 156, Α' ορίζεται ότι : "1. Αι μεταθέσεις υπαλλήλων των Κλάδων ΑΤ, ΑΡ, και ΜΕ υπηρετούντων εις κεντρικάς υπηρεσίας ή περιφερειακάς υπηρεσίας εντός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, προς πλήρωσιν κενών θέσεων περιφερειακών υπηρεσιών εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, του κλάδου και του βαθμού εις τον οποίον ούτοι υπηρετούν, διενεργούνται κατά τα οριζόμενα εις τας επομένους παραγράφους. 2. Η αρμοδία υπηρεσία διοικητικού, εντός του Ιανουαρίου εκάστου έτους, καταρτίζει πίνακας των προς μετάθεσιν υπαλλήλων, κατά Κλάδον και βαθμόν, επί τη βάσει σειράς προτεραιότητος. 3. Η εις τους πίνακας τούτους εγγραφή των υπαλλήλων γίνεται κατά την εξής σειράν προτεραιότητος : α) οι νεώτεροι κατ' αρχαιότητα, εξ εκείνων οι οποίοι ουδεμίαν έχουν προϋπηρεσίαν εις περιφερειακήν υπηρεσίαν εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατά Κλάδον και βαθμόν, β) οι νεώτεροι κατ' αρχαιότητα
Ομοίως εκείνων οι οποίοι έχουν μέχρις ενός έτους εν γένει προϋπηρεσίαν εις περιφερειακήν υπηρεσίαν εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατά Κλάδον και βαθμόν, γ) οι νεώτεροι κατ' αρχαιότητα, εξ εκείνων οι οποίοι έχουν τουλάχιστον ενός έτους και μέχρι τριών ετών εν γένει προϋπηρεσίαν εις περιφερειακήν υπηρεσίαν εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατά Κλάδον και βαθμόν, δ) οι έχοντες άνω των τριών ετών εν γένει προϋπηρεσίαν εις περιφερειακήν υπηρεσίαν εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατά Κλάδον και βαθμόν, προτασσομένων των εχόντων ελάσσονα προϋπηρεσίαν εις περιφερειακήν υπηρεσίαν. 4. 5. Οι μεταθέσεις γίνονται με τη σειρά εγγραφής των υπαλλήλων στους πίνακες μεταθετέων και κατά τη μεταξύ των πινάκων τούτων σειρά (α', β', γ', δ') της παρ. 3. Σε όσες περιπτώσεις είναι, κατά τις οικείες οργανικές διατάξεις, δυνατή η πλήρωση θέσης με μετάθεση υπαλλήλων περισσοτέρων βαθμών, μεταξύ των διαφορετικού βαθμού υπαλλήλων της ίδιας σειράς προτεραιότητας πινάκων

μεταθετέων (α', β', γ', δ') προηγούνται στις μεταθέσεις οι κατά βαθμό κατώτεροι, πλην των υπαλλήλων των πινάκων μεταθετέων δ', μεταξύ των οποίων προηγούνται όσοι έχουν το μικρότερο από τον αναγραφόμενο στους πίνακες αυτούς χρόνο υπηρεσίας, ανεξάρτητα από το βαθμό τους". Εξ άλλου, στο άρθρο 136 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 10 παρ. 2 του ν. 1400/1983, ορίζεται ότι : "1. Το υπηρεσιακόν συμβούλιον, κατά την διατύπωσιν της περί μεταθέσεως συμφώνου γνώμης αυτού, δέον όπως λαμβάνη υποχρεωτικώς υπ' όψιν, εκτός της εις τον πίνακα μεταθετέων σειράς, παν κριτήριον σχετιζόμενον προς την ατομικήν και οικογενειακήν κατάστασιν των εγγεγραμμένων εις τους πίνακας τούτους υπαλλήλων, ως ιδία υγείαν, ηλικίαν, οικονομικάς συνθήκας, συνυπηρέτησιν συζύγων, τέκνα. Τα κριτήρια ταύτα δέον όπως συνεκτιμώνται ομού μετά της εις τους ως άνω πίνακας υφισταμένης σειράς προτεραιότητος. Η εξαίρεση όμως από τις κατά περίπτωση μεταθέσεις υπαλλήλου που έχει σειρά να μετατεθεί πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς. Αιτιολογία δεν απαιτείται εφόσον η μετάθεση του υπαλλήλου γίνεται κατά τη σειρά που ορίζεται στην παρ. 5 του προηγούμενου άρθρ. 135". Τέλος, στο άρθρο 4 παρ. 7 του ν. 1586/1986 (φ. 37 Α) ορίζεται ότι : "7. Μεταξύ υπαλλήλων του ίδιου βαθμού δεν υπάρχει πλέον αρχαιότητα".

3. Επειδή κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων οι μεταθέσεις υπαλλήλων των κλάδων ΑΤ ΑΡ και ΜΕ (ήδη ΠΕ, ΤΕ και ΔΕ) οι οποίοι υπηρετούν σε κεντρικές ή περιφερειακές υπηρεσίες, εντός των ορίων της τέως διοικήσεως πρωτευσούσης για πλήρωση κενών θέσεων περιφερειακών υπηρεσιών εκτός των ορίων της γίνονται με την σειρά εγγραφής των υπαλλήλων στους πίνακες μεταθετέων και κατά την μεταξύ των πινάκων αυτών σειρά, η οποία καθορίζετο από τα κριτήρια της ήσσονος αρχαιότητος στο βαθμό και του ήσσονος χρόνου υπηρεσίας σε θέσεις εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, αντίστοιχα. Το υπηρεσιακό συμβούλιο κατά την διατύπωση της σύμφωνης γνώμης του για τις μεταθέσεις λαμβάνει υπόψη, εκτός από την σειρά του πίνακος μεταθετέων, κάθε κριτήριο αναφερόμενο στην ατομική και οικογενειακή κατάσταση του υπαλλήλου. Επί μεταθέσεων όμως που διενεργούνται μετά την έναρξη ισχύος της παρατεθείσης ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 4 παρ. 7 του ν. 1586/1986 (1-4-1986) βάσει πίνακος μεταθετέων υπαλλήλων που ανήκουν στον ίδιο κλάδο και βαθμό, η σειρά μεταθέσεως καθορίζεται με βάση τα λοιπά κριτήρια που αναφέρονται στο νόμο εκτός απ' αυτό της ήσσονος αρχαιότητος στο βαθμό αφού μεταξύ υπαλλήλων του ίδιου βαθμού δεν υπάρχει πλέον αρχαιότητα.

4. Επειδή στην προκειμένη περίπτωση το υπηρεσιακό συμβούλιο με το 5/13.5.1988 πρακτικό αφού έλαβε υπόψη την εισήγηση, τις αιτήσεις για μετάθεση των υπαλλήλων, τις σοβαρές υπηρεσιακές ανάγκες και τα στοιχεία των υπηρεσιακών φακέλων των προς μετάθεση υπαλλήλων γνωμοδότησε υπέρ της μεταθέσεως της εφεσιβλήτου, η οποία ήταν εγγεγραμμένη στον α' πίνακα και χωρίς οικογενειακές ανάγκες. Στο πίνακα αυτό των μεταθετέων υπαλλήλων που δεν είχαν χρόνο υπηρεσίας εκτός των ορίων της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ήταν εγεγραμμένοι κατά αλφαβητική σειρά τριάντα ένα (31) υπάλληλοι του κλάδου ΔΕ1 Διοικητικού με βαθμό Γ'. Το Διοικητικό Εφετείο, στο οποίο προσέφυγε η εφεσίβλητη με αίτηση ακυρώσεως, δέχθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση ότι η πράξη μεταθέσεως δεν είναι νόμιμη, διότι το υπηρεσιακό συμβούλιο δεν αιτιολόγησε την εξαίρεση από της μεταθέσεως των προηγουμένων της εφεσιβλήτου υπαλλήλων, η οποία κατείχε την ένατη θέση στον πίνακα μεταθετέων και δεν συνεξετίμησε την ατομική και οικογενειακή κατάσταση των κρινομένων, ενόψει μάλιστα των οικογενειακών λόγων που επικαλείται η εφεσίβλητη, ότι έχει πατέρα υπερήλικα και ασθενή, ο οποίος πάσχει από έντονες και επικύνδυνες υπερτασικές κρίσεις και έχει απόλυτη ανάγκη από την βοήθειά της και στη συνέχεια ακύρωσε την πράξη μεταθέσεως. Η κρίση όμως αυτή της εκκαλουμένης αποφάσεως δεν είναι ορθή, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν, διότι οι κατ' αλφαβητική σειρά προηγούμενοι της εφεσιβλήτου στον πίνακα μεταθετέων συνάδελφοι της δεν εξαιρέθηκαν της μεταθέσεως, αφού κανένας δεν προηγείτο αυτής κατά την σειρά αρχαιότητας, διότι όλοι ήταν του ίδιου βαθμού, ενώ εξ άλλου, δεν προκύπτει ότι είχαν τεθεί υπόψη του υπηρεσιακού συμβουλίου οι ισχυρισμοί οι σχετικοί με την κατάσταση της υγείας του πατέρα της εφεσιβλήτου τους οποίους αυτή επεκαλέσθη με την αίτηση ακυρώσεως για πρώτη φορά, ώστε να εξετασθεί και το κριτήριο αυτό κατά την εκτίμηση των ατομικών και οικογενειακών στοιχείων των κρινομένων από το υπηρεσιακό συμβούλιο, καθ' όσον η κρίση για την βασιμότητα ή μη των σχετικών με το πιο πάνω κριτήριο ισχυρισμών της εφεσιβλήτου (περί της καταστάσεως της υγείας του πατέρα του) και η αξιολόγηση αυτών είναι έργο της Διοικήσεως, υπόψη της οποίας πρέπει να τεθούν και όχι του ακυρωτικού δικαστού, ο οποίος ελέγχει απλώς την αιτιολογία της σχετικής επ' αυτών κρίσεως (πρβλ. ΣτΕ 2940/1985). Επομένως η

Αριθμός 1692/1994

γνωμοδότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου στην οποία στηρίχθηκε η πράξη μεταθέσεως είναι νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη, αφού στο σχετικό πρακτικό περιέχεται η βεβαίωση ότι ελήφθησαν υπόψη και εξετιμήθηκαν οι ατομικοί υπηρεσιακοί φάκελοι των υπαλλήλων και επομένως και της εφεσιβλήτου, για την οποία αναφέρεται ότι ήταν χωρίς οικογενειακές ανάγκες, σύμφωνα με τα προκύπτοντα από τον φάκελό της. Συνεπώς η εκκαλουμένη απόφαση που δέχθηκε τα αντίθετα, πρέπει να εξαφανισθεί, κατ' αποδοχή του σχετικού λόγου εφέσεως που βασίμως προβάλλεται. Μετά δε την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως το Δικαστήριο χωρεί στην εκδίκαση της αιτήσεως ακυρώσεως, κατ' άρθρο 5 παρ. 9 του ν. 702/1977.

5. Επειδή ο λόγος ακυρώσεως ότι για την μετάθεση της αιτούσης στην επιθεώρηση Εργασίας της Κω δεν προηγήθηκε γνωμοδότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου είναι απορριπτέος ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, διότι η πράξη μεταθέσεως στηρίζεται στην 5/13.5.1988 σύμφωνη γνώμη του Υπηρεσιακού Συμβουλίου υπαλλήλων του Υπουργείου Εργασίας.

6. Επειδή στο άρθρο 13 παρ. 6 του ν. 1400/1983 (φ. 156 Α') ορίζεται ότι : "Για τις κατά τον νόμο αυτό μεταθέσεις και μετατάξεις στα οικεία υπηρεσιακά συμβούλια συμμετέχει και εκπρόσωπος των υπαλλήλων, προτεινόμενος από την ΑΔΕΔΥ. Σε περίπτωση ισοψηφίας υπερισχύει η ψήφος του προέδρου. Εφόσον η ΑΔΕΔΥ δεν προτείνει εκπρόσωπο μέσα σε ορισμένη προθεσμία που τάσσεται από το αρμόδιο για την συγκρότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου όργανο, το συμβούλιο συγκροτείται και χωρίς τον εκπρόσωπο αυτό". Στην προκειμένη επομένως περίπτωση, εφόσον με το 93498/23.12.1987 έγγραφο του Υπουργείου Εργασίας προς την ΑΔΕΔΥ ζητήθηκε ο ορισμός εκπροσώπου της στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο των Υπαλλήλων του Υπουργείου Εργασίας, εντός προθεσμίας τριών ημερών, δεν πάσχει η συγκρότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου, που έγινε με την 90665/26.1.1988 πράξη, στην οποία βεβαιώνεται ότι η ΑΔΕΔΥ δεν όρισε εκπρόσωπό της εντός της νομίμου προθεσμίας. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

7. Επειδή τέλος ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι η προσβαλλομένη πράξη μεταθέσεως, η οποία στηρίζεται στην γνωμοδότηση του υπηρεσιακού συμβουλίου είναι αναιτιολόγητη, ενόψει των ατομικών και οικογενειακών συνθηκών της αιτούσης (εφεσιβλήτου) και των συναδέλφων της ωρισμένοι από τους οποίους είχαν σειρά μεταθέσεως πριν απ' αυτή, είναι, σύμφωνα με όσα ήδη έχουν εκτεθεί, απορριπτέος ως αβάσιμος.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Δέχεται την κρινόμενη έφεση.

Εξαφανίζει την 2697/1988 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Δικάζει την αίτηση ακυρώσεως και την απορρίπτει.

Διατάζει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει στην εφεσίβλητη την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και των δύο βαθμών που ανέρχεται στο ποσό των δέκα εννιά χιλιάδων τετρακοσίων (19.400) (=5.400 + 14.000) δραχμών.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Ιουνίου 1993

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Γ. Γραίγος Μ. Παπασαράντη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 13ης Μαΐου 1994.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Ο Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Κ.Μ. Χαλαζωνίτης Αντ. Γαϊτάνης

Αριθμός 659/2005

- αιτούσαν

- τη εφαρτόμη 20§2 ΣΝΔ σε υπηρ. τσιαβόμη

Αριθμός 659/2005
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Φεβρουαρίου 2003, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Π. Ν. Φλώρος, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Μ. Γκορτζολίδου, Γ. Τσιμέκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 10 Μαΐου 2000 έφεση:
της Μαρίας Κωνσταντίνου Μαρούλη, κατοίκου Αχ-Λαδέ Ρεθύμνης, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Π. Μιχαηλίδη (Α.Μ. 85 Δ.Σ. Ρεθύμνου), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά των: 1) Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, 2) Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, οι οποίοι παρέστησαν με την Χρ. Αυγερινού, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 3) Νομάρχη Ρεθύμνου, ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά της υπ' αριθμ. 25/1999 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Χανίων.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της εκκαλούσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και την αντιπρόσωπο των Υπουργών, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο
1. **Επειδή**, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α' 387348, 989260/2002).
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται, καθ' ερμηνείαν του δικογράφου αυτής, το οποίο κατετέθη κατά χωρισμό του υπ' αριθμ. καταθ. 3301/2000 δικογράφου της αρχικής εφέσεως, η εξαφάνιση της 25/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Χανίων. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε αίτηση της εκκαλούσας, υγειονομικής υπαλλήλου του Ι.Κ.Α., με βαθμό Α, του κλάδου ΤΕ Φυσικοθεραπείας, περί ακυρώσεως της 2872/2.4.1997 αποφάσεως του Αναπληρωτή Περιφερειακού Διευθυντή Ρεθύμνου, με την οποία διεκόπη η απόσπαση της εκκαλούσας από το Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου στο Κέντρο Υγείας Περάματος Νομού Ρεθύμνης που είχε αποφασισθεί με την 2101/1.2.1995 πράξη του ιδίου.
3. Επειδή, στο άρθρο 145 παρ. 2 του π.δ/τος 611/1977 (προϊσχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα, Α' 198), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 16 του ν. 1491/1984 (Α' 173) και, στη συνέχεια, συμπληρώθηκε με το άρθρο 31 παρ. 12 του ν. 1599/1986 (Α' 75), ορίζεται ότι: "Για την αντιμετώπιση έκτακτων υπηρεσιακών αναγκών, ο νομάρχης μπορεί με απόφασή του να αποσπά, για έως το πολύ χρόνο, μέσα στα όρια της περιφέρειάς του, υπαλλήλους των δημοσίων διοικητικών υπηρεσιών ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου του νομού σε υπηρεσίες του αυτού ή άλλου υπουργείου, ανεξαρτήτως εάν υπάρχουν ή όχι κενές θέσεις. Επίσης μπορεί με απόφασή του να αποσπά, για έναν το πολύ χρόνο, υπαλλήλους των δημοσίων διοικητικών υπηρεσιών του νομού στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου που εδρεύουν στο νομό, για έκτακτες υπηρεσιακές ανάγκες των ανωτέρω νομικών προσώπων και ανεξάρτητα αν υπάρχουν ή όχι κενές θέσεις ...". Εξ άλλου, στο άρθρο 4 παρ. 6 του ν. 2240/1994 (Α' 153) ορίζεται ότι: "Ο Περιφερειακός Διευθυντής έχει τις πιο κάτω αρμοδιότητες: α. Ασκεί τις αρμοδιότητες των νομαρχών και των νομαρχιακών υπηρεσιών που δεν περιέρχονται στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις κατά το άρθρο 3 του ν. 2218/1994, καθώς και την εποπτεία των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.). β. ...". Περαιτέρω, στο άρθρο 12 παρ. 3 εδ. β' του ν. 2307/1995 (Α' 113/15.6.1995) ορίζεται ότι: "Ο Περιφερειακός Διευθυντής για την αντιμετώπιση υπηρεσιακών αναγκών δύναται με αιτιολογημένη απόφασή του να αποσπά για ένα έτος υπαλλήλους των δημοσίων πολιτικών υπηρεσιών του νομού ή των υπό την εποπτεία του Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου σε άλλη δημόσια υπηρεσία ή Ν.Π.Δ.Δ. του νομού". Τέλος, στο άρθρο 14 του ν. 2399/1996 (Α' 90/27.5.1996) ορίζεται ότι: "1. Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου καταργούνται οι θέσεις των περιφερειακών διευθυντών ... 2. Οι αρμοδιότητες του περιφερειακού διευθυντή περιέρχονται στο Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας. Μέχρι τη δημοσίευση του οργανισμού της περιφέρειας ως ενιαίας οργανικής μονάδας οι

αρμοδιότητες αυτές ασκούνται από τον ορισθέντα προϊστάμενο ως αναπληρωτή του περιφερειακού διευθυντή πριν από την κατάργηση της θέσης ... 3. ...".

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, η εκκαλούσα υγειονομική υπάλληλος του Ι.Κ.Α., με βαθμό Α, του κλάδου ΤΕ Φυσικοθεραπείας Ε. αποσπάσθηκε από το Υποκατάστημα Ι.Κ.Α Αθηνών στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου με την Φ14/19216/6.6.1990 απόφαση του Υποδιοικητού του Ι.Κ.Α., η απόσπαση δε αυτή παρατάθηκε με μεταγενέστερες αποφάσεις. Με την 2101/1.2.1995 απόφαση του Αναπληρωτή Περιφερειακού Διευθυντή Ρεθύμνου, εκδοθείσα κατ' επίκληση των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 145 παρ. 2 του π.δ/τος 611/1977, η εκκαλούσα αποσπάσθηκε από το Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου στο Κέντρο Υγείας Περάματος, το οποίο υπήγετο στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Ρεθύμνου. Στη συνέχεια, με το Φ14/19216/14.3.1997 έγγραφο της Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. προς τη Νομαρχία Ρεθύμνης ζητήθηκε να διακοπεί η απόσπαση της εκκαλούσας στο ανωτέρω Κέντρο Υγείας προκειμένου, στη συνέχεια, αυτή να επιστρέψει στην οργανική της θέση στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Αθηνών. Επακολούθησε η 2872/2.4.1997 απόφαση του Αναπληρωτή Περιφερειακού Διευθυντή Ρεθύμνου με την οποία διεκόπη η απόσπαση που είχε αποφασισθεί με την προαναφερθείσα πράξη του ιδίου και εκλήθη η εκκαλούσα να επανέλθει στη θέση στην οποία υπηρετούσε πριν από την εν λόγω απόσπαση, δηλαδή στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου. Η τελευταία αυτή απόφαση προσεβλήθη από την εκκαλούσα με αίτηση ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση.

5. Επειδή, η απόσπαση υπαλλήλου έχει, ως εκ της φύσεώς της, προσωρινό χαρακτήρα (βλ. Σ.τ.Ε. 665/1986, 420/1991 κ.ά.). Ειδικότερα, κατά τις προεκτεθείσες διατάξεις του άρθρου 145 παρ. 2 του π.δ/τος 611/1977, κατ' επίκληση των οποίων εκδόθηκε η πιο πάνω 2101/1.2.1995 απόφαση, η απόσπαση της εκκαλούσας στο Κέντρο Υγείας Περάματος δεν επετρέπετο να υπερβεί το ένα έτος. Κατά συνέπεια, νομίμως εκδόθηκε η ανωτέρω 2872/2.4.1997 απόφαση περί διακοπής της εν λόγω αποσπάσεως, όπως ορθώς έκρινε και το δικάσαν διοικητικό εφετείο, αφού κατά το χρόνο εκδόσεως της τελευταίας αυτής αποφάσεως η απόσπαση της εκκαλούσας στο πιο πάνω Κέντρο Υγείας είχε υπερβεί κατά πολύ το ανώτατο χρονικό όριο που προέβλεπαν οι ανωτέρω διατάξεις, περαιτέρω δε η νομιμότητα της αποφάσεως αυτής δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι της εκδόσεως της είχε προηγηθεί το προαναφερθέν έγγραφο της Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. Επομένως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο σχετικός λόγος εφέσεως.

6. Επειδή, όπως συνάγεται από το συνδυασμό των μνημονευομένων στην τρίτη σκέψη διατάξεων των άρθρων 4 παρ. 6 του ν. 2240/1994, 12 παρ. 3 εδ. β' του ν. 2307/1995 και 14 παρ. 2 του ν. 2399/1996, ο Αναπληρωτής Περιφερειακός Διευθυντής Ρεθύμνου ήταν αρμόδιος για την έκδοση της επίμαχης 2872/2.4.1997 αποφάσεως, όπως κρίθηκε και με την εκκαλούμενη απόφαση, είναι δε απορριπτέος ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου λόγος εφέσεως που προβάλλεται καθ' ερμηνείαν του δικογράφου.

7. Επειδή, ούτε από γενική αρχή του δικαίου ούτε από το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος επιβάλλεται στη Διοίκηση η υποχρέωση της προηγουμένης ακροάσεως των υπαλλήλων, για τη διενέργεια υπηρεσιακής των μεταβολής που στηρίζεται σε αντικειμενικά δεδομένα (βλ. Σ.τ.Ε. 236/1992 κ.ά.). Επομένως, δεν επεβάλλετο να κληθεί σε ακρόαση η εκκαλούσα πριν από την έκδοση της πιο πάνω αποφάσεως περί διακοπής της αποσπάσεως της, όπως ορθώς έκρινε και το δικάσαν διοικητικό εφετείο, πρέπει δε να απορριφθεί ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου λόγος εφέσεως.

8. Επειδή, από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν αποδεικνύεται ότι η επίμαχη απόφαση (2872/2.4.1997) εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας. Συνεπώς, ορθώς απορρίφθηκε ο σχετικός λόγος ακυρώσεως με την εκκαλούμενη απόφαση, είναι δε απορριπτέος ο αντίστοιχος λόγος εφέσεως.

9. Επειδή, κατόπιν αυτών, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει στην εκκαλούσα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, η οποία ανέρχεται σε τριακόσια ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Μαρτίου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 3ης Μαρτίου 2005.

Απόσπασμα

Αριθμός 660/2005
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Φεβρουαρίου 2003, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Π. Ν. Φλώρος, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Μ. Γκορτζολίδου, Γ. Τσιμέκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 10 Μαΐου 2000, έφεση:
της Μαρίας Κωνσταντίνου Μαρούλη, κατοίκου Αχ-Λαδέ Ρεθύμνης, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Π. Μιχαηλίδη (Α.Μ. 85 Δ.Σ. Ρεθύμνου), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά των: 1) Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ο οποίος δεν παρέστη και 2) Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Ιω. Ευαγγελόπουλο (Α.Μ. 5189), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
και κατά της υπ' αριθμ. 27/1999 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Χανίων.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της εκκαλούσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο του εφεσίβλητου Ιδρύματος, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α .
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α' 387349, 989259/2002).
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται, καθ' ερμηνείαν του δικογράφου αυτής, το οποίο κατετέθη κατά χωρισμό του υπ' αριθμ. καταθ. 3301/2000 δικογράφου της αρχικής εφέσεως, η εξαφάνιση της 27/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Χανίων. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε αίτηση της εκκαλούσας, υγειονομικής υπαλλήλου του Ι.Κ.Α., με βαθμό Α, του κλάδου ΤΕ Φυσικοθεραπείας, περί ακυρώσεως της Φ14/19216/5.5.1997 αποφάσεως του Διοικητή του Ι.Κ.Α., με την οποία διατάχθηκε η άμεση επιστροφή της εκκαλούσας στην οργανική της θέση, στο Ι.Κ.Α. Αθηνών, από την οποία είχε **αποσπασθεί** στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου με την Φ14/19216/6.6.1990 απόφαση του Υποδιοικητού του Ι.Κ.Α.
3. Επειδή, στο άρθρο 152 του π.δ./τος 611/1977 (προϊσχύοντος **Υπαλληλικού Κώδικα**, Α' 198) ορίζεται ότι: "**Απόσπασις** υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου εις ετέραν αρχήν του αυτού νομικού προσώπου ενεργείται, δι' έκτακτον υπηρεσιακήν ανάγκην, διά πράξεως του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου, εκδιδομένης μετά σύμφωνον γνώμην του υπηρεσιακού συμβουλίου. Η **απόσπασις** χωρεί διά δωδεκάμηνον το πολύ χρονικόν διάστημα μετά την πάροδον του οποίου παύει αυτοδικαίως".
4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, η εκκαλούσα, υγειονομική υπάλληλος του Ι.Κ.Α., με βαθμό Α, του κλάδου ΤΕ Φυσικοθεραπείας, **αποσπάσθηκε** από το Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Αθηνών στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου με την Φ14/19216/6.6.1990 απόφαση του Υποδιοικητού του Ι.Κ.Α., η **απόσπαση** δε αυτή παρατάθηκε με μεταγενέστερες αποφάσεις και, τελικώς, με την Φ14/19216/3.9.1991 απόφαση του Υποδιοικητού του Ι.Κ.Α., μέχρι τις 23.9.1991. Ωστόσο, η εκκαλούσα συνέχισε να υπηρετεί στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου και μετά τη λήξη της τελευταίας αυτής παρατάσεως. Με την 2101/1.2.1995 απόφαση του Αναπληρωτή Περιφερειακού Διευθυντή Ρεθύμνου η εκκαλούσα **αποσπάσθηκε** από το Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου στο Κέντρο Υγείας Περάματος, το οποίο υπήγετο στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Ρεθύμνου. Στη συνέχεια, με την 2872/2.4.1997 απόφαση του πιο πάνω Αναπληρωτή Περιφερειακού Διευθυντή, η τελευταία αυτή **απόσπαση** διεκόπη και εκλήθη η εκκαλούσα να επανέλθει στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου. Τέλος, με την Φ14/19216/5.5.1997 απόφαση του Διοικητή του Ι.Κ.Α. διατάχθηκε η άμεση επιστροφή της εκκαλούσας στην οργανική της θέση, στο Ι.Κ.Α. Αθηνών, για κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών. Η τελευταία αυτή απόφαση προσβλήθη από την εκκαλούσα με αίτηση ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση.
4. Επειδή

5. Επειδή, η **απόσπαση** υπαλλήλου έχει, ως εκ της φύσεώς της, προσωρινό χαρακτήρα (βλ. Σ.τ.Ε. 665/1986, 420/1991 κ.ά.). Ειδικότερα, κατά τις προεκτεθείσες διατάξεις του άρθρου 152 του π.δ/τος 611/1977, βάσει των οποίων εκδόθηκε η πιο πάνω από 6.6.1990 απόφαση του Υποδιοικητού του Ι.Κ.Α., η **απόσπαση** της εκκαλούσας στο Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ρεθύμνου δεν επετρέπετο να υπερβεί το δωδεκάμηνο. Σε κάθε δε περίπτωση, η τελευταία παράταση της εν λόγω **αποσπάσεως** είχε λήξει στις 23.9.1991, κατά τα ήδη εκτεθέντα. Κατά συνέπεια, νομίμως εκδόθηκε η ανωτέρω Φ14/19216/5.5.1997 απόφαση του Διοικητή του Ι.Κ.Α., με την οποία διατάχθηκε η άμεση επιστροφή της εκκαλούσας στην οργανική της θέση στο Ι.Κ.Α. Αθηνών, είναι δε ορθή η σχετική κρίση του δικάσαντος διοικητικού εφετείου και απορριπτέος ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου λόγος εφέσεως.

6. Επειδή, ούτε από γενική αρχή του δικαίου ούτε από το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος επιβάλλεται στη Διοίκηση η υποχρέωση της προηγουμένης ακροάσεως των υπαλλήλων για τη διενέργεια υπηρεσιακής των μεταβολής που στηρίζεται σε αντικειμενικά δεδομένα (βλ. Σ.τ.Ε. 236/1992 κ.ά.). Επομένως, δεν επεβάλλετο να κληθεί σε ακρόαση η εκκαλούσα πριν από την έκδοση της πιο πάνω από 5.5.1997 αποφάσεως, όπως ορθώς έκρινε και το δικάσαν διοικητικό εφετείο, πρέπει δε να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος εφέσεως με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα.

7. Επειδή, από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν αποδεικνύεται ότι η πιο πάνω επίμαχη απόφαση (από 5.5.1997) εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας. Συνεπώς, ορθώς απορρίφθηκε ο σχετικός λόγος ακυρώσεως με την εκκαλούμενη απόφαση, είναι δε απορριπτέος ο αντίστοιχος λόγος εφέσεως.

8. Επειδή, κατόπιν αυτών, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει στην εκκαλούσα τη δικαστική δαπάνη του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, η οποία ανέρχεται σε τριακόσια ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Μαρτίου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 3ης Μαρτίου 2005.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Απόσπαση

Αριθμός 4126/2000
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Νοεμβρίου 2000, με την εξής σύνθεση: Γ. Δεληγιάννης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος, Π. Πικραμμένος, Χρ. Ράμμος, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.
Για, να δικάσει την από 15 Ιουλίου 1999 έφεση :
του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.), που εδρεύει στην Αθήνα (Αγίου Κων/νου 8), το οποίο παρέστη με τον δικηγόρο Ιω. Ευαγγελόπουλο (Α.Μ. 5189), που τον διόρισε με πληρεξούσιο, κατά της Ευριδίκης Γιαννακοπούλου, κατοίκου Καισαριανής Αττικής (Ναυπακτίας 2), η οποία δεν παρέστη,
και κατά της 960/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Παπαδοπούλου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος Ιδρύματος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο
1. Επειδή, η υπό κρίση έφεση ασκείται κατά νόμον ατελώς και άνευ καταβολής παραβόλου.
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 960/99 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση της εφεσιβλήτου, ιατρού του εκκαλούντος Ιδρύματος και ακυρώθηκε η Φ 04/13742/26.6.98 απόφαση του Διοικητή του ΙΚΑ περί αποσπάσεως της από την Τοπική Μονάδα Υγείας ΙΚΑ Ελευσίνας στο Τοπικό Υπ/μα ΙΚΑ Ασπροπύργου.
3. Επειδή με τις διατάξεις του άρθρ. 16 του Ν. 1666/86 (Α΄ 200) ρυθμίζεται ο θεσμός των γιατρών πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης του ΙΚΑ στην δε παρ. 3 του άρθρ. αυτού ορίζεται ειδικότερα ότι, όσον αφορά τα οικονομικά, επιστημονικά και τα κίνητρα παραγωγικότητας εφαρμόζονται και γι' αυτούς όλες οι ρυθμίσεις των Ν. 1397/83 και 1579/85 που αφορούν τους γιατρούς του ΕΣΥ, ενώ για την υπηρεσιακή τους κατάσταση (άδειες, **αποσπάσεις**, μετακινήσεις, πειθαρχικές δικαιοδοσίες κλπ.) εφαρμόζονται οι διατάξεις που ισχύουν μέχρι τη δημοσίευση του νόμου αυτού, για τους μόνιμους γιατρούς του ΙΚΑ. Με το Β. Δ/γμα 993/1966 (Α΄ 271) "περί εφαρμογής του **υπαλληλικού κώδικος** (Υ.Κ.) επί των υπαλλήλων του ΙΚΑ" ορίζεται, στο άρθρ. 2 αυτού, ότι δεν υπάγονται στις διατάξεις του Υ.Κ. ο διοικητής και ο υποδιοικητής του ΙΚΑ καθώς και οι γιατροί και οδοντογιατροί αυτού. Εξάλλου, ειδικώς για τους μονίμους γιατρούς του ΙΚΑ ισχύει το Β.Δ. της 18/2/1956 (Α΄ 67) στο άρθρ. 4 του οποίου προβλέπεται ότι οι μόνιμοι ιατροί του ΙΚΑ δύνανται να μετατίθενται τη αιτήσει των κατόπιν αποφάσεως του Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Ιδρύματος και ότι εφόσον το επιβάλλουν υπηρεσιακές ανάγκες, επιτρέπεται η μετακίνησή τους για δύο το πολύ μήνες ετησίως σε άλλη ασφαλιστική περιοχή. Εξάλλου με την Κ.Υ.Α. Φ. 21/21/5497/30.10.72 "περί εγκρίσεως κανονισμού εμμίσθων ιατρών του ΙΚΑ" (Β΄ 902/72) ορίζεται στο άρθρ. 21 ότι "δι' αποφάσεως του Διοικητού δύνανται να αποσπώνται οι ιατροί εις έτερον του εις ο υπηρετούν υπ/μα δι' εκτέλεσιν υπηρεσίας . . . " και ότι "οι ιατροί υπό την προϋπόθεσιν ότι αι υπηρεσιακαί ανάγκαι το επιτρέπουν δύνανται τη αιτήσει των δι' αποφάσεως του Διοικητού να μετατίθενται εκ του παρ' ώ υπηρετούν Υπ/τος εις έτερον". Περαιτέρω στο άρθρ. 25 του Κανονισμού Υγειονομικής Υπηρεσίας του ΙΚΑ (ΥΑ. 605556/26.2.1940 Β΄ 62) προβλέπεται η δυνατότης προσωρινής **αποσπάσεως** (για ένα μήνα) των γιατρών προς αντιμετώπιση εκτάκτων αναγκών (παρ. 1), ενώ, με την παρ. 6 του ίδιου άρθρ., για τις τοποθετήσεις, μεταθέσεις και **αποσπάσεις** των ιατρών ελεγκτών και των υγιεινολόγων γίνεται παραπομπή στις σχετικές διατάξεις του Υπαλληλικού Κανονισμού. Τέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρ. 4 παρ. 1 του ν. δ/τος 2698/53 (Α΄ 215) και άρθρ. 1 παρ. 1 του ν. δ/τος 3710/57 (Α΄ 100) ο Διοικητής είναι το ανώτατο διοικητικό όργανο του Ιδρύματος και αποφασίζει την τοποθέτηση, μετάθεση, **απόσπαση** του πάσης φύσεως προσωπικού κατά την κρίση του.
4. Επειδή, εξάλλου, η **απόσπαση**, δηλαδή η μετακίνηση υπαλλήλου σε θέση άλλης αρχής από

εκείνη όπου έχει τοποθετηθεί, αποτελεί, ως εκ της φύσεως της, έκτακτη υπηρεσιακή μεταβολή προσωρινού χαρακτήρος (βλ. Σ.Ε. 665/86, 277/86), πλην αν ορίζεται ρητώς το αντίθετο από κάποια ειδική διάταξη. Εξάλλου από το πλέγμα των διατάξεων περί μονίμων γιατρών του ΙΚΑ που έχουν παρατεθεί, δεν προκύπτει ότι επιτρέπεται η επ' αόριστον **αποσπαση** τους αλλά αντιθέτως αυτή προβλέπεται για διάστημα ενός ή δύο, κατά περίπτωση, μηνών. Άλλως, αν δηλαδή στην πράξη **αποσπάσεως** δεν ορίζεται συγκεκριμένη διάρκεια, η σχετική μεταβολή θεωρείται ως μετάθεση, για την οποία απαιτείται η τήρηση ωρισμένων προϋποθέσεων, όπως, προκειμένου περί μονίμων κ.λ. γιατρών του ΙΚΑ, η προηγούμενη αίτηση τους και η γνώμη του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου (πρβλ. ΣΕ 4066/1988, 1233/94).

5. Επειδή εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλλου της υποθέσεως, η εφεσίβλητη, ιατρός πλήρους και αποκλειστικής απασχολήσεως υπηρετούσα στην Τοπική Μονάδα Υγείας ΙΚΑ Ελευσίνας με βαθμό διευθυντή, **αποσπάστηκε** στο Τοπικό Υποκατάστημα ΙΚΑ Ασπροπύργου και της ανατέθηκαν καθήκοντα Προϊσταμένης των Υγειονομικών Υπηρεσιών, με την Φ. 04/13742/26.6.1998 απόφαση του Διοικητή του ΙΚΑ κατ' επίκληση των διατάξεων του Κανονισμού Υγειονομικής Υπηρεσίας και των διατάξεων του άρθρ. 4 Ν. Δ/τος 2696/53 και 2 ν. δ/τος 3710/57. Στην πράξη αυτή, με την οποία η εφεσίβλητη **αποσπάστηκε** από θέση μιας δημόσιας αρχής (όπως είναι οι Τοπικές Μονάδες Υγείας κατ' άρθρ. 5 του Οργανισμού ΙΚΑ - ΠΔ 266/1989 Α. 127) σε θέση άλλης δημόσιας αρχής (όπως είναι και τα τοπικά υποκαταστήματα σύμφωνα με τις ίδιες διατάξεις του Οργανισμού) δεν ορίζεται συγκεκριμένη χρονική διάρκεια. Με τα δεδομένα αυτά, και σύμφωνα με όσα έγιναν προηγουμένως δεκτά για τη φύση της **αποσπάσεως** ως υπηρεσιακής μεταβολής προσωρινού και έκτακτου χαρακτήρα, η επίδικη πράξη δεν έχει εκδοθεί νομίμως. Εξάλλου, ούτε ως νόμιμη πράξη μετάθεσεως μπορεί αυτή να θεωρηθεί, δεδομένου ότι έχει εκδοθεί χωρίς προηγούμενη αίτηση της ιατρού και χωρίς γνωμοδότηση του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου. Έτσι κρίνοντας, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία (ως προς την εφαρμογή του **Υπαλληλικού Κώδικα** - π.δ. 611/1977 - επί των μονίμων ιατρών του ΙΚΑ) το δικάσαν εφετείο, ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφήρμοσε και κατόπιν αυτών οι λόγοι με τους οποίους προβάλλονται τα αντίθετα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι, ενώ οι λόγοι με τους οποίους προβάλλεται ότι δεν ήταν εφαρμοστέες οι διατάξεις του **Υπαλληλικού Κώδικα**, πρέπει να απορριφθούν, εν πάσει περιπτώσει, ως αλυσιτελείς. Κατόπιν αυτών η υπό κρίση έφεση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την υπό κρίση έφεση.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 22 Νοεμβρίου 2000 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000.

Ο Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος

Γ. Δεληγιάννης Δ. Μουζάκη

1

-4-

Αριθμός 4126/2000

./.

Κ.Κ.

./.

Μετάταξη

Γ.Α.

-1-
Αριθμός 987/2007

Αριθμός 987/2007
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Φεβρουαρίου 2006, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Α. Γκότσης, Γ. Τσιμέκας, Σύμβουλοι, Σ. Κωνσταντίνου, Δ. Βανδώρος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 1 Απριλίου 2002 έφεση :
του Υπουργού Δικαιοσύνης, ο οποίος παρέστη με τον Γ. Γρυλωνάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά των : 1) Αικατερίνης Τυρμπούκη, 2) Ευτυχίας Σταυρουλάκη και 3) Κυριακής Μαλανδράκη, κατοίκων Χανίων Κρήτης, οι οποίες δεν παρέστησαν,
και κατά της υπ' αριθμ.16/2002 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Χανίων.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Σ. Κωνσταντίνου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, η κρινόμενη έφεση ασκείται νομίμως χωρίς καταβολή παραβόλου.
2. Επειδή, με την έφεση αυτή, ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 16/2002 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Χανίων. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως των εφεσιβλήτων δικαστικών υπαλλήλων και ακυρώθηκε η παράλειψη του Υπουργού Δικαιοσύνης να ολοκληρώσει τη μετάταξή τους, από τον Κλάδο Δακτυλογράφων στον Κλάδο Δικαστικών Υπαλλήλων – Γραμματέων.
3. Επειδή, νομίμως κατ' άρθρ. 21 παρ. 1 και 28 του Π.Δ. 18/1989 (ΕτΚ Α΄, φ.8) συζητήθηκε η υπόθεση παρά το γεγονός ότι δεν παρέστησαν οι εφεσίβλητες, εφόσον, όπως προκύπτει από τα από 5-12-2002 και 16-12-2002 αποδεικτικά επίδοσης που υπάρχουν στο φάκελο, αντίγραφα του δικογράφου της υπό κρίση εφέσεως και της από 14-11-2002 πράξεως του Προέδρου του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία ορίσθηκε εισηγητής και δικάσιμος, επιδόθηκαν εμπροθέσμως και εν γένει νομοτύπως σε αυτές.
4. Επειδή, στο άρθρο 83 του Ν. 2812/2000 «Κώδικας Δικαστικών Υπαλλήλων» (ΕτΚ Α΄, φ. 67/10-3-2000), ορίζονται τα εξής: «1. Μετάταξη δικαστικού υπαλλήλου σε κενή θέση άλλου κλάδου της

ίδιας κατηγορίας του ίδιου ή άλλου τομέα επιτρέπεται με αίτησή του για κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών, μετά τη συμπλήρωση πενταετούς υπηρεσίας στον κλάδο, στον οποίο ανήκει, εφ' όσον ο δικαστικός υπάλληλος έχει τα τυπικά προσόντα που απαιτούνται για τη θέση, στην οποία μετατάσσεται. 2. ... 3. Η μετάταξη δικαστικού υπαλλήλου διενεργείται με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης που δημοσιεύεται, σε περίληψη, στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ύστερα από σύμφωνη γνώμη του αρμόδιου δικαστικού (υπηρεσιακού) συμβουλίου ... 4. Για τη μετάταξη κατά τις προηγούμενες παραγράφους συνεκτιμώνται και τα ουσιαστικά προσόντα του δικαστικού υπαλλήλου. 5. Οι δικαστικοί υπάλληλοι μετατάσσονται με το βαθμό, τον οποίο κατέχουν ...».
5. Επειδή, από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η πλήρωση με μετάταξη κενής θέσεως ορισμένου κλάδου με δικαστικό υπάλληλο που ανήκει σε άλλον κλάδο της αυτής κατηγορίας ανήκει κατ' αρχήν στη διακριτική εξουσία της Διοίκησης, που εκτιμά τις σχετικές υπηρεσιακές ανάγκες, σε συνδυασμό προς τις τυχόν υποβληθείσες αιτήσεις των ενδιαφερομένων. Εφόσον, όμως, ο αρμόδιος Υπουργός Δικαιοσύνης πρόκρίνει, εκτιμώντας τις υπηρεσιακές ανάγκες και τις κρατούσες σε ορισμένο κλάδο ειδικότερες συνθήκες, την πλήρωση υφιστάμενης κενής θέσης στον κλάδο αυτό με μετάταξη και διατυπώσει σχετικό ερώτημα προς το αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο προς επιλογή του μετατακτέου, είτε αυτεπαγγέλτως, είτε κατόπιν υποβολής σχετικών αιτήσεων από την πλευρά των δικαστικών υπαλλήλων άλλων κλάδων, η εκτέλεση της αποφάσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου είναι υποχρεωτική για τον Υπουργό (πρβλ. ΣτΕ 3015/2000, 83/1987, 1310/1970). Εξάλλου, εφόσον δεν τάσσεται από το νόμο ειδική προθεσμία για την ολοκλήρωση της μετατάξεως, ο Υπουργός Δικαιοσύνης υποχρεούται να προβεί στην έκδοση της σχετικής πράξεως, εντός τριμήνου από την περιέλευση στο Υπουργείο του οικείου πρακτικού του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, μετά δε την παρέλευση του εν λόγω τριμήνου συντελείται παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, υποκειμένης παραδεκτώς σε αίτηση ακυρώσεως, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 45 § 4 Π.Δ/τος 18/1989, το οποίο έχει εφαρμογή και κατά την ενώπιον του διοικητικού εφετείου διαδικασία, κατά το άρθρο 4 Ν. 702/1977 (ΕτΚ Α΄, φ 268). Εξάλλου, σύμφωνα με το εδάφιο 3 της ως άνω διατάξεως, αίτηση ακυρώσεως κατατεθείσα προώρως, προ δηλαδή της παρόδου του τριμήνου από την περιέλευση της σχετικής αιτήσεως ή πράξεως στη Διοίκηση είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη (ΣτΕ 2477/2003).
6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, οι εφεσίβλητες δικαστικοί υπάλληλοι, που ανήκαν στον Κλάδο Δακτυλογράφων και υπηρετούσαν, οι μεν δύο πρώτες, Αικατερίνη Τυρμπούκη και Ευτυχία Σταυρουλάκη, στο Διοικητικό Εφετείο Χανίων, η δε τρίτη, Κυριακή Μαλανδράκη, στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων, ζήτησαν με τις από 15-6-2000 και 22-6-2000 αιτήσεις τους προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης να μεταταγούν στον Κλάδο Δικαστικών Υπαλλήλων – Γραμματέων σε αντίστοιχες κενές οργανικές θέσεις των δικαστηρίων που υπηρετούσαν. Στη συνέχεια και κατόπιν του υπ' αριθμ. 145107/5-12-2000 εγγράφου ερωτήματος του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δικαιοσύνης, το Πενταμελές Δικαστικό (Υπηρεσιακό) Συμβούλιο του Διοικητικού Εφετείου Χανίων, με το υπ' αριθμ. 1/2001 πρακτικό του, αποφάσισε τη μετάταξη των ως άνω υπαλλήλων προς πλήρωση των υφισταμένων στα δικαστήρια που υπηρετούσαν κενών οργανικών θέσεων. Το πρακτικό αυτό διαβιβάσθηκε από το ως άνω Συμβούλιο, με το υπ' αριθμ. 260/23-2-2001 έγγραφό του, στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, στο οποίο περιήλθε στις 12-3-2001, όπως προκύπτει αφενός από τη σφραγίδα εισερχομένων του εν λόγω Υπουργείου επί του επίμαχου εγγράφου (αριθμ. πρωτ. Υπ. Δικαιοσύνης 37381/12-3-2001) και αφετέρου από το υπ' αριθμ. πρωτ. 8383/5-12-2005 έγγραφο του ως άνω Υπουργείου προς το Δικαστήριο. Όμως, ο Υπουργός Δικαιοσύνης παρέλειψε να εκδώσει τις οικείες πράξεις μετατάξεως και ως εκ τούτου οι εν λόγω δικαστικοί υπάλληλοι άσκησαν, κατά της εν λόγω παραλείψεως, την από 11-6-2001 αίτηση ακυρώσεως (αριθμ. καταθ. 28/2001), η οποία έγινε δεκτή με την υπ' αριθμ. 16/2002 ήδη εκκαλουμένη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Χανίων. Εξάλλου, μετά την προκήρυξη, με την υπ' αριθμ. 15/12Κ/2001 (ΕτΚ τ. Προκηρύξεων ΑΣΕΠ, φ. 216/25-6-2001) πράξη του ΑΣΕΠ, διαγωνισμού για την κατάληψη κενών θέσεων, μεταξύ άλλων και Δικαστικών Υπαλλήλων – Γραμματέων στο Διοικητικό Εφετείο Χανίων καθώς και στο Διοικητικό

Αριθμός 3015/2000 Μετάταξη
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 30 Σεπτεμβρίου 1999, με την εξής σύνθεση: Π. Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Π. Πικραμμένος, Σύμβουλοι, Μ. Γκορτζολίδου, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Α. Γαϊτάνης, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 14 Ιουλίου 1992 έφεση:

των Υπουργών: 1) Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, 2) Υγείας Πρόνοιας και 3) Οικονομικών, οι οποίοι παρέστησαν με τον Ι. Τρίαντο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά της Μαρίας Αλεξάνδρου Χαντζάρη, κατοίκου Κέρκυρας, η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Κ. Αλεξίου (Α.Μ. 4518), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

και κατά της υπ΄ αριθμ. 336/1992 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Κ. Πισπιρίγκου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο των Υπουργών, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο της εφεσίβλητης ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ αι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, η κρινόμενη έφεση νομίμως ασκήθηκε χωρίς να καταβληθούν τέλη και παράβολο.

2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση ζητείται η εξαφάνιση της υπ΄ αριθμ. 336/1992 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως της εφεσίβλητης και ακυρώθηκε η παράλειψη των εκκαλούντων Υπουργών να εκδώσουν κοινή απόφαση περί μετατάξεώς της από το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Κερκύρας στο Υπουργείο Οικονομικών, κατ΄ εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 20 του Ν. 1735/1987.

3. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 20 του Ν. 1735/1987 (Α΄ 195) είναι επιτρεπτή η μετάταξη, μεταξύ άλλων, υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου σε υπουργεία κατόπιν αιτήσεων αυτών και σε θέσεις είτε κενές, είτε μεταφερόμενες και εντασσόμενες "στις θέσεις του οικείου κλάδου ή σε συνιστώμενο κλάδο" (βλ. τις παραγράφους 1 περιπτ. β΄, 4, 5 και 8 του άρθρου αυτού). Οι μετατάξεις γίνονται "με κοινή απόφαση του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως" (ήδη Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης) "και των αρμοδίων Υπουργών ύστερα και από γνωμοδότηση επιτροπής μετατάξεων", η οποία "αίρει και την τυχόν διαφωνία μεταξύ των υπηρεσιακών Συμβουλίων για συγκεκριμένη μετάταξη" (βλ. την παράγραφο 10 του ίδιου άρθρου). Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, εφ΄ όσον επί αιτήσεως μετατάξεως ενδιαφερομένου υπαλλήλου γνωμοδοτεί θετικά η επιτροπή μετατάξεων, η Διοίκηση οφείλει να ολοκληρώσει την όλη διαδικασία εκδίδοντας την προβλεπόμενη κοινή υπουργική απόφαση (πρβλ. ΣτΕ 2017/1986, 2074/1984). Δεδομένου δε ότι ο νομοθέτης δεν τάσσει ειδική προθεσμία ολοκληρώσεως της διαδικασίας αυτής, η έχουσα την αποφασιστική αρμοδιότητα Διοίκηση οφείλει, κατά γενική αρχή του δικαίου, να εκδώσει την κοινή υπουργική απόφαση εντός ευλόγου χρόνου ενός τριμήνου από της εις αυτήν περιελεύσεως της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής μετατάξεων. Εξ άλλου, νόμιμο περιεχόμενο της κατά τα ως άνω εκδιδομένης κοινής υπουργικής αποφάσεως δεν είναι απαραιτήτως η ικανοποίηση του αιτήματος μετατάξεως του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, διότι το αίτημα αυτό είναι δυνατόν και να απορριφθεί παρά την θετική γνωμοδότηση της επιτροπής μετατάξεων, η οποία δεν χαρακτηρίζεται από τον νομοθέτη ως σύμφωνη, στην περίπτωση όμως αυτή η απόρριψη του αιτήματος πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς.

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου, η εφεσίβλητη, υπάλληλος κατηγορίας ΔΕ του κλάδου Διοικητικού - Λογιστικού του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Κερκύρας, εζήτησε να μεταταγεί, κατ΄ εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 20 του Ν. 1735/1987, σε υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών και, συγκεκριμένα, στο Τελωνείο Κερκύρας με μεταφορά της θέσεως που κατέχει. Για το ως άνω αίτημα της εφεσίβλητης εγνωμοδότησε θετικά η επιτροπή μετατάξεων της

παραγράφου 10 του άρθρου 20 του Ν. 1735/1987 με το υπ΄ αριθμ. 4/13.3.1990 πρακτικό. Κατόπιν αυτού, ο εκ των συναρμοδίων για την έκδοση της κοινής αποφάσεως περί μετατάξεως Υπουργός Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ήδη Υπουργός Υγείας και Πρόνοιας) συνέταξε και υπέγραψε σχέδιο αποφάσεως, το οποίο διεβιβάσθη στο Υπουργείο Οικονομικών με το υπ΄ αριθμ. Δ2γ/1223/ 3.4.1990 έγγραφο του Υπουργείου Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ήδη Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας) αλλά, έκτοτε, η διαδικασία διεκόπη. Τέλος, η εφεσίβλητη άσκησε στις 31.3.1991 αίτηση ακυρώσεως κατά της παραλείψεως των συναρμοδίων Υπουργών να ικανοποιήσουν το αίτημα μετατάξεώς της, η αίτηση δε αυτή έγινε δεκτή με την ήδη εκκαλουμένη απόφαση που δέχθηκε ότι, εφ΄ όσον η επιτροπή μετατάξεων είχε γνωμοδοτήσει θετικά για το αίτημα της εφεσίβλητης, η Διοίκηση όφειλε να εκδώσει την κατ΄ άρθρο 20 του Ν. 1735/1987 κοινή υπουργική απόφαση, με περιεχόμενο την μετάταξή της σύμφωνα με το αίτημά της.

5. Επειδή, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προηγούμενη σκέψη, κατά τον χρόνο ασκήσεως της αιτήσεως ακυρώσεως της εφεσίβλητης είχε παρέλθει χρονικό διάστημα τριών μηνών από της περιελεύσεως του υπ΄ αριθμ. 4/13.3.1990 Πρακτικού της Επιτροπής μετατάξεων στον εκ των συναρμοδίων για την έκδοση της κοινής υπουργικής αποφάσεως, κατά το άρθρο 20 παρ. 10 του Ν. 1735/1987, Υπουργό Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ήδη Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας). Ως εκ τούτου, είχε συντελεσθεί παράλειψη οφειλομένης νομίμου ενεργείας της Διοικήσεως, συνισταμένης στην ολοκλήρωση της διαδικασίας δια της εκδόσεως της ως άνω κοινής υπουργικής αποφάσεως, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην τρίτη σκέψη. Εξ άλλου, εξ ουδενός στοιχείου του φακέλου προκύπτει ότι η εφεσίβλητη έλαβε γνώση του χρόνου περιελεύσεως του υπ΄ αριθμ. 4/13.3.1990 πρακτικού της Επιτροπής μετατάξεων στην έχουσα την αποφασιστική αρμοδιότητα Διοίκηση. Συνεπώς, ορθώς η εκκαλουμένη απόφαση δέχθηκε ότι η εφεσίβλητη άσκησε την αίτηση ακυρώσεως εμπροθέσμως και είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα, τα περί του εναντίου προβαλλόμενα με τον πρώτο λόγο εφέσεως.

6. Επειδή, το γεγονός ότι η επιτροπή μετατάξεων του άρθρου 20 παρ. 10 του Ν. 1735/1987 εγνωμοδότησε θετικά για την μετάταξη της εφεσίβλητης, σύμφωνα με το αίτημά της, από το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Κερκύρας στο Τελωνείο Κερκύρας δεν επέβαλε, κατά τα εκτιθέμενα στην τρίτη σκέψη, στους συναρμοδίους Υπουργούς να εκδώσουν κοινή απόφαση με περιεχόμενο την ικανοποίηση του αιτήματος αυτού. Συνεπώς, έσφαλε η εκκαλουμένη απόφαση, καθ΄ ο μέρος έκρινε ότι συντελέσθηκε παράλειψη οφειλομένης ενεργείας της Διοικήσεως, συνισταμένης στην έκδοση κοινής υπουργικής αποφάσεως με περιεχόμενο την μετάταξη της εφεσίβλητης σύμφωνα με το αίτημά της και ακύρωσε την παράλειψη αυτή. Για τον λόγο αυτό, που βασίμως προβάλλεται με το δικόγραφο της κρινομένης εφέσεως, η έφεση πρέπει να γίνει δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση, περαιτέρω δε πρέπει να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως της εφεσίβλητης από το Συμβούλιο της Επικρατείας, σύμφωνα με το άρθρο 64 του Π.Δ./τος 18/1989 (Α΄ 8). Με τις ίδιες δε σκέψεις πρέπει να απορριφθεί ο προβαλλόμενος με το δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως ισχυρισμός, σύμφωνα με τον οποίον οι συναρμόδιοι Υπουργοί όφειλαν να ικανοποιήσουν το αίτημα μετατάξεως της εφεσίβλητης - αιτούσης.

7. Επειδή, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην τρίτη σκέψη, ναι μεν η έχουσα την αποφασιστική αρμοδιότητα Διοίκηση ηδύνατο να απορρίψει το αίτημα μετατάξεως της εφεσίβλητης - αιτούσης παρά την θετική γνωμοδότηση της επιτροπής μετατάξεων, η απόρριψη όμως του αιτήματος έπρεπε, εν όψει της θετικής γνωμοδοτήσεως της ως άνω επιτροπής, να αιτιολογηθεί ειδικώς με κοινή απόφαση των συναρμοδίων Υπουργών. Ως εκ τούτου, παρανόμως η Διοίκηση απέρριψε το αίτημα σιωπηρώς, άνευ ουδεμιάς αιτιολογίας, δια της απράκτου παρελεύσεως του τριμήνου εντός του οποίου όφειλαν να ασκήσουν την αποφασιστική αρμοδιότητά τους οι συναρμόδιοι Υπουργοί. Για τον λόγο αυτό, που ανάγεται σε παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας και, ως εκ τούτου, εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να ακυρωθεί η σιωπηρά απόρριψη του αιτήματος μετατάξεως της εφεσίβλητης - αιτούσης, περαιτέρω δε πρέπει να αναπεμφθεί η υπόθεση στην Διοίκηση, προκειμένου να εκφέρει νομίμως αιτιολογημένη κρίση επί του ως άνω αιτήματος με κοινή απόφαση των συναρμοδίων Υπουργών.

8. Επειδή, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ αυτών η δικαστική δαπάνη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την υπ΄ αριθμ. 336/1992 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Πρωτοδικείο Χανίων πληρώθηκαν οι υπάρχουσες στο Διοικητικό Εφετείο Χανίων επίμαχες θέσεις, τις οποίες ζητούσαν να καταλάβουν οι εφεσίβλητες Αικατερίνη Τυρμπούκη και Ευτυχία Σταυρουλάκη. Στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ. 171845/13-12-2002 (ΕτΚ Γ', φ. 287/27-12-2002) απόφασή του, ο Υπουργός Δικαιοσύνης προέβη, μετά τη δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης και ασυνδέτως με αυτήν, στη μετάταξη, από τον Κλάδο Δακτυλογράφων στον Κλάδο Δικαστικών Υπαλλήλων – Γραμματέων του Διοικητικού Πρωτοδικείου Χανίων, της εφεσίβλητης Βασιλικής Μαλανδράκη. Περαιτέρω, με το υπ' αριθμ. 171846/18-11-2002 έγγραφο ερώτημά του, ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δικαιοσύνης ζήτησε από το ανωτέρω Πενταμελές Δικαστικό (Υπηρεσιακό) Συμβούλιο του Διοικητικού Εφετείου Χανίων να επανεξετασθεί η δυνατότητα μετατάξεως των εφεσιβλήτων υπαλλήλων Αικατερίνης Τυρμπούκη και Ευτυχίας Σταυρουλάκη, με τη γνωστοποίηση ότι στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων υπάρχει μία κενή θέση Δικαστικού Υπαλλήλου – Γραμματέως. Ακολούθως, ο εν λόγω Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, με το υπ' αριθμ. 448/12-2-2003 έγγραφό του (συμπληρωματικό του παραπάνω ερωτήματος) διαβίβασε προς το εν λόγω Υπηρεσιακό Συμβούλιο την από 5-11-2002 αίτηση της Ευτυχίας Σταυρουλάκη, με την οποία ζητούσε τη μετάταξη και τοποθέτησή της στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων. Το ως άνω Υπηρεσιακό Συμβούλιο, με το υπ' αριθμ. 2/2003 πρακτικό του, αφενός, ενέμεινε στην διατυπωθείσα, με το ως άνω υπ' αριθμ. 1/2001 πρακτικό του, κρίση για την μετάταξη και τοποθέτηση της εφεσίβλητης Αικατερίνης Τυρμπούκη, αφετέρου, απεφάνθη υπέρ της μετάταξης και τοποθέτησης της Ευτυχίας Σταυρουλάκη στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων. Τέλος, με την υπ' αριθμ. 47384/23-5-2003 (ΕτΚ Γ', φ. 142/25-6-2003) απόφασή του, ο Υπουργός Δικαιοσύνης προέβη στην ως άνω μετάταξη και τοποθέτηση της Ευτυχίας Σταυρουλάκη στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων.

7. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά, η εκδίκαση της υπό κρίση εφέσεως του Υπουργού Δικαιοσύνης καθίσταται πλέον αλυσιτελής ως προς τις εφεσίβλητες Ευτυχία Σταυρουλάκη και Κυριακή Μαλανδράκη, εφόσον η τυχόν αποδοχή αυτής και στη συνέχεια η απόρριψη της αιτήσεως ακυρώσεως των ήδη εφεσιβλήτων δεν δύναται να ασκήσει επιρροή στην υπηρεσιακή κατάσταση των εν λόγω εφεσιβλήτων, ούτε γενικότερα στη λειτουργία της Υπηρεσίας, ενόψει και του ότι, άλλωστε, δεν προβάλλεται από το εκκαλούν Δημόσιο ότι συντρέχουν ειδικότεροι λόγοι οι οποίοι θα δικαιολογούσαν τη συνέχιση της δίκης (ΣτΕ 2141/2004).

8. Επειδή, περαιτέρω, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, το υπ' αριθμ. 1/2001 πρακτικό του Πενταμελούς Δικαστικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Διοικητικού Εφετείου Χανίων, με το οποίο είχε αποφασισθεί, μεταξύ άλλων, η μετάταξη της εφεσίβλητης Αικατερίνης Τυρμπούκη, από τον Κλάδο Δακτυλογράφων στον Κλάδο Δικαστικών Υπαλλήλων – Γραμματέων του εν λόγω Διοικητικού Εφετείου, διαβιβάσθηκε, με το υπ' αριθμ. 260/23-2-2001 έγγραφό του στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, στο οποίο περιήλθε, στις 12-3-2001. Ακολούθως, στις 11-6-2001, πριν δηλαδή την πάροδο του επίμαχου τριμήνου, το οποίο έληγε στις 13-6-2001, κατά το οποίο συντελέσθηκε η παράλειψη του Υπουργού Δικαιοσύνης να προβεί στην έκδοση πράξεως μετατάξεως της εν λόγω εφεσιβλήτου, ασκήθηκε η από 11-6-2001 αίτηση ακυρώσεως. Με τα δεδομένα αυτά, η αίτηση ακυρώσεως ασκήθηκε προώρως και για το λόγο αυτό αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενο και από το κατ' έφεση δικάζον Συμβούλιο της Επικρατείας, ως αναγόμενο στο παραδεκτό της αιτήσεως ακυρώσεως που ασκήθηκε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Χανίων (πρβλ. ΣτΕ 1461/2003), είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη. Συνεπώς, έσφαλε το Διοικητικό Εφετείο Χανίων που δέχθηκε τα αντίθετα και ως εκ τούτου η υπ' αριθμ. 16/2002 απόφασή του πρέπει κατά τούτο να εξαφανιστεί. Περαιτέρω, πρέπει να δικαστεί, κατά το άρθρο 64 του Π.Δ. 18/1989, η από 11-6-2001 αίτηση ακυρώσεως της ήδη εφεσίβλητης Αικατερίνης Τυρμπούκη, η οποία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη για τον εκτεθέντα λόγο.

9. Επειδή, το Δικαστήριο, εκτιμώντας τις περιστάσεις (βλ. άρθρο 39 παρ. 1 του Π.Δ. 18/1989) κρίνει ότι πρέπει η εφεσίβλητη – αιτούσα Αικατερίνη Τυρμπούκη να απαλλαγεί από τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Διαταύτα

Απορρίπτει την έφεση, ως προς τις εφεσίβλητες Ευτυχία Σταυρουλάκη και Κυριακή Μαλανδράκη, κατά το σκεπτικό.
Δέχεται την έφεση, ως προς την εφεσίβλητη Αικατερίνη Τυρμπούκη.
Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 16/2002 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Χανίων, κατά το σκεπτικό.
Δικάζει την αίτηση ακυρώσεως ως προς την εφεσίβλητη – αιτούσα Αικατερίνη Τυρμπούκη, και την απορρίπτει, κατά το σκεπτικό.
Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου της αιτήσεως ακυρώσεως, και
Απαλλάσσει την εφεσίβλητη – αιτούσα Αικατερίνη Τυρμπούκη από τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 17 Φεβρουαρίου 2006 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 29ης Μαρτίου 2007.
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

1

-1-
Αριθμός 987/2007

./.

Γ.Α.

./.

Δυνητική θέση.
σε εργα

Αριθμός 15/2003
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 4 Απριλίου 2002, την εξής σύνθεση: Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Αν. Γκότσης, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ουρ. Κουτεντάκη.
Για να δικάσει την από 14 Μαρτίου 2000 εφεση:
του Γεωργίου Γεωργαδάκη, κατοίκου Βόλου, Δεληγιώργη 52, ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Γ. Δημάκη (Α.Μ. 7291), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, ο οποίος παρέστη με την Ευστ. Τσαούση, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ΄ αριθ. 83/2001 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Λαρίσης.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγητού, Παρέδρου Μ. Παπαδοπούλου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (γραμ. 2647657-8, 1751446/01).
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 83/2001 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Λαρίσης, με την οποία απερρίφθη αίτηση του εκκαλούντος, ιατρού του ΕΣΥ, Διευθυντού Μαιευτικής-Γυναικολογίας στο Γενικό Νοσοκομείο Βόλου, κατά της αποφάσεως Υ10α/41571/4.8.2000 του Υπουργού Υγείας με την οποία αυτός ετέθη σε **αργία** σύμφωνα με το άρθρο 104 του Ν. 2683/1999, κατόπιν της 39/5.7.2000 αποφάσεως του Υπηρεσιακού Συμβουλίου Γιατρών ΕΣΥ.
3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρ. 104 του Ν. 2683/1999 (Α΄ 19) που επιγράφεται "**Δυνητική θέση σε αργία**", μπορεί να τεθεί σε **αργία** ο **υπάλληλος** κατά του οποίου έχει ασκηθεί πειθαρχική δίωξη για παράπτωμα το οποίο μπορεί να επισύρει την ποινή της οριστικής παύσης. (παρ. 1 εδαφ. β΄). Η πράξη με την οποία ο **υπάλληλος** τίθεται σε δυνητική **αργία** εκδίδεται μετά από απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου. Για να τεθεί ο **υπάλληλος** σε **αργία** απαιτείται προηγούμενη ακρόαση του. Αρμόδιο όργανο για την έκδοση της πράξης αυτής είναι ο Υπουργός... (παρ. 3)... Ο **υπάλληλος** επανέρχεται στα καθήκοντά του από την κοινοποίηση της πράξης επαναφοράς ή αυτοδίκαια από την τελεσιδικία... της πειθαρχικής απόφασης η οποία δεν επιβάλλει την ποινή της οριστικής παύσης (παρ. 5). Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η θέση **υπαλλήλου** σε κατάσταση **αργίας** όταν εκκρεμεί σε βάρος του πειθαρχική δίωξη για αδίκημα που μπορεί να επισύρει την ποινή της οριστικής παύσης, αποτελεί διοικητικό μέτρο προσωρινού και επείγοντος χαρακτήρα, που αποσκοπεί στην άμεση απομάκρυνσή του από την υπηρεσία αν λόγοι υπηρεσιακοί ή δημόσιου συμφέροντος το επιβάλλουν. Εξάλλου για να είναι νομίμως αιτιολογημένη η απόφαση με την οποία **υπάλληλος** τίθεται σε **αργία** πρέπει να αναφέρονται σε αυτήν ή στην απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου στην οποία αυτή στηρίζεται ή να προκύπτουν από τα στοιχεία του φακέλου οι συγκεκριμένοι υπηρεσιακοί ή δημόσιου συμφέροντος λόγοι που επιβάλλουν τη θέση του σε κατάσταση **αργίας** και η συνδρομή των λοιπών προϋποθέσεων του νόμου (εκκρεμής πειθαρχική δίωξη για αδίκημα που μπορεί να επισύρει οριστική παύση-πρβλ. ΣΕ 3249/99, 1566/2001).
4. Επειδή εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλλου, ο εκκαλών παραπέμφθηκε στο Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Γιατρών Ε.Σ.Υ. για το πειθαρχικό αδίκημα της ασκήσεως ελευθέρου επαγγέλματος, διότι, μετά από έλεγχο **υπαλλήλων** του ΣΔΟΕ της Περιφερειακής Διευθύνσεως Θεσσαλίας, διαπιστώθηκε ότι αυτός, αν και γιατρός του Ε.Σ.Υ. πλήρους και αποκλειστικής απασχολήσεως, διατηρούσε ιδιωτικό ιατρείο και επομένως ασκούσε ιδιωτικά το επάγγελμα του γιατρού, κατά παράβαση του άρθρου 77 παρ. 1 περ. α του ν. 2071/1992 (Α΄ 123). Παράλληλα ασκήθηκε εναντίον του και ποινική δίωξη, επί της οποίας

εκδόθηκε η 4388/1999 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου. Με την απόφαση αυτή ο εκκαλών κηρύχθηκε ένοχος του αδικήματος της παραβάσεως καθήκοντος και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 16 μηνών με αναστολή. Στη συνέχεια, το Υπηρεσιακό Συμβούλιο Γιατρών του Ε.Σ.Υ., με την 39/5.7.2000 πράξη του, αποφάσισε ομόφωνα υπέρ της θέσεως του σε **αργία** λαμβάνοντας υπόψη την ως άνω καταδικαστική απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου, τις απόψεις του ιατρού όπως διατυπώθηκαν στο υπόμνημα του της 29.6.2000 και όπως εκτέθηκαν και προφορικώς καθώς και το σύνολο των στοιχείων του φακέλου, με την κάτωθι αιτιολογία: α) Διότι, ενόψει της φύσης και της βαρύτητας του πειθαρχικού παραπτώματος, για το οποίο ο γιατρός Γεώργιος Γεωργαδάκης παραπέμφθηκε στο Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο γιατρών ΕΣΥ και το οποίο κατά νόμο τιμωρείται υποχρεωτικά με την ποινή της οριστικής παύσης, κρίνεται ότι η παραμονή του γιατρού αυτού στην υπηρεσία δεν προάγει το δημόσιο συμφέρον και θα επιφέρει βλάβη σ΄ αυτήν, συνισταμένη, ειδικότερα, σε αμφισβήτηση του κύρους του θεσμού του συστήματος υγείας και σε κλονισμό της εμπιστοσύνης των ασθενών σ΄ αυτό, καθώς και σε ενδεχόμενη δυσλειτουργία του νοσοκομείου λόγω διατάραξης της σχέσης του γιατρού με τους συναδέλφους του, και β) Διότι, για τη λήψη του διοικητικού μέτρου της **αργίας** αρκεί να έχει εγερθεί από το αρμόδιο όργανο έγκυρη, κατά τα εξωτερικά της στοιχεία, πειθαρχική αγωγή για αδίκημα που μπορεί να επιφέρει την απόλυση του διωκόμενου, το οποίο δεν απαιτείται να έχει αποδειχθεί, το Υπηρεσιακό δε Συμβούλιο δεν μπορεί να ελέγξει παρεμπιπτόντως, την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των αποδιδόμενων με την πειθαρχική αγωγή πειθαρχικών παραπτωμάτων ή το αιτιολογημένο της πειθαρχικής αγωγής. Βάσει της ως άνω αποφάσεως του Υπηρεσιακού Συμβουλίου εκδόθηκε η Υ10α/41.571 δις/4.8.2000 απόφαση του Υπουργού Υγείας περί θέσεως του εκκαλούντος σε **αργία**. Αίτηση ακυρώσεως κατά των πράξεων αυτών απορρίφθηκε με την ήδη εκκαλουμένη απόφαση.

5. Επειδή, μετά την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως (20.3.2001) και κατόπιν της δημοσιεύσεως της 652/25.5.2001 απαλλακτικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας, εξεδόθη η υπ΄ αριθ. 11/19.9.2001 απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών ΕΣΥ, με την οποία ο εκκαλών απηλλάγη των ως άνω αποδιδομένων κατηγοριών και εκρίθη ότι δεν πρέπει να του επιβληθεί η ποινή της οριστικής παύσης, ούτε κάποια άλλη ποινή. Κατόπιν αυτών ο εκκαλών επανήλθε αυτοδικαίως στα καθήκοντά του, σύμφωνα με την ως άνω διάταξη του άρθρ. 104 παρ. 5 του Ν. 2683/99. Με τα δεδομένα αυτά, η εκδίκαση της υπό κρίση εφέσεως καθίσταται αλυσιτελής, διότι μετά την τυχόν εξαφάνιση της εκκαλουμένης η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης περί θέσεως του αιτούντος σε **αργία** δεν θα έχει συνέπειες ούτε στην **υπαλληλική** του κατάσταση, ούτε στη λειτουργία της υπηρεσίας. Και ισχυρίζεται μεν αυτός, με το από 8.4.2002 υπόμνημά του, ότι έχει σύμφωνα με το άρθρ. 32 παρ. 2 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8), ιδιαίτερο έννομο συμφέρον για συνέχιση της δίκης, αφενός ηθικό που συνίσταται στην ηθική του μείωση στη στενή κοινωνία του Βόλου και αφετέρου οικονομικό που συνίσταται στη μη καταβολή των αποδοχών που του είχαν παρακρατηθεί λόγω της επιβληθείσας **αργίας** καθώς και στον μη υπολογισμό του χρόνου της **αργίας** στη συντάξιμη υπηρεσία του. Το ηθικό όμως έννομο συμφέρον που επικαλείται ο εκκαλών-αιτών δεν υφίσταται διότι η επίδικη **αργία**, είναι προσωρινό διοικητικό μέτρο που συνδέεται με πειθαρχική δίωξη και δεν έχει το χαρακτήρα πειθαρχικής ποινής, μετά δε την λήξη της πειθαρχικής δίωξης με την απαλλαγή του **υπαλλήλου** δεν καταλείπει καμία συνέπεια ή ηθική απαξία για τον πειθαρχικώς απαλλαγέντα **υπάλληλο**. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρ. 105 παρ. 2 του Ν. 2683/99 στον **υπάλληλο** που τελεί σε κατάσταση **αργίας** καταβάλλεται το ήμισυ των αποδοχών του. ... Εάν ο **υπάλληλος** απαλλαγεί από κάθε πειθαρχική ευθύνη... επιστρέφεται το μέρος των αποδοχών του που παρακρατήθηκε. Επομένως, αφού εν προκειμένω ο εκκαλών-αιτών απηλλάγη κάθε πειθαρχικής ευθύνης με την ως άνω 11/2001 απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών ΕΣΥ, το μέρος των αποδοχών του που παρακρατήθηκε κατά τη διάρκεια της **αργίας** είναι κατά νόμον επιστρεπτέο χωρίς να απαιτείται και η ακύρωση της πράξης της **αργίας**. Τέλος, σύμφωνα με την παραγρ. 7 του άρθρου 91 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρ. 2 παραγρ. 8 του Ν. 2703/1999 (Α΄ 72), «Δεν θεωρείται συντάξιμος ο χρόνος της αυθαίρετης αποχής, ο χρόνος της ποινής που έχει επιβληθεί από οποιοδήποτε δικαστήριο κατά το μέρος που ο χρόνος αυτός εκτίθηκε, ο χρόνος της **αργίας** και της προσωρινής κράτησης, εκτός αν για τις περιπτώσεις αυτές επακολούθησε αθώωση ή απαλλαγή κατά περίπτωση, οπότε ο χρόνος αυτός θεωρείται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας.» Όπως προκύπτει από την διάταξη αυτή σε περίπτωση απαλλαγής του **υπαλλήλου**, όπως εν

προκειμένω, ο χρόνος της **αργίας** υπολογίζεται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας και επομένως το επίδικο μέτρο της **αργίας** δεν κατέλειπε ούτε συνταξιοδοτικής φύσης συνέπειες για τον εκκαλούντα. Κατόπιν αυτών, δεν υφίσταται ιδιαίτερο έννομο συμφέρον για την συνέχιση της επίδικης δίκης, και η υπό κρίση έφεση πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με τα ανωτέρω, ως αλυσιτελής.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την υπό κρίση έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει εις βάρος του εκκαλούντος την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου εκ τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 8 Απριλίου 2002

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος Ουρ. Κουτεντάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Ιανουαρίου 2003.

Ο Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

αρχή

Αριθμός 1090/2002
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Νοεμβρίου 2000 με την εξής σύνθεση : Γ. Δεληγιάννης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Δ. Μπριόλας, Σύμβουλοι, Γ. Τσιμέκας, Π. Καρλή, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.
Για να δικάσει την από 3 Οκτωβρίου 1995 έφεση :
του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με τον Φοίβο Ιατρέλλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά του Βασιλείου Θηβαίου, κατοίκου Κερατέας Αττικής, ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά της 860/1995 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Δ. Μπριόλα.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο
1. **Επειδή**, με την κρινόμενη έφεση - για την οποία δεν απαιτείται κατά το νόμο η καταβολή τελών και παραβόλου - ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως 860/1995 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου, υπαλλήλου του κλάδου ΠΕ Φοροτεχνικών με βαθμό α΄, και ακυρώθηκε η υπ' αριθμ. ΕΜΠ 11151/1278/0002Γ/29.9.1994 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών περί θέσεώς του σε κατάσταση δυνητικής αργίας, μετά την από 26.9.1994 σχετική απόφαση του Β΄ Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών.
2. Επειδή νομίμως συζητήθηκε η υπόθεση στο ακροατήριο χωρίς να παρίσταται ο εφεσίβλητος, αφού επιδόθηκαν νομοτύπως στην κατοικία του αντίγραφα της κρινόμενης εφέσεως και της πράξης του Προέδρου του Τμήματος περί ορισμού δικασίμου και εισηγητή, όπως προκύπτει από το υπό ημερομηνία 1.12.1997 αποδεικτικό επιδόσεως του Αρχιφύλακα του Α.Τ. Κερατέας Αττικής, Ανδρέα Καρρά.
3. Επειδή, στο άρθρο 192 του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977, φ. 198 Α) ορίζεται ότι : "1. Δύναται να τεθή εις αργίαν ο υπάλληλος, κατά του οποίου υφίσταται : α) εκκρεμής ποινική δίωξις δι' αδίκημα δυνάμενον να επισύρη την έκπτωσιν από του λειτουργήματος αυτού, β) εκκρεμής πειθαρχική δίωξις δι' αδίκημα δυνάμενον να επιφέρη την απόλυσιν αυτού . . . 2. Η περί θέσεως εις αργίαν ή επαναφοράς εκ ταύτης εις ενέργειαν πράξις εκδίδεται, επί μεν των δημοσίων υπαλλήλων υπό του Υπουργού, επί δε των υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου υπό του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου, μετ' απόφασιν του υπηρεσιακού συμβουλίου και δημοσιεύεται εν περιλήψει εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως . . . 3. Η δυνητική αργία αρχίζει από της κοινοποιήσεως της πράξεως, δυναμένης να ενεργή και προ της δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως . . .". Από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι η θέση υπαλλήλου σε αργία, όταν εκκρεμεί σε βάρος του πειθαρχική δίωξη, αποτελεί διοικητικό μέτρο προσωρινού και επείγοντος χαρακτήρα, που αποσκοπεί στην άμεση απομάκρυνσή του από την υπηρεσία, αν λόγοι υπηρεσιακοί ή δημοσίου συμφέροντος το επιβάλλουν. Για να επιβληθεί το έκτακτο αυτό μέτρο αρκεί να έχει εγερθεί από το αρμόδιο όργανο έγκυρη, σε ότι αφορά τα εξωτερικά της στοιχεία, πειθαρχική αγωγή για αδίκημα που μπορεί να επιφέρει την απόλυση του πειθαρχικώς διωκομένου (Σ.Ε. 1047/91, 3161/94, 3895/96, 3249/99 κ.ά.). Εξάλλου, η ύπαρξη εκκρεμούς πειθαρχικής διώξεως για αδίκημα που δύναται να επιφέρει την απόλυση του υπαλλήλου και οι συγκεκριμένοι υπηρεσιακοί ή δημοσίου συμφέροντος λόγοι που επιβάλλουν τη θέση του σε κατάσταση αργίας δεν απαιτείται να αναφέρονται στο σώμα της σχετικής αποφάσεως, αλλά αρκεί να προκύπτουν από τα στοιχεία του φακέλου (Σ.Ε. 1047/91, 3161/94, 3895/96 κ.ά.).
4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής : Με τις υπ' αριθμ. 10368/202/0002/ 23.8.1993 και 10064/42/00021/27.4.1994 αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών ο εφεσίβλητος, υπάλληλος με βαθμό α΄ του κλάδου ΠΕ Φοροτεχνικών, που

υπηρετούσε ως Προϊστάμενος του Τμήματος Φορολογίας Κεφαλαίου της Δ.Ο.Υ. Λαυρίου, παραπέμφθηκε στο αρμόδιο υπηρεσιακό-πειθαρχικό συμβούλιο, μαζί με το συνάδελφό του Νίκο Τσάκαλο, Προϊστάμενο της ίδιας Δ.Ο.Υ., με την κατηγορία ότι υπέπεσε στα πειθαρχικά αδικήματα : α) Της παράβασης καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους και β) της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς ή αναξίας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας, τα οποία προβλέπονταν, αντίστοιχα, από τις διατάξεις των άρθρων 206, παρ. 1, εδάφιο κη΄ και 207, παρ. 4 εδάφιο ε΄ του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977). Ενόψει της παραπομπής αυτής, με το υπ' αριθμ. 11094/1244/0002Γ/20.9.1994 έγγραφο του Προϊσταμένου της Δ/νσης Προσωπικού Δ.Ο.Υ. του Υπουργείου Οικονομικών, που υπογράφεται με εντολή Υπουργού, τέθηκε στο Β΄ Υπηρεσιακό Συμβούλιο του Υπουργείου αυτού ερώτημα για τη θέση του εφεσίβλητου και του ανωτέρω συναδέλφου του) σε κατάσταση δυνητικής αργίας, σύμφωνα με το άρθρο 192 παρ. 1, περίπτωση β΄ του Υ.Κ. (δηλαδή λόγω εκκρεμούς πειθαρχικής δίωξης). Το εν λόγω υπηρεσιακό συμβούλιο που συνεδρίασε στις 26.9.1994, άκουσε στην αρχή την εισηγήτρια, η οποία, αφού εξέθεσε τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία εγκαλούνταν οι παραπεμφθέντες υπάλληλοι (προσδιορισμός φόρου μεταβιβάσεως ακινήτων σε τιμή πολύ κατώτερη της πραγματικής υπέρ συγκεκριμένης κατασκευαστικής εταιρίας, η οποία έγινε επί ζημία του Δημοσίου και προς ίδιον όφελος των ανωτέρω υπαλλήλων, οι οποίοι αγόρασαν ακίνητα σε συγκρότημα αυτοτελών κατοικιών που ανήγειρε μέτοχος και συνιδιοκτήτης της αυτής κατασκευάστριας εταιρίας, χωρίς να είναι σε θέση να δικαιολογήσουν ολόκληρο το ποσό που απαιτείτο για την αγορά των εν λόγω ακινήτων), εισηγήθηκε τη θέση των εγκαλούμενων σε κατάσταση δυνητικής αργίας με το ακόλουθο σκεπτικό : "Κατά πάγια θέση της Υπηρεσίας μας, υπάλληλοι που κατηγορούνται για τη διάπραξη σοβαρών πειθαρχικών αδικημάτων δεν πρέπει να παραμένουν στην ενεργό υπηρεσία, γιατί αφ' ενός θίγεται το κύρος της φορολογικής Αρχής και διαταράσσεται η εύρυθμη λειτουργία της Υπηρεσίας και αφετέρου δεν προάγει το συμφέρον του Δημοσίου η παραμονή τους, αφού οι υπάλληλοι αυτοί δεν εμπνέουν εμπιστοσύνη, ώστε να συνεργασθούν με τους συναδέλφους τους ενώ η απόδοσή τους θα είναι πάντοτε μειωμένη". Στη συνέχεια, το υπηρεσιακό συμβούλιο, όπως αναφέρεται στο από 26.9.1994 πρακτικό του, άκουσε τους εγκαλουμένους και, μετά από διαλογική συζήτηση μεταξύ των μελών του, έκρινε ότι : "Η παραμονή των φοροτεχνικών υπαλλήλων ΤΣΑΚΑΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ και ΘΗΒΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ στην ενεργό υπηρεσία δεν προάγει το δημόσιο συμφέρον, θίγει το κύρος της φορολογικής αρχής και γενικότερα της Διοίκησης, δεδομένου ότι η συνεργασία τους με τους συναδέλφους και τους Προϊσταμένους τους δεν μπορεί να είναι αρμονική και η απόδοσή τους πάντοτε θα είναι μειωμένη και κατά πλειοψηφία (4-1) αποφαίνεται, σύμφωνα με την εισήγηση, για την θέση των φορολογικών υπαλλήλων ΤΣΑΚΑΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (ΠΕ/Α) και ΘΗΒΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ΠΕ/Α) στην κατάσταση της δυνητικής αργίας, λόγω εκκρεμούς σε βάρος τους πειθαρχικής δίωξης για αδικήματα που μπορούν να επιφέρουν την απόλυσή τους από την Υπηρεσία". Ακολούθησε η υπ' αριθμ. ΕΜΠ. 11151/1278/0002Γ/29.9.1994 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, με την οποία ο εφεσίβλητος τέθηκε σε κατάσταση δυνητικής αργίας από 7.11.1994, ημερομηνία που κοινοποιήθηκε σε αυτόν η πιο πάνω απόφαση.

5. Επειδή, με τα δεδομένα που παρατέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η θέση του εφεσίβλητου σε δυνητική αργία, σύμφωνα με το άρθρο 192 παρ. 1, περίπτ. β΄ του Π.Δ/τος 611/1977, αιτιολογείται νομίμως και επαρκώς. Τούτο διότι, αφενός υπήρχε σε βάρος του εκκρεμής πειθαρχική δίωξη για αδικήματα που επισύρουν την ποινή της απόλυσης, και αφετέρου παρατίθενται στην απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου οι λόγοι υπηρεσιακού και δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι επέβαλαν την άμεση απομάκρυνση του εφεσίβλητου από την Υπηρεσία του. Επομένως, το διοικητικό εφετείο που έκρινε αντιθέτως - ως προς την αιτιολογία περί της αρμονικής συνεργασίας του εφεσίβλητου με τους συναδέλφους του, στηριζόμενο σε μεταγενέστερη βεβαίωση του Προϊσταμένου άλλης Δ.Ο.Υ., στην οποία μετατέθηκε ο εφεσίβλητος από τη Δ.Ο.Υ. Λαυρίου - έσφαλε, και για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή (βλ. ΣτΕ 3249/99, 3895/96, 140/92, 1047/91, 3121/87 κ.ά.).

6. Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλούμενης αποφάσεως για τον εκτεθέντα λόγο εφέσεως, το δικαστήριο αυτό προχωρεί, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 64 του π.δ. 18/1989 (φ. Α΄ 8), στην εκδίκαση της από 4.1.1995 αιτήσεως ακυρώσεως του εφεσιβλήτου. Ο λόγος ακυρώσεως, κατά τον οποίο η προπαρατεθείσα αιτιολογία της αποφάσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου είναι πλημμελής, διότι στηρίζεται σε υποθετικές σκέψεις ως προς τη δυνατότητα αρμονικής συνεργασίας του αιτούντος με τους συναδέλφους του και ως προς τη μειωμένη απόδοση που θα έχει στην

υπηρεσία αν δεν απομακρυνθεί από αυτήν, ενώ το αντίθετο συνέβη μετά την μετάθεση του αιτούντος από τη Δ.Ο.Υ. Λαυρίου στη Δ.Ο.Υ. ΚΓ Αθηνών, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος : καί αυτό γιατί αμφισβητεί τις ουσιαστικές εκτιμήσεις του υπηρεσιακού συμβουλίου ως προς τους κινδύνους που ενέχει η παραμονή του αιτούντος στην υπηρεσία υποκαθιστώντας έτσι τη Διοίκηση στην εκτίμησή της για τη συνδρομή λόγων δημοσίου συμφέροντος που επέβαλαν την απομάκρυνσή του (ΣτΕ 3249/1999). Εξ άλλου, ο λόγος ακυρώσεως, κατά τον οποίο το υπηρεσιακό συμβούλιο στήριξε την κρίση του περί θέσεως του αιτούντος σε αργία σε ανεπίτρεπτη διαπίστωση της ύπαρξης και της ακριβούς έκτασης των πειθαρχικών παραπτωμάτων για τα οποία είχε παραπεμφθεί ο αιτών, όπως προκύπτει από τις ερωτήσεις των μελών του συμβουλίου προς τους εγκαλουμένους, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος : Όπως ήδη εκτέθηκε, η απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου περί θέσεως του αιτούντος σε αργία ευρίσκει νόμιμο και επαρκές αιτιολογικό έρεισμα στους λόγους δημοσίου συμφέροντος που επέβαλαν την απομάκρυνσή του (και του συναδέλφου του Ν. Τσάκαλου) από την υπηρεσία. Η συνδρομή των λόγων αυτών αρκεί για την επιβολή του εν λόγω μέτρου χωρίς να απαιτείται, από το νόμο, πιθανολόγηση του αποδιδόμενου παραπτώματος. Άλλωστε από την υποβολή ερωτήσεων προς τους εγκαλουμένους, σχετικά με τις συνθήκες που διέπραξαν τις αποδιδόμενες σε αυτούς πράξεις, ουδόλως συνάγεται ότι το υπηρεσιακό συμβούλιο προέβη σε κρίση ως προς την ύπαρξη και την έκταση των πειθαρχικών αδικημάτων, για τα οποία είχαν παραπεμφθεί οι δύο υπάλληλοι. Τέλος, ο προβαλλόμενος -"εκ περισσού" όπως αναφέρεται στο δικόγραφο- λόγος ακυρώσεως, κατά τον οποίο η διαφορά που προέκυψε από τον επανέλεγχο της φορολογητέας αξίας των ακινήτων, για την οποία κατηγορήθηκε ο αιτών και ο Προϊστάμενός του Ν. Τσάκαλος, οφείλεται σε ελλιπή δήλωση των φορολογουμένων, όπως κρίθηκε με σχετικές αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, προβάλλεται απαραδέκτως στην παρούσα δίκη, αντικείμενο της οποίας είναι το διοικητικό μέτρο της θέσεως του αιτούντος σε δυνητική αργία, και όχι η διάπραξη ή μη των πειθαρχικών παραπτωμάτων, για τα οποία παραπέμφθηκε, η οποία θα κριθεί από το αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο.
7. Επειδή, κατ' ακολουθία, πρέπει η κρινόμενη έφεση να γίνει δεκτή, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να απορριφθεί η αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου-αιτούντος.
Διά ταύτα
Δέχεται την κρινόμενη έφεση.
Εξαφανίζει την απόφαση 860/1995 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Δικάζει την από 4.1.1995 αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου-αιτούντος και την απορρίπτει.
Διατάζει την κατάπτωση του παραβόλου της αιτήσεως ακυρώσεως και
Επιβάλλει στον εφεσίβλητο-αιτούντα για τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, το ποσό των επτακοσίων ογδόντα ενός (781) ευρώ (380+380+21).
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Δεκεμβρίου 2000
Ο Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος
Ν. Γ. Δεληγιάννης Δ. Μουζάκη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 4ης Απριλίου 2002.
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Κ.Β.

Αριθμός 3052/2009

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Σεπτεμβρίου 2007, με την εξής σύνθεση: Γ. Παναγιωτόπουλος, Πρόεδρος, Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Αγγ. Θεοφιλοπούλου, Ν. Σακελλαρίου, Δ. Πετρούλιας, Αικ. Συγγούνα, Αν. Γκότσης, Αθ. Ράντος, Δ. Μπριόλας, Ε. Δανδουλάκη, Ν. Μαρκουλάκης, Δ. Μαρινάκης, Γ. Παπαγεωργίου, Ι. Μαντζουράνης, Α. Σακελλαροπούλου, Δ. Αλεξανδρής, Δ. Σκαλτσούνης, Κ. Βιολάρης, Α. Καραμιχαλέλης, Α.-Γ. Βώρος, Ε. Αναγνωστοπούλου, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Ε. Νίκα, Ε. Αντωνόπουλος, Γ. Τσιμέκας, Ι. Ζόμπολας, Π. Καρλή, Α. Ντέμσιας, Σ. Παραμυθιώτης, Φ. Ντζίμας, Σ. Χρυσικοπούλου, Η. Τσακόπουλος, Β. Καλαντζή, Σύμβουλοι, Κ. Πισπιρίγκος, Χ. Σιταρά, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Β. Μανωλόπουλος.

Για να δικάσει την από 7 Ιουλίου 2005 αίτηση:

του Πέτρου Γρ. Ιωαννίδη, κατοίκου Γλυφάδας (Ι. Μεταξά 46β), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Π. Λαζαράτο (Α.Μ. 14350), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά των Υπουργών: 1) Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και 2) Μεταφορών και Επικοινωνιών, οι οποίοι παρέστησαν με τον Νικ. Μαυρίκα, Νομικό Σύμβουλο του Κράτους,

και κατά της παρεμβαίνουσας Ζωής Πρωτοψάλτη, κατοίκου Αθηνών, η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Χαρ. Χρυσανθάκη (Α.Μ. 11855), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Η πιο πάνω αίτηση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της υπ΄ αριθμ. 398/2007 αποφάσεως του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκειμένου να επιλύσει η Ολομέλεια το ζήτημα που αναφέρεται στην απόφαση.

./.

Αριθμός 3052/2009

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθούν: α) η 20/12-17.5.2005 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 9 του ν. 3260/2004 και β) η 03825/2773/23.5.2005 απόφαση του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών.

Η εκδίκαση άρχισε με ανάγνωση της παραπεμπτικής αποφάσεως, η οποία επέχει θέση εισηγήσεως από τον Εισηγητή, Σύμβουλο Ν. Μαρκουλάκη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, τον πληρεξούσιο της παρεμβαίνουσας και τον εκπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α΄ 860812, 1139216/2005).

2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, η οποία συμπληρώθηκε με το από 27.7.2006 δικόγραφο προσθέτων λόγων, ο αιτών, υπάλληλος κλάδου ΠΕ Μηχανικών με βαθμό Α΄ του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, ζητεί την ακύρωση α) της 20/12-17.5.2005 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 9 του ν. 3260/2004, καθ΄ ό μέρος επελέγη ως Προϊσταμένη της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών η Ζωή Πρωτοψάλτη, κατά παράλειψη του αιτούντος, ως και β) της 30825/2773/23.5.2005 αποφάσεως του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών, καθ΄ ό μέρος η ως άνω επιλεγείσα Ζωή Πρωτοψάλτη τοποθετήθηκε, με τριετή θητεία, ως Προϊσταμένη της ανωτέρω Γενικής Διεύθυνσης.

./.

3. Επειδή, η αίτηση αυτή εισάγεται ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας κατόπιν της 398/2007 αποφάσεως του Γ΄ Τμήματος του Δικαστηρίου, με την οποία παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου προς επίλυση το ζήτημα της σύνταξης πρακτικού συνέντευξης από το ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, ως ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, κατά την επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων, σύμφωνα με το άρθρο 8 του ν. 3260/2004 και το άρθρο 82 παρ. 7 του ν. 2683/1999, δοθέντος ότι εκκρεμούσε ήδη ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας η εκδίκαση άλλης σχετικής υπόθεσης, στην οποία τίθεται το αυτό νομικό ζήτημα.

4. Επειδή, από τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 3260/2004 «Ρυθμίσεις του συστήματος προσλήψεων και θεμάτων δημόσιας διοίκησης» (Α΄ 151), με τις οποίες επανήλθαν σε ισχύ και αντιστάθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 36 του ν. 2190/1994 (Α΄ 28), διαγράφεται σύνθετη διοικητική ενέργεια, η οποία αποβλέπει στην επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων με τριετή θητεία. Η εν λόγω σύνθετη διοικητική ενέργεια αρχίζει με την πρόσκληση του οικείου Υπουργού ή του μονομελούς οργάνου διοίκησης του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, με την οποία τάσσεται προθεσμία για την υποβολή υποψηφιοτήτων, συνεχίζεται με την έκδοση της απόφασης του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 9 του ν. 3260/2004, με την οποία επιλέγεται ο υπάλληλος που καταλαμβάνει θέση Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, ολοκληρώνεται δε με την απόφαση του οικείου οργάνου για την τοποθέτηση του επιλεγέντος ως Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Επομένως, μετά την έκδοση της ανωτέρω απόφασης του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών, με την οποία η ανωτέρω Ζωή Πρωτοψάλτη τοποθετήθηκε στη θέση της Προϊσταμένης της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών, η ως άνω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου απέβαλε τον εκτελεστό χαρακτήρα της και προσβάλλεται απαραδέκτως, μόνη δε παραδεκτώς προσβαλλόμενη πράξη είναι η ως άνω απόφαση του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών.

5. Επειδή, στη δίκη παρεμβαίνει με έννομο συμφέρον και εν γένει

παραδεκτώς υπέρ του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως η ως άνω επιλεγείσα και τοποθετηθείσα ως Προϊσταμένη της ανωτέρω Γενικής Διεύθυνσης Ζωή Πρωτοψάλτη.

6. Επειδή, στο άρθρο 47 παρ. 1 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8) ορίζεται ότι: «Αίτηση ακυρώσεως δικαιούται να ασκήσει ο ιδιώτης ή το νομικό πρόσωπο, τους οποίους αφορά η διοικητική πράξη ή των οποίων έννομα συμφέροντα, έστω και μη χρηματικά, προσβάλλονται από αυτή». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, για την άσκηση του ενδίκου βοηθήματος της αιτήσεως ακυρώσεως απαιτείται η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, το οποίο πρέπει να είναι άμεσο και ενεστώς, να υπάρχει δε στο πρόσωπο του αιτούντος, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης διοικητικής πράξεως, κατά την άσκηση του ενδίκου βοηθήματος και κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

7. Επειδή, στο άρθρο 14 του ν. 3205/2003 (Α΄ 297) ορίζεται ότι οι κάθε είδους αποδοχές και επιδόματα ή προσαυξήσεις των Γενικών Διευθυντών Κεντρικών Υπηρεσιών Υπουργείων και Περιφερειών καθορίζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, κατά παρέκκλιση των διατάξεων αυτού του νόμου. Επί τη βάσει της εν λόγω εξουσιοδοτικής διάταξης εκδόθηκε η 2/70481/0022/15.12.2004 απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών (Β΄ 1874), με την οποία ορίσθηκε ότι ο βασικός μισθός των Προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων Υπουργείων, Περιφερειών, Δικαστηρίων, Ασφαλιστικών Οργανισμών και του ΟΑΕΔ προσδιορίζεται με πολλαπλασιασμό του εκάστοτε βασικού μισθού του Μ.Κ. 1 της ΠΕ κατηγορίας του ν. 3205/2003 με το συντελεστή 1,9. Εξ άλλου, στο άρθρο 9 του π.δ. 166/2000 «Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων» (Α΄ 153) ορίζεται ότι: «1. Ως μισθός με βάση τον οποίο κανονίζεται η σύνταξη λαμβάνεται ποσοστό του μηναίου μισθού ενέργειας του μισθολογικού κλιμακίου ή του βαθμού που έφερε και

εμισθοδοτείτο ο υπάλληλος κατά την έξοδό του από την υπηρεσία, όπως αυτός ορίζεται από τις διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά. . . 14. Ως μισθός για τον κανονισμό της σύνταξης των γενικών διευθυντών λαμβάνεται υπόψη ο βασικός μισθός της αντίστοιχης θέσης του Γενικού Διευθυντή, όπως αυτός ορίζεται από τις διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά κατά το χρόνο εξόδου τους από την υπηρεσία, προσαυξημένος με το επίδομα χρόνου υπηρεσίας που αντιστοιχεί στο μισθό αυτό και στα έτη υπηρεσίας τους. Τη σύνταξη αυτή δικαιούνται όσοι διετέλεσαν σε θέση Γενικού Διευθυντή για μια τουλάχιστον τριετία, με εξαίρεση τις περιπτώσεις θανάτου ή απόλυσης λόγω νόσου ή τριακονταπενταετίας ή ορίου ηλικίας ή κατάργησης της θέσης τους». Εν προκειμένω, μετά την άσκηση της κρινόμενης αίτησης (7.7.2005) και πριν από τη συζήτησή της ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας (21-9-2007), ήδη δε και πριν από τη συζήτησή της ενώπιον του Γ΄ Τμήματος του Δικαστηρίου (23-11-2006), εκδόθηκε η οικ. 14792/1687/9.3.2006 πράξη της Προϊσταμένης του Τμήματος Διοίκησης Προσωπικού του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, με την οποία ο αιτών απολύθηκε αυτοδικαίως από την υπηρεσία από 9.3.2006, λόγω συμπλήρωσης του 60ου έτους της ηλικίας του και τριάντα πέντε ετών πραγματικής και συντάξιμης δημόσιας υπηρεσίας. Ο αιτών, όμως, διατηρεί το έννομο συμφέρον του, κατά την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 47 παρ. 1 του π.δ. 18/1989, προς ακύρωση της ως άνω μόνης παραδεκτώς προσβαλλόμενης πράξης και μετά την έκδοση της ως άνω πράξης περί αυτοδίκαιης απόλυσής του από την υπηρεσία, όπως προέβαλε με το από 14.11.2006 υπόμνημά του ενώπιον του Γ΄ Τμήματος του Δικαστηρίου, ήδη δε προβάλλει και με το από 27.9.2007 υπόμνημά του ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεδομένου ότι από την εκδηλωθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών παράλειψη τοποθέτησής του ως Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών απορρέουν γι΄ αυτόν δυσμενείς συνταξιοδοτικής φύσεως συνέπειες, οι οποίες συνίστανται, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, στο

γεγονός ότι η σύνταξή του δεν υπολογίζεται επί τη βάσει του βασικού μισθού του Γενικού Διευθυντή, το συγκεκριμένο δε έννομο συμφέρον (αναφερόμενο στις δυσμενείς συνταξιοδοτικής φύσεως συνέπειες) υπάρχει στο πρόσωπο του αιτούντος κατά την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως, κατά την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως και κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προηγούμενη σκέψη. Κατά τη γνώμη όμως του Προέδρου του Δικαστηρίου και των Συμβούλων Ν. Σακελλαρίου και Γ. Ποταμιά, κατά την ως άνω διάταξη του άρθρου 47 παρ. 1 του π.δ. 18/1989 η ύπαρξη βλάβης προϋποθέτει ενεργό υπαλληλικό δεσμό, διότι τότε μόνο γεννάται υπηρεσιακή βλάβη. Τέτοιας όμως φύσεως βλάβη δεν συνιστούν οι απορρέουσες, κατά τον αιτούντα, δυσμενείς, συνταξιοδοτικής φύσεως, συνέπειες από την παράλειψη επιλογής του σε θέση Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, δοθέντος ότι η σύνταξή του δεν υπολογίζεται επί τη βάσει του βασικού μισθού του Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Τούτο δε διότι οι συνταξιοδοτικής φύσεως συνέπειες δεν συνάπτονται άμεσα με την παράλειψη επιλογής του αιτούντος σε θέση Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, δεδομένου ότι, ακόμη και η ακύρωση της παραλείψεώς του για παράβαση ουσιώδους τύπου ή για μη νόμιμη ή μη επαρκή αιτιολογία δεν δεσμεύει κατ΄ αρχήν τη Διοίκηση, επανερχόμενη σε συμμόρφωση προς ενδεχόμενη ακυρωτική απόφαση, να εμμείνει, με τήρηση του ουσιώδους τύπου και με νόμιμη και επαρκή αιτιολογία, στην παράλειψη του αιτούντος και σε ενδεχόμενη επανεπιλογή της ιδίας υποψηφίας που είχε επιλεγεί με την ακυρωθείσα απόφαση.

8. Επειδή, με τις διατάξεις του ν. 3260/2004 επανήλθαν σε ισχύ και αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του ν. 2190/1994. Ειδικότερα, στο άρθρο 34 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 7 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Οι θέσεις των κατηγοριών Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης (ΠΕ), Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΤΕ), Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) και Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (ΥΕ) του προσωπικού που υπάγεται στις διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, ΦΕΚ 19 Α΄) κατατάσσονται σε πέντε

συνολικά βαθμούς ως ακολούθως: Βαθμός Α΄, Βαθμός Β΄, Βαθμός Γ΄, Βαθμός Δ΄, Βαθμός Ε΄. 2. . . .». Στο άρθρο 36 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 8 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Προϊστάμενοι όλων των οργανικών μονάδων τοποθετούνται υπάλληλοι με βαθμό Α΄ των κατηγοριών ΠΕ, ΤΕ και ΔΕ, σύμφωνα με όσα ορίζονται στις επόμενες παραγράφους. Ως οργανικές μονάδες της παραγράφου αυτής νοούνται η γενική διεύθυνση, η διεύθυνση, το τμήμα, το γραφείο, το αυτοτελές γραφείο . . . 2. Η επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων γίνεται ύστερα από αίτηση υποψηφιότητας, η οποία υποβάλλεται μέσα σε αποκλειστική προθεσμία που τάσσεται από τον οικείο Υπουργό ή το μονομελές όργανο διοίκησης του Ν.Π.Δ.Δ. και η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη των δέκα (10) ημερών, από το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο, που συγκροτείται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29 του νόμου αυτού. Η επιλογή γίνεται με βάση τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου κάθε υπαλλήλου από τα οποία ιδιαίτερα εκτιμώνται η άρτια κατάρτιση και οι επιστημονικές γνώσεις, η δραστηριότητα στην υπηρεσία, η ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, η ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού, καθώς και η ικανότητα υποκίνησης των υφισταμένων για την επίτευξη στόχων. Εφαρμόζονται επίσης και οι διατάξεις της δεύτερης περιόδου του πρώτου εδαφίου της παρ. 7 του άρθρου 82 του Υπαλληλικού Κώδικα (βιογραφικό σημείωμα) καθώς και του δευτέρου και τρίτου εδαφίου της αυτής παραγράφου. Ως Προϊστάμενοι Γενικών Διευθύνσεων επιλέγονται μόνιμοι υπάλληλοι της κατηγορίας ΠΕ με βαθμό Α΄ και με την προϋπόθεση ότι έχουν διατελέσει ή είναι Προϊστάμενοι Διευθύνσεων κατά την ημέρα υποβολής της αίτησης υποψηφιότητας. Σε περίπτωση που Προϊστάμενος Γενικής Διεύθυνσης δεν επιλέγεται για δεύτερη φορά, καταλαμβάνει κενή θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης και αν δεν υπάρχει καταλαμβάνει την πρώτη θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης που θα κενωθεί. Ως τότε θεωρείται Προϊστάμενος Διεύθυνσης και τα καθήκοντά του προσδιορίζονται με απόφαση του οικείου Υπουργού ή του μονομελούς οργάνου διοίκησης του

./.

Ν.Π.Δ.Δ., ανάλογα με τις υπηρεσιακές ανάγκες. Επίσης, οι Γενικοί Διευθυντές, οι οποίοι δεν επιλέγονται πάλι μετά τη λήξη της θητείας τους, μπορούν να αποχωρήσουν από την υπηρεσία διατηρούντες τις αποδοχές του Γενικού Διευθυντή, εφόσον υποβάλουν αίτηση παραίτησης μέσα σε αποκλειστική προθεσμία δύο (2) μηνών από την ανακοίνωση της μη επανεπιλογής τους. 3. . . . 9. Όσοι επιλέγονται από το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο του άρθρου 29 και τα υπηρεσιακά συμβούλια τοποθετούνται, με απόφαση του οικείου οργάνου, ως προϊστάμενοι σε αντιστοίχου επιπέδου οργανικές μονάδες για τρία (3) έτη. Οι τοποθετούμενοι ως προϊστάμενοι εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντά τους και μετά τη λήξη της θητείας τους ως την τυχόν επανεπιλογή τους ή την τοποθέτηση νέου προϊσταμένου. 10. . . .». Περαιτέρω, στην παρ. 3 του άρθρου 29 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι : «Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, για την επιλογή ως Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων των υπαλλήλων που υπάγονται στον Υπαλληλικό Κώδικα (ν. 2683/1999). . . συνιστάται στο Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο που αποτελείται από: α) Έναν επίτιμο Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Αρείου Πάγου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου ή επίτιμο Σύμβουλο της Επικρατείας ή Αρεοπαγίτη ή Σύμβουλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ως Πρόεδρο, με αναπληρωτή του πρόσωπο που έχει οποιαδήποτε από τις ανωτέρω ιδιότητες. β) Έναν καθηγητή δημοσίου δικαίου του Πανεπιστημίου Αθηνών και έναν καθηγητή του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, που ορίζονται με όμοιους αναπληρωτές τους από τον οικείο Πρύτανη, ύστερα από γνώμη της οικείας Σχολής. γ) Ένα δικηγόρο παρ΄ Αρείω Πάγω, ειδικευμένο σε θέματα δημοσίου δικαίου, που ορίζεται με όμοιο αναπληρωτή του από τον Πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. δ) Δύο Γενικούς Διευθυντές από τους οποίους ένας του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και ένας του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, με αναπληρωτές τους Γενικούς Διευθυντές των ίδιων

./.

Υπουργείων. ε) Τον Πρόεδρο της Α.Δ.Ε.Δ.Υ., με αναπληρωτή του μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της, το οποίο ορίζει η ίδια. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 161 παρ. 1, 162 και 163 του Υπαλληλικού Κώδικα». Στο άρθρο 38 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 11 παρ. 1 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Οι θέσεις των υπαλλήλων κάθε κλάδου διαβαθμίζονται αυτοδικαίως ενιαία σε όλους τους βαθμούς της οικείας κατηγορίας, σύμφωνα με τις παραγράφους 1-4 του άρθρου 34 του νόμου αυτού. 2. Οι υπάλληλοι, που υπηρετούν κατά την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, κατατάσσονται αυτοδικαίως στους βαθμούς της κατηγορίας που υπηρετούν, με βάση το συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας που έχουν διανύσει, σύμφωνα με τις παραγράφους 1-7 του άρθρου 34 του νόμου αυτού. 3. . . . 5. Για τις κατατάξεις που προβλέπονται από τις διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων 2, 3 και 4 του άρθρου αυτού, εκδίδονται διαπιστωτικές πράξεις. . .». Στην παρ. 2 του άρθρου 11 του ν. 3260/2004 ορίζεται ότι: «Κατά την πρώτη εφαρμογή του παρόντος: α. Για την επιλογή γενικών διευθυντών κρίνονται οι υπάλληλοι που κατατάσσονται, σύμφωνα με τις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου, στο βαθμό Α΄ της κατηγορίας ΠΕ και έχουν συνολικό χρόνο υπηρεσίας είκοσι (20) έτη. β. . . .», ενώ στην παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου 11 του ν. 3260/2004 ορίζεται ότι: «Κατά την πρώτη εφαρμογή του παρόντος, το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο της παρ. 3 του άρθρου 29 του ν. 2190/1994 συγκροτείται χωρίς τα υπό στοιχείο δ΄ δύο μέλη αυτού τα οποία αντικαθίστανται από δύο επίτιμους δικαστικούς λειτουργούς. Το συμβούλιο με τη συγκρότησή του αυτή συνέρχεται μόνον για την επιλογή δύο γενικών διευθυντών, ήτοι ενός του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και ενός του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, οι οποίοι αποτελούν εφεξής μέλη του συμβουλίου. Ο ορισμός των αναπληρωτών τους γίνεται αμέσως μετά την επιλογή των λοιπών γενικών διευθυντών των ανωτέρω Υπουργείων». Στο άρθρο 20 του ν. 3260/2004 ορίζεται ότι: «Από την έναρξη ισχύος αυτού του

νόμου καταργείται κάθε άλλη γενική ή ειδική διάταξη που έχει αντίθετο περιεχόμενο». Εξ άλλου, στο άρθρο 82 παρ. 7 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, Α΄ 19) ορίζεται ότι: «Η αίτηση υποψηφιότητας συνοδεύεται από βιογραφικό σημείωμα, το περιεχόμενο του οποίου προκύπτει από τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου του υπαλλήλου. Δικαίωμα υποβολής αίτησης υποψηφιότητας έχουν και υπάλληλοι άλλων δημοσίων υπηρεσιών ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου συναφούς αντικειμένου, όπως αυτά καθορίζονται με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται άπαξ μετά από πρόταση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης. Το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο καλεί σε προφορική συνέντευξη τους υποψηφίους, οι οποίοι δικαιούνται να εκθέσουν τις απόψεις τους, προκειμένου να διαμορφώσει γνώμη για την ικανότητα και την προσωπικότητά τους ως προς την άσκηση των καθηκόντων του Γενικού Διευθυντή και να προαγάγει τον καταλληλότερο μεταξύ αυτών». Περαιτέρω, στο άρθρο 83 του αυτού Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 29 παρ. 1 του ν. 2738/1999 (Α΄ 180), ορίζεται ότι: «1. . . . Για το σχηματισμό της κρίσης του το υπηρεσιακό συμβούλιο λαμβάνει υπόψη του τις εκθέσεις ουσιαστικών προσόντων της τελευταίας οκταετίας. 2. . . . 5. Αιτιολογία απαιτείται μόνον στην περίπτωση κατάδηλης υπεροχής υποψηφίου που παραλείπεται. 6. . . .». Εξ άλλου, στο άρθρο 25 του π.δ. 293/1999 «Οργανισμός του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών» (Α΄ 263), προβλέπεται η σύσταση Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 43 παρ. 7 του ίδιου προεδρικού διατάγματος, προϊστάμενοι της εν λόγω Γενικής Διεύθυνσης ορίζονται υπάλληλοι ΠΕ Διοικητικού Οικονομικού ή ΠΕ Μηχανικών ή ΠΕ Πληροφορικής.

9. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι η παρεμβαίνουσα δεν έχει τα προβλεπόμενα από το άρθρο 36 παρ. 2 του ν. 2190/1994, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 8 του ν. 3260/2004, τυπικά προσόντα για να επιλεγεί σε θέση Προϊσταμένης Γενικής Διεύθυνσης και, συγκεκριμένα, δεν έχει

διατελέσει Προϊσταμένη Διεύθυνσης κατά το παρελθόν και δεν ήταν Προϊσταμένη Διεύθυνσης κατά την ημέρα υποβολής της αίτησης υποψηφιότητας. Στην ως άνω, 398/2007, παραπεμπτική απόφαση του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας προς την Ολομέλεια περιλαμβάνεται σκέψη περί απορρίψεως του λόγου αυτού ακυρώσεως ως αβασίμου, στο διατακτικό όμως της αποφάσεως αυτής, αναφέρεται μόνον ότι παραπέμπεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου το ζήτημα της σύνταξης πρακτικού συνέντευξης, ως ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κατά την επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων. Κατά συνέπεια, αφού δεν περιέχεται στο διατακτικό της παραπεμπτικής αποφάσεως διάταξη περί απορρίψεως του ανωτέρω λόγου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν υφίσταται σχετική οριστική διάταξη της παραπεμπτικής αποφάσεως και ότι, επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως δύναται να εξετασθεί από την Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κατά την ειδικότερη γνώμη της Συμβούλου Αικ. Σακελλαροπούλου, ενόψει του όλου περιεχομένου της παραπεμπτικής αποφάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απόφαση αυτή δεν περιέχει οριστική διάταξη σχετικά με τον ανωτέρω λόγο. Μειοψήφησαν ο Αντιπρόεδρος Γ. Σταυρόπουλος και οι Σύμβουλοι Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Αικ. Συγγούνα, Δ. Μπριόλας, Ε. Δανδουλάκη, Δ. Αλεξανδρής, Σ. Χρυσικοπούλου και Β. Καλαντζή, κατά την γνώμη των οποίων από το όλο περιεχόμενο της παραπεμπτικής αποφάσεως συνάγεται ότι ο προαναφερθείς λόγος έχει απορριφθεί με οριστική διάταξη της αποφάσεως αυτής.

10. Επειδή, ο ανωτέρω λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 11 παρ. 2 του ν. 3260/2004, απαιτείται, για την επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων, ειδικά κατά την πρώτη εφαρμογή του νόμου, οι υποψήφιοι να έχουν καταταγεί στο βαθμό Α΄ της κατηγορίας ΠΕ και να έχουν συνολικό χρόνο υπηρεσίας είκοσι έτη. Επομένως, δεν επιβάλλεται η προϋπόθεση που τάσσει το άρθρο 36 παρ. 2 του ν. 2190/1994, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 8 του ν.

./.

3260/2004, δηλαδή ο υποψήφιος να έχει διατελέσει ή να είναι, κατά την ημέρα υποβολής της αίτησης υποψηφιότητας, Προϊστάμενος Διεύθυνσης.

11. Επειδή, η εξέταση του ζητήματος αν απαιτείται κατά νόμον, ως ουσιώδης τύπος της διαδικασίας, η σύνταξη πρακτικού συνέντευξης από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κατά την επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων είναι λυσιτελής, καίτοι ο αιτών έχει ήδη συνταξιοδοτηθεί, κατά τα προεκτεθέντα, δεδομένου ότι, εφόσον ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη, κατ΄ αποδοχήν του σχετικού λόγου ακυρώσεως, η Διοίκηση υποχρεούται να επαναλάβει την διαδικασία επιλογής Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων, τηρώντας τον ουσιώδη αυτό τύπο. Κατά την γνώμη όμως των Συμβούλων Ν. Σακελλαρίου, Α. Ράντου, Δ. Μαρινάκη, Γ. Παπαγεωργίου, Αικ. Σακελλαροπούλου, Κ. Βιολάρη και Ε. Αναγνωστοπούλου, το ανωτέρω ζήτημα πρέπει να επιλυθεί, στη συνέχεια δε πρέπει να εξετασθεί αν είναι λυσιτελής η αποδοχή του σχετικού λόγου ακυρώσεως.

12. Επειδή, από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων του ν. 3260/2004 με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) συνάγεται ότι η επιλογή των Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων γίνεται από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο μεταξύ των εχόντων τα τυπικά προσόντα υπαλλήλων που υποβάλουν αίτηση, συνοδευόμενη από βιογραφικό σημείωμα. Η επιλογή αυτή συνιστά ανάθεση καθηκόντων χρονικά περιορισμένη (τριετής θητεία) και ανακλητή και δεν αποτελεί βαθμολογική μεταβολή (προαγωγή), δεδομένου ότι οι τοποθετούμενοι ως Προϊστάμενοι των Γενικών Διευθύνσεων, αν δεν επανεπιλεγούν μετά τη λήξη της θητείας τους, καταλαμβάνουν θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης. Το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, πριν επιλέξει τον καταλληλότερο για την άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 82 παρ. 7 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), στο οποίο παραπέμπει η παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 2190/1994 (όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 8 του ν. 3260/2004), να καλέσει

./.

σε προφορική συνέντευξη τους υποψήφιους προς πλήρωση της θέσης του Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης του άρθρου 82 παρ. 7 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), επιβάλλεται, ως εγγύηση τήρησης των συνταγματικών αρχών της ισότητας και της αξιοκρατίας και, ειδικότερα, της ελεύθερης πρόσβασης και σταδιοδρομίας κάθε έλληνα πολίτη στις δημόσιες θέσεις κατά το λόγο της προσωπικής του αξίας και ικανότητας (άρθρο 4 παρ. 1 και 4 και άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος), της διαφάνειας (άρθρο 103 παρ. 7 του Συντάγματος) που, κατά την έννοιά της, καταλαμβάνει όχι μόνο τη διαδικασία εισόδου στο υπαλληλικό σώμα αλλά και, περαιτέρω, τις εν γένει διαδικασίες εξέλιξης (προαγωγής ή ανάθεσης καθηκόντων) των δημοσίων υπαλλήλων, καθώς και του κράτους δικαίου (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος), ο ουσιώδης τύπος της σύνταξης πρακτικού, είτε αυτοτελούς, είτε ενσωματωμένου στην απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου περί επιλογής Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, περί της ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου διεξαγομένης προφορικής συνέντευξης των υποψηφίων, στο οποίο πρέπει να αναφέρεται, έστω συνοπτικά, το περιεχόμενο της συνέντευξης και, περαιτέρω, να εκφέρεται εξατομικευμένη για κάθε υποψήφιο κρίση, ως προς την αξιολόγηση της παρουσίας του από τα μέλη του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου και, ειδικότερα, για την προσωπικότητά του και την εν γένει ικανότητά του, αναφορικά με την άσκηση των καθηκόντων του Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Με τη σύνταξη πρακτικού συνέντευξης των υποψηφίων, υπό το προεκτεθέν περιεχόμενο, αφενός εξασφαλίζονται οι προϋποθέσεις αμερόληπτης και αξιοκρατικής κρίσης και αφετέρου καθίσταται γνωστή στους υποψήφιους και ελέγξιμη από τον ακυρωτικό δικαστή, ενόψει του κατά το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας και του άρθρου 95 παρ. 1 εδάφ. α΄ του Συντάγματος περί κατοχυρώσεως της αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η αξιολόγηση των υποψηφίων από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κατά τη διαδικασία της συνέντευξης. Κατά την ειδικότερη γνώμη του

Συμβούλου Γ. Παπαγεωργίου, η διάταξη του άρθρου 82 παρ. 7 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) καθιερώνει, ως ουσιώδη τύπο της διαδικασίας επιλογής Προϊσταμένων Γενικής Διεύθυνσης, την λήψη προφορικής συνεντεύξεως από κάθε υποψήφιο, δεν επιβάλλει, όμως, την σύνταξη σχετικού πρακτικού, στο οποίο να καταγράφεται το περιεχόμενο των ερωταποκρίσεων που συγκροτούν την συνέντευξη (περιεχόμενο, άλλωστε, το οποίο δεν δύναται να ελεγχθεί δικαστικώς, μάλιστα δε ακυρωτικώς). Πλην, εν όψει της καθιερώσεως από την ανωτέρω διάταξη της προφορικής συνεντεύξεως ως ουσιώδους τύπου της εν λόγω διαδικασίας επιλογής, απαιτείται να προκύπτει είτε από το σώμα της αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, είτε από το τυχόν συνταχθέν ιδιαιτέρως πρακτικό συνεντεύξεως, η εξατομικευμένη για κάθε υποψήφιο κρίση καθενός εκ των μελών του ως άνω Συμβουλίου, ως προς την αξιολόγηση της παρουσίας του υποψηφίου κατά την συνέντευξη και, ειδικώτερα, ως προς την αξιολόγηση της προσωπικότητάς του και της ικανότητάς του για την άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου Γενικής Διευθύνσεως. Μειοψήφησαν οι Σύμβουλοι Γ. Παπαμεντζελόπουλος και Ν. Σακελλαρίου, οι οποίοι διετύπωσαν την εξής γνώμη: Όπως προκύπτει από την διατύπωση των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 82 παρ. 7 του Υ.Κ., η προφορική συνέντευξις των υποψηφίων για την επιλογή σε θέσεις προϊσταμένων γενικής Διευθύνσεως συνιστά ουσιώδη τύπο της σχετικής διαδικασίας, η θέσπισις του οποίου αποσκοπεί στην διά της αυτοπροσώπου εμφανίσεως των υποψηφίων ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου παροχή στα μέλη του της δυνατότητος να σχηματίσουν την κατά το δυνατόν πληρεστέρα εικόνα τόσο για την εν γένει προσωπικότητα, όσο και για την ικανότητα ενός εκάστου των υποψηφίων να ανταποκριθούν ή όχι εις τα καθήκοντα του προϊσταμένου γενικής Διευθύνσεως, προκειμένου να αποφανθούν σχετικά, αφού εκτιμήσουν τα στοιχεία του φακέλου ενός εκάστου των υποψηφίων. Η τήρησις δε του ουσιώδους αυτού τύπου πρέπει να προκύπτει είτε από το ίδιο το πρακτικό επιλογής του Ειδικού Υπηρεσιακού

Συμβουλίου, είτε από χωριστό πρακτικό του Συμβουλίου αυτού. Από τις ίδιες ως άνω διατάξεις συνάγεται περαιτέρω ότι ο νομοθέτης, πέραν της προβλέψεως της διενεργείας προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων, δεν έκρινε σκόπιμο να περιλάβει άλλες ειδικές ρυθμίσεις για το περιεχόμενο του σχετικού πρακτικού του Ειδικού Υπηρεσιακού συμβουλίου, σχετικά με την προφορική συνέντευξη των υποψηφίων, δηλαδή δεν περιέλαβε διατάξεις, με τις οποίες να επιβάλλει την αποτύπωση –έστω και κατά συνοπτικό τρόπο- του περιεχομένου της προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων (όπως οι τεθείσες εις τους υποψηφίους ερωτήσεις και οι δοθείσες από αυτούς απαντήσεις), δεν προέβλεψε χωριστή βαθμολόγησή της, πολύ δε περισσότερο δεν επέβαλε την διατύπωση εξατομικευμένης κρίσεως για ένα έκαστο εξ αυτών, που να στηρίζεται αποκλειστικώς και μόνον στην σχηματισθείσα από τα μέλη του οικείου συμβουλίου, αντίληψη για κάθε ένα από αυτούς από την αυτοπρόσωπο ενώπιόν του εμφάνισή τους και τις δοθείσες από αυτούς απαντήσεις, σχετικά με την εν γένει προσωπικότητά τους και την ικανότητά τους να ανταποκριθούν ή όχι στα καθήκοντα του Προϊσταμένου Γενικής Διευθύνσεως. Η επιλογή αυτή του νομοθέτη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έρχεται σε αντίθεση ούτε προς τις συνταγματικές αρχές της ισότητος, της αξιοκρατίας και της διαφανείας, ούτε και προς τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 και 95 του Συντάγματος. Τούτο δε διότι ο σχηματισμός, εις το πλαίσιο της προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων, προσωπικής αντιλήψεως από τα μέλη του οικείου συμβουλίου, για την εν γένει προσωπικότητα και την ικανότητά τους ή όχι να ανταποκριθούν στα καθήκοντα της προαναφερθείσης θέσεως, συνιστά καθαρώς ουσιαστική κρίση, η οποία δεν είναι δεκτική καταγραφής στο σχετικό πρακτικό και ως τοιαύτη δεν υπόκειται εις τον ακυρωτικό έλεγχο του Δικαστηρίου.

13. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο Υφυπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών εξέδωσε την από 20.10.2004 πρόσκληση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 3260/2004, με την οποία κάλεσε τους μονίμους υπαλλήλους της κατηγορίας ΠΕ

./.

των κλάδων Διοικητικού Οικονομικού, Μηχανικών και Πληροφορικής που έχουν καταταγεί στο βαθμό Α΄ και έχουν κατά την ημέρα λήξης της προθεσμίας υποβολής αιτήσεων υποψηφιότητας συνολικό χρόνο υπηρεσίας τουλάχιστον είκοσι έτη, να υποβάλουν αίτηση υποψηφιότητας, που να συνοδεύεται από βιογραφικό σημείωμα, εντός αποκλειστικής προθεσμίας δεκαπέντε ημερών από την τοιχοκόλληση της πρόσκλησης, προκειμένου να κριθούν για την πλήρωση, μεταξύ άλλων, της θέσης Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών. Για την ως άνω θέση Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης υπέβαλαν αιτήσεις υποψηφιότητας, εντός της ορισθείσας από το ως άνω έγγραφο προθεσμίας, δέκα πέντε συνολικά υπάλληλοι, μεταξύ των οποίων ο αιτών και η παρεμβαίνουσα, οι οποίες συνοδεύονταν από βιογραφικά σημειώματα που περιλάμβαναν στοιχεία για τις σπουδές τους, την υπηρεσιακή τους σταδιοδρομία, την επιμόρφωση και τη δραστηριότητά τους στην υπηρεσία. Το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο έκρινε πρώτα, με την 20/12-17.5.2005 απόφασή του, ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου εκάστου υποψηφίου, όλοι οι υποψήφιοι έχουν τα απαιτούμενα τυπικά προσόντα για να κριθούν προς επιλογή στη θέση του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών. Ακολούθως, όπως προκύπτει από την ίδια απόφαση, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κάλεσε τους υποψήφιους κατ΄ αλφαβητική σειρά σε προφορική συνέντευξη, στην οποία, μεταξύ άλλων, προσήλθαν ο αιτών και η παρεμβαίνουσα. Στην εν λόγω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου αναφέρεται ότι κατά την προφορική συνέντευξη έγινε συζήτηση με κάθε υποψήφιο σε θέματα που αφορούν κυρίως στη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης και στις αρμοδιότητες της Γενικής Διεύθυνσης, προκειμένου το Συμβούλιο να διαμορφώσει γνώμη για την προσωπικότητα εκάστου υποψηφίου και την ικανότητά του προς άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου των Γενικών Διευθύνσεων του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, μεταξύ των οποίων και η Γενική Διεύθυνση Επικοινωνιών. Στη συνέχεια, ο εισηγητής παρέθεσε τα στοιχεία του

./.

προσωπικού μητρώου εκάστου υποψηφίου, επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται η κρίση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Ειδικότερα, στην ως άνω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου παρατίθενται τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου, τόσο του αιτούντος, όσο και της παρεμβαίνουσας, που αφορούν στην προσωπική και στην υπηρεσιακή τους κατάσταση, στις σπουδές, στα σεμινάρια και στις ξένες γλώσσες, στις υπηρεσιακές τους εκθέσεις, στην επιμόρφωση, και στην υπηρεσιακή δραστηριότητά τους. Κατόπιν, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, όπως βεβαιώνεται στην ως άνω απόφαση, εξέτασε όλα τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος εκάστου υποψηφίου και, ιδιαίτερα, τα στοιχεία που αναφέρονται στην άρτια επαγγελματική κατάρτιση, στις επιστημονικές γνώσεις, στη δραστηριότητα στην υπηρεσία, στην ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, στην ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού, καθώς και στην ικανότητα παρακίνησης των υφισταμένων προς επίτευξη στόχων. Ακολούθως, ο εισηγητής ανέφερε ότι για την πλήρωση της θέσης του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών θεωρεί ως καταλληλότερους τέσσερις υποψηφίους, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η παρεμβαίνουσα, αλλά όχι και ο αιτών. Μετά ταύτα, ο Πρόεδρος κάλεσε το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο να επιλέξει, μεταξύ όλων των υποψηφίων, τον καταλληλότερο για την άσκηση των καθηκόντων του Προϊσταμένου της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών, αφού λάβει υπόψη και συνεκτιμήσει όλα τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος των υποψηφίων, καθώς και τη γνώμη που διαμόρφωσαν τα μέλη κατά την προφορική συνέντευξη για την προσωπικότητα και την ικανότητα εκάστου υποψηφίου. Περαιτέρω, αναφέρεται στην ως άνω απόφαση ότι ακολούθησε διαλογική συζήτηση μεταξύ των μελών του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, τα οποία επεσήμαναν για κάθε υποψήφιο σημεία υστέρησης ή υπεροχής έναντι των άλλων υποψηφίων. Μετά τη διατύπωση της γνώμης όλων των μελών, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, όπως βεβαιώνεται στην ανωτέρω απόφαση,

./.

συνεκτιμώντας όλα τα στοιχεία των φακέλων, του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος των υποψηφίων, καθώς και τη γνώμη που διαμόρφωσε κατά την προσωπική συνέντευξη για κάθε υποψήφιο, ιδιαιτέρως δε εκτιμώντας την άρτια επαγγελματική κατάρτιση αυτών, τις επιστημονικές γνώσεις, τη δραστηριότητα στην υπηρεσία, την ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, την ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού και την ικανότητα παρακίνησης των υφισταμένων για την επίτευξη στόχων, επέλεξε ως καταλληλότερη την παρεμβαίνουσα. Τέλος, ο Υφυπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών εξέδωσε, με βάση την ως άνω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, την προσβαλλόμενη, 30825/2773/ 23.5.2005, πράξη, με την οποία τοποθετήθηκε η παρεμβαίνουσα, για τρία έτη, ως Προϊσταμένη της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών.

14. Επειδή, ούτε από την 20/12-17.5.2005 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, ούτε από άλλο στοιχείο του φακέλου προκύπτει ότι το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο συνέταξε, όπως απαιτείται κατά τα ήδη εκτεθέντα, συνοπτικό έστω πρακτικό, είτε αυτοτελές, είτε ενσωματωμένο στην απόφασή του, περί της ενώπιόν του διαδικασίας της συνέντευξης των υποψηφίων και περί της διαμορφωθείσας από αυτό γνώμης, σχετικά με την προσωπικότητα και την εν γένει ικανότητα κάθε υποψήφιου να ανταποκριθεί στα καθήκοντα του Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Η παράλειψη σύνταξης σχετικού πρακτικού από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο με το ανωτέρω περιεχόμενο συνιστά, κατά τα ήδη εκτεθέντα, παράβαση ουσιώδους τύπου της προβλεπόμενης από το νόμο διαδικασίας, είναι δε απορριπτέα τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με το από 27.9.2007 υπόμνημα του Δημοσίου, που κατατέθηκε εντός της δοθείσας από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου προθεσμίας, σύμφωνα με τα οποία αρκεί, κατά την έννοια του νόμου, να βεβαιώνεται στην απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, όπως έγινε εν προκειμένω, ότι κατά την προφορική συνέντευξη έγινε συζήτηση των μελών του Συμβουλίου με κάθε υποψήφιο σε συγκεκριμένο κύκλο θεμάτων, προσφόρων για τη

./.

συγκεκριμένη κρίση. Για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο με το δικόγραφο προσθέτων λόγων, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη υπουργική απόφαση και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση, μετά από τήρηση του ως άνω ουσιώδους τύπου, παρέλκει δε, ως αλυσιτελής, η εξέταση των λοιπών προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως, ενώ η παρέμβαση πρέπει να απορριφθεί.

Διά ταύτα

Δέχεται την αίτηση.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου.

Ακυρώνει την 30825/2773/23.5.2005 απόφαση του Υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών, καθ΄ ο μέρος η Ζωή Πρωτοψάλτη τοποθετήθηκε, με τριετή θητεία, ως Προϊσταμένη της Γενικής Διεύθυνσης Επικοινωνιών του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση, σύμφωνα με το σκεπτικό.

Απορρίπτει την παρέμβαση.

Επιβάλλει συμμέτρως στο Δημόσιο και την παρεμβαίνουσα τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος, ανερχόμενη στο ποσό των χιλίων τριακοσίων ογδόντα (460x3=1.380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 9 Νοεμβρίου 2007, 27 Φεβρουαρίου 2008 και 11 Φεβρουαρίου 2009

Ο Πρόεδρος — Ο Γραμματέας

Γ. Παναγιωτόπουλος — Β. Μανωλόπουλος

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Οκτωβρίου 2009.

Ο Πρόεδρος — Ο Γραμματέας

Π. Πικραμμένος — Β. Μανωλόπουλος

./.

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα, 3 Νοεμβρίου 2009

Ο Πρόεδρος — Ο Γραμματέας

./.

Β.Κ.

Αριθμός 4237/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Μαρτίου 2005, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Σακελλαρίου, Α. Γκότσης, Γ. Ποταμιάς, Γ. Τσιμέκας, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Σ. Κωνσταντίνου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 3 Οκτωβρίου 2003 έφεση :

των : 1) Αικατερίνης Γεωργίου του Στεργίου, 2) Σίμου Βουλουτίδη του Κωνσταντίνου, 3) Βασιλείου Κορογιάννου του Δημητρίου, 4) Ιωάννη Ντουρντουρέκα του Κωνσταντίνου, 5) Γεωργίου Μπόγρη του Χαράλαμπου, 6) Ιωάννη Πανουργιά του Λουκά, 7) Ιωάννη Τάγγα του Παναγιώτη, 8) Γαρυφαλλιάς Αντωνίου του Ευαγγέλου, 9) Αθανασίου Γεωργακόπουλου του Αγγέλου, 10) Νικόλαου Καραμπέτσου του Αριστείδη, 11) Παναγιώτη Καραστεργίου του Ευαγγέλου, 12) Δημητρίου Μπαρτατήλα του Γεωργίου, 13) Κωστούλας Παπαχρήστου του Αθανασίου, 14) Δήμητρας Χριστοδούλου του Βασιλείου, όλων κατοίκων Λιβαδειάς Βοιωτίας, οι οποίοι παρέστησαν με το δικηγόρο Μελέτιο Μουστάκα (Α.Μ. 10371) που τον διόρισαν με πληρεξούσιο,

κατά των : 1) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Βοιωτίας, η οποία δεν παρέστη και 2) Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ο οποίος παρέστη με τον Δημήτριο Χανή, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθμ. 6/2003 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Ποταμιά.

./.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο των εκκαλούντων, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης εφέσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 477982, 1003598/03 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 6/2003 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως των εκκαλούντων, πρώην μονίμων υπαλλήλων του Υπουργείου Γεωργίας (ήδη Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων) κατά της υπ' αριθμ. 2797/19.7.2001 αποφάσεως του Νομάρχη Βοιωτίας (φ. 266, τ. ΝΠΔΔ), με την οποία διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη μετάταξη αυτών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 (Α' 91), από το Υπουργείο Γεωργίας στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Βοιωτίας από 2.5.2001, ημερομηνία δημοσιεύσεως του παραπάνω νόμου.

3. Επειδή, η υπόθεση εισάγεται στην επταμελή σύνθεση του Τμήματος με πράξη του Προέδρου του Τμήματος κατ' άρθρ. 14 παρ. 5 του πρ. δ/τος 18/1989 (Α' 8) (ως προς την συνταγματικότητα ή μη της διατάξεως του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 με βάση την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας περί αυτοδικαίας μετατάξεως των εκκαλούντων).

4. Επειδή, παραδεκτώς συζητείται η κρινόμενη έφεση μολονότι δεν παρέστη η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Βοιωτίας εφόσον από το αποδεικτικό που υπάρχει στο φάκελο προκύπτει ότι αντίγραφο της πράξεως του Προέδρου του Γ' Τμήματος περί ορισμού εισηγητή και δικασίμου και της κρινομένης εφέσεως της έχουν νομίμως κοινοποιηθεί.

5. Επειδή, στο άρθρο 103 του Συντάγματος ορίζονται, μεταξύ άλλων,

./.

και τα εξής : «1. Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το Λαό ˙ οφείλουν πίστη στο Σύνταγμα και αφοσίωση στην Πατρίδα. Τα προσόντα και ο τρόπος του διορισμού τους ορίζονται από το νόμο. 2. Κανένας δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου. 3 . . . 4. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει. 5 . . . 6. Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν εφαρμογή και στους υπαλλήλους της Βουλής, οι οποίοι κατά τα λοιπά διέπονται εξ ολοκλήρου από τον Κανονισμό της, καθώς και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου. 7 . . .». Εξάλλου, στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι : «1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου».

6. Επειδή, με το άρθρο 1 του ν. 2218/1994 (Α' 90) συνεστήθησαν οι νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις (Ν.Α.) ως οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης δεύτερης βαθμίδας, ορίστηκε δε στο άρθρο 2 του ίδιου νόμου ότι οι Ν.Α. είναι «αυτοδιοικούμενα κατά τόπο νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου» (παρ. 1). Σύμφωνα με το άρθρο 3 του νόμου αυτού, η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων νομαρχιακού επιπέδου ανήκει στις Ν.Α., στις οποίες περιέρχονται όλες κατ' αρχήν οι αρμοδιότητες των νομαρχών και των νομαρχιακών υπηρεσιών (παρ. 1). Περαιτέρω, στο άρθρο 39 του ίδιου νόμου, υπό τον τίτλο «Μεταβατικές διατάξεις», το οποίο περιελήφθη ως άρθρο 115 στο Πρ. Δ/μα 30/1996

./.

«Κώδικας Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης» (Α' 21), ορίστηκαν τα εξής : «1. (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με την παράγρ. 16 του άρθρου 6 του ν. 2240/1994, φ. Α' 153) Ο Οργανισμός Εσωτερικής Υπηρεσίας των Ν.Α. που προβλέπεται στο άρθρο 30, καταρτίζεται μέσα σε προθεσμία δώδεκα (12) μηνών από την έναρξη λειτουργίας της Ν.Α. 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με την παράγρ. 7 του άρθρου 6 του ν. 2240/1994 και στη συνέχεια με την παράγρ. 2 του άρθρου 11 του ν. 2325/1995, φ. Α' 153) Οι υφιστάμενες κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού δημόσιες πολιτικές υπηρεσίες που συγκροτούν τη νομαρχία, καθώς και τα επαρχεία και οι διοικητικές τους υπηρεσίες, καταργούνται από την έναρξη της άσκησης των αρμοδιοτήτων από τις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, κατά τις διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 3 του παρόντος νόμου, εκτός από : α. Τις Υπηρεσίες Στατιστικής του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, β. τις Υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομικών και γ. τις Δασικές Υπηρεσίες, τα Κέντρα Ελέγχου και Πιστοποίησης Πολλαπλασιαστικού Υλικού και Ελέγχου Λιπασμάτων (Κ.Ε.Π.Π.Υ.Ε.Λ.), τα Αμπελουργικά Φυτώρια, τους Δενδροκομικούς Σταθμούς, τα Κρατικά Κτήματα και τους Συνοριακούς Σταθμούς Υγειονομικού Κτηνιατρικού Ελέγχου (Σ.Υ.Κ.Ε.) του Υπουργείου Γεωργίας. 4 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με την παράγρ. 8 του άρθρου 6 του ν. 2240/1994 και με την παράγρ. 24 του άρθρου 13 του ν. 2307/1995, φ. Α' 113). Το προσωπικό των υπηρεσιών, που καταργούνται προσφέρει εφεξής τις υπηρεσίες του στην οικεία Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση. Το προσωπικό αυτό θεωρείται αποσπασμένο στην οικεία Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση κατά παρέκκλιση των διατάξεων για τα χρονικά όρια της απόσπασης δημόσιων υπαλλήλων, εφόσον δεν μεταταγούν στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις της επόμενης παραγράφου. Για την απόσπαση εκδίδεται διαπιστωτική πράξη από το νομάρχη, που κοινοποιείται στο υπουργείο στο οποίο ανήκει ο υπάλληλος. Μετακινήσεις του προσωπικού αυτού από θέση σε θέση της ίδιας υπηρεσίας ή υπηρεσιών, που έχουν την ίδια έδρα, καθώς και τοποθετήσεις σε κενές θέσεις προϊσταμένων γίνονται με απόφαση του νομάρχη. Μετακινήσεις προσωπικού

./.

από υπηρεσία της έδρας της Ν.Α. σε υπηρεσίες εκτός της έδρας ή από υπηρεσία εκτός της έδρας σε άλλη υπηρεσία (της έδρας ή εκτός της έδρας) γίνεται με απόφαση του νομάρχη ύστερα από σύμφωνη γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου της παραγράφου 8 του άρθρου αυτού εφαρμοζομένων αναλόγως των διατάξεων που ισχύουν κάθε φορά για τη μοριοποίηση των μεταθέσεων των δημόσιων υπαλλήλων. Το σχετικό διάταγμα εκδίδεται με πρόταση του Υπουργού Εσωτερικών. Από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού εξαιρείται το εκπαιδευτικό προσωπικό της προσχολικής, της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Η τοποθέτηση και μετακίνηση του προσωπικού αυτού μέσα στην εδαφική περιφέρεια της Ν.Α. γίνεται από το νομάρχη μετά από πρόταση των Περιφερειακών Υπηρεσιακών Συμβουλίων Πρωτοβάθμιας (Π.Υ.Σ.Π.Ε.) και Δευτεροβάθμιας (Π.Υ.Σ.Δ.Ε.) Εκπαίδευσης. Οι προτάσεις των Π.Υ.Σ.Π.Ε. και Π.Υ.Σ.Δ.Ε. διατυπώνονται ύστερα από ερώτημα του νομάρχη. Στις εξαιρέσεις αυτές περιλαμβάνονται όσοι ασχολούνται με την επιμόρφωση ενηλίκων στις Νομαρχιακές Επιτροπές Λαϊκής Επιμόρφωσης (Ν.Ε.Λ.Ε.). 5. (Όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με την περ. γ' της παραγρ. 1 του άρθρου 12 και την παράγρ. 25 του άρθρου 13 του ν. 2307/1995). Οι θέσεις που θα συσταθούν με τον Οργανισμό Εσωτερικής Υπηρεσίας της Ν.Α. καλύπτονται κατά προτεραιότητα με μετατάξεις από το προσωπικό που υπηρετεί κατά το χρόνο δημοσίευσης του οργανισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας, στις δημόσιες υπηρεσίες, οι οποίες περιέρχονται στη Ν.Α. Οι μετατάξεις γίνονται ύστερα από αίτηση των υπαλλήλων που υποβάλλεται μέσα σε δύο (2) χρόνια από τη δημοσίευση των ως άνω Οργανισμών με κοινή απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών και του αρμόδιου υπουργού και είναι υποχρεωτικές για την υπηρεσία. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα το οποίο μπορεί να παραταθεί για μια ακόμη διετία με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, οι ως άνω δικαιούμενοι μετάταξης υπάλληλοι έχουν το δικαίωμα συμμετοχής στις κρίσεις προϊσταμένων οργανικών μονάδων, είτε στον κρατικό φορέα είτε στη Ν.Α. Στην περίπτωση κατά την οποία ο υπάλληλος επιθυμεί να κριθεί ως προϊστάμενος οργανικής μονάδας και να μεταταγεί σε

./.

Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση κρίνεται ύστερα από σχετική αίτησή του από το Υπηρεσιακό Συμβούλιο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης. Εάν το δικαίωμά της με αίτηση μετάταξης στη Ν.Α. δεν ασκηθεί εντός της τετραετίας ούτε πραγματοποιηθεί η μετάταξη, τότε οι υπάλληλοι εξακολουθούν να παραμένουν αποσπασμένοι στη Ν.Α., διατηρώντας το δικαίωμα κρίσης στο φορέα από τον οποίο προέρχονται. Οι δυνατότητες της παραγράφου αυτής παρέχονται και στους υπαλλήλους οι οποίοι υπηρετούν με απόσπαση στις δημόσιες υπηρεσίες που περιέρχονται στη Ν.Α. Σε περίπτωση που οι θέσεις που προβλέπει ο Οργανισμός δεν καλύπτουν όσους υποβάλλουν αίτηση, η μετάταξη γίνεται με μεταφορά της θέσης που κατέχει ο μετατασσόμενος, η οποία μεταφέρεται αυτοδικαίως με την απόφαση της μετάταξης και εντάσσεται στις θέσεις της οικείας κατηγορίας και κλάδου ή σε συνιστώμενο κλάδο. Ίσος αριθμός θέσεων με αυτές που μεταφέρονται καταργείται κάθε φορά που αποχωρούν με οποιονδήποτε τρόπο από την υπηρεσία υπάλληλοι μέχρι τη συμπλήρωση του αριθμού των θέσεων που μεταφέρθηκαν. Οι οργανικές θέσεις προσωπικού των υπουργείων στα οποία ανήκουν οι υπηρεσίες, που σύμφωνα με την παράγραφο 2, όπως ισχύει, καταργούνται, μειώνονται κατά τον αριθμό των υπαλλήλων, οι οποίοι, μετά τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως των εσωτερικών οργανισμών οργάνωσης και λειτουργίας των Ν.Α., αποχωρούν από την υπηρεσία με οποιονδήποτε τρόπο. Οι υφιστάμενες κενές οργανικές θέσεις στις διευθύνσεις και τα τμήματα των νομαρχιών και επαρχείων αρμοδιότητας Υπουργείου Εσωτερικών, κατά την δημοσίευση των εσωτερικών οργανισμών οργάνωσης και λειτουργίας των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, διατηρούνται και κατανέμονται με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών στις περιφερειακές υπηρεσίες του Υπουργείου Εσωτερικών. 6. Η μετάταξη γίνεται με το βαθμό και το μισθολογικό κλιμάκιο που κατέχει ο μετατασσόμενος, με την τυχόν διατηρούμενη σε αυτό διαφορά. 7. Οι μετατασσόμενοι και μετά τη μετάταξή τους : α. Υπάγονται στα ταμεία κύριας και επικουρικής ασφάλισης και πρόνοιας που υπάγονταν και πριν από τη μετάταξη. β. Ακολουθούν το μισθολογικό καθεστώς και λαμβάνουν όλα τα επιδόματα που έχουν οι

./.

υπάλληλοι του Υπουργείου από το οποίο προέρχονται. Σε κάθε περίπτωση λαμβάνουν τις αποδοχές με όλα τα επιδόματα που προβλέπει το καθεστώς της Ν.Α. για υπαλλήλους με τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα και την ίδια εργασία, εφόσον αυτές είναι ανώτερες. 8. Το υπηρεσιακό συμβούλιο για την ένταξη των μετατασσομένων στις κατηγορίες, στους κλάδους και στους βαθμούς, που προβλέπει ο οργανισμός της Ν.Α., συγκροτείται, κατά την πρώτη εφαρμογή του νόμου, από τους υπαλλήλους που θεωρούνται αποσπασμένοι στη Ν.Α. κατά την παράγραφο 4. 9. Η δαπάνη μισθοδοσίας του προσωπικού, που με βάση τις διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων μετατάσσονται στις Ν.Α., βαρύνει, μέχρι την αποχώρηση του με οποιονδήποτε τρόπο, τον Κρατικό Προϋπολογισμό. 10. Υπάλληλοι της παραγράφου 4 μπορούν με αίτησή τους να επιλέξουν αντί της Ν.Α., τη μετάταξή τους σε συμβούλιο περιοχής. Η ένταξη των υπαλλήλων αυτών στις οργανικές θέσεις του συμβουλίου περιοχής γίνεται από αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο. Κατά τα λοιπά για τις μετατάξεις των υπαλλήλων αυτών εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των παραγράφων 5 έως 7 και 9 του άρθρου αυτού. 11. Αιτήσεις υπαλλήλων δημόσιων υπηρεσιών, που ζητούν, από τη δημοσίευση του νόμου αυτού μέχρι την έναρξη λειτουργίας των Ν.Α., μετάθεση από την κεντρική υπηρεσία σε περιφερειακές υπηρεσίες ή από μία περιφερειακή υπηρεσία σε άλλη, είναι υποχρεωτικές για την υπηρεσία εφόσον ο αιτών ζητάει μετάθεση σε προβληματική περιοχή ή για τη κάλυψη κενής οργανικής θέσης υπηρεσίας νομαρχίας και δηλώνει υπεύθυνα ότι θα μεταταγεί στην οικεία Ν.Α. μετά την κατάρτιση του οριστικού οργανισμού της. Οι μεταθέσεις αυτές πραγματοποιούνται από τα αρμόδια για την πραγματοποίηση της μετάθεσης, όργανα της υπηρεσίας του υπαλλήλου, μέσα σε προθεσμία τριών (3) μηνών από την υποβολή της αίτησης. 12. Μέχρι να καταρτισθεί η συλλογική σύμβαση, που προβλέπεται στο άρθρο 34 παρ. 3, το προσωπικό των Ν.Α. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ακολουθεί το μισθολογικό καθεστώς των υπαλλήλων ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου. 13. Κενές θέσεις του προσωρινού οργανισμού της Ν.Α., εφόσον δε μπορούν να καλυφθούν με απόσπαση, καλύπτονται με πρόσληψη προσωπικού ιδιωτικού δικαίου με

./.

σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, κατά παρέκκλιση των διατάξεων μόνο ως προς τον ανώτατο χρόνο απασχόλησης προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο δημόσιο τομέα. Η διάρκεια της σύμβασης αυτής δε μπορεί να υπερβεί τους έξι (6) μήνες από την κατάρτιση του οριστικού οργανισμού της Ν.Α. Η πρόσληψη του ανωτέρω προσωπικού γίνεται με πράξη του νομάρχη ύστερα από απόφαση του νομαρχιακού συμβουλίου. Η δαπάνη μισθοδοσίας του προσωπικού αυτού βαρύνει τον Κρατικό Προϋπολογισμό. 14 . . . 15. Με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση των Υπουργών Εσωτερικών και Οικονομικών, ρυθμίζονται θέματα σχετικά με την οργάνωση και λειτουργία ειδικής ταμιακής και λογιστικής υπηρεσίας των Ν.Α. για τη διεκπεραίωση των λογιστικών και ταμιακών εργασιών της Ν.Α. μέχρι τη σύνταξη του οργανισμού της. Η στελέχωση της υπηρεσίας αυτής γίνεται από το προσωπικό που αναφέρεται στην παράγραφο 4 του άρθρου αυτού. 16. Όπου στις διατάξεις του νόμου αυτού αναφέρεται «έναρξη λειτουργίας της Ν.Α.» νοείται ο χρόνος κατά τον οποίο έχουν εκλεγεί και συγκροτηθεί τα όργανα, που προβλέπονται στην παράγρ. 1 του άρθρου 4. Ο ακριβής χρόνος προσδιορίζεται με διαπιστωτική πράξη των νομαρχών που προβλέπονται από τις διατάξεις που ισχύουν κατά τη δημοσίευση του νόμου. 17 . . .». Περαιτέρω, στο άρθρο 25 παρ. 3 του ν. 2503/1997 (Α' 107) ορίστηκε ότι : «Για τους υπαλλήλους που υπηρετούν με απόσπαση στις νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2218/1994, όπως συμπληρώθηκαν με το άρθρο 6 παρ. 8 του ν. 2240/1994, ο διορισμός γίνεται σε συνιστώμενες οργανικές θέσεις με την απόφαση διορισμού σε υφιστάμενους ή συνιστώμενους με την ίδια απόφαση κλάδους με αυτοδίκαιη μετατροπή των θέσεων ιδιωτικού δικαίου που κατέχει το διοριζόμενο προσωπικό σε θέσεις μονίμων. Οι υπάλληλοι αυτοί εξακολουθούν να θεωρούνται αποσπασμένοι στις οικείες νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις και διέπονται από τις διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2218/1994, όπως ισχύει». Εν συνεχεία, με το άρθρο 22 του ν. 2738/1999 (Α' 180) ορίστηκαν μεταξύ άλλων, και τα εξής : «Μετατάξεις σε Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις. 1. Οι κενές θέσεις των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων καλύπτονται με μετάταξη υπαλλήλων των

./.

πρώην νομαρχιακών υπηρεσιών των Υπουργείων, των οποίων οι αρμοδιότητες περιήλθαν στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις και οι οποίοι υπηρετούν με απόσπαση σε αυτές, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 39 του ν. 2218/1994 (ΦΕΚ 90 Α'), όπως έχουν τροποποιηθεί με τις διατάξεις της παρ. 8 του άρθρου 6 του ν. 2240/1994 (ΦΕΚ 153 Α'). Οι μετατάξεις διενεργούνται με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και του καθ' ύλην αρμόδιου Υπουργού, στην υπηρεσία του οποίου ανήκουν οργανικά οι υπάλληλοι, χωρίς γνώμη υπηρεσιακού συμβουλίου, μετά από αίτησή τους, η οποία κατατίθεται στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση που υπηρετούν μέσα σε αποκλειστική προθεσμία ενός (1) μηνός από την έναρξη ισχύος του παρόντος. 2. Οι θέσεις των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων που παραμένουν κενές μετά από τις μετατάξεις της προηγούμενης παραγράφου καλύπτονται με μετάταξη υπαλλήλων του ίδιου κλάδου του οικείου Υπουργείου σε αριθμό ίσο με τον αριθμό των δημοσίων υπαλλήλων που είναι αυτοδικαίως αποσπασμένοι στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις και δεν μετατάγηκαν σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο. Η μετάταξη γίνεται ύστερα από απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου του Υπουργείου. Το υπηρεσιακό συμβούλιο λαμβάνει κατά προτεραιότητα υπόψη σχετική αίτηση υπαλλήλου και συνεκτιμά την ειδική εμπειρία του κάθε υπαλλήλου από υπηρεσία του σε πρώην περιφερειακές ή νομαρχιακές υπηρεσίες Υπουργείων και σε Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, καθώς και τα λοιπά στοιχεία του προσωπικού του μητρώου. Τα υπηρεσιακά συμβούλια ολοκληρώνουν τις μετατάξεις της παρούσας παραγράφου μέσα σε προθεσμία δύο (2) μηνών από τη λήξη της προθεσμίας της προηγούμενης παραγράφου. 3. Ο Νομάρχης κατά την τοποθέτηση των υπαλλήλων που μετατάσσονται, σύμφωνα με τις προηγούμενες παραγράφους, συνεκτιμά τις ανάγκες της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, καθώς και την προϋπηρεσία του υπαλλήλου στη θέση που κατείχε πριν τη μετάταξή του. 4. Η υφιστάμενη αυτοδίκαιη απόσπαση όσων από τους αναφερόμενους στην παράγραφο 1 υπαλλήλων δεν μεταταγούν στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις αίρεται αυτοδικαίως από την ημερομηνία κάλυψης της αντίστοιχης θέσης της Ν.Α. με μετάταξη άλλου Υπαλλήλου και

./.

τοποθετούνται στην Κεντρική Υπηρεσία του Υπουργείου στο οποίο ανήκουν οργανικά. 5. Οι μετατασσόμενοι διατηρούν σε κάθε περίπτωση ως προσωπική διαφορά τα τυχόν επιδόματα που ελάμβαναν κατά τη μετάταξή τους από την υπηρεσία στην οποία ανήκουν οργανικά ή άλλες επιπλέον τακτικές απολαβές . . .». Εξάλλου, με το άρθρο δεύτερο παρ. 18 του ν. 2683/1999 «Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και άλλες διατάξεις» (Α' 19) ορίστηκε ότι : «18. Για την αυτοδίκαιη κατάταξη των υπαλλήλων του Δημοσίου που είναι αυτοδικαίως αποσπασμένοι στις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2218/1994, όπως αυτές τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 8 του ν. 2240/1994, συνιστώνται ισάριθμες προσωποπαγείς θέσεις στους κλάδους που ανήκουν, στις οποίες και κατατάσσονται. Οι υπάλληλοι αυτοί εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντά τους στις υπηρεσίες της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης όπου είναι αποσπασμένοι».Τέλος, με τη διάταξη του άρθρου 77 παρ. 1 και 2 του ν. 2190/2001 (Α' 91) ορίστηκαν τα εξής: «1. Οι υφιστάμενες, δυνάμει των διατάξεων της παρ. 5 του άρθρου 39 του Ν. 2218/1994 (ΦΕΚ 90 Α'), όπως τροποποιήθηκαν με την περ. γ' της παρ. 1 του άρθρου 12 του Ν. 2307/1995 (ΦΕΚ 113 Α') και της παρ. 18 του άρθρου δεύτερου του Ν. 2683/1999 (ΦΕΚ 19 Α'), προσωποπαγείς θέσεις, με την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται. Οι υπάλληλοι που κατέχουν τις θέσεις αυτές μετατάσσονται αυτοδικαίως με τη δημοσίευση του παρόντος νόμου στην υπηρεσία της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης που θεωρήθηκαν αρχικώς αποσπασμένοι, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 39 του Ν. 2218/1994, σε κενή οργανική θέση και στον αντίστοιχο κλάδο και αν δεν υπάρχει κενή οργανική θέση ή αντίστοιχος κλάδος, σε προσωποπαγή θέση ή και σε προσωρινό κλάδο, που συνιστάται αυτοδίκαια, με την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου. Διοικητικές πράξεις άρσεως της αποσπάσεως των ανωτέρω ή της διαπίστωσης της αποσπάσεως δεν λαμβάνονται υπόψη και οι υπάλληλοι μετατάσσονται στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση στην οποία θεωρήθηκαν αρχικώς αποσπασμένοι. Αποσπάσεις των υπαλλήλων, σύμφωνα με τις διατάξεις της

./.

παρ. 21 του άρθρου 15 του Ν. 2503/1997 (ΦΕΚ 107 Α'), ή για λόγους συνυπηρέτησης συζύγων ή για λόγους υγείας, διατηρούνται σε ισχύ, χωρίς να θίγεται η κατά τα ανωτέρω μετάταξή τους. Για την αυτοδίκαιη μετάταξη των ανωτέρω εκδίδεται διαπιστωτική πράξη του Νομάρχη, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις των παραγράφων 6, 7 και 9 του άρθρου 39 του Ν. 2218/1994, η παρ. 6 του άρθρου 83 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών συντάξεων, όπως προστέθηκε με την παρ. 4 του άρθρου 2 του Ν. 2512/1997 (ΦΕΚ 38 Α') και συμπληρώθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 29 του Ν. 2768/1999 (ΦΕΚ 273 Α') και οι παράγραφοι 3 και 5 του άρθρου 22 του Ν. 2738/1999 (ΦΕΚ 180 Α'). Από τις διατάξεις της παρούσας παραγράφου εξαιρούνται όσοι εκ των ανωτέρω έχουν κριθεί και κατέχουν, κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, θέση προϊσταμένου τμήματος ή αυτοτελούς γραφείου ή αντίστοιχου επιπέδου οργανικής μονάδας, οι οποίοι διατηρούν την προσωποπαγή θέση που κατέχουν στο Υπουργείο που υπηρετούν. 2. Στο άρθρο 104 του Π.Δ. 30/1996 (ΦΕΚ 21 Α') προστίθεται παράγραφος 6, που έχει ως εξής : «6. Σε κάθε Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση συνιστάται αυτοδίκαια, στην περίπτωση που δεν έχει συσταθεί με τον Οργανισμό της παραγράφου 1 καμία θέση Γενικού Διευθυντή, μια θέση με τον βαθμό αυτόν. Για την προαγωγή στη θέση αυτή κρίνονται όλοι οι υπάλληλοι των κλάδων ΠΕ της οικείας Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης τηρουμένων και των λοιπών διατάξεων, για προαγωγή στο βαθμό του Γενικού Διευθυντή, του Υπαλληλικού Κώδικα. Με τον Οργανισμό της παραγράφου 1 είναι δυνατόν να περιορίζονται οι κλάδοι του προηγούμενου εδαφίου, εφόσον συστήνονται και άλλες θέσεις Γενικών Διευθυντών».

7. Επειδή, σύμφωνα με τις παρατεθείσες διατάξεις, μετά τη σύσταση των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, ως οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) δεύτερης βαθμίδας, στα νομικά αυτά πρόσωπα δημοσίου δικαίου περιήλθε η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων νομαρχιακού επιπέδου. Εξάλλου, οι δημόσιες πολιτικές υπηρεσίες που συγκροτούσαν τις νομαρχίες και τα επαρχεία, ως αποκεντρωμένες μονάδες της κρατικής Διοικήσεως καταργήθηκαν

./.

αυτοδικαίως με την έναρξη λειτουργίας των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων (Ν.Α.) Με το άρθρο 39 του ν. 2218/1994 ορίστηκε ότι το προσωπικό των υπηρεσιών που καταργήθηκαν θα προσφέρει τις υπηρεσίες του στην οικεία Ν.Α. Με την ίδια διάταξη προβλέφθηκε η δυνατότητα για τους υπαλλήλους αυτούς να μεταταγούν ύστερα από αίτηση τους και να καλύψουν κατά προτεραιότητα τις νεοσυνιστώμενες θέσεις του Οργανισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας της οικείας Ν.Α. Για τη μετάταξη του προσωπικού αυτού παρασχέθηκαν κίνητρα και ορίστηκε ότι η μετάταξη γίνεται με το βαθμό και το μισθολογικό κλιμάκιο που κατέχει ο μετατασσόμενος, ότι θα συνεχίσουν να λαμβάνουν τα επιδόματα που ελάμβαναν ως υπάλληλοι των Υπουργείων, ρυθμίστηκε η υπαγωγή τους στο αυτό, όπως και πριν, ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό καθεστώς με την πρόβλεψη ότι η υπηρεσία τους, μετά την μετάταξή τους στις Ν.Α., θα θεωρείται ως πραγματική και συντάξιμη υπηρεσία που διανύθηκε στην υπηρεσία από την οποία μετατάχθηκε ο υπάλληλος και ότι η προϋπηρεσία του υπαλλήλου στη θέση που κατείχε πριν τη μετάταξη συνεκτιμάται κατά την τοποθέτηση των υπαλλήλων που μετατάσσονται. Εν συνεχεία, με το άρθρο 22 του ν. 2738/1999 προβλέφθηκε η δυνατότητα μετάταξης του «αυτοδικαίως αποσπασμένου» προσωπικού στις Ν.Α. στις οποίες υπηρετεί είτε μετά από προηγούμενη αίτησή του είτε, στην περίπτωση που οι θέσεις των Ν.Α. θα παρέμειναν κενές μετά τις εκούσιες μετατάξεις, ύστερα από απόφαση του υπηρεσιακού συμβουλίου του οικείου Υπουργείου. Κατόπιν, με τη θέση σε ισχύ του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) ορίστηκε ότι για το προσωπικό του Δημοσίου που είναι αυτοδικαίως αποσπασμένο στις Ν.Α. συνιστώνται ισάριθμες προσωποπαγείς θέσεις στους κλάδους που ανήκουν, στις οποίες και κατατάσσεται. Τέλος, με την επίμαχη, εν προκειμένω, διάταξη του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 ορίστηκε, αφ' ενός μεν, ότι καταργούνται οι ως άνω προσωποπαγείς θέσεις του «αυτοδικαίως αποσπασμένου» προσωπικού στις Ν.Α. και, αφ' ετέρου, ότι οι υπάλληλοι που κατέχουν τις θέσεις αυτές μετατάσσονται αυτοδικαίως με τη δημοσίευση του νόμου στις υπηρεσίες της Ν.Α. που θεωρήθηκαν αρχικώς αποσπασμένοι, σε

./.

κενή οργανική θέση και στον αντίστοιχο κλάδο και αν δεν υπάρχει κενή οργανική θέση ή αντίστοιχος κλάδος, σε προσωποπαγή θέση ή και σε προσωρινό κλάδο, που συνιστάται αυτοδίκαια, με την έναρξη ισχύος του νόμου. Η επίδικη ρύθμιση υπαγορεύθηκε, σύμφωνα με τις προπαρασκευαστικές εργασίες του ν. 2910/2001 (βλ. αιτιολογική έκθεση σε προσθήκη – τροπολογία στο σχέδιο νόμου «Είσοδος και παραμονή αλλοδαπών στην Ελληνική Επικράτεια. Κτήση της ελληνικής ιθαγένειας με πολιτογράφηση» και Πρακτικά Βουλής, Συνεδρίαση ΡΜΗ, 28.3.2001, σελ. 6393, 6395-6399) από την ανάγκη αντιμετωπίσεως των σοβαρών προβλημάτων που δημιούργησε στη Δημόσια Διοίκηση η παράταση του ιδιόρρυθμου υπηρεσιακού καθεστώτος των υπαλλήλων με διαρκή απόσπαση. Ειδικότερα, παρεκωλύετο ο οργανωτικός επανασχεδιασμός των Υπουργείων, η σύνταξη σύγχρονων οργανισμών σε αυτά, οι προαγωγές και οι επιλογές σε θέσεις προϊσταμένων τμημάτων και διευθυντών των Υπουργείων. Επίσης, παρεκωλύετο και ο οργανωτικός σχεδιασμός των Ν.Α. και εδυσχεραίνετο η εκπλήρωση της αποστολής τους. Έτσι, για την ακώλυτη συγκρότηση των υπηρεσιακών και πειθαρχικών συμβουλίων των Ν.Α. και την εύτακτη οργάνωση των υπηρεσιών τους παρίστατο αναγκαία ή με πάγιο τρόπο στελέχωση του προσωπικού.

8. Επειδή, όπως έχει ήδη κριθεί (βλ. ΣΕ 2934/1993, 1722/1983 Ολομ.) δεν κωλύεται ο κοινός νομοθέτης να καταργεί οργανικές θέσεις ή να τροποποιεί τις αρμοδιότητές τους, καθώς επίσης να επεκτείνει ή να συμπτύσσει τη βαθμολογική κλίμακα, εφόσον με τις ρυθμίσεις αυτές δεν παραβιάζεται ο κανόνας της οργανώσεως και στελεχώσεως της Διοικήσεως με μονίμους υπαλλήλους. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος, σε περίπτωση καταργήσεως της κατεχομένης από τον υπάλληλο θέσεως είτε μεμονωμένως είτε δια της καταργήσεως ολοκλήρου της δημοσίας υπηρεσίας στην οποία ανήκει η θέση, μπορεί ο υπάλληλος να απολυθεί ή να τοποθετηθεί σε άλλη υπηρεσία (βλ. ΣΕ 1033/1977 Ολομ., 466/1984). Επί απολύσεως δε δημοσίου υπαλλήλου συνεπεία καταργήσεως όλων των ομοιοβάθμων θέσεων μιας υπηρεσίας δεν απαιτείται προηγούμενη απόφαση υπηρεσιακού

./.

συμβουλίου. Εξάλλου, ο κοινός νομοθέτης, κατά την επιλογή των διαφόρων τρόπων ρύθμισης, πρέπει να κινείται μέσα στα όρια που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας, δηλαδή να διασφαλίζει την ίση μεταχείριση των υπαλλήλων και να θεσπίζει κανόνες με αντικειμενικά κριτήρια (πρβλ. ΣΕ 2307, 2841/1988).

9. Επειδή, εν προκειμένω, κατά τα ήδη εκτεθέντα, η κατάργηση των προσωποπαγών θέσεων των μονίμων υπαλλήλων, που υπηρετούσαν με διαρκή απόσπαση στις Ν.Α., ήταν συνέπεια της καταργήσεως, με το άρθρο 39 του ν. 2218/1994, των δημοσίων πολιτικών υπηρεσιών που συγκροτούσαν τη νομαρχία ως αποκεντρωμένη μονάδα της κρατικής διοικήσεως. Εφόσον δε η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων νομαρχιακού επιπέδου περιήλθε στην αρμοδιότητα των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων εξέλιπε η ανάγκη διατηρήσεως των αντιστοίχων οργανικών θέσεων της κρατικής διοικήσεως. Μετά την κατάργηση των προσωποπαγών αυτών θέσεων ο νομοθέτης μπορούσε να προβλέψει την απόλυση ή την τοποθέτηση των υπαλλήλων που κατείχαν τις συγκεκριμένες θέσεις σε άλλη υπηρεσία. Αντί τούτου με την επίμαχη διάταξη του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 επιλέγει την μετάταξη των υπαλλήλων αυτών σε κενές οργανικές θέσεις των Ν.Α. και σε αντίστοιχους κλάδους και, αν δεν υπάρχουν κενές οργανικές θέσεις ή αντίστοιχοι κλάδοι, σε προσωποπαγείς θέσεις ή και σε προσωρινούς κλάδους, που συνιστώνται αυτοδίκαια, με την έναρξη ισχύος του νόμου. Η μετάταξη γίνεται με το βαθμό και το μισθολογικό κλιμάκιο που κατέχει ο μετατασσόμενος, με την τυχόν διατηρούμενη σε αυτό διαφορά. Οι μετατασσόμενοι και μετά τη μετάταξή τους, υπάγονται στα ταμεία κύριας και επικουρικής ασφάλισης και πρόνοιας που υπάγονταν και πριν από τη μετάταξη. Ακολουθούν το μισθολογικό καθεστώς και λαμβάνουν όλα τα επιδόματα που έχουν οι υπάλληλοι του υπουργείου από το οποίο προέρχονται. Σε κάθε περίπτωση λαμβάνουν τις αποδοχές με όλα τα επιδόματα που προβλέπει το καθεστώς της Ν.Α. για υπαλλήλους με τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα και την ίδια εργασία, εφόσον αυτές είναι ανώτερες. Ενόψει των ρυθμίσεων αυτών του νόμου οι θέσεις των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων στις οποίες μετατάσσονται οι εκκαλούντες είναι κατ' ουσίαν,

./.

από απόψεως αντικειμένου, καθηκόντων και αποδοχών, όμοιες προς τις καταργούμενες (βλ. ΣΕ 3807/1972). Οι δε μετατασσόμενοι ως μόνιμοι υπάλληλοι νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου εξακολουθούν να απολαύουν της συνταγματικής προστασίας της μονιμότητας σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 6 του Συντάγματος. Με τα δεδομένα αυτά ο λόγος εφέσεως, σύμφωνα με τον οποίο η διάταξη του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 αντίκειται προς τη διάταξη του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος ως εκ του ότι οι εφεσείοντες επέλεξαν από την αρχή της σταδιοδρομίας τους να είναι υπάλληλοι του Δημοσίου ενώ με την αυτοδικαία μετάταξη κατέστησαν υπάλληλοι Ν.Α., δηλαδή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

10. Επειδή, ναι μεν η μετάταξη αναλύεται θεωρητικώς σε απόλυση από μία θέση και διορισμό σε ομοιόβαθμη θέση άλλης υπηρεσίας της Διοικήσεως, η μεταβολή όμως αυτή επέρχεται χωρίς κάποια διακοπή της υπαλληλικής ιδιότητας του μετατασσομένου δεδομένου ότι και οι δύο πράξεις συμπίπτουν χρονικώς. Συνεπώς, επί μετατάξεως δεν πρόκειται περί μεταβολής της καταστάσεως του υπαλλήλου εξ εκείνων για τις οποίες υφίσταται η ειδική προστασία του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος, το οποίο επιβάλλει απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου μόνο για την απόλυση εκείνη η οποία επάγεται λύση της υπαλληλικής σχέσεως (βλ. ΣΕ 1704-1706, 1713/1955, 1236/1958). Εξάλλου, εν προκειμένω, οι θέσεις του προσωπικού που υπηρετούσε με απόσπαση είχαν ήδη διαχωριστεί με την παράγρ. 4 του άρθρου 39 του ν. 2218/1994 έναντι των θέσεων των Κεντρικών Υπηρεσιών των Υπουργείων δοθέντος ότι εκδόθηκαν δύο φορές (με βάση το άρθρο 39 παρ. 4 του ν. 2218/1994 και με βάση την παράγρ. 18 του δευτέρου άρθρου του ν. 2683/1999) διαπιστωτικές πράξεις κατατάξεώς τους σε προσωποπαγείς θέσεις χωρίς οι πράξεις αυτές να αμφισβητηθούν από τους εκκαλούντες. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος εφέσεως, σύμφωνα με τον οποίο έσφαλε η εκκαλουμένη απόφαση η οποία δέχθηκε ότι για την αυτοδικαία μετάταξη των εκκαλούντων δεν απαιτείτο να τηρηθεί προηγουμένως ο ουσιώδης τύπος της προηγουμένης αποφάσεως τόυ οικείου υπηρεσιακού

./.

συμβουλίου του Υπουργείου και κατά τον οποίο η τήρηση του ουσιώδους κατά τους εκκαλούντες αυτού τύπου απαιτείτο αφ' ενός μεν γιατί η μετάταξη του δημοσίου υπαλλήλου αναλύεται σε απόλυση από τη θέση που κατέχει και στο διορισμό του στη θέση στην οποία μετατάσσεται και αφ' ετέρου διότι κατά τους ίδιους εκκαλούντες έπρεπε να συγκριθούν από τα οικεία υπηρεσιακά συμβούλια με τους υπόλοιπους ομοιόβαθμους υπαλλήλους του Υπουργείου τους.

11. Επειδή, η μετάταξη, ως υπηρεσιακή μεταβολή, δεν εμπίπτει κατ' αρχήν στην ειδική προστασία του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος (βλ. ΣΕ 1704-06, 1713/1955), συνεπάγεται όμως ουσιώδη μεταβολή της υπηρεσιακής καταστάσεως του μονίμου υπαλλήλου και όταν προβλέπεται χωρίς τη συναίνεση αυτού αποτελεί μέτρο εξαιρετικής φύσεως και είναι επιτρεπτή μόνο εφόσον προβλέπεται από ειδική διάταξη νόμου προς εξυπηρέτηση υπηρεσιακής ανάγκης (πρβλ. ΣΕ 1236/1958, 393/1959, 1562/1973). Εν προκειμένω, ενόψει του ότι το μέτρο των αυτοδικαίων μετατάξεων υπαγορεύθηκε από την ανάγκη του οργανωτικού επανασχεδιασμού των Υπουργείων και των Ν.Α. και την αντιμετώπιση των σοβαρών προβλημάτων που δημιουργούσε το ιδιόρρυθμο καθεστώς της διαρκούς αποσπάσεως των ήδη μετατασσομένων υπαλλήλων επιτρεπτώς προβλέφθηκε η διενέργεια των επιδίκων μετατάξεων, ανεξαρτήτως της βουλήσεως των υπαλλήλων αυτών, όσα δε αντίθετα ισχυρίζονται οι εκκαλούντες με την κρινόμενη έφεση είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

12. Επειδή, εν προκειμένω, κατά τα ήδη εκτεθέντα, οι θέσεις του προσωπικού που υπηρετούσε με απόσπαση στις Ν.Α., είχαν ήδη διαχωριστεί πρώτα με την παράγρ. 4 του άρθρου 39 του ν. 2218/1994 και εν συνεχεία με την παράγρ. 18 του δευτέρου άρθρου του ν. 2683/1999 έναντι των θέσεων των ομοιοβάθμων υπαλλήλων των Κεντρικών Υπηρεσιών (Κ.Υ.) των Υπουργείων και είχαν εκδοθεί αντίστοιχες διαπιστωτικές πράξεις κατατάξεως του ως άνω προσωπικού σε προσωποπαγείς θέσεις χωρίς οι πράξεις αυτές να αμφισβητηθούν από τους εκκαλούντες. Επομένως, ο λόγος εφέσεως σύμφωνα με τον οποίο έπρεπε να προηγηθούν των επιδίκων αυτοδικαίων μετατάξεων

./.

αποφάσεις του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου το οποίο θα έκρινε ποιοι εκ του συνόλου των ομοιοβάθμων υπαλλήλων κάθε Υπουργείου έπρεπε να μεταταγούν και ότι η επίδικη ρύθμιση του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 αντιβαίνει στη συνταγματική αρχή της ισότητας ως εκ του ότι επιφυλάσσει διαφορετική μεταχείριση για το προσωπικό εκείνο που υπηρετούσε με απόσπαση στις Ν.Α. έναντι εκείνου των Κ.Υ. των Υπουργείων πρέπει να απορριφθεί ως στηριζόμενος επί εσφαλμένης προϋποθέσεως. Επίσης, απορριπτέος ως στηριζόμενος επί εσφαλμένης βάσεως είναι και ο ισχυρισμός των εκκαλούντων σύμφωνα με τον οποίο σκοπός των αυτοδικαίων μετατάξεων του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 είναι η απαλλαγή της Πολιτείας από τον μεγάλο αριθμό των υπαλλήλων των Υπουργείων, προκειμένου τα τελευταία να μετατραπούν σε μικρά και ευέλικτα οργανωτικά σχήματα και ότι κατά παράβαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας επελέγησαν τυχαία όσοι ευρέθησαν να υπηρετούν το έτος 1994 στις αποκεντρωμένες νομαρχιακές υπηρεσίες, δεδομένου ότι, κατά τα ήδη εκτεθέντα στη σκέψη 7 της παρούσας αποφάσεως, ο σκοπός των αυτοδικαίων μετατάξεων με βάση την επίμαχη διάταξη ήταν η ανάγκη αντιμετωπίσεως των σοβαρών προβλημάτων που δημιούργησε στη δημόσια Διοίκηση η παράταση του ιδιόρρυθμου υπηρεσιακού καθεστώτος των υπαλλήλων με διαρκή απόσπαση. Περαιτέρω, δε, επιτρεπτώς εξαιρέθηκαν από τις αυτοδίκαιες μετατάξεις όσοι εκ των αρχικώς υπηρετούντων στις Ν.Α. υπαλλήλων με διαρκή απόσπαση είχαν κριθεί και είχαν, κατά τη δημοσίευση του ν. 2910/2001, επιλεγεί ως προϊστάμενοι τμήματος ή αυτοτελούς γραφείου ή αντίστοιχου επιπέδου οργανικής μονάδας, οι οποίοι, σύμφωνα με το άρθρο 77 του ν. 2910/2001, διατηρούν την προσωποπαγή θέση που κατέχουν στο Υπουργείο που υπηρετούν. Και τούτο διότι οι εν λόγω υπάλληλοι με την επιλογή και τοποθέτησή τους ως προϊστάμενοι σε οργανικές μονάδες των Υπουργείων έπαυσαν να παρέχουν υπηρεσίες στις Ν.Α. με σχέση διαρκούς αποσπάσεως και, συνεπώς, τελούσαν υπό διαφορετικές συνθήκες σε σχέση με τους υπαλλήλους οι οποίοι μετετάγησαν αυτοδικαίως με την επίμαχη ρύθμιση.

13. Επειδή, στο άρθρο 102 παρ. 1 περιοδ. δ' του Συντάγματος ορίζεται

./.

ότι «Με νόμο μπορεί να ανατίθεται στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης η άσκηση αρμοδιοτήτων που συνιστούν αποστολή του Κράτους», στο δε άρθρο 77 παρ. 1 περιοδ. ε του ν. 2910/2001 ότι, «Για την αυτοδίκαιη μετάταξη των ανωτέρω εκδίδεται διαπιστωτική πράξη του Νομάρχη, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Με βάση την τελευταία διάταξη εκδόθηκε η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 2797/19.7.2001 απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας, με την οποία διαπιστώθηκε η μετάταξη των εκκαλούντων από το Υπουργείο Γεωργίας του οποίου ήταν υπάλληλοι στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Βοιωτίας, κατά κατηγορία, κλάδο, ειδικότητα και βαθμό, από 2.5.2001, η απόφαση δε αυτή δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 266, τ. ΝΠΔΔ). Με τα δεδομένα αυτά επιτρεπτώς ανατέθηκε στον οικείο Νομάρχη η αρμοδιότητα εκδόσεως της διαπιστωτικής πράξεως για την αυτοδίκαιη μετάταξη των ως άνω υπαλλήλων και συνεπώς αρμοδίως εν προκειμένω εκδόθηκε η διαπιστωτική πράξη περί αυτοδικαίας μετατάξεως των εκκαλούντων από το Νομάρχη Βοιωτίας. Όσα αντίθετα ισχυρίζονται με την κρινόμενη έφεση οι εκκαλούντες είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

14. Επειδή, ενόψει του ότι παρέχεται στο νομοθέτη η ευχέρεια (βλ. ΣΕ 2934/1993, 1715/1983 Ολομ.), κατ' εκτίμηση του προσφορότερου τρόπου οργανώσεως και λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης για την καλύτερη εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, να καταργεί οργανικές θέσεις και σε περίπτωση καταργήσεως της κατεχομένης από τον υπάλληλο θέσεως να τον απολύει ή να τον τοποθετεί σε άλλη υπηρεσία, η επιλογή του μέτρου των αυτοδικαίων μετατάξεων, που υπαγορεύθηκε από την ανάγκη του οργανωτικού επανασχεδιασμού των Υπουργείων και των Ν.Α. και την αντιμετώπιση των σοβαρών προβλημάτων που δημιουργούσε το ιδιόρρυθμο καθεστώς της διαρκούς αποσπάσεως των ως άνω υπαλλήλων, δεν παρίσταται καταδήλως αυθαίρετη και απολύτως απρόσφορη προς επίτευξη του επιδιωκόμενου νομοθετικού σκοπού (πρβλ. ΣΕ 1512, 4230/2002, 866/2001). Επομένως, δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση παράβαση της αρχής της αναλογικότητας, όπως αβασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη έφεση, η

./.

περαιτέρω δε αμφισβήτηση ενώπιον των δικαστηρίων, των ουσιαστικών επιλογών του νομοθέτη ως προς το προκριτέο μέσο επιτεύξεως του νομοθετικού σκοπού είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη. Ενόψει δε και του ότι, κατά τα ήδη εκτεθέντα, οι επίδικες ρυθμίσεις του άρθρου 77 του ν. 2910/2001 δεν θίγουν το περιεχόμενο της συνταγματικής προστασίας της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, οι αυτοδίκαιες μετατάξεις των εκκαλούντων δεν παρίστανται αντίθετες προς την αρχή της προστατευομένης εμπιστοσύνης όπως αβασίμως προβάλλεται με τον αντίστοιχο λόγο εφέσεως.

15. Επειδή, προβάλλεται, τέλος, ότι έσφαλε η εκκαλουμένη απόφαση, η οποία έκρινε ότι η επίδικη ρύθμιση περί αυτοδικαίας μετατάξεως των εκκαλούντων στις Ν.Α. δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος περί προστασίας της οικογένειας. Δεδομένου όμως ότι οι εκκαλούντες ούτε με την αίτηση ακυρώσεως ούτε με την κρινόμενη έφεση συγκεκριμενοποιούν την οικογενειακή τους κατάσταση ούτε αναφέρουν αν οι οικογένειές τους είναι εγκατεστημένες εκτός της περιφέρειας της Ν.Α. Βοιωτίας και έτσι δεν προσδιορίζουν την βλάβη που υφίστανται τα συμφέροντά τους από τις ρυθμίσεις της επιδίκου διατάξεως, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως ως αορίστως προβαλλόμενος. Άλλωστε, η προστασία της οικογένειας και της μητρότητας δεν έχει συγκεκριμένο πάντοτε περιεχόμενο αλλά οι ειδικότερες μορφές προστασίας και η έκτασή της καθορίζονται από τον κοινό νομοθέτη μέσα στα όρια που διαγράφουν οι άλλες συνταγματικές διατάξεις και αρχές (βλ. ΣΕ 12/1999).

16. Επειδή, μη προβαλλομένου άλλου λόγου εφέσεως αυτή πρέπει να απορριφθεί.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την κρινόμενη έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου, και

Επιβάλλει στους εκκαλούντες συμμέτρως τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

./.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Ιουνίου 2005

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος — Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος — Δ. Μουζάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 2005.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος — Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος — Δ. Τετράδη

./.

Β.Κ.

Αριθμός 4077/2009

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 8 Μαΐου 2008, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Σακελλαρίου, Α. Γκότσης, Γ. Τσιμέκας, Π. Καρλή, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.

Για να δικάσει την από 10 Ιουνίου 2006 αίτηση:

της Χριστίνας Ψαριάδου, κατοίκου Αθηνών, οδός Κηφισίας αρ. 125-127, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Γ. Σωτηρέλη (Α.Μ. 13840) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά των : 1) Υπουργού Εσωτερικών, ο οποίος παρέστη με τον Ν. Μαυρίκα, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 2) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών – Πειραιώς, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Στ. Τζαβάρα (Α.Μ. 4071) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

και κατά των παρεμβαινόντων : 1) Ισμήνης – Αγγελικής Λαζανά, κατοίκου Μελισσίων Αττικής, οδός Ιπποκράτους αρ. 4, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Σπ. Βλαχόπουλο (Α.Μ. 17001) που τον διόρισε με πληρεξούσιο, 2) Μιχαήλ Λαμπαδάκη του Ιωάννη, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Πέτρο Κασιμάτη (Α.Μ. 15799) που τον διόρισε με πληρεξούσιο και 3) Πολυξένης Ανδρεαδάκη του Γεωργίου, κατοίκου Χαλανδρίου Αττικής, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Ι. Ανδρεαδάκη (Α.Μ. 10213) που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αιτούσα επιδιώκει να ακυρωθούν : 1) το υπ' αριθμ. 47/2005 πρακτικό του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 29 παρ. 3 του ν. 2190/1994 και 2) η υπ' αριθμ. 27457/19.5.2006 απόφαση του Νομάρχη Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της

./.

Εισηγήτριας, Συμβούλου Π. Καρλή.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αιτούσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, τους πληρεξουσίους των παρεμβαινουσών, τον πληρεξούσιο της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. Α 737844,1620325/2006 ειδικά γραμμάτια παραβόλου).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, η οποία έχει εισαχθεί προς συζήτηση στην επταμελή σύνθεση, με την από 27-9-2006 πράξη του Προέδρου του Γ΄ Τμήματος, λόγω της σπουδαιότητάς της, ζητείται η ακύρωση: α) του υπ' αριθ. 47/2005 πρακτικού του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 29 παρ. 3 του ν. 2190/1994, όπως η διάταξη αυτή επανήλθε σε ισχύ με το άρθρο 9 του ν. 3260/2004, με το οποίο επελέγησαν, ως προϊστάμενοι των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Αθηνών-Πειραιώς /Νομαρχία Αθηνών, 1) Διοικητικής Υποστήριξης, 2) Ποιότητας Ζωής, 3) Έργων Υποδομής και Προστασίας Περιβάλλοντος-Δικτύων Εξυπηρέτησης, 4) Οικονομικής Ανάπτυξης, αντιστοίχως, οι υποψήφιοι Πολυξένη Ανδρεαδάκη, Πέτρος Σολωμίδης, Ισμήνη-Αγγελική Λαζανά και Μιχαήλ Λαμπαδάκης, κατά παράλειψη της αιτούσας που ήταν, επίσης, υποψήφια και για τις τέσσερις ως άνω Γενικές Διευθύνσεις, και β) της υπ' αριθ. 27457/19.5.2006 αποφάσεως του Νομάρχη Αθηνών, με την οποία οι επιλεγέντες με το ανωτέρω πρακτικό υπάλληλοι τοποθετήθηκαν, για τρία έτη, ως προϊστάμενοι των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών.

./.

3. Επειδή, από τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 3260/2004 «Ρυθμίσεις του συστήματος προσλήψεων και θεμάτων δημόσιας διοίκησης» (Α΄ 151), με τις οποίες επανήλθαν σε ισχύ και αντιστάθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 36 του ν. 2190/1994 (Α΄ 28), διαγράφεται σύνθετη διοικητική ενέργεια, η οποία αποβλέπει στην επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων με τριετή θητεία. Η εν λόγω σύνθετη διοικητική ενέργεια αρχίζει με την πρόσκληση, με την οποία τάσσεται προθεσμία για την υποβολή υποψηφιοτήτων, συνεχίζεται με την έκδοση της αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 9 του ν. 3260/2004, με την οποία επιλέγεται ο υπάλληλος που καταλαμβάνει θέση Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, ολοκληρώνεται δε με την απόφαση του οικείου οργάνου για την τοποθέτηση του επιλεγέντος ως Προϊσταμένου Γενικής Διευθύνσεως. Επομένως, μετά την έκδοση της ανωτέρω, υπ' αριθ. 27457/19.5.2006, αποφάσεως του Νομάρχη Αθηνών, με την οποία οι επιλεγέντες τοποθετήθηκαν ως προϊστάμενοι των προαναφερομένων Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών, η προηγηθείσα 47/2005 απόφαση (πρακτικό) του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου απέβαλε τον εκτελεστό χαρακτήρα της και προσβάλλεται απαραδέκτως, μόνη δε παραδεκτώς προσβαλλόμενη πράξη είναι η ως άνω απόφαση του Νομάρχη Αθηνών.

4. Επειδή, στην παρούσα δίκη παρεμβαίνουν με έννομο συμφέρον και εν γένει παραδεκτώς υπέρ του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως οι επιλεγέντες και τοποθετηθέντες προϊστάμενοι των προαναφερομένων Γενικών Διευθύνσεων Πολυξένη Ανδρεαδάκη, Πέτρος Σολωμίδης, Ισμήνη-Αγγελική Λαζανά και Μιχαήλ Λαμπαδάκης.

5. Επειδή, μετά την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως (30-6-2006) και πριν την συζήτησή της (8-5-2008) η αιτούσα απολύθηκε αυτοδικαίως από την υπηρεσία, από 1-1-2008, λόγω συμπληρώσεως του εξηκοστού έτους της ηλικίας της και τριάντα πέντε ετών πραγματικής και συντάξιμης υπηρεσίας, με την υπ' αριθμ. 1158/3-12-2007 απόφαση του Νομάρχη

./.

Αθηνών (ΦΕΚ 25Γ/16-1-2008). Η αιτούσα, όμως, διατηρεί το έννομο συμφέρον της, κατά το άρθρο 47 παρ. 1 του π.δ/τος 18/1989 (8 Α΄), για την ακύρωση της ως άνω μόνης παραδεκτώς προσβαλλόμενης πράξεως και μετά την έκδοση της πράξεως περί αυτοδικαίας απολύσεώς της από την υπηρεσία, όπως προβάλλει με το από 15-5-2008 υπόμνημά της, δεδομένου ότι από την εκδηλωθείσα παράλειψη επιλογής και τοποθετήσεώς της, σε μία από τις ανωτέρω τέσσερις (4) θέσεις προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών, απορρέουν γι΄αυτήν δυσμενείς συνταξιοδοτικής φύσεως συνέπειες, οι οποίες συνίστανται στο ότι η σύνταξή της δεν υπολογίζεται με βάση τον βασικό μισθό του Γενικού Διευθυντή (πρβλ ΣτΕ 3052/2009 Ολ. 379/2007 7μ.).

6. Επειδή, στο άρθρο 32 παρ. 1 και 2 του ν. 2218/1994 (90 Α΄), με τον οποίο συνεστήθησαν οι νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις ως οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως δεύτερης βαθμίδας, ορίζεται ότι: «1. Προϊστάμενοι των οργανικών μονάδων γενικής διεύθυνσης ... τοποθετούνται υπάλληλοι με βαθμό Α΄ των κατηγοριών ΠΕ, ΤΕ και ΔΕ, σύμφωνα με τις διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα, όπως αυτές ισχύουν κάθε φορά. ...2. Η τοποθέτηση των προϊσταμένων γίνεται με πράξη του νομάρχη...». Περαιτέρω, με τις διατάξεις του ν. 3260/2004 «Ρυθμίσεις του συστήματος προσλήψεων και θεμάτων δημόσιας διοίκησης» (151 Α΄) επαναφέρθηκαν σε ισχύ και αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του ν. 2190/1994 (28 Α΄). Ειδικότερα, στο άρθρο 34 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 7 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Οι θέσεις των κατηγοριών Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης (ΠΕ), Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΤΕ), Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) και Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (ΥΕ) του προσωπικού που υπάγεται στις διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, ΦΕΚ 19 Α΄) κατατάσσονται σε πέντε συνολικά βαθμούς ως ακολούθως: Βαθμός Α΄, Βαθμός Β΄, Βαθμός Γ΄, Βαθμός Δ΄, Βαθμός Ε΄. 2. . . .». Στο άρθρο 36 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 8 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Προϊστάμενοι όλων των οργανικών μονάδων

./.

τοποθετούνται υπάλληλοι με βαθμό Α΄ των κατηγοριών ΠΕ, ΤΕ και ΔΕ, σύμφωνα με όσα ορίζονται στις επόμενες παραγράφους. Ως οργανικές μονάδες της παραγράφου αυτής νοούνται η γενική διεύθυνση, η διεύθυνση, το τμήμα, το γραφείο, το αυτοτελές γραφείο . . . 2. Η επιλογή Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων γίνεται ύστερα από αίτηση υποψηφιότητας, η οποία υποβάλλεται μέσα σε αποκλειστική προθεσμία που τάσσεται από τον οικείο Υπουργό ή το μονομελές όργανο διοίκησης του Ν.Π.Δ.Δ. και η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη των δέκα (10) ημερών, από το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο, που συγκροτείται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29 του νόμου αυτού. Η επιλογή γίνεται με βάση τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου κάθε υπαλλήλου από τα οποία ιδιαίτερα εκτιμώνται η άρτια κατάρτιση και οι επιστημονικές γνώσεις, η δραστηριότητα στην υπηρεσία, η ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, η ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού, καθώς και η ικανότητα υποκίνησης των υφισταμένων για την επίτευξη στόχων. Εφαρμόζονται επίσης και οι διατάξεις της δεύτερης περιόδου του πρώτου εδαφίου της παρ. 7 του άρθρου 82 του Υπαλληλικού Κώδικα (βιογραφικό σημείωμα) καθώς και του δευτέρου και τρίτου εδαφίου της αυτής παραγράφου. Ως Προϊστάμενοι Γενικών Διευθύνσεων επιλέγονται μόνιμοι υπάλληλοι της κατηγορίας ΠΕ με βαθμό Α΄ και με την προϋπόθεση ότι έχουν διατελέσει ή είναι Προϊστάμενοι Διευθύνσεων κατά την ημέρα υποβολής της αίτησης υποψηφιότητας. Σε περίπτωση που Προϊστάμενος Γενικής Διεύθυνσης δεν επιλέγεται για δεύτερη φορά, καταλαμβάνει κενή θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης και αν δεν υπάρχει καταλαμβάνει την πρώτη θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης που θα κενωθεί. Ως τότε θεωρείται Προϊστάμενος Διεύθυνσης και τα καθήκοντά του προσδιορίζονται με απόφαση του οικείου Υπουργού ή του μονομελούς οργάνου διοίκησης του Ν.Π.Δ.Δ., ανάλογα με τις υπηρεσιακές ανάγκες. Επίσης, οι Γενικοί Διευθυντές, οι οποίοι δεν επιλέγονται πάλι μετά τη λήξη της θητείας τους, μπορούν να αποχωρήσουν από την υπηρεσία διατηρούντες τις αποδοχές

./.

του Γενικού Διευθυντή, εφόσον υποβάλουν αίτηση παραίτησης μέσα σε αποκλειστική προθεσμία δύο (2) μηνών από την ανακοίνωση της μη επανεπιλογής τους. 3. . . . 9. Όσοι επιλέγονται από το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο του άρθρου 29 και τα υπηρεσιακά συμβούλια τοποθετούνται, με απόφαση του οικείου οργάνου, ως προϊστάμενοι σε αντιστοίχου επιπέδου οργανικές μονάδες για τρία (3) έτη. Οι τοποθετούμενοι ως προϊστάμενοι εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντά τους και μετά τη λήξη της θητείας τους ως την τυχόν επανεπιλογή τους ή την τοποθέτηση νέου προϊσταμένου. 10. . . .». Περαιτέρω, στο άρθρο 38 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 11 παρ. 1 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι: «1. Οι θέσεις των υπαλλήλων κάθε κλάδου διαβαθμίζονται αυτοδικαίως ενιαία σε όλους τους βαθμούς της οικείας κατηγορίας, σύμφωνα με τις παραγράφους 1-4 του άρθρου 34 του νόμου αυτού. 2. Οι υπάλληλοι, που υπηρετούν κατά την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, κατατάσσονται αυτοδικαίως στους βαθμούς της κατηγορίας που υπηρετούν, με βάση το συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας που έχουν διανύσει, σύμφωνα με τις παραγράφους 1-7 του άρθρου 34 του νόμου αυτού. 3. . . . 5. Για τις κατατάξεις που προβλέπονται από τις διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων 2, 3 και 4 του άρθρου αυτού, εκδίδονται διαπιστωτικές πράξεις. .» Στην παρ. 2 του άρθρου 11 του ν. 3260/2004 ορίζεται ότι: «Κατά την πρώτη εφαρμογή του παρόντος: α. Για την επιλογή γενικών διευθυντών κρίνονται οι υπάλληλοι που κατατάσσονται...στο βαθμό Α΄ της κατηγορίας ΠΕ και έχουν συνολικό χρόνο υπηρεσίας είκοσι (20) έτη. β. . . .». Τέλος, στην παρ. 3 του άρθρου 29 του ν. 2190/1994, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 3260/2004, ορίζεται ότι : «Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, για την επιλογή ως Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων των υπαλλήλων που υπάγονται στον Υπαλληλικό Κώδικα (ν. 2683/1999) με εξαίρεση την Ακαδημία Αθηνών και τα Α.Ε.Ι. συνιστάται στο Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο

./.

που αποτελείται από: α) Έναν επίτιμο Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Αρείου Πάγου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου ή επίτιμο Σύμβουλο της Επικρατείας ή Αρεοπαγίτη ή Σύμβουλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ως Πρόεδρο, με αναπληρωτή του πρόσωπο που έχει οποιαδήποτε από τις ανωτέρω ιδιότητες. β) Έναν καθηγητή δημοσίου δικαίου του Πανεπιστημίου Αθηνών και έναν καθηγητή του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, που ορίζονται με όμοιους αναπληρωτές τους από τον οικείο Πρύτανη, ύστερα από γνώμη της οικείας Σχολής. γ) Ένα δικηγόρο παρ΄ Αρείω Πάγω, ειδικευμένο σε θέματα δημοσίου δικαίου, που ορίζεται με όμοιο αναπληρωτή του από τον Πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. δ) Δύο Γενικούς Διευθυντές από τους οποίους ένας του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και ένας του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, με αναπληρωτές τους Γενικού Διευθυντές των ίδιων Υπουργείων. ε) Τον Πρόεδρο της Α.Δ.Ε.Δ.Υ., με αναπληρωτή του μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της, το οποίο ορίζει η ίδια. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 161 παρ. 1, 162 και 163 του Υπαλληλικού Κώδικα» και στο άρθρο 20 του ν. 3260/2004 ορίζεται ότι: «Από την έναρξη ισχύος αυτού του νόμου καταργείται κάθε άλλη γενική ή ειδική διάταξη που έχει αντίθετο περιεχόμενο». Εξάλλου, στο άρθρο 1 του «Οργανισμού Εσωτερικής Οργάνωσης και Λειτουργίας της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Αθηνών-Πειραιώς/Νομαρχία Αθηνών» (υπ΄αριθμ. 27167/2003 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, ΦΕΚ 724 Β΄) προβλέπονται οι Γενικές Διευθύνσεις: 1) Διοικητικής Υποστήριξης, 2) Ποιότητας Ζωής, 3) Έργων Υποδομής και Προστασίας Περιβάλλοντος- Δικτύων Εξυπηρέτησης και 4) Οικονομικής Ανάπτυξης, οι οποίες προγραμματίζουν την δραστηριότητα και συντονίζουν τη λειτουργία των επιμέρους οργανικών μονάδων από τις οποίες συγκροτούνται. Στο άρθρο 16 του ν. 2218/1994 ορίζεται ότι: « 1...Ο νομάρχης έχει επίσης τις κατωτέρω αρμοδιότητες: α...β...γ. Είναι προϊστάμενος όλων των υπηρεσιών της νομαρχιακής

./.

αυτοδιοίκησης. δ. Προΐσταται του προσωπικού της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης, αποφασίζει για το διορισμό του και εκδίδει τις πράξεις που προβλέπουν οι σχετικές διατάξεις για το διορισμό, τις κάθε είδους υπηρεσιακές μεταβολές...», και στο άρθρο 4 του ν.3274/2004 (Α΄195) ορίζεται ότι: « Σε κάθε Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση και Νομαρχιακό Διαμέρισμα συνιστάται μία θέση μετακλητού Γενικού Γραμματέα...2...3. Ο Γενικός Γραμματέας προΐσταται, αμέσως μετά τον Νομάρχη, όλων των υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης...».

7. Επειδή προβάλλεται ότι το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο αναρμοδίως επέλεξε τα πρόσωπα που θα στελεχώσουν τις Γενικές Διευθύνσεις της Νομαρχίας Αθηνών διότι από την συνταγματικώς κατοχυρωμένη διοικητική αυτοτέλεια των ΟΤΑ συνάγεται ότι τα ζητήματα που αφορούν στην υπηρεσιακή κατάσταση του προσωπικού που υπηρετεί σ' αυτούς δεν επιτρέπεται να ανατίθεται σε όργανα της κεντρικής διοικήσεως. Και τούτο διότι η υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων των ΟΤΑ και, κατά κύριο λόγο, η επιλογή εκείνων που θα υπηρετήσουν σε θέσεις ευθύνης των υπηρεσιών τους συνδέεται άρρηκτα με την εύρυθμη λειτουργία τους, δηλαδή με την ομαλή άσκηση των αρμοδιοτήτων τους και την διαχείριση των τοπικών υποθέσεων.

8. Επειδή, στις διατάξεις του άρθρου 102 του Συντάγματος, όπως ισχύει μετά την αναθεώρηση του με το Ψήφισμα της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, ορίζεται ότι:«1.Η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων ανήκει στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού. Υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης συντρέχει τεκμήριο αρμοδιότητας για τη διοίκηση των τοπικών υποθέσεων....2.Οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης έχουν διοικητική και οικονομική αυτοτέλεια. Οι αρχές τους εκλέγονται με καθολική και μυστική ψηφοφορία, όπως νόμος ορίζει. 3..... 4. Το Κράτος ασκεί στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης εποπτεία που συνίσταται αποκλειστικά σε έλεγχο νομιμότητας και δεν επιτρέπεται να εμποδίζει την πρωτοβουλία και την

./.

ελεύθερη δράση τους. Ο έλεγχος νομιμότητας ασκείται όπως νόμος ορίζει ... 5 ...». Εξάλλου, στο άρθρο 103 παρ. 4 και 6 αυτού ορίζεται ότι : «4. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει. 5. ... 6. Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν εφαρμογή και στους υπαλλήλους της Βουλής, οι οποίοι κατά τα λοιπά διέπονται εξ ολοκλήρου από τον Κανονισμό της, καθώς και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.».

9. Επειδή, από τον συνδυασμό των ανωτέρω παρατεθεισών διατάξεων συνάγεται ότι η καθιερουμένη με την παράγραφο 2 του άρθρου 102 του Συντάγματος διοικητική αυτοτέλεια των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως πρώτου και δεύτερου βαθμού, έναντι της κρατικής διοικήσεως περιλαμβάνει την κατοχύρωση του διοικητικού έργου των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, δηλαδή την εξουσία των τοπικών οργανισμών να αποφασίζουν επί των τοπικών υποθέσεων με δικά τους όργανα, εντός των πλαισίων των γενικών κανόνων οι οποίοι διέπουν την οργάνωση και λειτουργία τους, και την κατοχύρωση των διοικούντων οργάνων τους, δηλαδή το δικαίωμα εκλογής των τοπικών αρχών με καθολική και μυστική ψηφοφορία, όχι όμως και την εξουσία να αποφασίζουν με δικά τους όργανα για τα θέματα της υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων τους. Από δε την διάταξη του άρθρου 103 παρ.4 του Συντάγματος, η οποία, κατά την παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου, έχει εφαρμογή και επί των τακτικών υπαλλήλων των οργανισμών

./.

τοπικής αυτοδιοικήσεως, και προβλέπει ότι τα υπηρεσιακά συμβούλια, τα οποία γνωμοδοτούν ή αποφαίνονται για τις σοβαρές υπηρεσιακές μεταβολές των υπαλλήλων αυτών (μετάθεση, υποβιβασμός και παύση) συγκροτούνται κατά τα δύο τρίτα, τουλάχιστον, από μονίμους δημοσίους υπαλλήλους, συνάγεται ότι τα συμβούλια αυτά όταν αποφαίνονται επί των ανωτέρω αλλά και των υπολοίπων υπηρεσιακών μεταβολών των υπαλλήλων των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως δύναται, προδήλως, να είναι όργανα της κρατικής διοικήσεως και όχι, απαραιτήτως, συλλογικά όργανα των ίδιων των τοπικών οργανισμών. Κατά μείζονα δε λόγον δύνανται να είναι όργανα της κρατικής διοικήσεως τα υπηρεσιακά συμβούλια τα οποία γνωμοδοτούν επί των υπολοίπων υπηρεσιακών μεταβολών των υπαλλήλων των Ο.Τ.Α. (πρβλ. ΣτΕ 371-2/1985 Ολ.). Ουδεμία δε δύναται να ασκήσει επιρροή επί του ανωτέρω ζητήματος η διάταξη του άρθρου 102 παρ. 2 του Συντάγματος, με την οποία κατοχυρώνεται, μόνο υπό την ανωτέρω εκτεθείσα έννοια, η διοικητική αυτοτέλεια των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως. Επομένως, η επιλογή των προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο του άρθρου 29 παρ.3 του ν. 2190/1994, όπως η διάταξη αυτή επανήλθε σε ισχύ με το άρθρο 9 παρ.1 του ν. 3260/2004, το οποίο είναι όργανο της κρατικής διοικήσεως, δεν αντίκειται στην συνταγματικά κατοχυρωμένη διοικητική αυτοτέλεια των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, λαμβανομένης μάλιστα επιπροσθέτως υπ' όψιν της συνθέσεως του οργάνου αυτού και της συμμετοχής σε αυτό όχι μόνον ανωτάτων δημοσίων υπαλλήλων (δύο γενικών διευθυντών) αλλά και ανωτάτων δημοσίων λειτουργών εκτός της Διοικήσεως (επιτίμου ανωτάτου δικαστικού λειτουργού και δύο καθηγητών Α.Ε.Ι.), πράγμα που προσδίδει στο όργανο αυτό ιδιαίτερο κύρος και αντικειμενικότητα. Κατά την γνώμη όμως των Συμβούλων Γ. Τσιμέκα και Π. Καρλή από τις ανωτέρω εκτεθείσες διατάξεις συνάγεται ότι ο προϊστάμενος γενικής διευθύνσεως Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως είναι

./.

όργανο που έχει την ιδιότητα του αμέσου συνεργάτη των αιρετών οργάνων που ασκούν την διοίκηση του τοπικού οργανισμού και αποφασίζουν για τις τοπικές υποθέσεις. Προγραμματίζει την δραστηριότητα και συντονίζει την λειτουργία των επιμέρους οργανικών μονάδων που συγκροτούν την γενική διεύθυνση της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως (πρβλ. ΣτΕ 379/2009 7μ.). Ενόψει αυτών, οι διατάξεις του άρθρου 29 παρ.3 του ν. 2190/1994, όπως επανήλθαν σε ισχύ με το άρθρο 9 παρ.1 του ν. 3260/2004, με τις οποίες η κρίση για τον καταλληλότερο υπάλληλο να ασκήσει, επί τριετή θητεία, τα καθήκοντα της κορυφαίας θέσης της ιεραρχίας των μονίμων υπαλλήλων της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως ανατίθεται, κατά τρόπο δεσμευτικό, σε υπηρεσιακό συμβούλιο, το οποίο αποτελεί όργανο της κρατικής διοικήσεως, περιορίζουν, κατά ανεπίτρεπτο συνταγματικά τρόπο, την κατοχυρωμένη στο άρθρο 102 παρ. 2 του Συντάγματος διοικητική αυτοτέλεια του αυτοδιοικουμένου τοπικού οργανισμού, η οποία δεν τελεί υπό την επιφύλαξη του νόμου. Τούτο δε διότι επί του σημαντικού αυτού ζητήματος, που αφορά την πλήρωση μιας τέτοιας θέσεως, η οποία, λόγω της φύσεως των καθηκόντων και των αρμοδιοτήτων της, συνδέεται άμεσα με την εύρυθμη λειτουργία του νομικού προσώπου της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως, δηλαδή με την ομαλή άσκηση των αρμοδιοτήτων της και την διαχείριση των τοπικών υποθέσεων, η εξουσία των τοπικών οργάνων εξαφανίζεται, ενώ εξάλλου, είναι προφανές ότι με την ουσιαστική εκτίμηση και αξιολόγηση των υποψηφίων για την πλήρωση των θέσεων των γενικών διευθυντών από όργανο της κρατικής διοικήσεως, η αναθεωρηθείσα διάταξη του άρθρου 102 παρ. 4 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία η κρατική εποπτεία επί των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως περιορίζεται μόνο σε έλεγχο νομιμότητας, καθίσταται, ουσιαστικά, κενή περιεχομένου. Περαιτέρω, κατά την ίδια γνώμη, οι διατάξεις των παρ. 4 και 6 του άρθρου 103 του Συντάγματος ερμηνευόμενες, ενόψει του σκοπού τους, που είναι η παροχή μειζόνων εγγυήσεων υπέρ των υπαλλήλων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής

./.

τους και όχι η κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ των οργάνων της κρατικής διοικήσεως και των αυτοδιοικουμένων τοπικών οργανισμών, όσον αφορά την κατάσταση των υπαλλήλων τους, έχουν την έννοια ότι οι υπάλληλοι αυτοί δεν μπορούν, μεταξύ άλλων να υποβιβασθούν ή παυθούν χωρίς προηγούμενη απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου που αποτελείται κατά τα δύο τρίτα, τουλάχιστον, από υπαλλήλους που απολαμβάνουν της ίδιας με αυτούς συνταγματικής προστασίας της υπηρεσιακής τους καταστάσεως, δηλαδή από μονίμους υπαλλήλους. Δεν δύναται δε από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 4 και 6 του Συντάγματος να συναχθεί ότι συλλογικό όργανο της κρατικής διοικήσεως μπορεί να αποφαίνεται για τις υπηρεσιακές μεταβολές των υπαλλήλων των αυτοδιοικουμένων τοπικών οργανισμών. Επομένως, ο ανωτέρω λόγος ακυρώσεως είναι, κατά την μειοψηφήσασα γνώμη βάσιμος, ενόψει, όμως του ότι, τίθεται ζήτημα συνταγματικότητας των διατάξεων του άρθρου 29 παρ. 3 του ν. 2190/1994, όπως επανήλθαν σε ισχύ με το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 3260/2004, κατά τις οποίες η αρμοδιότητα επιλογής και των προσώπων που θα στελεχώσουν τις γενικές διευθύνσεις των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων ανήκει στο Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, το ζήτημα αυτό θα έπρεπε, κατά την γνώμη αυτή, να παραπεμφθεί προς επίλυση στην Ολομέλεια, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 100 παρ.5 του Συντάγματος.

10. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο Νομάρχης Αθηνών εξέδωσε την υπ' αριθμ. 42792/30-12-2004 προκήρυξη, με την οποία κάλεσε τους μονίμους υπαλλήλους της κατηγορίας ΠΕ των μνημονευομένων σ' αυτήν κλάδων που έχουν καταταγεί στο βαθμό Α΄ και έχουν κατά την ημέρα λήξης της προθεσμίας υποβολής αιτήσεων υποψηφιότητας συνολικό χρόνο υπηρεσίας τουλάχιστον είκοσι έτη, να υποβάλουν αίτηση υποψηφιότητας, που να συνοδεύεται από βιογραφικό σημείωμα, εντός αποκλειστικής

./.

προθεσμίας δεκαπέντε ημερών από την επομένη της αναρτήσεως της προκηρύξεως, προκειμένου να κριθούν για την πλήρωση, των τεσσάρων θέσεων Προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Αθηνών-Πειραιώς/Νομαρχία Αθηνών: 1) Διοικητικής Υποστήριξης, 2) Ποιότητας Ζωής, 3) Έργων Υποδομής και Προστασίας Περιβάλλοντος – Δικτύων Εξυπηρέτησης και 4) Οικονομικής Ανάπτυξης. Για τις ως άνω θέσεις υπέβαλαν αιτήσεις υποψηφιότητας, είκοσι έξι (26) συνολικά υπάλληλοι, μεταξύ των οποίων η αιτούσα και οι παρεμβαίνοντες, οι οποίες συνοδεύονταν από βιογραφικά σημειώματα που περιλάμβαναν στοιχεία για τις σπουδές τους, την υπηρεσιακή τους σταδιοδρομία, την επιμόρφωση και τη δραστηριότητά τους στην υπηρεσία. Οι αιτήσεις αυτές διαβιβάσθηκαν από το Τμήμα Προσωπικού της Διευθύνσεως Ανθρώπινου Δυναμικού της Νομαρχίας Αθηνών στη Γραμματεία του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του άρθρου 29 παρ. 3 του ν. 2190/1994, όπως η διάταξη αυτή επανήλθε σε ισχύ με το άρθρο 9 του ν. 3260/2004 για την επιλογή των Προϊσταμένων των ως άνω Γενικών Διευθύνσεων Το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο με την υπ΄αριθμ. 47/2005 απόφαση- πρακτικό επέλεξε ως καταλληλότερους: α)την Πολυξένη Ανδρεαδάκη, ως Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης της Νομαρχίας Αθηνών β)τον Πέτρο Σολωμίδη, ως Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Ποιότητας Ζωής γ)την Ισμήνη Λαζανά ως Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Έργων, Υποδομής και Προστασίας του Περιβάλλοντος-Δικτύων Εξυπηρέτησης και δ)τον Μιχαήλ Λαμπαδάκη ως Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Ανάπτυξης. Το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο έστειλε στη Νομαρχία Αθηνών την υπ' αριθ. ΕΥΣ ΕΞ87/2005/7.9.2005 βεβαίωση, με την οποία γνωστοποιούσε τα ονόματα των υπαλλήλων που επελέγησαν με το ανωτέρω πρακτικό στις θέσεις των Προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας. Ο Νομάρχης με την υπ' αριθ. πρωτ. 47394/11.10.2005 πράξη του τοποθέτησε τους επιλεγέντες υπαλλήλους στις θέσεις των Γενικών Διευθυντών της ως άνω

./.

Νομαρχίας ως εξής: Τον Πέτρο Σολωμίδη, Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης, την Πολυξένη Ανδρεαδάκη Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Ποιότητας Ζωής, τον Μιχαήλ Λαμπαδάκη Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Έργων, Υποδομής και Προστασίας του Περιβάλλοντος-Δικτύων Εξυπηρέτησης και την Ισμήνη Λαζανά Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Ανάπτυξης. Κατά της εν λόγω πράξεως τοποθετήσεως ασκήθηκαν προσφυγές υπαλλήλων ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής. Με την υπ'αριθ. 66434/21.11.2005 απόφαση του εν λόγω Γενικού Γραμματέα αναπέμφθηκε η υπόθεση στην αρμόδια Διεύθυνση της Νομαρχίας Αθηνών για τον λόγο ότι οι τοποθετήσεις έγιναν με βάση βεβαίωση του Γραμματέα του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου και όχι με βάση το σχετικό πρακτικό επιλογής των προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων καθώς και ότι αποκλίνει ως προς τις τοποθετήσεις από τις επιλογές του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Κατόπιν αυτών ο Νομάρχης Αθηνών, αφού έλαβε υπόψη του το πρακτικό του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, το οποίο εστάλη στην Νομαρχία Αθηνών στις 10-3-2006 εξέδωσε την προσβαλλόμενη υπ'αριθ. 27457/19.5.2006 πράξη του, με την οποία τοποθέτησε τους επιλεγέντες από το Υπηρεσιακό Συμβούλιο στις ίδιες θέσεις Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων, στις οποίες είχαν τοποθετηθεί με την ακυρωθείσα από τον Γενικό Γραμματέα υπ' αριθ. 47394/11.10.2005 πράξη του. Με τα δεδομένα αυτά και ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι αναρμοδίως το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, με την υπ' αριθμ. 47/2005 απόφαση- πρακτικό, επέλεξε τους καταλληλοτέρους για την πλήρωση των τεσσάρων Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος διότι, κατά τα προεκτεθέντα, το υπηρεσιακό συμβούλιο το οποίο αποφαίνεται για τις εν λόγω επιλογές δύναται να είναι όργανο της κρατικής διοικήσεως. Εξ άλλου, ο ισχυρισμός για παράβαση του Ευρωπαϊκού Χάρτη της Τοπικής Αυτονομίας, που κυρώθηκε με τον ν.

./.

1850/1989 (Α΄114) πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, προεχόντως, διότι σύμφωνα με το άρθρο δεύτερο του νόμου αυτού ο ως άνω Χάρτης δεν έχει πεδίο εφαρμογής στη νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, που είναι δεύτερη βαθμίδα τοπικής αυτοδιοίκησης (βλ. ΣτΕ 3440/1998 Ολ., 121/2004 7μ.).

11. Επειδή, προβάλλεται ότι το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν τήρησε τον απορρέοντα από την παρ.7 του άρθρου 82 του Υπαλληλικού Κώδικα ουσιώδη τύπο για σύνταξη συνοπτικού έστω αλλά σε κάθε περίπτωση πλήρους πρακτικού σχετικά με την συνέντευξη των υποψηφίων. Στο άρθρο 82 παρ. 7 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, Α΄19) ορίζεται ότι: « Η αίτηση υποψηφιότητας συνοδεύεται από βιογραφικό σημείωμα, το περιεχόμενο του οποίου προκύπτει από τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου του υπαλλήλου... Το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο καλεί σε προφορική συνέντευξη τους υποψηφίους, οι οποίοι δικαιούνται να εκθέσουν τις απόψεις τους, προκειμένου να διαμορφώσει γνώμη για την ικανότητα και την προσωπικότητά τους ως προς την άσκηση των καθηκόντων του Γενικού Διευθυντή και να προαγάγει τον καταλληλότερο μεταξύ αυτών». Περαιτέρω, στο άρθρο 83 του αυτού Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 29 παρ.1 του ν. 2738/1999 (Α΄180), ορίζεται ότι: «1. Για το σχηματισμό της κρίσης του το υπηρεσιακό συμβούλιο λαμβάνει υπόψη του τις εκθέσεις ουσιαστικών προσόντων της τελευταίας οκταετίας 2...5. Αιτιολογία απαιτείται μόνον στην περίπτωση κατάδηλης υπεροχής υποψηφίου που παραλείπεται. 6...».

12. Επειδή, όπως έχει κριθεί με τις 3052 και 3058/2009 αποφάσεις της Ολομελείας, από τον συνδυασμό των ανωτέρω εκτεθεισών διατάξεων του ν. 3260/2004 με τις προαναφερθείσες διατάξεις του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) συνάγεται ότι η επιλογή των Προϊσταμένων Γενικών Διευθύνσεων γίνεται από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο μεταξύ των εχόντων τα τυπικά προσόντα υπαλλήλων που υποβάλλουν αίτηση, συνοδευόμενη από βιογραφικό

./.

σημείωμα. Η επιλογή αυτή συνιστά ανάθεση καθηκόντων χρονικά περιορισμένη (τριετής θητεία) και ανακλητή και δεν αποτελεί βαθμολογική μεταβολή (προαγωγή), δεδομένου ότι οι τοποθετούμενοι ως Προϊστάμενοι των Γενικών Διευθύνσεων, αν δεν επανεπιλεγούν μετά τη λήξη της θητείας τους, καταλαμβάνουν θέση Προϊσταμένου Διεύθυνσης. Το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, πριν επιλέξει τον καταλληλότερο για την άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 82 παρ. 7 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), να καλέσει σε προφορική συνέντευξη τους υποψηφίους προς πλήρωση της προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης. Κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης του άρθρου 82 παρ. 7 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) επιβάλλεται, ως εγγύηση τήρησης των συνταγματικών αρχών της ισότητας και της αξιοκρατίας και, ειδικότερα, της ελεύθερης πρόσβασης και σταδιοδρομίας κάθε έλληνα πολίτη στις δημόσιες θέσεις κατά τον λόγο της προσωπικής του αξίας και ικανότητας (άρθρο 4 παρ.1 και 4 και άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος), της διαφάνειας (άρθρο 103 παρ.7 του Συντάγματος, που, κατά την έννοιά της καταλαμβάνει όχι μόνο τη διαδικασία εισόδου στο υπαλληλικό σώμα αλλά και, περαιτέρω, τις εν γένει διαδικασίες εξέλιξης (προαγωγής ή ανάθεσης καθηκόντων) των δημοσίων υπαλλήλων, καθώς και του κράτους δικαίου (άρθρο 25 παρ.1 του Συντάγματος), ο ουσιώδης τύπος της σύνταξης πρακτικού, είτε αυτοτελούς, είτε ενσωματωμένου στην απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου περί επιλογής Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης, περί της ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου διεξαγομένης προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων, στο οποίο πρέπει να αναφέρεται, έστω συνοπτικά, το περιεχόμενο της συνεντεύξεως και περαιτέρω, να εκφέρεται εξατομικευμένη για κάθε υποψήφιο κρίση, ως προς την αξιολόγηση της παρουσίας του από τα μέλη του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου και, ειδικότερα, για την προσωπικότητά του και την εν γένει ικανότητά του, αναφορικά με την άσκηση των καθηκόντων του Προϊσταμένου Γενικής

./.

Διεύθυνσης. Με τη σύνταξη πρακτικού συνεντεύξεως των υποψηφίων, υπό το προεκτεθέν περιεχόμενο, αφενός εξασφαλίζονται οι προϋποθέσεις αμερόληπτης και αξιοκρατικής κρίσης και αφετέρου καθίσταται γνωστή στους υποψηφίους και ελέγξιμη από τον ακυρωτικό δικαστή, ενόψει του κατά το άρθρο 20 παρ.1 του Συντάγματος δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας και του άρθρου 95 παρ.1 εδαφ. α' του Συντάγματος περί κατοχυρώσεως της αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αξιολόγηση των υποψηφίων από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κατά τη διαδικασία της συνεντεύξεως. Μειοψήφησε ο Σύμβουλος Ν. Σακελλαρίου, ο οποίος διετύπωσε την εξής γνώμη: Όπως προκύπτει από την διατύπωση των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 82 παρ. 7 του Υ.Κ., η προφορική συνέντευξη των υποψηφίων για την επιλογή σε θέσεις προϊσταμένων γενικής Διευθύνσεως συνιστά ουσιώδη τύπο της σχετικής διαδικασίας, η θέσπισις του οποίου αποσκοπεί στην δια της αυτοπροσώπου εμφανίσεως των υποψηφίων ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου παροχή στα μέλη του της δυνατότητος να σχηματίσουν την κατά το δυνατόν πληρεστέρα εικόνα τόσο για την εν γένει προσωπικότητα, όσο και για την ικανότητα ενός εκάστου των υποψηφίων να ανταποκριθούν ή όχι εις τα καθήκοντα του προϊσταμένου γενικής Διευθύνσεως, προκειμένου να αποφανθούν σχετικά, αφού εκτιμήσουν τα στοιχεία του φακέλου ενός εκάστου των υποψηφίων. Η τήρησις δε του ουσιώδους αυτού τύπου πρέπει να προκύπτει είτε από το ίδιο το πρακτικό επιλογής του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, είτε από χωριστό πρακτικό του Συμβουλίου αυτού. Από τις ίδιες ως άνω διατάξεις συνάγεται περαιτέρω ότι ο νομοθέτης, πέραν της προβλέψεως της διενεργείας προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων, δεν έκρινε σκόπιμο να περιλάβει άλλες ειδικές ρυθμίσεις για το περιεχόμενο του σχετικού πρακτικού του Ειδικού Υπηρεσιακού συμβουλίου, σχετικά με την προφορική συνέντευξη των υποψηφίων, δηλαδή δεν περιέλαβε διατάξεις, με τις οποίες να επιβάλλει την αποτύπωση –έστω και κατά συνοπτικό

./.

τρόπο- του περιεχομένου της προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων (όπως οι τεθείσες εις τους υποψηφίους ερωτήσεις και οι δοθείσες από αυτούς απαντήσεις), δεν προέβλεψε χωριστή βαθμολόγησή της, πολύ δε περισσότερο δεν επέβαλε την διατύπωση εξατομικευμένης κρίσεως για ένα έκαστο εξ αυτών, που να στηρίζεται αποκλειστικώς και μόνον στην σχηματισθείσα από τα μέλη του οικείου συμβουλίου, αντίληψη για κάθε ένα από αυτούς από την αυτοπρόσωπο ενώπιόν του εμφάνισή τους και τις δοθείσες από αυτούς απαντήσεις, σχετικά με την εν γένει προσωπικότητά τους και την ικανότητά τους να ανταποκριθούν ή όχι στα καθήκοντα του Προϊσταμένου Γενικής Διευθύνσεως. Η επιλογή αυτή του νομοθέτη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έρχεται σε αντίθεση ούτε προς τις συνταγματικές αρχές της ισότητος, της αξιοκρατίας και της διαφάνειας, ούτε και προς τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 και 95 του Συντάγματος. Τούτο δε διότι ο σχηματισμός, εις το πλαίσιο της προφορικής συνεντεύξεως των υποψηφίων, προσωπικής αντιλήψεως από τα μέλη του οικείου συμβουλίου, για την εν γένει προσωπικότητα και την ικανότητά τους ή όχι να ανταποκριθούν στα καθήκοντα της προαναφερθείσης θέσεως, συνιστά καθαρώς ουσιαστική κρίση, η οποία δεν είναι δεκτική καταγραφής στο σχετικό πρακτικό και ως τοιαύτη δεν υπόκειται εις τον ακυρωτικό έλεγχο του Δικαστηρίου.

13. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, με την υπ' αριθμ. 47/2005 απόφαση- πρακτικό έκρινε πρώτα, ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου εκάστου υποψηφίου, όλοι οι υποψήφιοι έχουν τα απαιτούμενα τυπικά προσόντα για να κριθούν προς επιλογή σε θέση των ανωτέρω Γενικών Διευθύνσεων. Ακολούθως, όπως προκύπτει από την ίδια απόφαση, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο κάλεσε τους υποψήφιους κατ΄ αλφαβητική σειρά σε προφορική συνέντευξη, στην οποία, μεταξύ άλλων, προσήλθαν η αιτούσα και οι παρεμβαίνοντες. Στην εν λόγω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου αναφέρεται ότι κατά την προφορική συνέντευξη

./.

έγινε συζήτηση με κάθε υποψήφιο σε θέματα που αφορούν κυρίως στη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης καθώς και στις αρμοδιότητες των εν λόγω Γενικών Διευθύνσεων, προκειμένου το Συμβούλιο να διαμορφώσει γνώμη για την προσωπικότητα εκάστου υποψηφίου και την ικανότητά του προς άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου των ανωτέρω Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών. Στη συνέχεια, ο εισηγητής παρέθεσε τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου εκάστου υποψηφίου, επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται η κρίση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Ειδικότερα, στην ως άνω απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου παρατίθενται τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου, τόσο της αιτούσας όσο και των παρεμβαινόντων, που αφορούν στην προσωπική και στην υπηρεσιακή τους κατάσταση, στις σπουδές, στα σεμινάρια και στις ξένες γλώσσες, στις υπηρεσιακές τους εκθέσεις, και στην υπηρεσιακή δραστηριότητά τους και αναγνώριση. Κατόπιν, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, όπως βεβαιώνεται και στην ως άνω απόφαση, εξέτασε όλα τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος εκάστου υποψηφίου και, ιδιαίτερα, τα στοιχεία που αναφέρονται στην άρτια επαγγελματική κατάρτιση, στις επιστημονικές γνώσεις, στη δραστηριότητα στην υπηρεσία, στην ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, στην ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού, καθώς και στην ικανότητα παρακίνησης των υφισταμένων προς επίτευξη στόχων. Ακολούθως, ο εισηγητής συνέχισε την εισήγησή του και ανέφερε τους καταλληλότερους για την πλήρωση των τεσσάρων θέσεων των ως άνω Γενικών Διευθύνσεων. Μετά ταύτα, ο Πρόεδρος κάλεσε το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο να επιλέξει, μεταξύ όλων των υποψηφίων, τους καταλληλοτέρους για την άσκηση των καθηκόντων των Προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων αφού λάβει υπόψη και συνεκτιμήσει όλα τα στοιχεία του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος των υποψηφίων, καθώς και τη γνώμη που διαμόρφωσαν τα μέλη κατά την προφορική συνέντευξη για την προσωπικότητα και την ικανότητα εκάστου

./.

υποψηφίου. Περαιτέρω, αναφέρεται στην ως άνω απόφαση ότι ακολούθησε διαλογική συζήτηση μεταξύ των μελών του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, τα οποία επεσήμαναν για κάθε υποψήφιο σημεία υστέρησης ή υπεροχής έναντι των άλλων υποψηφίων. Μετά τη διατύπωση της γνώμης όλων των μελών, το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο, όπως βεβαιώνεται στην ανωτέρω απόφαση, συνεκτιμώντας όλα τα στοιχεία των φακέλων, του προσωπικού μητρώου και του βιογραφικού σημειώματος των υποψηφίων, καθώς και τη γνώμη που διαμόρφωσε κατά την προσωπική συνέντευξη για κάθε υποψήφιο, ιδιαιτέρως δε εκτιμώντας την άρτια επαγγελματική κατάρτιση αυτών, τις επιστημονικές γνώσεις, τη δραστηριότητα στην υπηρεσία, την ικανότητα ανάληψης πρωτοβουλιών και ευθυνών, την ευχέρεια προγραμματισμού και συντονισμού και την ικανότητα παρακίνησης των υφισταμένων για την επίτευξη στόχων, επέλεξε ως καταλληλοτέρους, μεταξύ όλων των υποψηφίων για την άσκηση των καθηκόντων των ανωτέρω θέσεων: α) την Πολυξένη Ανδρεαδάκη, ως Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης της Νομαρχίας Αθηνών β) τον Πέτρο Σολωμίδη, ως Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Ποιότητας Ζωής γ) την Ισμήνη Λαζανά ως Προϊσταμένη Γενικής Διεύθυνσης Έργων, Υποδομής και Προστασίας του Περιβάλλοντος-Δικτύων Εξυπηρέτησης και δ) τον Μιχαήλ Λαμπαδάκη ως Προϊστάμενο Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Ανάπτυξης.

14. Επειδή, ούτε από την υπ΄αριθμ. 47/2005 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, ούτε από άλλο στοιχείο του φακέλου προκύπτει ότι το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο συνέταξε, όπως απαιτείται κατά τα ήδη εκτεθέντα, συνοπτικό έστω πρακτικό, είτε αυτοτελές, είτε ενσωματωμένο στην απόφασή του, περί της ενώπιόν του διαδικασίας της συνέντευξης των υποψηφίων και περί της διαμορφωθείσας από αυτό γνώμης σχετικά με την προσωπικότητα και την εν γένει ικανότητα κάθε υποψήφιου να ανταποκριθεί στα καθήκοντα των Προϊσταμένων των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχίας Αθηνών. Η παράλειψη σύνταξης

./.

σχετικού πρακτικού από το Ειδικό Υπηρεσιακό Συμβούλιο με το ανωτέρω περιεχόμενο συνιστά, κατά τα ήδη εκτεθέντα, παράβαση ουσιώδους τύπου της προβλεπόμενης από το νόμο διαδικασίας. Κατά την γνώμη όμως του Συμβούλου Ν. Σακελλαρίου, κατά νόμο δεν απαιτείται η σύνταξη πρακτικού περί της ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου διαδικασίας της συνέντευξης των υποψηφίων και περί της διαμορφωθείσας από αυτό γνώμης σχετικά με την προσωπικότητα και την εν γένει ικανότητα των υποψηφίων να ανταποκριθούν στα καθήκοντα του γενικού διευθυντή.

15. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, ο ως άνω λόγος είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 27457/19-5-2006 πράξη του Νομάρχη Αθηνών και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση, μετά από τήρηση του ως άνω ουσιώδους τύπου, παρέλκει δε, ως αλυσιτελής, η εξέταση των λοιπών προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως, ενώ οι παρεμβάσεις πρέπει να απορριφθούν

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση.

Ακυρώνει την υπ΄αριθμ. 27457/19-5-2006 απόφαση του Νομάρχη Αθηνών με την οποία τοποθετήθηκαν, με τριετή θητεία, οι προϊστάμενοι των Γενικών Διευθύνσεων της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Αθηνών-Πειραιώς /Νομαρχία Αθηνών, 1) Διοικητικής Υποστήριξης, 2) Ποιότητας Ζωής, 3) Έργων Υποδομής και Προστασίας Περιβάλλοντος-Δικτύων Εξυπηρέτησης, 4), Οικονομικής Ανάπτυξης κατά το μέρος που με την ως άνω απόφαση εκδηλώθηκαν αντίστοιχες παραλείψεις επιλογής και, στη συνέχεια, τοποθετήσεως της αιτούσας στις ως άνω τέσσερεις θέσεις.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Απορρίπτει τις παρεμβάσεις.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου.

./.

Επιβάλλει συμμέτρως στο Δημόσιο, την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αθηνών - Πειραιώς και τους παρεμβαίνοντες τη δικαστική δαπάνη της αιτούσας ανερχόμενη στο ποσό των εννιακοσίων είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 19 Μαΐου 2008 και 15 Οκτωβρίου 2009 κ.λ.π.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος — Η Γραμματέας

Σωτ. Ρίζος — Δ. Τετράδη - Χαρλαύτη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 17ης Δεκεμβρίου 2009.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος — Η Γραμματέας

Γ. Σταυρόπουλος — Δ. Τετράδη - Χαρλαύτη

./.

Α.Β.
Αριθμός 894/1997
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΣΤΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Ιανουαρίου 1997 με την εξής σύνθεση : Α. Μαρίνος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του ΣΤΑ Τμήματος, Ν. Ντούβας, Φ. Αρναούτογλου, Σύμβουλοι, Κ. Φιλοπούλου, Α. Χλαμπέα, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Β. Μανωλόπουλος, Γραμματέας του ΣΤΑ Τμήματος.

Γ ι α να δικάσει την από 8ης Φεβρουαρίου 1995 προσφυγή :

Τ ο υ Χρήστου Κων. Στράγκα, υπαλλήλου κλάδου ΔΕ Τεχνικού με βαθμό ΓΑ του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών, κατοίκου Περιστερίου Αττικής (οδός Δημητρίου Γούναρη αρ. 77), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Κων. Χασομέρη (Α.Μ. 13145), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κ α τ ά του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών, που εδρεύει στην Αθήνα (Ιερά Οδός αρ. 75), το οποίο δεν παρέστη.

κ α ι κατά της 267/23.1.1995 απόφασης της από 16.12.1994 συνεδρίας του Πενταμελούς Πειθαρχικού Συμβουλίου Διοικητικού Προσωπικού του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγητού, Παρέδρου Κ. Φιλοπούλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του Δικαστηρίου, κ α ι ,

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν ό μ ο

1. **Επειδή** για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (8702620 και 8702621/1995 διπλότυπα εισπράξεως της Δ.Ο.Υ. Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών και 823578 και 6265488/1995 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται, καθ' ερμηνεία του δικογράφου, η εξαφάνιση α) του από 16.12.1994 πρακτικού του Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου Διοικητικού Προσωπικού του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών και β) της 267/23.1.1995 αποφάσεως του ίδιου οργάνου, κατά το μέρος που με τις πράξεις αυτές επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, υπάλληλο με βαθμό ΓΑ του κλάδου ΔΕ Τεχνικού του ως άνω Πανεπιστημίου, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό αδίκημα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του πέραντων τριάντα ημερών (άρθρο 207 παρ. 4 στοιχ. γΑ π.δ. 611/1977, φ. ΑΑ, 198).

3. Επειδή, όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό επιδόσεως του επιμελητή του Δικαστηρίου Εμμ. Παπαδάκη, έχουν κοινοποιηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως στο καθ' ου η κρινόμενη προσφυγή Γεωργικό Πανεπιστήμιο Αθηνών αντίγραφα της προσφυγής αυτής και της από 27.2.1995 πράξεως του Προέδρου του ΣΤΑ Τμήματος περί ορισμού δικασίμου και εισηγητή. Επομένως, νομίμως συζητήθηκε η παρούσα υπόθεση παρά τη μη παράσταση του καθ' ου Πανεπιστημίου.

4. Επειδή, ο ν. 1599/1986 (ΦΕΚ 75), στο άρθρο 19 με τον τίτλο "Κανόνες λειτουργίας συλλογικών οργάνων", ορίζει, στη μεν παράγραφο 2 ότι ". . . το συλλογικό όργανο μπορεί να λειτουργήσει με ελλιπή συγκρότηση, όχι όμως πέρα από ένα τρίμηνο, και όταν κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του μέλη του πέθαναν ή δεν αποδέχτηκαν το διορισμό τους ή αποχώρησαν για οποιοδήποτε λόγο. Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων εδαφίων τα λοιπά μέλη πρέπει να επαρκούν ώστε να υπάρχει απαρτία, η οποία υπολογίζεται στο σύνολο των μελών του συλλογικού οργάνου", στη δε παράγραφο 10 ότι "οι διατάξεις του άρθρου αυτού εφαρμόζονται για τα συλλογικά όργανα της κεντρικής και αποκεντρωμένης διοίκησης, των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης@@Κατά την προφανή έννοια της διατάξεως της ως άνω παραγράφου 2, η οποία εισάγει εξαίρεση από τον ισχύοντα, κατά γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, κανόνα της μη νόμιμης λειτουργίας συλλογικού οργάνου ελλιπώς συγκροτημένου, το χρονικό διάστημα των τριών μηνών, κατά τη διάρκεια του οποίου είναι δυνατή η λειτουργία συλλογικού οργάνου με ελλιπή συγκρότηση, τάσσεται από τη διάταξη αυτή ως αποκλειστικό.

5. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 253 του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977) ορίζεται ότι : "1. Ο δημόσιος υπάλληλος δικαιούται να παραιτηθή. 2. Η παραίτησις υποβάλλεται εγγράφως,

η δε λύσις της υπαλληλικής σχέσεως επέρχεται δια της αποδοχής της παραιτήσεως υπό της αρμοδίας δια την απόλυσιν αρχής. 3. . . . 4. . . .", στη δε παρ. 1 του άρθρου 255 του ίδιου Κώδικα, όπως αυτή έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 73 του ν. 2065/1992 (ΦΕΚ 113), ορίζεται ότι "αν παρέλθει άπρακτη εξάμηνη προθεσμία από την υποβολή της, η παραίτηση θεωρείται ως γενομένη δεκτή και λύεται αυτοδικαίως η υπαλληλική σχέση . . .". Εξάλλου, το άρθρο 267 του ίδιου Κώδικα, ορίζει στην παράγραφο 4 ότι "η περί αποδοχής παραιτήσεως ή απολύσεως πράξις δημοσιεύεται εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως εν περιλήψει, εις την οποίαν μνημονεύεται και η αιτία της απολύσεως. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αναλόγως τα επί διορισμού οριζόμενα εις τα άρθρα 53 και 54 παράγρ. 1", και στην παράγραφο 5 ότι "η λύσις της υπαλληλικής σχέσεως, όπου δεν ορίζεται άλλως, επέρχεται από της κοινοποιήσεως εις τον απολυόμενον της κατά την προηγουμένην παράγραφον πράξεως". Τέλος, κατά την παρ. 1 του άρθρου 54 του ως άνω Κώδικα, "ο διορισμός δημοσίων υπαλλήλων κοινοποιείται εντός τριάκοντα ημερών το βραδύτερον από της δημοσιεύσεώς του δι' εγγράφου του αρμοδίου Υπουργού ή της εκδούσης τον διορισμόν αρχής, επιδιδομένου εις τον διοριζόμενον ή εις την κατοικίαν αυτού επί αποδείξει". Από το συνδυασμό των προπαρατιθεμένων διατάξεων του Υπαλληλικού Κώδικα προκύπτει ότι κατ' απόκλιση από τον κανόνα της λύσεως της υπαλληλικής σχέσεως από την κοινοποίηση στον υπάλληλο της πράξεως απολύσεώς του, στην περίπτωση της παραιτήσεως του υπαλλήλου από την υπηρεσία η λύση της υπαλληλικής σχέσεως επέρχεται από την αποδοχή της παραιτήσεως από την οικεία αρχή, δηλαδή από τη δημοσίευση της πράξεως αποδοχής της παραιτήσεως στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Σ.τ.Ε. 4522/95 επτ.).

6. Επειδή, στη προκειμένη περίπτωση, το Πενταμελές Υπηρεσιακό Συμβούλιο Διοικητικού Προσωπικού του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών, το οποίο, λειτουργώντας και ως πειθαρχικό συμβούλιο (βλ. άρθρο 5 παρ. 3 της ΣΤ.5/14/24.6.1982 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εθνικής Παιδείας, φ. ΒΆ, 435/24.6.1982), εξέδωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις, είχε συγκροτηθεί δυνάμει της Β1/154/3.3.1993 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Προεδρίας της Κυβέρνησης και Εθνικής Παιδείας (φ. ΒΆ, 175/19.3.1993), κατά την κρίσιμη δε συνεδρίαση της 16ης Δεκεμβρίουο 1994, κατά την οποία αποφασίσθηκε η επιβολή στον προσφεύγοντα της επίδικης πειθαρχικής ποινής, αποφάνθηκε με τέσσερα από τα πέντε μέλη του, διότι η εκ των μελών του Ελένη Τουλούπα, Προϊσταμένη της Διευθύνσεως Οικονομικής και Λογιστικής Υπηρεσίας του ως άνω Πανεπιστημίου, είχε ήδη παραιτηθεί από διοικητική υπάλληλος αυτού, ιδιότητα με την οποία είχε ορισθεί μέλος του Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Η 3198/5.9.1994 πράξη του Πρύτανη του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών περί αποδοχής της παραιτήσεως της Ελένης Τουλούπα δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (φ. 100/τ. νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου) στις 14.9.1994 και επομένως από την ημερομηνία αυτή επήλθε, κατά τα προεκτεθέντα, η λύση της υπαλληλικής της σχέσεως. Με το δεδομένο αυτό, το Πενταμελές Υπηρεσιακό Συμβούλιο, συνεδριάσαν στις 16.12.1994 με τέσσερα μέλη, είχε μεν απαρτία κατά τον Υπαλληλικό Κώδικα (βλ. άρθρο 9 παρ. 4 π.δ. 611/1977), πλην, αποφάνθηκε, λειτουργώντας με ελλιπή συγκρότηση, μετά την πάροδο τριμήνου από τη λύση της υπαλληλικής σχέσεως της εκ των μελών του Ελένης Τουλούπα (14.9.1994), κατά παράβαση της προπαρατεθείσης παραγράφου 2 του άρθρου 19 του ν. 1599/1986. Επομένως, το Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν ήταν νομίμως συγκροτημένο κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων και για το λόγο αυτό, ο οποίος βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη προσφυγή, οι πράξεις αυτές πρέπει να εξαφανισθούν.

7. Επειδή, μετά την εξαφάνιση των προσβαλλόμενων πράξεων για τον προαναφερθέντα τυπικό λόγο, παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την κρινόμενη προσφυγή.

Εξαφανίζει α) το από 16.12.1994 πρακτικό του Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου Διοικητικού Προσωπικού του Γεωργικού Πανεπιστημίου Αθηνών και β@τη 267/23.1.1995 απόφαση του ίδιου οργάνου, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές αφορούν στον προσφεύγοντα.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για νέα νόμιμη κρίση του προσφεύγοντος.

Διατάζει την απόδοση του παραβόλου, και

Επιβάλλει στο Γεωργικό Πανεπιστήμιο Αθηνών τη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος, η οποία ανέρχεται σε είκοσι οκτώ χιλιάδες (28.000) δραχμές.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Ιανουαρίου 1997 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 7ης Μαρτίου 1997.

Ο Πρόεδρος του ΣΤΑ Τμήματος Ο Γραμματέας του ΣΤΑ Τμήματος
Α. Μαρίνος
Β. Μανωλόπουλος

Α.Β.

Παραπεμπτήριο έγγραφο

Αριθμός 2721/2007
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 15 Δεκεμβρίου 2005 με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Α. Γκότσης, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Κ. Πισπιρίγκος, Σ. Κωνσταντίνου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.
Για να δικάσει την από 5 Μαΐου 2003 προσφυγή – αίτηση ακυρώσεως :
της Μαρίας Ραμπίδου, κατοίκου Γλυφάδας Αττικής, οδός Α. Παπανδρέου αρ. 97, η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Ειρ. Αναπλιώτου-Βαζαίου (Α.Μ. 4730), που τη διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ο οποίος παρέστη με τον Δ. Αναστασόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
Με την αίτηση αυτή η προσφεύγουσα – αιτούσα επιδιώκει : α) να εξαφανισθεί η από 15.5.2002 απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ. (Κ.Π.Σ.Γ.Ε.) και β) να ακυρωθεί η υπ' αριθ. Υ10α/Γ.Π./οικ.107242/4.11.2002 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας (ΦΕΚ ΝΠΔΔ 255/13.11.2002).
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την πληρεξουσία της προσφεύγουσας - αιτούσας, η οποία δήλωσε στο ακροατήριο ότι παραιτείται από τον πρώτο λόγο περί μη νόμιμης συγκρότησης του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου και στη συνέχεια ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής – ακύρωσης και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή – αίτηση ακυρώσεως και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση του υπό κρίση ενδίκου βοηθήματος έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α΄ 758612, 920938/2003).
2. Επειδή, με το ένδικο αυτό βοήθημα ζητείται α) η εξαφάνιση της από 15.5.2002 αποφάσεως του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ., με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, γιατρό του Ε.Σ.Υ., Επιμελήτρια Β΄ στο Περιφερειακό Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών «Ιπποκράτειο», η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό αδίκημα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων της για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριάντα ημερών, και β) η ακύρωση της Υ10α/Γ.Π./οικ.107242/4.11.2002 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας (ΦΕΚ τ.Ν.Π.Δ.Δ. 255/13.11.2002), με την οποία η ως άνω γιατρός απολύθηκε από την υπηρεσία κατόπιν της προαναφερθείσης πειθαρχικής αποφάσεως.
3. Επειδή, η πληρεξουσία δικηγόρος της προσφεύγουσας, με δήλωσή της στο ακροατήριο, παραιτήθηκε από τον πρώτο λόγο, περί μη νόμιμης συγκροτήσεως του ως άνω Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου.
4. Επειδή, το κρινόμενο ένδικο βοήθημα, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της ανωτέρω πειθαρχικής αποφάσεως, με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα η ποινή της οριστικής παύσεως, έχει τον χαρακτήρα προσφυγής ουσίας, η εκδίκαση της οποίας ανήκει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου τούτου. Εξ άλλου, το αυτό ένδικο βοήθημα, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της ως άνω

αποφάσεως του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας περί απολύσεως της αιτούσης, έχει τον χαρακτήρα αιτήσεως ακυρώσεως, η οποία, ενόψει του ότι η αιτούσα δεν είναι ανώτατη υπάλληλος, υπάγεται στην αρμοδιότητα του διοικητικού εφετείου (άρθρο 1 παρ. 1 περ. α΄ και παρ. 2 περ. α΄ του ν. 702/1977, Α΄ 268, όπως οι παράγραφοι αυτές αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 1 του ν. 2944/2001, Α΄ 222) και, ειδικότερα, ως εκ της έδρας της εκδούσης την προσβαλλόμενη πράξη διοικητικής αρχής, στην κατά τόπον αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 702/1977). Λόγω όμως του παρακολουθηματικού χαρακτήρα της προσβαλλομένης με την αίτηση ακυρώσεως πράξεως σε σχέση με την ως άνω προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση, η αίτηση αυτή πρέπει να κρατηθεί από το Δικαστήριο τούτο, κατά το άρθρο 34 του ν. 1968/1991 (Α΄ 150) και να συνεκδικασθεί με την κρινόμενη προσφυγή.
5. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 41 του π.δ/τος 18/1989 (Α΄ 8) ορίζεται ότι : «Οι κατά το άρθρο 103 του Συντάγματος προσφυγές υπαλλήλων ασκούνται μέσα σε εξήντα ημέρες από την κοινοποίηση σε αυτούς της προσβαλλόμενης απόφασης». Περαιτέρω, στο μεν άρθρο 141 παρ. 4 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, Α΄ 19) ορίζεται ότι «Η πειθαρχική απόφαση κοινοποιείται σε αντίγραφο με τη φροντίδα της υπηρεσίας στον υπάλληλο και γνωστοποιείται στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η κοινοποίηση της απόφασης στον υπάλληλο ενεργείται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 139. Στον υπάλληλο γνωστοποιούνται επίσης τα ένδικα μέσα που δικαιούνται να ασκήσει», στο δε άρθρο 139 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι «Η κλήση σε απολογία και κάθε πρόσκληση ή ειδοποίηση του διωκόμενου επιδίδονται με δημόσιο όργανο στον ίδιο προσωπικά ή στην κατοικία του σε πρόσωπο με το οποίο συνοικεί. Εάν δεν καταστεί δυνατή η επίδοση, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του υπαλλήλου και συντάσσεται πρωτόκολλο που υπογράφεται από ένα μάρτυρα. Για την επίδοση αυτή συντάσσεται αποδεικτικό. Σε περίπτωση άρνησης παραλαβής αυτός που διενεργεί την επίδοση, συντάσσει πράξη στην οποία βεβαιώνεται η άρνηση. Αν ο υπάλληλος είναι άγνωστης διαμονής, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του και συντάσσεται σχετικό αποδεικτικό».
6. Επειδή, η επίδοση πλήρους αντιγράφου της πειθαρχικής αποφάσεως στον υπάλληλο, όπως καθορίζεται από τις ανωτέρω διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα, αποτελεί τον μοναδικό και αποκλειστικό τρόπο κινήσεως της εξηκονθήμερης προθεσμίας της προσφυγής (Σ.τ.Ε. 1435/2001, 1624/2000 7μ., 3489/1998). Περαιτέρω, κατά τα ανωτέρω άρθρα 141 παρ. 4 και 139 του Υπαλληλικού Κώδικα, επιτρέπεται η επίδοση της πειθαρχικής αποφάσεως και διά θυροκολλήσεως στην κατοικία του υπαλλήλου, εφ' όσον ούτε ο υπάλληλος ούτε άλλο πρόσωπο από τα απαριθμούμενα στο άρθρο 128 παρ. 1 και 3 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ευρεθούν εκεί, στην περίπτωση, όμως, αυτή, για να θεωρηθεί νόμιμη η επίδοση και να κινηθεί η προθεσμία προς άσκηση προσφυγής, απαιτείται να τηρηθούν και οι διατυπώσεις οι οποίες προβλέπονται στην παρ. 4 περ. β΄ και γ΄ του ανωτέρω άρθρου 128 του Κ.Πολ.Δικ., δηλαδή πρέπει, το αργότερο την επομένη της θυροκολλήσεως, ο ενεργήσας αυτήν αφ' ενός μεν να εγχειρίσει αντίγραφο της θυροκολληθείσης αποφάσεως στον προϊστάμενο του αστυνομικού τμήματος της περιφερείας της κατοικίας, αφ' ετέρου δε να ταχυδρομήσει στον υπάλληλο έγγραφη ειδοποίηση περί της θυροκολλήσεως, του είδους της θυροκολληθείσης αποφάσεως και της καταθέσεως αντιγράφου της στο αστυνομικό τμήμα, συντασσομένων αποδεικτικών περί των ανωτέρω ενεργειών (Σ.τ.Ε. 1435/2001, 3489/1998).
7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό, η προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση επιδόθηκε στην προσφεύγουσα διά θυροκολλήσεως, στις 25.6.2002, παρουσία ενός μάρτυρος, στη διεύθυνση (Κ. Σχοινά 12) την οποία είχε δηλώσει με την από 26.11.1990 υπεύθυνη δήλωσή της και στην οποία δεν ανευρέθη από τον διενεργήσαντα τη θυροκόλληση. Ανεξαρτήτως όμως του ότι η προσφεύγουσα είχε δηλώσει ως νέα διεύθυνσή της, ενώπιον του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου, με τα από 16.10.2001 και 12.12.2001 απολογητικά της υπομνήματα, αλλά και κατά την εξέτασή της από τον διενεργήσαντα σχετική Ε.Δ.Ε. (βλ. την από 4.2.2002 έκθεση εξετάσεως), την οδό Α. Παπανδρέου αρ. 97 στη Γλυφάδα, πάντως η ανωτέρω επίδοση ήταν, σε κάθε περίπτωση, άκυρη και δεν εκίνησε την προθεσμία της προσφυγής, αφού, όπως προκύπτει από το φάκελο της υποθέσεως, δεν έλαβαν χώραν, μετά τη θυροκόλληση, οι ως άνω απαιτούμενες από το άρθρο 128 παρ. 4 περ. β΄ και γ΄ του Κ.Πολ.Δικ. ενέργειες της παραδόσεως στο οικείο αστυνομικό τμήμα αντιγράφου της θυροκολληθείσης αποφάσεως και της ταχυδρομικής αποστολής σχετικής ειδοποιήσεως στην προσφεύγουσα. Συνεπώς

η υπό κρίση προσφυγή, κατατεθείσα στις 12.5.2003, ασκείται εμπροθέσμως.
8. Επειδή, στο άρθρο 225 του προϊσχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977, Α΄ 198) ορίζεται ότι «Εν τω παραπεμπτηρίω εγγράφω δέον να μνημονεύωνται τα συνιστώντα το διωκόμενον παράπτωμα πραγματικά περιστατικά, ως και τα υπάρχοντα στοιχεία, άτινα πιθανολογούν την ενοχήν του υπαλλήλου» (παρ. 4) και ότι «Το παραπεμπτήριο έγγραφον κοινοποιείται εις τον διωκόμενον . . .» (παρ. 5). Εξ άλλου, στο αντίστοιχο άρθρο 125 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, Α΄ 19) ορίζεται ότι «Στο έγγραφο, με το οποίο η υπόθεση παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο . . . πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα και ο διωκόμενος υπάλληλος (παρ. 1) και ότι «Το παραπεμπτήριο έγγραφο κοινοποιείται στον διωκόμενο υπάλληλο . . .» (παρ. 2).
9. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι το όργανο που ασκεί την πειθαρχική αγωγή πρέπει να μνημονεύει στο παραπεμπτήριο έγγραφο, πλην άλλων, τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος για το οποίο διώκεται ο υπάλληλος και να προσδιορίζει αυτά κατά χρόνο και κατά τόπο, η περιγραφή δε αυτή, η οποία, άλλωστε, προσδιορίζει και το αντικείμενο της ανακρίσεως που τυχόν θα διενεργηθεί, καθώς και το περιεχόμενο της κλήσεως του υπαλλήλου σε απολογία, αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του παραπεμπτηρίου εγγράφου, με συνέπεια, η παράλειψή της να καθιστά άκυρο το παραπεμπτήριο έγγραφο και μη νόμιμη την ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου διαδικασία, η οποία στηρίζεται σε αυτό. Εξ άλλου, ναι μεν κατά το άρθρο 227 παρ. 6 του π.δ. 611/1977 (και ήδη κατά το άρθρο 128 παρ. 6 του ν. 2683/1999) η ανάκριση δύναται να επεκταθεί και στη διερεύνηση και άλλων αδικημάτων, για τα οποία προκύπτουν στοιχεία κατά την πορεία αυτής, χωρίς να απαιτείται η διενέργεια άλλης προανακρίσεως ή ανακρίσεως, πλην, όμως, είναι απαραίτητο και ως προς τα τελευταία αυτά αδικήματα, εάν ο υπάλληλος τιμωρήθηκε τελικώς για αυτά, να έχει τηρηθεί η νόμιμη διαδικασία ασκήσεως πειθαρχικής διώξεως με την έκδοση συμπληρωματικού παραπεμπτηρίου εγγράφου από το αρμόδιο όργανο, μη αρκούντος του γεγονότος ότι τηρήθηκε η διαδικασία για το αρχικώς ερευνώμενο παράπτωμα, ούτε, άλλωστε, αρκεί το γεγονός ότι ο υπάλληλος εκλήθη να απολογηθεί ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και για τα παραπτώματα στα οποία επεκτάθηκε η έρευνα, εφόσον τα παραπτώματα αυτά δεν περιελαμβάνοντο στο παραπεμπτήριο έγγραφο προς το πειθαρχικό συμβούλιο (Σ.τ.Ε. 1624/2000 7μ., 4255/1999, 4751/1997 κ.ά.).
10. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το 49/12.10.1994 παραπεμπτήριο έγγραφο του Δ.Σ. του Περιφερειακού Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών «Ιπποκράτειο» προς το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Γιατρών Ε.Σ.Υ., η προσφεύγουσα παραπέμφθηκε για αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων της από 29.11.1993 μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως του εν λόγω εγγράφου (12.10.1994). Περαιτέρω, με την προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το αδίκημα της αδικαιολόγητης αποχής από τα καθήκοντά της «από 30.11.1993 μέχρι τουλάχιστον 15.2.2002», δηλαδή και για χρονικό διάστημα το οποίο δεν καλύπτεται από το ανωτέρω παραπεμπτήριο έγγραφο. Και ναι μεν το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο μπορούσε, εφόσον προέκυψαν στοιχεία για τη διάπραξη και άλλου αδικήματος, να προχωρήσει στη διερεύνησή τους, όμως, προκειμένου να κρίνει στη συνέχεια νομίμως για το άλλο αδίκημα, έπρεπε προηγουμένως να ασκηθεί από το αρμόδιο όργανο της παραπομπής συμπληρωματική πειθαρχική δίωξη κατά της προσφεύγουσας για το χρονικό διάστημα από 13.10.1994 έως 15.2.2002, μη δυναμένου του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου να επιληφθεί αυτεπαγγέλτως, δηλαδή χωρίς την έκδοση συμπληρωματικού παραπεμπτηρίου εγγράφου (πρβλ. Σ.τ.Ε. 3192/2003, 1624/2000). Για το λόγο αυτό, που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1624/2000, 4255/1999), η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να εξαφανισθεί, κατ' αποδοχή της προσφυγής, για παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των προβαλλομένων με την προσφυγή λόγων, η δε υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση.
11. Επειδή, μετά την αποδοχή της προσφυγής, πρέπει, κατ' αποδοχή και της συνεκδικαζομένης αιτήσεως ακυρώσεως, να ακυρωθεί, λόγω του παρακολουθηματικού της χαρακτήρα, η Υ10α/Γ.Π./οικ.107242/ 4.11.2002 απόφαση του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας (ΦΕΚ τ.Ν.Π.Δ.Δ. 255/13.11.2002), με την οποία η αιτούσα, κατόπιν της ως άνω πειθαρχικής αποφάσεως, απολύθηκε από την υπηρεσία.

Διά ταύτα
Δέχεται την προσφυγή.
Εξαφανίζει την από 15.5.2002 απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ., σύμφωνα με το αιτιολογικό.
Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη, κρίση της πειθαρχικής υποθέσεως της προσφεύγουσας, κατά το αιτιολογικό.
Δέχεται την αίτηση ακυρώσεως.
Ακυρώνει την Υ10α/Γ.Π./οικ.107242/4.11.2002 απόφαση του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας (ΦΕΚ τ.Ν.Π.Δ.Δ. 255/13.11.2002).
Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου και
Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της προσφεύγουσας-αιτούσης, ανερχόμενη σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 19 Δεκεμβρίου 2005
Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος Δ. Τετράδη - Χαρλαύτη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007.
Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Σωτ. Ρίζος Δ. Μουζάκη
./.

./.

– παραγραφή – Δίωξη παιδαρχικών διωκόμενη για το ποιν. αδίκημα της παράβασης παιδικής ζωής

Αριθμός 263/1999
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 30 Μαρτίου 1998 με την εξής σύνθεση: Π. Παραράς, Σύμβουλος Επικρατείας, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Ντούβας, Α. Σύγγουνα, Σύμβουλοι, Δ. Κυριλλόπουλος, Β. Ραφτοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Β. Συγγούνα.

Για να δικάσει την από 3 Μαρτίου 1996 προσφυγή:

του Χρήστου Ιωάννη Κούκη, κατοίκου Ρόδου, οδός Παρισίων, αριθ. 26, ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Στ. Στεφανίδη (Α.Μ. 66 Δ.Σ. Ρόδου), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με τον Ανδ. Φυτράκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της από 28.11.1995 απόφασης του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών και των συναφών προς αυτήν, που λήφθηκαν κατά την ταυθήμερη συνεδρίασή του.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου, Β. Ραφτοπούλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε, τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος αφού ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την άσκηση της οποίας έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (υπ' αριθ. 3454703-4/1996 διπλότυπα είσπραξης Δ.Ο.Υ. Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών και 2596752, 7119260/1996 ειδικά έντυπα παραβόλου), ζητείται η εξαφάνιση της από 28.11.1995 αποφάσεως του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα τελωνειακό υπάλληλο ΔΕ/Α', κατόπιν αιτήσεως του για επανάληψη της πειθαρχικής δίκης μετά την έκδοση αθωωτικής ποινικής αποφάσεως, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό αδίκημα της παραβάσεως καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους (άρθρο 207 παρ. 4 εδ. β' του π.δ. 611/1977).

2. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν ειδικότερα τα ακόλουθα: ο προσφεύγων, τελωνειακός υπάλληλος ΔΕ/Α', υπηρέτησε επί μία δεκαετία (από 1.1.1980 - 17.2.1990) ως υπόλογος ταμίας του Τελωνείου Ρόδου. Με το υπ' αριθ. Εμπ. 3254/1118/28.8.1992 έγγραφο του Υφυπουργού Οικονομικών ο προσφεύγων παραπέμφθηκε στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο, διότι δεν εφάρμοζε σωστά, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, τις διατάξεις του από 31.8.1935 διατάγματος "Περί τρόπου διεξαγωγής εν τοις Τελωνείοις κ.λπ. της ταμειακής υπηρεσίας" (Φ. 393 Α'), συγκεκριμένα δε, καθυστερούσε αδικαιολόγητα πέραν των κατά νόμο χρονικών ορίων, τις καταθέσεις των εισπράξεων των ποσών των παρακαταθηκών στη Δ.Ο.Υ. Ρόδου και μάλιστα σε μια χαρακτηριστική περίπτωση, η καθυστέρηση καταθέσεως, που σημειώθηκε το έτος 1989, υπερέβη τον εξάμηνο και δεχόταν προσωπικές επιταγές, οι οποίες δεν έφεραν ημερομηνία εκδόσεως ή δεν αναγραφόταν το όνομα του εκδότου, με συνέπεια να καθίσταται επισφαλής η επιδίωξη των απαιτήσεών του Δημοσίου. Τα ανωτέρω προέκυψαν τόσο από την 14.2.1990 έκθεση έκτακτης επιθεωρήσεως της χρηματικής διαχειρίσεως του Τελωνείου Ρόδου όσο και από την Εμπ. 28/8/10.1990 πορισματική αναφορά του Επιθεωρητού Τελωνείων Ι. Καρύδη. Με το από 5.4.1994 απολογητικό του υπόμνημα ο προσφεύγων ισχυρίσθηκε ότι η ως άνω λειτουργία του Ταμείου ήταν εγγνώσει της υπηρεσίας και του Επιθεωρητού Τελωνείων και ότι οι περιπτώσεις καθυστερήσεως οφείλοντο στην ανεπάρκεια του προσωπικού και στον ασυνήθη φόρτο εργασίας, χωρίς να επιφέρουν βλάβη ή ζημία της υπηρεσίας. Με την από 17.11.1994 απόφαση του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου κρίθηκε, κατά πλειοψηφία, ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο πειθαρχικό αδίκημα της παραβάσεως καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους (άρθρ. 207 παρ. 4 εδ. β' Υ.Κ.) και του επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσεως. Προηγουμένως, όμως, με το υπ' αριθ. 145/1994 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ρόδου είχε κριθεί ότι αφ' ενός μεν δεν

έπρεπε να γίνει κατηγορία κατά του προσφεύγοντος για απιστία σε βάρος του Δημοσίου (άρθρ. 390 Π.Κ.), πράξη που εφέρετο ότι ετέλεσε στη Ρόδο κατά το χρονικό διάστημα από 27.5.1989 μέχρι και 14.2.1990, έπαυσε δε οριστικά την ποινική δίωξη, λόγω παραγραφής, για την ίδια αυτή πράξη για το μέχρι 26.5.1989 χρονικό διάστημα, αφ' ετέρου δε ο προσφεύγων παρεπέμπετο στό ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, ως υπαίτιος του ότι, κατά το χρονικό διάστημα από 27.5.1989 μέχρι και 14.2.1990, όντας υπάλληλος, παρακρατούσε εν γνώσει του χρήματα πόλους έπρεπε να παραδώσει (άρθρ. 246 Π.Κ.). Στη συνέχεια, με την υπ' αριθ. 137/1995 απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου, η οποία κατέστη αμετάκλητη, ο προσφεύγων κηρύχθηκε αθώος, διότι δεν ετέλεσε την πράξη αυτή. Μετά την έκδοση της αθωωτικής αυτής αποφάσεως, ο προσφεύγων με την από 4.4.1995 αίτησή του ζήτησε, κατ' άρθρ. 212 παρ. 4 του Υ.Κ., επανάληψη της πειθαρχικής δίκης, η οποίας απέληξε στην ήδη προσβαλλόμενη από 28.11.1995 πειθαρχική απόφαση, με την οποία το Υπηρεσιακό Συμβούλιο ενέμεινε, κατά πλειοψηφία, στην επιβολή της ποινής της οριστικής παύσεως. Προσφυγή δε του προσφεύγοντος κατά της από 17.11.1994 αρχικής πειθαρχικής αποφάσεως (προ της επαναλήψεως της πειθαρχικής δίκης εκδοθείσης) απορριφθείσης απαράδεκτη ελλείψει νομιμοποιήσεως με την υπ' αριθ. 3867/1997 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

3. Επειδή, στο άρθρο 212 παρ. 3 του Υπαλληλικού Κώδικα (π.δ. 611/1977 - ΦΕΚ Α 197) ορίζεται ότι: "Οσάκις εν ποινική απόφασει καταστάση αμετακλήτω βεβαιούται ρητώς η ύπαρξις ή μη ανυπαρξία πραγματικών γεγονότων, γίνονται ταύτα δεκτά εν τη πειθαρχική δίκη ως εν τη ποινικήι. Ουδόλως όμως κωλύεται εντεύθεν το πειθαρχικόν όργανον να εκδώση αντιθέτως προς την ποινικήν, απόφασιν απαλλακτική ή καταγνωστικήν". Εξ άλλου, κατ' άρθρο 206 παρ. 1, μεταξύ των πειθαρχικών παραπτώμάτων καταλέγεται και η παράβαση καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους νόμους (περίπτ. κη'). Από την πρώτη από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι ο πειθαρχικός δικαστής δεσμεύεται, ως προς την ύπαρξη ή μη των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων θεμελιούται η πειθαρχική δίωξη, από απόφαση ποινικού δικαστηρίου, η οποία έκρινε επί ποινικής κατηγορίας στηριζομένης επί των αυτών πραγματικών περιστατικών, εφ' όσον στο σκεπτικό της αποφάσεως αυτής βεβαιώνεται ρητώς ότι το ποινικό δικαστήριο εδέχθη ως αποδεδειγμένη την ύπαρξη ή ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών και δεν εκήρυξε αθώο τον κατηγορούμενο λόγω αμφιβολιών ή λόγω άρσεως του αξιοποίνου ή του καταλογισμού, κατά τις διατάξεις του ποινικού νόμου. Εξ άλλου, από το συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων προκύπτει ότι προκειμένου να καταλογισθεί εις βάρος δημοσίου υπαλλήλου το πειθαρχικό αδίκημα της κατά τον ποινικό νόμο παραβάσεως καθήκοντος το πειθαρχικό αυτό όργανο δεσμεύεται από την υπό του αρμοδίου ποινικού δικαστηρίου (ή συμβουλίου) εξενεχθείσα κρίση περί της συνδρομής ή μη των όρων και προϋποθέσεων που στοιχειοθετούν το κατά την ποινική νομοθεσία προβλεπόμενο αδίκημα, μη αποκλειομένου του υπό του πειθαρχικού οργάνου καταλογισμού εις βάρος του υπαλλήλου τούτου άλλου ενδεχομένως πειθαρχικού παραπτώματος επί τη διαπιστώσει των θεμελιούντων το παράπτωμα τούτο πραγματικών περιστατικών. Συνεπώς, υπό τα προαναφερθέντα δεδομένα η κρίση της υπ' αριθ. 137/1995 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η οποία κατέστη αμετάκλητη, περί του ότι ο προσφεύγων δεν ετέλεσε την πράξη της παρακρατήσεως χρημάτων που έπρεπε να παραδώσει (άρθρ. 246 Π.Κ.), δεσμεύει τον πειθαρχικό δικαστή, οι αποδιδομένες δε στον προσφεύγοντα πράξεις της καθυστερημένης καταθέσεως των εισπραχθέντων ποσών των τελωνειακών παρακαταθηκών δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι εμπίπτουν στην έννοια της κατ' άρθρο 206 παρ. 1 περίπτ. κη' του Υ.Κ. παραβάσεως καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους, δεδομένου ότι δια της ως άνω ποινικής αποφάσεως κρίθηκε ότι τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά δεν συνιστούν πάντως ποινική κολάσιμη πράξη.

4. Επειδή, κατ' άρθρο 208 παρ. 1 και 2 του π.δ. 611/1977 "1. Τα πειθαρχικά αδικήματα παραγράφονται μετά δύο έτη αφ' ης ημέρα διεπράχθησαν πλην αν πρόκειται περί των αδικημάτων της παρ. 4 του άρθρου 207, τα οποία παραγράφονται μετά πενταετίαν. 2. Αι κατά του υπαλλήλου απευθυνόμεναι πράξεις προς δίωξιν του αδικήματος διακόπτουν την παραγραφήν, ο χρόνος όμως ταύτης δεν δύναται να υπερβή την τριετίαν εν συνόλω μέχρι της εκδόσεως της καταγνωστικής αποφάσεως, επί δε αδικημάτων της παρ. 4 του άρθρου 207 την επταετίαν". Εν προκειμένω, οι πράξεις για τις οποίες τιμωρήθηκε ο προσφεύγων (μη εφαρμογή των διατάξεων του από 31.8.1935 διατάγματος, καθ' όλη τη διάρκεια εκτελέσεως των καθηκόντων του ως υπολόγου ταμία και συγκεκριμένα καθυστέρηση καταθέσεως στη Δ.Ο.Υ. των εισπράξεων των ποσών των παρακαταθηκών και αποδοχή επιταγών με τυπικές ελλείψεις) συνιστούν κατά την κρίση του

Δικαστηρίου, το πειθαρχικό αδίκημα της ατελούς εκπληρώσεως του υπηρεσιακού καθήκοντος (άρθρο 206 παρ. 1 περίπτ. ιβ'). Επομένως, εφ' όσον το παράπτωμα αυτό -το οποίο δεν περιλαμβάνεται στο άρθρο 207 παρ. 4 του Υ.Κ.- διεπράχθη το αργότερο μέχρι την 17.2.1990 (οπότε ο προσφεύγων τέθηκε εκτός διαχειρίσεως), είχε προκύψει ήδη σε παραγραφή όταν ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Υπηρεσιακού Συμβουλίου (Αύγουστος του 1992), λόγω της παρόδου χρονικού διαστήματος μεγαλυτέρου της διετίας, αλλά εν πάση περιπτώσει και όταν εκδόθηκε η αρχική πειθαρχική απόφαση (Νοέμβριος του 1994), λόγω της παρόδου χρονικού διαστήματος μεγαλυτέρου της τριετίας και συνεπώς, μη νομίμως επιβλήθηκε για το παράπτωμα αυτό πειθαρχική ποινή στον προσφεύγοντα.

5. Επειδή, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να εξαφανισθεί και να παύσει η πειθαρχική δίωξη του προσφεύγοντος λόγω παραγραφής.

Διά ταύτα

Δέχεται την κρινόμενη προσφυγή.

Εξαφανίζει την από 28.11.1995 απόφαση του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου, και

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος, που ανέρχεται στο ποσό των είκοσι οκτώ χιλιάδων (28.000) δραχμών.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 6 Απριλίου 1998

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Η Παραράς Β. Ραφαηλάκη

Η παρούσα απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 18ης Ιανουαρίου 1998.

Ο Πρόεδρος του ΣΤ' Τμήματος Ο Γραμματέας του ΣΤ' Τμήματος

Α. Μαρίνος Β. Μανωλόπουλος

Αριθμός 263/1999

Α.Σ.

Δίκαιον πολ. δικονομ.
και ποιν. δικονομ.

Αριθμός 2294/2002
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Ιουνίου 2002, με την εξής σύνθεση: Π. Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Σ. Χάρου.
Για να δικάσει την από 27 Μαΐου 1999 προσφυγή:
του Νικολάου Γεωρ. Ξαρχάκου, κατοίκου Αθηνών (Ηλία Ζερβού 50), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Παναγιώτη Καγκελάρη (Α.Μ. 2711), που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με τον Φοίβο Ιατρέλλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ' αριθμ. 112/19-11-1998 απόφασης του Β' Υπηρεσιακού - Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Γκορτζολίδου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγος προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την υπό κρίση προσφυγή κατεβλήθησαν τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (1945299/1945300/1999 διπλότυπα Δ.Ο.Υ. δικαστικών εισπράξεων Αθηνών και 1566290/1999 ειδικό γραμμάτιο παραβόλου).
2. Επειδή, με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 112/1998 αποφάσεως του Β' Υπηρεσιακού-Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών, (Συν. 19ης.11.1998), με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, εφοριακό υπάλληλο, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά αδικήματα που αναφέρονται σ' αυτήν, ήτοι της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό νόμο, β) της χαρακτηριστικούς αναξιοπρεπούς και ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας γ) της εκ δόλου τελέσεως πράξεων και δ) της πρόκλησης δημοσίου σκανδάλου (άρθρα 205, 206 παρ. 1 περ. κη και 207 παρ. 4 περ. β και ια του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα (Π.Δ. 611/1977-Α΄ 198).
3. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, ο προσφεύγων, εφοριακός υπάλληλος, υπηρετών στην ΣΤ' Δ.Ο.Υ. Αθηνών και συμμετέχων στα Ειδικά συνεργεία ελέγχων, στις 2.6.1993 ενήργησε ως επικεφαλής του Ειδικού 20ου Συνεργείου αποτελούμενου από τον ίδιο και τις φοροτεχνικές υπαλλήλους Αικ. Κώτση και Ελένη Πούλη, προληπτικό έλεγχο εφαρμογής των φορολογικών διατάξεων στο επί της οδού Καυτατζόγλου 47 κατάστημα του Ιω. Κακαγιάννη (πιτσαρία-καφετερία). Εκεί το συνεργείο διαπίστωσε την ύπαρξη τριών φορολογικών παραβάσεων για μη έκδοση αποδείξεων λιανικής πώλησης αγαθών, σερβίρισθέντων σε ισάριθμα τραπέζια του καταστήματος, καθώς και τη μη εμπρόθεσμη ενημέρωση κατά δύο ημέρες του τηρουμένου από την επιχείρηση βιβλίου Εσόδων-Εξόδων. Από τις ανωτέρω διαπιστωθείσες παραβάσεις το συνεργείο καταλόγισε σε βάρος της επιχείρησης τη σοβαρότερη, δηλαδή αυτή που αφορούσε το σερβίρισμα (πώληση) αγαθών αξίας 4.750 δραχμών και παρέλειψε να καταλογίσει τις υπόλοιπες, θεωρώντας ότι οι δύο από αυτές που αφορούσαν την πώληση αναψυκτικών αξίας 120-150 δραχμές ήταν επουσιώδεις, καθώς και αυτή που αφορούσε στην κατά δύο ημέρες μη ενημέρωση του βιβλίου Εσόδων-Εξόδων, τυπική, γενομένου δεκτού, για την τελευταία να ενημερωθεί αμέσως το βιβλίο, ενέργεια η οποία και έγινε λίγο αργότερα από τη λογίστρια του καταστήματος. Ύστερα από τα γεγονότα αυτά, ο δύο υπάλληλοι του Συνεργείου Αικ. Κώτση και Ελένη Πούλη, δεν ασχολήθηκαν πλέον με την υπόθεση, ο προσφεύγων όμως εξακολούθησε να έχει διάφορες επαφές (προσωπικές και τηλεφωνικές) με τον επιχειρηματία Ιω. Κακαγιάννη. Τέλος, στις 24.6.1993, ήτοι μετά εικοσαήμερο περίπου από τη διαπίστωση των φορολογικών παραβάσεων, ο προσφεύγων συνελήφθη επ' αυτοφώρω από αστυνομικά όργανα, δωροδοκούμενος από τον Ι. Κακαγιάννη με το ποσό των 150.000 δραχμών. Το περιστατικό αυτό

αναφέρθηκε και στον ημερήσιο τύπο, συνοδευόμενο από δυσμενή σχόλια εις βάρος του προσφεύγοντος και της υπηρεσίας. Με την υπ' αριθ. 61054/1993 απόφαση του Αυτόφωρου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, ο προσφεύγων κηρύχθηκε ένοχος παθητικής δωροδοκίας χάριν νομίμων πράξεων (άρθρο 235 Π.Κ.) και καταδικάσθηκε σε ποινή φυλακίσεως δέκα οκτώ (18) μηνών. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε έφεση, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5511/00 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, με την οποία ο προσφεύγων κηρύχθηκε και πάλι ένοχος παθητικής δωροδοκίας χάριν νομίμων πράξεων (άρθρο 235 Π.Κ.) και καταδικάσθηκε σε ποινή φυλακίσεως δέκα οκτώ (18) μηνών, με τριετή αναστολή. Η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη (βλ. υπ' αριθ. 214/30.1.01 βεβαίωση της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου). Με το 10822/424/00025/1.6.1995 έγγραφο του Υφυπουργού Οικονομικών ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Β' Υπηρεσιακού (πειθαρχικού) Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών, το οποίο, με την προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 112/1998 απόφαση του, έκρινε ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στα πειθαρχικά αδικήματα α) της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό νόμο, β) της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς και αναξίας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας γ) της εκ δόλου τελέσεως πράξεων και δ) της πρόκλησης δημοσίου σκανδάλου (άρθρα 205, 206 παρ. 1 περ. κη και 207 παρ. 4 περ. β και ια του Π.Δ. 611/1977-Υπαλληλικού Κώδικα-Α' 198) και του επέβαλε την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης.

4. Επειδή, κατά τη διάταξη του άρθρου 212 παρ. 3 του Π. Δ. 611/1977, ο πειθαρχικός δικαστής δεσμεύεται ως προς την ύπαρξη ή μη των πραγματικών περιστατικών, στα οποία θεμελιώνεται η πειθαρχική δίωξη, από απόφαση ποινικού δικαστηρίου που κατέστη αμετάκλητη και έκρινε ποινική κατηγορία, η οποία στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά, εφόσον στο σκεπτικό της απόφασης αυτής βεβαιώνεται ρητά ότι το ποινικό δικαστήριο δέχθηκε ως αποδεδειγμένη την ύπαρξη ή την ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών και δεν κήρυξε αθώο τον κατηγορούμενο λόγω αμφιβολιών ή λόγω άρσεως του αξιοποίνου ή του καταλογιστού, κατά τις διατάξεις του ποινικού νόμου, (βλ. Σ. Ε. 1533/1995, 4582/1996, 3586/1998, 2858/2000, 1480/2001).

5. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου και την μνημονευθείσα απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, η οποία είναι δεσμευτική για το Δικαστήριο, δεδομένου ότι το ποινικό αδίκημα της δωροδοκίας για νόμιμες πράξεις {αρθρ. 235 του Ποινικού Κωδικός (π. δ. 283/1985 -Α' 106)} για το οποίο καταδικάσθηκε ο προσφεύγων, στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά, στα οποία θεμελιώνεται η πειθαρχική δίωξη κατ' αυτού, ήτοι την αποδοχή εκ μέρους του χρηματικού ποσού ως ανταλλάγματος προκειμένου να μην καταλογίσει εις βάρος του ανωτέρω επιχειρηματία φορολογικές παραβάσεις, διαπιστωθείσες κατά τον έλεγχο που διενήργησε στα πλαίσια των υπαλληλικών του καθηκόντων, προκύπτει ότι ο προσφεύγων πράγματι υπέπεσε στα πειθαρχικά αδικήματα α) της παραβάσεως καθήκοντος κατά τον ποινικό νόμο β) της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς και ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας γ) της εκ δόλου τελέσεως πράξεων και δ) της πρόκλησης δημοσίου σκανδάλου (άρθρα 205, 206 παρ. 1 περ. κη και 207 παρ. 4 περ. β και ια του Π.Δ. 611/1977), για τα οποία κρίνεται προσήκουσα η επιβληθείσα σ' αυτόν ποινή της οριστικής παύσης. Κατόπιν αυτού, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι όλοι οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του προσφεύγοντος, καθώς και ο ειδικώτερος ισχυρισμός του, ότι το χρηματικό ποσό των 150.000 δραχμών, δεν το έλαβε για τον έλεγχο που διενήργησε στα πλαίσια των υπηρεσιακών του καθηκόντων, αλλά για τις συμβουλές που έδωσε στον Ιω. Κακαγιάννη, ως ιδιώτης με τις ειδικές γνώσεις που είχε. Συνεπώς, η κρινόμενη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα να καταβάλει στο Δημόσιο τοποσό των τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ για την δικαστική τουδαπάνη.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 17 Ιουνίου 2002

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Π. Ζ. Φλώρος Σ. Χάρου

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 28ης Αυγούστου 2002.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Διακοπών

Π. Ζ. Φλώρος Δ. Μουζάκη

Δέχεται πειθαρχική διώκηση από ποιν. εισάγεται

Αριθμός 1930/2006
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ'
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 29 Σεπτεμβρίου 2005, με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Μαρκουλάκης, Γ. Ποταμιάς, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Μ. Σταματοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 30 Ιουλίου 2003 προσφυγή :
του Δημητρίου Πολίτη του Αθανασίου, κατοίκου Κάτω Λεχωνίων Βόλου Ν. Μαγνησίας, οδός Ιωάννου Μεταξά, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Νικόλαο Καλλέ (Α.Μ. 2953) που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ο οποίος παρέστη με τη Νίκη Μαριόλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ' αριθμ. 82/14.1.2003 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Ποταμιά.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο
1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 868902, 795308/03 ειδικά έντυπα παραβόλου).
2. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 82/14.1.2003 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, με την οποία απορρίφθηκε ένσταση του προσφεύγοντος, μονίμου υπαλλήλου ΠΕ/Α, κατά της υπ' αριθμ. 43/25.5.2001 αποφάσεως του Β' Υπηρεσιακού – Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών. Με την απόφαση αυτή επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για τα πειθαρχικά παραπτώματα, α) της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους και β) της χαρακτηριστικώς ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής στην Υπηρεσία (άρθρα 107 παρ. 1 περ. β' και 109 παρ. 2 περ. δ' του ΥΚ, γι. 2683/1999).
3. Επειδή, προβάλλεται ότι η συγκρότηση και η σύνθεση του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι άκυρη διότι η συγκρότηση έγινε με βάση την υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ/Φ. 37.8/651/ΑΠ 28/28.12.2000 απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ενώ, η απόφαση αυτή δεν ίσχυε κατά την ημέρα συνεδριάσεως (14.1.2003) του Συμβουλίου, αλλά, αντί αυτής ίσχυε η υπ' αριθμ. ΔΙΔΚ/Φ. 38/24363/27.2.2002 απόφαση του ως άνω Υπουργού. Με την τελευταία αυτή απόφαση ορίστηκε η θητεία των μελών του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου (από 1.1.2003 μέχρι 31.12.2004), ενώ με την πρώτη (υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ/Φ. 37.8/651/ΑΠ 28/28.12.2000), η οποία εκδόθηκε με βάση το άρθρο 163 α παρ. 7 του ΥΚ., καθορίζεται ο ειδικότερος τρόπος λειτουργίας του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, έχει πάγιο χαρακτήρα και ίσχυε κατά τον χρόνο συνεδριάσεως του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου. Επομένως, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι η τελευταία αυτή απόφαση δεν ίσχυε κατά την ημέρα συνεδριάσεως του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος περαιτέρω δε καθ' ο μέρος αμφισβητείται γενικώς η νομιμότητα της συγκροτήσεως και συνθέσεως του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος ως αορίστως προβαλλόμενος.
4. Επειδή, προβάλλεται ότι κατά τη διαδικασία της ψηφοφορίας και λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν τηρήθηκε η σειρά αρχαιότητας των μελών Ιωάννη Τριάντου και Ανδρέα Φυτράκη. Και ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος διότι πάντως από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει η σειρά που ψήφισαν τα προαναφερόμενα μέλη.
5. Επειδή, προβάλλεται ότι το υπ' αριθμ. ΕΜΠ. 13421/216/0002/29.1.1997 παραπεμπτήριο έγγραφο του Υφυπουργού Οικονομικών προς το Β' Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν ήταν νόμιμο διότι δεν

περιείχοντο σε αυτό επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την πειθαρχική κατηγορία. Ο λόγος όμως αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι στο παραπεμπτήριο έγγραφο μνημονεύονται επακριβώς τα πραγματικά περιστατικά τα οποία στοιχειοθετούν τα πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία τιμωρήθηκε ο προσφεύγων , ενσωματώθηκε σε αυτό και η υπ' αριθμ. ΕΜΠ 39/2.10.96 πορισματική έκθεση του Επιθεωρητή του Υπουργείου Οικονομικών Απ. Λιόλιου, με την οποία διαπιστώνονται τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά.

6. Επειδή, στο άρθρο 114 παρ. 1 και 3 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, φ. Α' 19), ο οποίος έχει εν προκειμένω εφαρμογή ως προς τις διαδικαστικές του διατάξεις, ορίζεται ότι : «1. Η πειθαρχική διαδικασία είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική ή άλλη δίκη. 2 . . 3. Το πειθαρχικό όργανο δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος». Κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων όταν σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα διαπιστώνεται ρητώς η ύπαρξη ή ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών, αυτά γίνονται δεκτά στην πειθαρχική δίκη όπως στην ποινική απόφαση ή στο αμετάκλητο βούλευμα (βλ. ΣΕ 3196/1991, 3109/1981). Περαιτέρω, η αυτή δέσμευσης γεννάται από αμετάκλητη ποινική απόφαση ή αμετάκλητη βούλευμα και για το Συμβούλιο της Επικρατείας όταν δικάζει επί προσφυγής κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών εφόσον η ύπαρξη ή ανυπαρξία τους έχει διαπιστωθεί αμετακλήτως από ποινική απόφαση ή βούλευμα (βλ. ΣΕ 250/2006, πρβλ. ΣΕ 2156/1987).

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Β' Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών, μαζί με άλλους εφοριακούς υπαλλήλους, για τα πειθαρχικά αδικήματα, α) της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους (άρθρο 206 παρ. 1 εδ. κη π.δ. 611/1977), β) της χαρακτηριστικώς ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής στην υπηρεσία (άρθρο 207 παρ. 4 εδ. ια' ιδίου διατάγματος) και γ) της πρόκλησης δημοσίου σκανδάλου (άρθρο 207 παρ. 4 εδ. ια' του αυτού διατάγματος). Πριν από την παραπομπή του προσφεύγοντος είχε διενεργηθεί ένορκη εξέταση από την Επιθεωρητή Απόστολο Λιόλιο, κατά την οποία διαπιστώθηκε η διάπραξη πειθαρχικών παραπτωμάτων από τους παραπεμφθέντες (περιλαμβανομένου και του προσφεύγοντος). Ο εν λόγω Επιθεωρητής συνέταξε την υπ' αριθμ. ΕΜΠ 39/2.10.96 πορισματική έκθεση, η οποία μνημονεύεται στο παραπεμπτήριο. Με την υπ' αριθμ. 43/2001 απόφαση του Β' Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για τα πειθαρχικά αδικήματα α) της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους και β) της χαρακτηριστικώς ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής στην υπηρεσία. Ένσταση του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου. Για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, που αποτέλεσαν τη βάση της πειθαρχικής κατηγορίας, ο προσφεύγων καταδικάστηκε με την υπ' αριθμ. 284/2002 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας για δωροδοκία σε φυλάκιση 15 μηνών με τριετή αναστολή, η απόφαση δε αυτή κατέστη αμετάκλητη μετά την απόρριψη της κατ' αυτής ασκηθείσης αναιρέσεως με την υπ' αριθμ. 1286/2003 απόφαση του Αρείου Πάγου. Ειδικότερα, το Τριμελές Εφετείο Λάρισας δέχθηκε ως αποδειχθέντα τα ακόλουθα περιστατικά : «Ο μηνυτής Αλέξανδρος Αναστασόπουλος διατηρεί στο Βόλο επιχείρηση επισκευής ψυγείων αυτοκινήτων που στεγάζεται στο κεντρικό κατάστημα που ευρίσκεται στην οδό Λάρισας αριθμ. 60 και στο υποκατάστημα που ευρίσκεται στην οδό Αθηνών αριθμ. 9. Το τελευταίο αυτό μέχρι της 19/7/1995 δεν είχε δηλωθεί στην αρμοδία Β' Δ.Ο.Υ. Βόλου για την νομιμότητα της λειτουργίας του. Με αφορμή την Εγκύκλιο Διαταγή του Υπουργείου Οικονομικών ΠΟΛ. 1066/28.2.1995 που είχε θέμα την διενέργεια προληπτικών ελέγχων για την απόδοση του ΦΠΑ εκδόθηκε από τον Προϊστάμενο της Β' Δ.Ο.Υ. Βόλου προς τους υπαλλήλους της ανωτέρω υπηρεσίας Δημήτριο Πολίτη και Ναπολέοντα Φραγκούλη η 19/19.7.1995 εντολή διενεργείας του ανωτέρω ελέγχου σε τέσσερις επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων ήταν και αυτή του μηνυτού. Την 19/7/1995 ο Δημ. Πολίτης με τον συνάδελφον του Ναπολέοντα Φραγκούλη μετέβησαν στο κεντρικό κατάστημα του μηνυτού και διενήργησαν έλεγχο σύμφωνα με την εντολή του Προϊσταμένου για την απόδοση του ΦΠΑ. Από τον έλεγχο δεν διαπιστώθηκε παράβαση ως προς την απόδοση του ΦΠΑ, πλην ο έλεγχος επεκτάθηκε από τον αναιρεσείοντα και στην διαπίστωση παραβάσεων του ΚΒΣ, οπότε

διαπιστώθηκε ότι τα βιβλία και στοιχεία δεν ευρέθησαν στην έδρα της επιχειρήσεως αλλά στο υποκατάστημα της οδού Αθηνών αριθμ. 9 του Βόλου, το οποίο δεν είχε δηλωθεί. Για τις διαπιστώσεις αυτές συντάχθηκε ειδικό έντυπο σημείωμα, στο οποίο σημειώθηκε στην ένδειξη «παρατηρήσεις» η ένδειξη συντάξεως σημειώματος ελέγχου. Μετά την περάτωση του ελέγχου τις μεσημβρινές ώρες, ο αναιρεσείων είχε τηλεφωνική επικοινωνία με τον μηνυτή και ανεκοίνωσε σε αυτόν την διαπίστωση περισσοτέρων παραβάσεων του ΚΒΣ, ζητήσας να συναντηθούν. Επηκολούθησε νέα τηλεφωνική όχληση του αναιρεσείοντος προς τον μηνυτή στις 21/7/1995, με την οποία εζήτησε και πάλι συνάντηση για την διευθέτηση του ζητήματος που ανέκυψε από την διαπίστωση των περισσοτέρων παραβάσεων, πράγμα που απεδέχθη ο μηνυτής και έτσι κανονίσθηκε η συνάντηση να γίνει την επομένη σε μια παραλιακή ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο «Τα παιδιά», στην Αγριά Βόλου. Την 22/7/1995, ημέρα Σάββατο, πραγματοποιήθηκε η προκαθορισμένη συνάντηση την 22.00 ώρα, στην ανωτέρω ταβέρνα, όπου ο αναιρεσείων ανακοίνωσε στον μηνυτή ότι το σύνολο των φορολογικών παραβάσεων που διεπιστώθησαν επέσυρε συνολικό πρόστιμο μεγαλύτερο των 5.000.000 δραχμών και απήτησε την καταβολή του ποσού του 1.000.000 δραχμών, με αντάλλαγμα την παράλειψη ορισμένων παραβάσεων. Ο μηνυτής αντιπρότεινε την καταβολή ποσού 200.000 δραχμών, πράγμα που δεν απεδέχθη ο αναιρεσείων, ο οποίος εζήτησε την τακτοποίηση του ζητήματος εντός εβδομάδος και απεχώρησε. Την 25/7/1995 εζήτησεν ο αναιρεσείων από τον λογιστή της επιχειρήσεως του μηνυτού την προσκομιδή στην υπηρεσία όλων των τιμολογίων από τον Μάϊο του 1993, όταν αυτός ανέλαβε την επιχείρηση του πατέρα του, μέχρι τον χρόνο της διενέργειας του ελέγχου, πράγμα που έγινε την ίδια ημέρα, κατά την οποία ο μηνυτής απέστειλε με υπάλληλο της επιχειρήσεώς του τα στοιχεία που εζητήθησαν από τον αναιρεσείοντα. Την ίδια ημέρα, επεσκέφθη την έδρα της επιχειρήσεως του μηνυτού και ανακοίνωσε προς αυτόν την πρόθεσή του να μη ελέγξει τα βιβλία της επιχειρήσεως που είχε παραλάβει και την βεβαίωση μιας μικρής φορολογικής παραβάσεως, απήτησε δε, στην περίπτωση που ο μηνυτής απεδέχετο την πρότασή του, την καταβολή σε αυτόν ποσού 600.000 δραχμών, μειώνοντας έτσι την προηγουμένη απαίτησή του εκ δραχμών 1.000.000 για την τακτοποίηση του ζητήματος των παραβάσεων, τις οποίες δεν είχε καταχωρήσει στο «καρμπονιζέ» ειδικό έντυπο δελτίο που παραδόθηκε στην εφορία. Την 10/10/1995 συνετάγη η έκθεση ελέγχου με την οποία κατελογίσθησαν στον μηνυτή, εκτός από τις δυο παραβάσεις που προαναφέρθησαν και οι οποίες καταχωρήθησαν στο ειδικό σημείωμα, δηλαδή της μη τηρήσεως βιβλίων και στοιχείων στην έδρα της επιχείρήσεως του μηνυτού και της λειτουργίας του υποκαταστήματος χωρίς προηγουμένη δήλωση στην αρμοδία Δ.Ο.Υ. και άλλες οκτώ παραβάσεις. Τα περιστατικά αυτά πλήρως αποδεικνύονται από τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και ιδίως εκείνων που αποτελούσαν υπαλληλικό προσωπικό της επιχειρήσεως του μηνυτού, οι οποίοι είναι αυτήκοοι μάρτυρες των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων του αναιρεσείοντος προς τον μηνυτή αλλά και αυτόπτες μάρτυρες της μεταβάσεως του αναιρεσείοντος, μετά τον έλεγχο, στην επιχείρηση του μηνυτού, οι δε καταθέσεις τους πείθουν με την παραστατικότητά τους, αφού αναφέρουν και τον τόπο της σταθμεύσεως του αυτοκινήτου του κατηγορουμένου». Εφόσον, εν προκειμένω, ως βάση της ποινικής και πειθαρχικής κατηγορίας αποτέλεσαν τα αυτά πραγματικά περιστατικά και συγκεκριμένα ότι ο προσφεύγων, έντιμος υπάλληλος της Δ.Ο.Υ. Βόλου και παίρνοντας εντολή να διενεργήσει μαζί με άλλο υπάλληλο (Ναπολέοντα Φραγκούλη) έλεγχο της απόδοσης του Φ.Π.Α. προσπάθησε να αποσπάσει μεγάλο χρηματικό ποσό από τον φορολογούμενο Αλεξ. Αναστασόπουλο, το οποίο ζήτησε σε μεταγενέστερη συνάντηση που επεδίωξε την 22.7.1995 σε ταβέρνα της Αγριάς Βόλου, και του οποίου την επιχείρηση είχε ελέγξει την 19.7.1995, κατά τον έλεγχο δε αυτόν παρέλειψε την εφαρμογή σαφών φορολογικών διατάξεων, το Δικαστήριο δεσμεύεται, ενόψει των εκτεθέντων στη σκέψη 7 να δεχθεί την ύπαρξη των ως άνω πραγματικών περιστατικών όπως αυτά διαπιστώθηκαν στην ποινική απόφαση, η οποία κατέστη αμετάκλητη, μη έχον εξουσία να προβεί σε αυτοτελή διαπίστωση των πραγματικών αυτών γεγονότων. Με τα δεδομένα αυτά οι λόγοι της προσφυγής σύμφωνα με τους οποίους α) ο πειθαρχικός ανακριτής δε του απηύθυνε έγγραφη κατηγορία που να διαλαμβάνει τις συγκεκριμένες πράξεις και τα συγκεκριμένα πειθαρχικά παραπτώματα, β) δεν εξέτασε τους μάρτυρες υπεράσπισης που πρότεινε και γ) ο πειθαρχικός ανακριτής δε του χορήγησε αντίγραφα όλων των εγγράφων των μέχρι την πρωτοβάθμια κρίση και των έως τότε μαρτυρικών καταθέσεων πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς δεδομένου ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών δεσμεύεται από την αμετάκλητη ποινική απόφαση και εν πάση περιπτώσει η διενέργεια ανακρίσεως και ανακριτικών πράξεων (όπως η

εξέταση μαρτύρων) κατέστη περιττή (βλ. ΣΕ 250/2006, 3196/1999, 3109/1988, 2153/1987).
8. Επειδή, πειθαρχικά παραπτώματα που τελέστηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), δηλαδή υπό την ισχύ του προεδρικού διατάγματος 611/1977 και δεν είχαν ακόμη οριστικά κριθεί όταν τέθηκε σε ισχύ ο νέος ΥΚ, δηλαδή στις 10.4.1999, διέπονται κατά τις ουσιαστικές τους διατάξεις, όπως αυτές της παραγραφής, από το προϊσχύσαν δίκαιο (πρβλ. ΣΕ 3420/1985).
9. Επειδή, στο άρθρο 208 του πρ. δ/τος 611/1977 (Α' 198) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι : «1. Τα πειθαρχικά αδικήματα παραγράφονται μετά δύο έτη, αφ' ης ημέρας διεπράχθησαν πλην αν πρόκειται περί των αδικημάτων της παραγρ. 4 του άρθρου 207, τα οποία παραγράφονται μετά πενταετίαν. 2. Αι κατά του υπαλλήλου απευθυνόμεναι πράξεις προς δίωξιν του αδικήματος διακόπτουν την παραγραφήν, ο χρόνος όμως ταύτης δεν δύναται να υπερβή την τριετίαν εν συνόλω μέχρι της εκδόσεως της καταγνωστικής αποφάσεως, επί δε αδικημάτων της παραγρ. 4 του άρθρου 207 την επταετίαν. 3. Πειθαρχικόν αδίκημα, το οποίον αποτελεί και ποινικόν τοιούτο, δεν παραγράφεται προ της παρελεύσεως του προς παραγραφήν τούτου οριζομένου χρόνου. Επί τοιούτων αδικημάτων αι πράξεις της ποινικής διαδικασίας αποτελούν λόγον διακοπής της παραγραφής του πειθαρχικού αδικήματος. 4 . . .». Στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον τα πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία τιμωρήθηκε ο προσφεύγων τελέστηκαν κατά το χρονικό διάστημα από 19.7.1995 έως 26.7.1995, η παραγραφή δε αυτών διεκόπη με την παραπομπή του στο Β' Υπηρεσιακό Συμβούλιο του Υπουργείου Οικονομικών, ο συνολικός χρόνος της επταετούς παραγραφής για τα συγκεκριμένα παραπτώματα (του άρθρου 207 παρ. 4 του πρ. δ/τος 611/1977) δεν είχε συμπληρωθεί στις 25.5.2001, που είναι ο χρόνος εκδόσεως της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής αποφάσεως (βλ. ΣΕ 1858/1993, 1415/1992). Επομένως, ο προβαλλόμενος λόγος ότι τα πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία τιμωρήθηκε είχαν παραγραφεί είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.
10. Επειδή, το Συμβούλιο της Επικρατείας, όταν δικάζει επί προσφυγής, εξετάζει την υπόθεση εξ υπαρχής κατά τον νόμο και την ουσία, έχει δε την εξουσία να προβαίνει σε νέα εκτίμηση και αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού και των στοιχείων του φακέλου εκτός αν δεσμεύεται να δεχθεί την ύπαρξη πραγματικού γεγονότος όπως διαπιστώθηκε με αμετάκλητη ποινική απόφαση. Συνεπώς, είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελώς προβαλλόμενοι οι λόγοι της κρινόμενης προσφυγής, με τους οποίους προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της κατά νόμο επιβαλλόμενης αιτιολογίας ως προς την ενοχή του προσφεύγοντος και ως προς την επιμέτρηση της ποινής και ότι εκδόθηκε κατά παράβαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και καθ' υπέρβαση των άκρων ορίων της διακριτικής εξουσίας της Διοικήσεως και ότι η επιβληθείσα ποινή είναι δυσανάλογη προς το αποδιδόμενο παράπτωμα (βλ. ΣΕ 250/2006, 3528/2000).
11. Επειδή, το Δικαστήριο, συνεκτιμώντας όλα τα ανωτέρω δέχεται, όπως ακριβώς διαπιστώθηκε με την προαναφερθείσα αμετάκλητη ποινική απόφαση, ότι ο προσφεύγων ως υπάλληλος της Δ.Ο.Υ. Βόλου και παίρνοντας εντολή να διενεργήσει μαζί με άλλο υπάλληλο έλεγχο απόδοσης του ΦΠΑ προσπάθησε να αποσπάσει μεγάλο χρηματικό ποσό από τον φορολογούμενο Αλεξ. Αναστασόπουλο, το οποίο ζήτησε σε μεταγενέστερη συνάντηση που επεδίωξε την 22.7.1995 σε ταβέρνα της Αγριάς Βόλου, και του οποίου την επιχείρηση είχε ελέγξει την 19.7.1995, κατά τον έλεγχο δε αυτόν ο προσφεύγων δεν εφήρμοσε, όπως όφειλε κατά νόμο, σαφείς φορολογικές διατάξεις. Οι πράξεις αυτές στοιχειοθετούν τα πειθαρχικά παραπτώματα, α) της παραβάσεως καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους και β) χαρακτηριστικώς ανάξιοπρεπη η αναξία υπαλλήλου διαγωγή εντός και εκτός της υπηρεσίας που προβλέπονταν από το άρθρο 207 παρ. 4 περ. β' και ε του πρ. δ/τος 611/1977 (και ήδη άρθρο 109 παρ. 2 περ. β' και δ' του νέου ΥΚ). Ενόψει δε της βαρύτητας των συγκεκριμένων πειθαρχικών παραπτωμάτων, του βαθμού της υπαιτιότητας του προσφεύγοντος, λαμβανομένης υπόψη και της όλης υπηρεσιακής του εικόνας, όπως αυτή προκύπτει από το προσωπικό του μητρώο, προσήκουσα κρίνεται η επιβληθείσα στον προσφεύγοντα πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του προσφεύγοντος και να απορριφθεί κατόπιν αυτού, η κρινόμενη προσφυγή στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου, και

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων (460) ευρώ.

Β.Κ.

-1-
Αριθμός 3999/2006

Αριθμός 3999/2006
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Δεκεμβρίου 2006, με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Α. Γκότσης, Π. Καρλή, Σύμβουλοι, Κ. Πισπιρίγκος, Ι. Μιχαλακόπουλος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.
Για να δικάσει την από 18 Μαρτίου 2003 προσφυγή :
της Σταματικής Περδικογιάννη – Γεώργα, κατοίκου Γερμανίας, οδός Ζαοερφέλντερ αρ. 24, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Ν. Γιαννόπουλο (Α.Μ. 3683) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ο οποίος παρέστη με τη Μ. Μπασδέκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ' αριθμ. 10/20.6.2002 πράξεως του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ν. Λακωνίας.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Ι. Μιχαλακόπουλου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της προσφεύγουσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής αυτής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά έντυπα παραβόλου με αριθμούς 875211 και 500615/2003, Σειράς Α).
2. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται να εξαφανισθεί η πράξη του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλί ου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Π.Ε.) του νομού Λακωνίας υπό στοιχεία «Θέμα 1ο» της «Πράξεως 10 », που εξεδόθη την 20η Ιουνίου του 2002 και με την οποίαν επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως στην προσφεύγουσα, δασκάλα με βαθμό Α, κατέχουσα οργανική θέση στο διθέσιο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Ιωάννη Μονεμβασίας.
3. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, στην προσφεύγουσα επιβλήθηκε αρχικώς η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως με την υπ' αριθμ. 4/25.5.2000 πράξη του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Π.Ε.) του ν. Λακωνίας λόγω αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων της κατά το διάστημα από 1ης Σεπτεμβρίου 1997 και εξής. Η πράξη επιβολής της πειθαρχικής αυτής ποινής ακυρώθηκε με την 2468/2001 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, ύστερα από άσκηση προσφυγής εκ μέρους της ήδη προσφεύγουσας για τον λόγο ότι προήλθε από συμβούλιο που είχε συγκροτηθεί όχι από όργανο της Κρατικής Διοικήσεως, αλλ' από τον αιρετό Νομάρχη Λακωνίας, όργανο δηλ. δευτεροβαθμίου Οργανισμού Τοπικής Αυτοδιοικήσεως. Μετά την ακυρωτική αυτήν απόφαση το Π.Υ.Σ.Π.Ε. ν. Λακωνίας επελήφθη εκ νέου της υποθέσεως, αφού συγκροτήθηκε με την 138/19.1.2001 πράξη του Διευθυντή Πρωτοβαθμίου Εκπαιδεύσεως ν. Λακωνίας υπό την ισχύ του π. δ/τος 4/2001 (Α΄. 3) και εξέδωσε στις 20 Ιουνίου 2002 την ήδη προσβαλλομένη απόφασή του (υπό στοιχεία «Θέμα 1ο» της «Πράξεως 10»). Με αυτήν επέβαλε και πάλι στην προσφεύγουσα την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από τα καθήκοντά της, για την περίοδο από 1ης Σεπτεμβρίου 1997 και εξής. Η προσβαλλομένη

επιδόθηκε στην προσφεύγουσα, διαμένουσα στο εξωτερικό, στις 5 Μαρτίου 2003, όπως προκύπτει από σχετικό αποδεικτικό επιδόσεως του Συντονιστή Πρωτοβαθμίου Εκπαιδεύσεως στο Προξενείο της Ελλάδος στο Ντύσσελντορφ. Τέλος, η προσβαλλομένη προσφυγή κατατέθηκε στην Γραμματεία του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 21 Μαρτίου 2003.
4. Επειδή, στο άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει».
5. Επειδή, στο άρθρο 53 παρ. 2 του ν. 2721/1999 (ΦΕΚ 112 Α') ορίζεται ότι : «Οι εκπαιδευτικοί πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης . . . υπάγονται στις διατάξεις του Ν. 2683/1999 «Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών και υπαλλήλων ΝΠΔΔ και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 19 Α') από την ημερομηνία ισχύος του με την επιφύλαξη των ρυθμίσεων των επόμενων περιπτώσεων και με εξαίρεση τα θέματα τα οποία ρυθμίζονται από ειδικές γι' αυτούς διατάξεις. α) . .. β) ...». Εξ άλλου, όπως έχει κριθεί το συσταθέν με το άρ 163α του Κώδικα αυτού [όπως προσετέθη με το άρ. 15 παρ. 18 ν. 2389/2000 (Α΄. 196)] δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο είναι αρμόδιο και για την κρίση σε δεύτερο βαθμό των πειθαρχικών υποθέσεων των εκπαιδευτικών της δημόσιας πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως (βλ. ΣτΕ 1392/2003).
6. Επειδή, περαιτέρω με τις διατάξεις των άρθρων 120 παρ. 1 και 142 παρ. 1 του Κώδικα Καταστάσεως Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2683/1999 (Α΄. 19), όπως όπως οι διατάξεις αυτές αντικαταστάθηκαν αντιστοίχως από τις παραγράφους 3 και 6 του άρθρου 15 ν. 2839/2000 (Α΄. 196), προβλέφθηκε η άσκηση ενστάσεως εκ μέρους της Διοικήσεως καθώς και εκ μέρους του υπαλλήλου που τιμωρείται, κατά των αποφάσεων των υπηρεσιακών (πειθαρχικών) συμβουλίων, με τις οποίες επιβάλλονται οι πειθαρχικές ποινές -μεταξύ των άλλων- του υποβιβασμού και της οριστικής παύσεως, ενώπιον του συσταθέντος με το άρθρο 163α του ιδίου Κώδικα Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου, με το άρθρο 142 παρ. 5 ορίσθηκε ότι η προθεσμία για την άσκηση της ενστάσεως και η άσκησή της αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής αποφάσεως, τέλος δε, με τα άρθρα 121 και 144 του ίδιου Κώδικα (όπως τροποποιήθηκαν αντιστοίχως με τις παρ. 4 και 8 του άρ. 15 ν. 2839/ 2000) ορίσθηκε ότι σε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ασκουμένη εκ μέρους του υπαλλήλου, υπόκεινται οι αποφάσεις του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου. Η κατά τ' ανωτέρω θέσπιση της υποχρεώσεως ν' ασκηθεί προηγουμένως ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου ένσταση, συνιστώσα ενδικοφανή προσφυγή, κατ' αποφάσεως πειθαρχικού συμβουλίου με την οποίαν επιβάλλεται η πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού ή της οριστικής παύσεως, ως προϋποθέσεως για την παραδεκτή άσκηση μετά ταύτα προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν προσκρούει στο άρθρο 103 παρ. 4 εδ. τρίτο του Συντάγματος, το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα ασκήσεως εκ μέρους του υπαλλήλου προσφυγής κατ' αποφάσεως επιβολής της πειθαρχικής ποινής του υποβιβασμού ή της οριστικής παύσεως. Τούτο δε, διότι η συνταγματική αυτή διάταξη, για την εφαρμογή της οποίας προβλέπεται η έκδοση νόμου, δεν αποκλείει τη θέσπιση διαδικαστικών προϋποθέσεων για την άσκηση της προσφυγής, όπως είναι η εξάντληση προβλεπόμενης από το νόμο ενδικοφανούς διαδικασίας. Εξ άλλου, η άσκηση της -βάσει της συνταγματικής αυτής διατάξεως- υπαλληλικής προσφυγής διευκολύνεται από τη διάταξη του άρθρου 141 παρ. 4 του Υπαλληλικού Κώδικα, η οποία ορίζει ότι στον υπάλληλο γνωστοποιούνται τα «ένδικα μέσα» (όπως η ένσταση ή η προσφυγή, κατά περίπτωση), που δικαιούται ν' ασκήσει κατά της πειθαρχικής αποφάσεως και η οποία είναι αντίστοιχη με τη διάταξη του άρθρου 16 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α΄ 45), με την οποίαν ορίζεται ότι στη διοικητική πράξη αναφέρεται η τυχόν δυνατότητα ασκήσεως ειδικής διοικητικής ή ενδικοφανούς προσφυγής και γίνεται μνεία του αρμόδιου για την εξέτασή της οργάνου, της προθεσμίας, καθώς και των συνεπειών από την παράλειψη της ασκήσεώς της. Κατά την έννοια, περαιτέρω, των διατάξεων αυτών το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω μη ασκήσεως της προβλεπόμενης ενστάσεως δεν ισχύει αν η αρμόδια

διοικητική αρχή παρέλειψε να ενημερώσει, καθ' οιονδήποτε τρόπο, τον υπάλληλο για την υποχρέωση ν' ασκήσει αυτός ένσταση καθώς και για τους όρους άσκησεώς της (βλ. Σ.τ.Ε. Ολ. 2892/1993). Συνεπώς, είναι παραδεκτή η μετά την 1.1.2001 άσκηση απ' ευθείας προσφυγής, χωρίς την προηγούμενη υποβολή ενστάσεως κατ' αποφάσεως επιβολής πειθαρχικής ποινής που εκδόθηκε από το πρωτοβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο, εφόσον ο υπάλληλος δεν ενημερώθηκε για τη δυνατότητα υποβολής ενστάσεως κατ' αυτής και για τους όρους ασκήσεώς της (πρβλ. ΣτΕ 296, 575/2005)..

7. Επειδή, εν προκειμένω, δεν προκύπτει εν σχέσει προς την προσβαλλόμενη πράξη του Π.Υ.Σ.Π.Ε. ν. Λακωνίας, υπό στοιχεία «Θέμα 1ο» της «Πράξεως 10», από 20 Ιουνίου του 2002, ότι με κάποιο έγγραφο της Διοικήσεως είχε γνωστοποιηθεί στην προσφεύγουσα η υφισταμένη από 1.1.2001 δυνατότητα ν' ασκήσει ένσταση κατά της πράξεως ενώπιον του κατ' άρθρον 163α του Υπαλληλικού Κώδικα Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου. Επομένως, παραδεκτώς από την άποψη της εξαντλήσεως της ενδικοφανούς διαδικασίας, αλλά και εμπροθέσμως, ασκείται η κρινόμενη προσφυγή κατά της ως άνω αποφάσεως του Π.Υ.Σ.Π.Ε. ν. Λακωνίας.

8. Επειδή, στο άρθρο 137 παρ. 1 και 2 του Υπαλληλικού Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Μετά την υποβολή της απολογίας ή την παρέλευση της προθεσμίας υποβολής της ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου προσδιορίζει με πράξη του την ημέρα κατά την οποία θα κριθεί η υπόθεση. Η ημέρα, η ώρα και ο τόπος της συνεδρίασης ανακοινώνονται εγγράφως στο διωκόμενο πριν από τέσσερις τουλάχιστον ημέρες. 2. Ο διωκόμενος υπάλληλος έχει δικαίωμα να παραστεί αυτοπροσώπως ή να παραστεί διά ή μετά πληρεξουσίου δικηγόρου ενώπιον των υπηρεσιακών συμβουλίων και των οργάνων του άρθρου 119. Η μη προσέλευση του διωκομένου δεν εμποδίζει την πρόοδο της διαδικασίας».

9. Επειδή, η προβλεπόμενη από τις διατάξεις του άρθρου 137 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα νομότυπη και έγκαιρη ανακοίνωση στον εγκαλούμενο υπάλληλο της ημέρας και της ώρας κρίσεως της πειθαρχικής υποθέσεώς του από το αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο, προκειμένου να παρασχεθεί στον εγκαλούμενο η δυνατότητα να παραστεί ενώπιον αυτού, αποτελεί ουσιώδη τύπο της πειθαρχικής διαδικασίας, η παράλειψη του οποίου ή η μη νομότυπη τήρησή του επάγεται την ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας (βλ. Σ.τ.Ε. 1392/2003, 2540/2001, 1495/1985, βλ. και ΣτΕ 4112/2005).

10. Επειδή, εν προκειμένω, δεν προκύπτει ότι κοινοποιήθηκε προς την προσφεύγουσα - για τις ανάγκες της συγκεκριμένης πειθαρχικής διαδικασίας- η πράξη του Προέδρου του Π.Υ.Σ.Π.Ε. ν. Λακωνίας που προσδιόριζε τον τόπο και τον χρόνο συζητήσεως της πειθαρχικής της υποθέσεως, σχετικό δε αποδεικτικό δεν απεστάλη προς το Δικαστήριο, αν και ζητήθηκε εγγράφως. Δεν υποκαθίσταται δε η παροχή της δυνατότητας για αυτοπρόσωπη παράσταση της πειθαρχικώς διωκομένης στο πλαίσιο της διαδικασίας που απέληξε στην έκδοση της ήδη προσβαλλομένης πράξεως του Π.Υ.Σ.Π.Ε., από το γεγονός ότι φέρεται να είχε τηρηθεί η ανάλογη διαδικασία κατά την διαδικασία που απέληξε στην έκδοση της ακυρωθείσης από το Συμβούλιο της Επικρατείας προγενεστέρας, υπ' αριθμ. 4/25.5.2000, πράξεως του οργάνου αυτού, όπως ισχυρίζεται η Διοίκηση. Τούτο δε, διότι η διαγνωσθείσα πλημμέλεια της προγενεστέρας αυτής πράξεως (μη νόμιμη συγκρότηση του οργάνου) υποχρέωνε σε νομότυπη, βάσει των ορισμών του Υπαλληλικού Κώδικα, τήρηση της διαδικασίας ενώπιον του εν λόγω Συμβουλίου από το σημείο που διαγνώσθηκε η πλημμέλεια και εξής. Συνεπώς, δεν προκύπτει ότι τηρήθηκε ο ουσιώδης τύπος της κλήσεως της προσφεύγουσας ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, η οποία έπρεπε να γίνει, κατά τις διατάξεις του άρθρου 137 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα, τέσσερις τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίασή του. Για το λόγο αυτόν, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή, να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και ν' αναπεμφθεί η υπόθεση στο Π.Υ.Σ.Π.Ε. ν. Λακωνίας, προκειμένου να τηρήσει την κατά τ' ανωτέρω νόμιμη διαδικασία, παρέλκει δε ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την κρινόμενη προσφυγή,

Εξαφανίζει την από 20 Ιουνίου του 2002 πράξη του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης ν. Λακωνίας, υπό στοιχεία «Θέμα 1ο» της «Πράξεως 10»,

Αναπέμπει την υπόθεση στην Διοίκηση για νέα, νόμιμη κρίση,

Διατάσσει την επιστροφή του παραβόλου και

Επιβάλλει σε βάρος του Δημοσίου την δικαστική δαπάνη της προσφεύγουσας, ύψους εννιακοσίων

- κοινοποιήσεις πράξης σε αιτούντα
- διαίρεση

Αριθμός 1024/2004
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Νοεμβρίου 2003 με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Μαρκουλάκης, Μ. Κωνσταντινίδου, Σύμβουλοι, Π. Καρλή, Μ. Παπαδοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ουρ. Κουτεντάκη.
Α. Για να δικάσει την από 11 Αυγούστου 2000 προσφυγή :
της Ευτυχίας Αντωνίου Καμπουροπούλου, μονίμου υπαλλήλου του Υπουργείου Αιγαίου, βαθμού Β΄, κλάδου ΠΕ 5 Πληροφορικής, κατοίκου Μυτιλήνης (οδός Αργύρη Εφταλιώτη αρ. 5), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Σεραφείμ Αναστασάκο (Α.Μ. 6889), που τον διόρισε στο ακροατήριο, κατά του Υπουργού Αιγαίου, ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά των : α) 3/5.6.2000 Πρακτικού του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου, β) ΔΔΟ/Φ.126.17/7273/13.7.2000 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Αιγαίου, καθώς και κάθε άλλης σχετικής πράξεως ή παραλείψεως της Διοικήσεως.
Β. Για να δικάσει την από 5 Μαρτίου 2001 προσφυγή :
της Ευτυχίας Αντωνίου Καμπουροπούλου, μονίμου υπαλλήλου του Υπουργείου Αιγαίου, βαθμού Β΄, κλάδου ΠΕ 5 Πληροφορικής, κατοίκου Μυτιλήνης (οδός Αργύρη Εφταλιώτη αρ. 5), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Σεραφείμ Αναστασάκο (Α.Μ. 6889), που τον διόρισε στο ακροατήριο, κατά του Υπουργού Αιγαίου, ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά του 8/15.12.2000 Πρακτικού του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου, καθώς και κάθε άλλης σχετικής πράξεως ή παραλείψεως της Διοικήσεως.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Παπαδοπούλου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της προσφεύγουσας και την προσφεύγουσα, οι οποίοι ανέπτυξαν και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησαν να γίνει δεκτή η προσφυγή.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση των υπό κρίση ενδίκων μέσων έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (διπλότυπο Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών 1039789/2000 και γραμμάτια παραβόλου 1940508/2000 και 2287815/2001).
2. Επειδή, με το πρώτο ένδικο μέσο (Ε 4972/2000) ζητείται παραδεκτώς η εξαφάνιση α) της υπ' αριθ. 3/5.6.2000 αποφάσεως του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου, με την οποία επεβλήθη στην προσφεύγουσα, μόνιμη υπάλληλο του Υπουργείου Αιγαίου, κλάδου ΠΕ 5 και βαθμού Β, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των υπηρεσιακών της καθηκόντων, επί 228 ημέρες από το Μάρτιο του 1999 έως το Φεβρουάριο του 2000 και β) της υπ' αριθ. Φ.126.17/7273/13.7.2000 διαπιστωτικής πράξης του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Αιγαίου με την οποία η προσφεύγουσα, κατόπιν της ως άνω πειθαρχικής αποφάσεως περί οριστικής παύσης, απολύθηκε από την υπηρεσία. Με το δεύτερο ένδικο μέσο (Ε 1200/5.3.2001) ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 8/15.12.2000 αποφάσεως του αυτού Πειθαρχικού Συμβουλίου, με την οποία επεβλήθη στην αυτή υπάλληλο η ποινή της οριστικής παύσης, για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής για σαράντα μία (41) συνολικά ημέρες τους μήνες Μάρτιο και Απρίλιο του 2000.
3. Επειδή, το πρώτο ένδικο μέσο, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της υπ' αριθμ. 3/5.6.2000 πειθαρχικής αποφάσεως, έχει χαρακτήρα προσφυγής ουσίας, κατά το μέρος όμως που στρέφεται κατά της διαπιστωτικής πράξης περί απολύσεως της υπαλλήλου έχει χαρακτήρα αιτήσεως ακυρώσεως, η οποία, ως εκ του βαθμού της αιτούσας, ανήκει στην αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου. Λόγω όμως του παρακολουθηματικού χαρακτήρα της δεύτερης πράξης σε σχέση με την πρώτη, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να προβεί σε συνεκδίκαση των ως άνω ενδίκων μέσων, τα οποία παραδεκτώς ενώνονται στο αυτό δικόγραφο ως εκ της προδήλου μεταξύ των συναφείας (ΣΕ 1434/2001, 4919/1995, 3009/1996, 2839/2000). Εξάλλου, το δεύτερο ένδικο μέσο έχει επίσης το χαρακτήρα προσφυγής.

4. Επειδή τα υπό κρίση ένδικα μέσα πρέπει να συνεκδικασθούν, λόγω της συναφείας τους (βλ. ΣΕ 3061/2003).
5. Επειδή, όπως έχει κριθεί (ΣτΕ 642/2002, 1008/2002, 1073/2001) η έναρξη ισχύος του άρθρου 142 του ν. 2683/1999 (Α΄ 19), η οποία προβλέπει την υποβολή ένστασης κατά των αποφάσεων των πρωτοβάθμιων πειθαρχικών συμβουλίων, συνδέθηκε κατά την παρ. 12 του άρθρου δευτέρου του ίδιου νόμου, με τη συγκρότηση των δευτεροβαθμίων πειθαρχικών συμβουλίων, που προβλέφθηκε να λάβει χώρα μετά την πάροδο έτους από την έναρξη ισχύος του νόμου (η οποία σύμφωνα με το άρθρο πέμπτο αυτού είναι η 9.4.1999). Η ημερομηνία όμως αυτή της συγκρότησης των δευτεροβαθμίων υπηρεσιακών-πειθαρχικών συμβουλίων (ήτοι η 9.4.2000) μετατέθηκε αρχικώς, με το άρθρο 25 παρ. 1 του ν. 2819/2000 (ΕτΚ Α΄, φ. 84), για την 1.1.2001, ακολούθως δε με το άρθρο 15 παρ. 21 του ν. 2839/2000 (ΕτΚ Α΄, φ. 196) για τον μήνα Δεκέμβριο 2000, ενώ ως ημερομηνία από την οποία αρχίζουν να ισχύουν και οι διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα για την υποβολή ένστασης ενώπιον των εν λόγω συμβουλίων ορίσθηκε η 1.1.2001. Συνεπώς, η πρώτη προσφυγή κατά της από 5.6.2000 αποφάσεως, η οποία κατατέθηκε στις 14.8.2000, ασκείται παραδεκτώς εφόσον, ως εκ του χρόνου κατάθεσής της, δεν απαιτείτο να ασκηθεί προηγουμένως ένσταση κατά της ως άνω προσβαλλόμενης απόφασης. Εξάλλου, η ανωτέρω από 15.12.2000 απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, κατά της οποίας στρέφεται η δεύτερη προσφυγή, κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 5.1.2001, διά τοιχοκολλήσεως στην κατοικία της, κατά παράβαση της διατάξεως του άρθρου 139 του ν. 2683/1999 (Α΄ 19), όπως εκτίθεται στην επόμενη σκέψη, επίσης προσβάλλεται παραδεκτώς.
6. Επειδή, στο άρθρο 139 του ν. 2683/1999 (Α΄ 19), ορίζονται τα εξής : Η κλήση σε απολογία και κάθε πρόσκληση ή ειδοποίηση του διωκόμενου επιδίδονται με δημόσιο όργανο στον ίδιο προσωπικά ή στην κατοικία του σε πρόσωπο με το οποίο συνοικεί. Εάν δεν καταστεί δυνατή η επίδοση, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του υπαλλήλου και συντάσσεται πρωτόκολλο που υπογράφεται από ένα μάρτυρα. Για την επίδοση αυτή συντάσσεται αποδεικτικό. Σε περίπτωση άρνησης παραλαβής αυτός που διενεργεί την επίδοση, συντάσσει πράξη στην οποία βεβαιώνεται η άρνηση. Αν ο υπάλληλος είναι άγνωστης διαμονής, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του και συντάσσεται σχετικό αποδεικτικό. Όπως συνάγεται από την ανωτέρω διάταξη, η επίδοση των εγγράφων που σχετίζονται με την πειθαρχική διαδικασία γίνεται προσωπικά στον ίδιο τον διωκόμενο ή στην κατοικία του, σε σύνοικο. Αν τούτο δεν καταστεί δυνατό, το οικείο έγγραφο τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του διωκομένου. Τοιχοκόλληση στην κατοικία του υπαλλήλου δεν προβλέπεται.
7. Επειδή, περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 123 του Υ.Κ. (ν. 2683/1999 - Α΄ 19), η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία, είτε με την παραπομπή του στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Το παραπεμπτήριο έγγραφο, όπως ρητώς ορίζεται στο άρθρο 125 παρ. 2 του αυτού νόμου, κοινοποιείται στον διωκόμενο υπάλληλο, η παράλειψη δε κοινοποίησης του συνεπάγεται ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας, εκτός αν ο διωκόμενος υπάλληλος έλαβε αποδεδειγμένως πλήρη γνώση του με άλλο τρόπο. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 135 παρ. 1 του ως άνω ν. 2683/99, πειθαρχική ποινή δεν επιβάλλεται, εάν ο υπάλληλος δεν κληθεί προηγουμένως σε απολογία. Τέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 128 παρ. 1 του ως άνω Υπαλληλικού Κώδικα : "Πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται υποχρεωτικά κατά τη διαδικασία ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου. Κατ' εξαίρεση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακόλουθες περιπτώσεις : α) όταν τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο αναμφισβήτητο, β) όταν ο υπάλληλος ομολογεί με την απολογία του κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι διέπραξε το πειθαρχικό παράπτωμα, γ) όταν ο υπάλληλος συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω κατά τη διάπραξη ποινικού αδικήματος που αποτελεί συγχρόνως και πειθαρχικό παράπτωμα, δ) όταν έχει προηγηθεί ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για ποινικό αδίκημα που αποτελεί και πειθαρχικό παράπτωμα, ε) όταν έχει διενεργηθεί, πριν την έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου ή της ένστασης Ε.Δ.Ε. ή άλλη ένορκη εξέταση κατά την οποία διαπιστώθηκε διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο. Το ίδιο ισχύει όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοίκησης".
6. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του πειθαρχικού φακέλλου της

υποθέσεως με την υπ' αριθ. 3/5/6/2000 απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργού Αιγαίου, επεβλήθη στην προσφεύγουσα, υπάλληλο του ως άνω Υπουργείου, κλάδου ΠΕ 5 Πληροφορικής, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, γιατί όπως διαπιστώθηκε από τον έλεγχο των οικείων δελτίων παρουσίας της υπαλλήλου, αυτή απουσίασε αδικαιολόγητα από την υπηρεσία 228 συνολικά ημέρες από 1/3/1999 έως 28/2/2000. Ειδικότερα, με το από 13/4/99 έγγραφο του Υπουργείου η προσφεύγουσα κλήθηκε να απολογηθεί για αδικαιολόγητη απουσία από 1/3 έως 14/3/1999, ενώ με το από 23/4/99 έγγραφο του Υπουργού παραπέμφθηκε ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου για αυθαίρετη απουσία 10 ημερών το μήνα Μάρτιο. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα παραπέμφθηκε με ισάριθμα έγγραφα, για απουσία 15 ημερών τον Απρίλιο του 1999, 20 ημερών τον Μάϊο του ίδιου έτους, 21 τον Ιούνιο, 21 τον Ιούλιο, 22 τον Αύγουστο, 21 τον Σεπτέμβριο, 20 τον Οκτώβριο, 21 το Νοέμβριο, 16 τον Δεκέμβριο, 20 τον Ιανουάριο και 21 τον Φεβρουάριο του 2000. Για την απουσία της κατά τα ως άνω χρονικά διαστήματα η υπάλληλος κλήθηκε σε απολογία. Όπως προκύπτει από τις οικείες εκθέσεις επιδόσεως, που βρίσκονται στο φάκελο, όλα τα παραπάνω παραπεμπτήρια έγγραφα, -πλην του πρώτου που φαίνεται ότι παρελήφθη, με επιφύλαξη, από την προσφεύγουσα- έχουν θυροκολληθεί στην κατοικία της υπαλλήλου. Εξάλλου, με όμοιο τρόπο (θυροκόλληση στην κατοικία της) έχουν κοινοποιηθεί και οι σχετικές κλήσεις σε απολογία για την ως άνω απουσία της προσφεύγουσας κατά τους μήνες Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο 1999, καθώς και Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2000. Η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε απολογία εντός της ορισθείσας στις ως άνω κλήσεις προθεσμίας, αλλά με σειρά εγγράφων της (από 5-5, 10-5, 14-6, 28-6-99) προς το Τμήμα Διοικητικού, αρνήθηκε το γεγονός της απουσίας της και ζήτησε να της κοινοποιηθούν αντίγραφα των δελτίων παρουσίας της. Ζήτησε ακόμη να της γνωστοποιηθεί ποιος ήταν αρμόδιος για τη φύλαξη των δελτίων, αφού αυτά έλειπαν από τη θέση τους με αποτέλεσμα να μη μπορεί "να χτυπάει κάρτα". Με τα από 5-5-99, 15-6 και 25-6-99 έγγραφα της Δ/σης την ενημέρωσαν ότι το δελτίο παρουσίας της για το μήνα Μάϊο θα παραμείνει στο γραφείο του Προϊσταμένου του Τμήματος Προσωπικού για καλύτερο έλεγχο της παρουσίας της. Τέλος, με την 17/26-5-2000 πράξη ορισμού δικασίμου του Προέδρου του οικείου Πειθαρχικού Συμβουλίου, η οποία επίσης θυροκολλήθηκε στην κατοικία της, ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα η ημερομηνία της πειθαρχικής δίκης (5-6-1999). Κατά την ημέρα αυτή η προσφεύγουσα δεν παρέστη, το Συμβούλιο όμως προχώρησε στη συζήτηση της υπόθεσης θεωρώντας ότι είχαν γίνει οι νόμιμες κοινοποιήσεις, με τη σκέψη δε ότι δεν απαιτείτο κατ' άρθρο 128 παρ. 1 α), η διενέργεια ανακρίσεως, αφού η απουσία της υπαλλήλου είχε διαπιστωθεί κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση από τον έλεγχο των δελτίων παρουσίας, το οικείο Συμβούλιο επέβαλε την επίδικη ποινή. Στη συνέχεια, εξεδόθη η από 13-7-2000 διαπιστωτική πράξη απολύσεως της υπαλλήλου, (Γ' 219, 27-7-2000). Εν τω μεταξύ, η προσφεύγουσα παραπέμφθηκε στο οικείο Συμβούλιο για την απουσία της και κατά τους μήνες Μάρτιο, Απρίλιο, Μάϊο και Ιούνιο του 2000, ενώ κλήθηκε σε απολογία για τις απουσίες Μαρτίου και Απριλίου, τελικώς δε της επεβλήθη και πάλι η ποινή της οριστικής παύσης για αδικαιολόγητη απουσία 22 ημερών το Μάρτιο και 19 ημερών τον Απρίλιο του 2000, με την υπ' αριθμ. 8/15-12-2000 απόφαση του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου. Όπως προκύπτει από τα οικεία αποδεικτικά που βρίσκονται στο φάκελο, τα ως άνω παραπεμπτήρια έγγραφα και οι κλήσεις σε απολογία τοιχοκολλήθηκαν στην κατοικία της υπαλλήλου.

9. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά, τόσο οι ως άνω κλήσεις σε απολογία, όσο και τα παραπεμπτήρια έγγραφα και η ανακοίνωση της ημερομηνίας της πρώτης πειθαρχικής δίκης, τοιχοκολληθέντα στην κατοικία της προσφεύγουσας και όχι στην υπηρεσία της, έχουν κοινοποιηθεί κατά παράβαση του άρθρου 139 του ν. 2683/1999, το οποίο είναι εφαρμοστέο, εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου διενεργείας των κοινοποιήσεων αυτών. Κατόπιν αυτών, το Πειθαρχικό Συμβούλιο προχώρησε στην επιβολή της επίδικης ποινής (τόσο με την 3/5.6.00 όσο και με την 8/15.12.00 αποφάσεις του) χωρίς την προηγούμενη τήρηση της προδικασίας που επιτάσσουν οι διατάξεις των άρθρων 125 παρ. 2, 135 παρ. 1 και 137 παρ. 1 του ν. 2683/1999 σχετικά με την κοινοποίηση στον διωκόμενο υπάλληλο των εγγράφων της πειθαρχικής διαδικασίας.

10. Επειδή, εξάλλου, το Δικαστήριο κρίνοντας κατ' ουσία την υπόθεση και κατόπιν αξιολογήσεως του αποδεικτικού υλικού, θεωρεί ότι οι πραγματικές συνθήκες του αποδοθέντος παραπτώματος δεν προκύπτουν κατά τρόπο αναμφισβήτητο από το φάκελο της υποθέσεως, δοθέντος ότι η προσφεύγουσα με τις ως άνω αναφορές της, αμφισβήτησε το πραγματικό γεγονός της απουσίας της και παραπονέθηκε για την εξαφάνιση των επίδικων δελτίων παρουσίας από τη θέση τους. Κατόπιν

αυτών, δεν παρείλκε εν προκειμένω, σύμφωνα με το άρθρο 128 παρ. 1 του ΥΚ, η διενέργεια ανακρίσεως πριν από την επιβολή της επίδικης ποινής, όπως αντιθέτως κρίθηκε με τις προσβαλλόμενες πειθαρχικές αποφάσεις.
11. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά, δεν έχει τηρηθεί η νόμιμη διαδικασία (κοινοποιήσεις στην προσφεύγουσα, διενέργεια ανακρίσεως) για την επιβολή της επίδικης ποινής και για τους λόγους αυτούς που προβάλλονται βάσιμα, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και να εξαφανιστούν οι προσβαλλόμενες υπ' αριθμ. 3/5-6-2000 και 8/15-12-2000 αποφάσεις του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου.
12. Επειδή, κατόπιν αυτών ακυρωτέα καθίσταται και η ΔΔΟ/Φ.126.17/7273/13-7-2000 απόφαση του Υπουργού Αιγαίου με την οποία η προσφεύγουσα-αιτούσα απολύθηκε από την υπηρεσία της κατόπιν της ως άνω εξαφανισθείσας πειθαρχικής αποφάσεως (5-6-99).
Διά ταύτα
Συνεκδικάζει τα υπό κρίση ένδικα μέσα.
Δέχεται τις προσφυγές.
Εξαφανίζει τις υπ' αριθμ. 3/5-6-1999 και 8/15-12-2000 αποφάσεις του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Αιγαίου.
Δέχεται την αίτηση ακυρώσεως.
Ακυρώνει την ΔΔΟ/Φ.126.17/7273/13-7-2000 απόφαση του Υπουργού Αιγαίου (Γ 219/2000).
Διατάσσει την απόδοση των παραβόλων.
Επιβάλλει σε βάρος του Δημοσίου την δικαστική δαπάνη της προσφεύγουσας-αιτούσας εκ χιλίων πεντακοσίων είκοσι (1.520) ευρώ και
Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 11 Νοεμβρίου 2003
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας
Π.Ζ. Φλώρος Ουρ. Κουτεντάκη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 7ης Απριλίου 2004.
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Παραγραφή αδικημάτων

Αριθμός 3607/2002
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2002, με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Μαρκουλάκης, Ν. Στάθης, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Μ. Πικραμένος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ο. Κουτεντάκη.
Για να δικάσει την από 27 Φεβρουαρίου 1998 προσφυγή :
του Αναστασίου Ανθή του Σπυρίδωνα, κατοίκου Αθηνών, οδός Λέσβου αρ. 7, ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Ευστράτιο Καρβέλλη (Α.Μ. 7841) που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Βουλής αρ. 8-10, το οποίο παρέστη με τον δικηγόρο Γεώργιο Φραντζεσκάκη (Α.Μ. 1314) που τον διόρισε με απόφασή του το Δ.Σ. του Ταμείου,
και κατά της υπ' αριθμ. 12/97 απόφασης του Πενταμελούς Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Τ.Α.Ε.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Παπαδοπούλου. Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον πληρεξούσιο του Ταμείου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και το παράβολο (διπλότυπα Δ.Ο.Υ. 9214213-14/98, ειδικό γραμμάτιο παραβόλου 55260/98).
2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 12/1997 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων (Τ.Α.Ε.) με την οποία επεβλήθη στον προσφεύγοντα, υπάλληλο του Ταμείου, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, σύμφωνα με το άρθρο 207 παρ. 1 περ. στ' του π.δ. 611/1977.
3. Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 208 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο υπαλληλικού κώδικα (π.δ. 611/1977) "1. Τα πειθαρχικά αδικήματα παραγράφονται μετά δύο έτη, από της ημέρας διεπράχθησαν πλην αν πρόκειται περί των αδικημάτων της παραγρ. 4 του άρθρου 207 (αυτά δηλαδή που επισύρουν την ποινή της οριστικής παύσης), - τα οποία παραγράφονται μετά πενταετίαν. 2. Αι κατά του υπαλλήλου απευθυνόμεναι πράξεις προς δίωξιν του αδικήματος διακόπτουν την παραγραφήν, ο χρόνος όμως ταύτης δεν δύναται να υπερβεί την τριετίαν εν συνόλω μέχρι της εκδόσεως της καταγνωστικής αποφάσεως, επί δε αδικημάτων της παραγρ. 4 του άρθρου 207 την 7ετίαν. 3. Πειθαρχικό αδίκημα, το οποίο αποτελεί και ποινικό τοιούτο, δεν παραγράφεται προ της παρελεύσεως του προς παραγραφήν τούτου οριζομένου χρόνου. Επί τοιούτων αδικημάτων αι πράξεις της ποινικής διαδικασίας αποτελούν λόγον διακοπής της παραγραφής του πειθαρχικού αδικήματος». Κατά τις ως άνω διατάξεις, τα πειθαρχικά αδικήματα που επισύρουν την ποινή της οριστικής παύσης, παραγράφονται μετά πενταετία αφής διεπράχθησαν. Στην περίπτωση όμως που τα αδικήματα αυτά αποτελούν συγχρόνως και ποινικά αδικήματα, η ποινική δίκη επηρεάζει την πειθαρχική, υπό την έννοια ότι τα πειθαρχικά αυτά αδικήματα δεν παραγράφονται προ της παρελεύσεως του χρόνου παραγραφής του αντίστοιχου ποινικού αδικήματος, οι δε πράξεις της ποινικής διαδικασίας συνιστούν λόγο διακοπής της παραγραφής και του πειθαρχικού αδικήματος. Περαιτέρω, κατά την έννοια των αυτών διατάξεων, στην περίπτωση οριστικής παύσεως της ποινικής διώξεως, αίρονται και οι συνέπειες που είχε η ποινική δίωξη επί της πειθαρχικής διαδικασίας (πρβλ. ΣΕ 2253/2001).
4. Επειδή, εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλλου προκύπτουν τα εξής : Την 25.11.1991, ο ασφαλισμένος του Τ.Α.Ε., Δ.Μ. μετέβη στο ταμείο προκειμένου να καταβάλλει τις ασφαλιστικές εισφορές του των μηνών Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1991. Μετά από έλεγχο, διαπιστώθηκε ότι δεν είχαν καταβληθεί οι εισφορές για το χρονικό διάστημα από 1.9.1989 μέχρι 31.10.1991, τα δε ένσημα που είχαν επικολληθεί στο βιβλιάριο του ως άνω ασφαλισμένου προέρχονταν από βιβλιάριο άλλου ασφαλισμένου. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ως άνω ασφαλισμένου, αυτός παρέδιδε

κάθε μήνα τα χρήματα για την επικόλληση των ενσήμων στον προσφεύγοντα, υπάλληλό του κλάδου Διοικητικού – Λογιστικού του Ταμείου, ο οποίος κατοικούσε στην ίδια πολυκατοικία με αυτόν και προσφέρθηκε να τον εξυπηρετεί. Όπως προέκυψε δε από τη σχετική ένορκη διοικητική εξέταση, ο προσφεύγων ενώ παρελάμβανε τα χρήματα και διαβεβαίωνε τον ασφαλισμένο γείτονα του ότι προέβαινε σε αγορά και επικόλληση των σχετικών ενσήμων, στην πραγματικότητα κατακρατούσε τα χρήματα και επικολλούσε στο βιβλιάριο ένσημα που αποκολλούσε από βιβλιάρια άλλων ασφαλισμένων. Με τον τρόπο αυτό ζημίωσε το Ταμείο με το ποσό των 321.700 δρχ. κατά το χρονικό διάστημα από 1.9.1989 έως 31.10.1991. Μετά τη διενέργεια ΕΔΕ και την υποβολή του σχετικού πορίσματος στις 21.9.1992, δεν ακολούθησε η έγερση πειθαρχικής δίωξης κατά του υπαλλήλου, αλλά εξεδόθη η 289/3.5.1995 αναβλητική απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, με την οποία αποφασίστηκε η μη παραπομπή του στο Πειθαρχικό Συμβούλιο μέχρις εκδόσεως αποφάσεως από τα ποινικά δικαστήρια. Στη συνέχεια, εξεδόθη το 5701/9.11.1995 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών με το οποίο ο προσφεύγων παραπέμφθηκε στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών για τα αδικήματα της απάτης και της υπεξαίρεσης στην υπηρεσία σε βαθμό κακουργήματος, καθώς και της κατάχρησης ενσήμων σε βαθμό πλημμελήματος λόγω συναφείας, διότι κατά την κρίση του Συμβουλίου προέκυψαν σοβαρές ενδείξεις ότι αυτός προέβη στις ενέργειες που περιγράφονται ανωτέρω. Κατόπιν αυτού εξεδόθη και η 578/17/11/1997 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου με την οποία ο υπάλληλος παραπέμφθηκε ενώπιον του οικείου Πειθαρχικού Συμβουλίου για το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους και με το ερώτημα της επιβολής της ποινής της οριστικής παύσης. Στη συνέχεια όμως, με την 1180-81/1998 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, το πλημμέλημα της κατάχρησης ενσήμων, τελεσθέν από 12.12.1990 έως 31.10.1991 κρίθηκε ως παραγεγραμμένο και έπαυσε οριστικά η πειθαρχική δίωξη προς αυτό, ενώ με την 958/2000 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, κρίθηκαν επίσης ως παραγεγραμμένα τα κακουργήματα της απάτης και της υπεξαίρεσης διότι με το μεταγενέστερο ευμενέστερο Ν. 2721/1999 (άρθρ. 14 § 4) το αδίκημα της απάτης, ενόψει του ύψους της χρηματικής ζημίας του Ταμείου, μετετράπη σε πλημμέλημα, σ' αυτό δε απορροφήθηκε και το αδίκημα της υπεξαίρεσης. Οι ως άνω ποινικές αποφάσεις κατέστησαν αμετάκλητες (βλ. 71/2001 πιστοποιητικό του Εφετείου Αθηνών). Με τα δεδομένα αυτά, τα ως άνω πειθαρχικά αδικήματα (τελεσθέντα μέχρι 31.10.1991) είχαν ήδη υποκύψει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 208 § 1 Υ.Κ., κατά το χρόνο έναρξης της πειθαρχικής τους διώξεως (17.11.1997). Και ναι μεν η παραγραφή αυτή διεκόπη με την έκδοση του 5701/95 βουλεύματος, πλην όμως, αφού η σχετική ποινική δίωξη έπαυσε οριστικά με τις ως άνω αμετάκλητες ποινικές αποφάσεις, η ως άνω διακοπή θεωρείται όπως ήδη προεκτέθηκε, ως μηδέποτε γενομένη. Κατόπιν αυτών, η πράξη παραπομπής του προσφεύγοντος ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου ήταν μη νόμιμη και για το λόγο αυτό βασίμως προβαλλόμενο πρέπει να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 12/97 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου ΤΑΕ, με την οποία τελικώς επεβλήθη σ' αυτόν η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, ενώ η εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής παρέλκει ως αλυσιτελής.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την υπό κρίση προσφυγή.

Εξαφανίζει την 12/1997 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου και

Επιβάλλει εις βάρος του Ταμείου την δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος εκ 760 ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 20 Μαΐου 2002

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος Ο. Κουτεντάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 5ης Δεκεμβρίου 2002.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας

Γ. Σταυρόπουλος Α. Σγουρέλλη

8. Επειδή, στο άρθρο 125 του Υπαλληλικού Κώδικα ορίζεται ότι "1. Στο έγγραφο, με το οποίο η υπόθεση παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 124 του παρόντος, πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα και ο διωκόμενος υπάλληλος. 2. Το παραπεμπτήριο έγγραφο κοινοποιείται στον διωκόμενο υπάλληλο και αποστέλλεται μαζί με το φάκελο της υπόθεσης στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η παράλειψη κοινοποίησης του παραπεμπτηρίου εγγράφου συνεπάγεται ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας, εκτός αν ο διωκόμενος υπάλληλος έλαβε αποδεδειγμένως πλήρη γνώση του με άλλο τρόπο". Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ναι μεν δεν κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα το υπ΄ αριθμ. 9/21-6-2000 παραπεμπτήριο έγγραφο προς το Κεντρικό Υπηρεσιακό (Πειθαρχικό) Συμβούλιο Γιατρών Ε.Σ.Υ., πλήν όμως ο προσφεύγων, κατόπιν της υπ΄ αριθμ. 23859/4-7-2000 αιτήσεώς του, έλαβε την ίδια ημέρα αντίγραφο του εν λόγω εγγράφου, γεγονός άλλωστε το οποίο συνομολογεί και ο ίδιος με την προσφυγή του, ενώ εξάλλου ο προσφεύγων με την από 17-9-2001 απολογία του επί του αποδοθέντος σε αυτόν πειθαρχικού παραπτώματος δεν προέβαλε οποιοδήποτε παράπονο περί πλημμέλειας της σχετικής διαδικασίας (βλ. σχετ. ΣτΕ 659/2002, 1064/2000). Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, ο λόγος της προσφυγής με τον οποίο προβάλλεται ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας, εξ αιτίας της μη κοινοποιήσεως στον προσφεύγοντα του προαναφερθέντος παραπεμπτηρίου εγγράφου, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

9. Επειδή, στο άρθρο 114 παρ. 1 και 2 του Υπαλληλικού Κώδικα ορίζεται ότι "1. Η πειθαρχική διαδικασία είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική άλλη δίκη. 2. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία. Το πειθαρχικό όργανο όμως μπορεί με απόφασή του, η οποία είναι ελευθέρως ανακλητή, να διατάξει, για εξαιρετικούς λόγους, την αναστολή της πειθαρχικής διαδικασίας, η οποία δεν πρέπει να υπερβαίνει το ένα (1) έτος. Αναστολή δεν επιτρέπεται σε περίπτωση που το πειθαρχικό παράπτωμα προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο ή θίγει σοβαρά το κύρος της υπηρεσίας". Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι στην υπ΄ αριθμ. 16/23.10.2001 συνεδρίασή του το Πειθαρχικό Συμβούλιο αποφάσισε την αναβολή εκδίκασης της υπόθεσης του προσφεύγοντος για ένα έτος, βάσει της παρ. 2 του άρθρου 114 του Υπαλληλικού Κώδικα, εν αναμονή του αποτελέσματος της ασκηθείσης από αυτόν αναιρέσεως στον Άρειο Πάγο. Ακολούθως, με το υπ΄ αριθμ. Κ.Π.Σ./193/28.3.2002 έγγραφο του Συμβουλίου ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα ότι η εκδίκαση της πειθαρχικής του απόφασης θα συζητηθεί στις 10.4.2002 και προσεκλήθη αυτός να παραστεί. Ενόψει της ανωτέρω προσκλήσεως, ο προσφεύγων με την από 9.4.2002 αίτησή του ζήτησε από το Συμβούλιο να εμμείνει στην προηγούμενη αναβλητική του απόφαση ενόψει του γεγονότος ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν έχει συζητηθεί στον Άρειο Πάγο. Παρά την ανωτέρω αίτηση, το Πειθαρχικό Συμβούλιο συνεδρίασε και εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα και εφόσον, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, η ποινική δίκη είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την πειθαρχική διαδικασία, η δε τυχόν πράξη αναστολής της πειθαρχικής διαδικασίας είναι ελευθέρως ανακλητή, ο λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο έπρεπε, κατά το νόμο, να αναβάλει την εκδίκαση της πειθαρχικής υποθέσεως του προσφεύγοντος, άλλως να αιτιολογήσει ειδικώς τη μη αναβολή, ενόψει της ως άνω εκκρεμούς αιτήσεως αναιρέσεως αλλά και της προηγούμενης από 23-10-2001 αναβλητικής αποφάσεώς του, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

10. Επειδή, κατά το άρθρο 43 παρ. 1 του Π.Δ. 18/1989 (Α΄ 8) σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάζει κατά νόμο και κατ΄ ουσία. Συνεπώς, αλυσιτελώς προβάλλονται από τον προσφεύγοντα λόγοι περί αναιτιολογήτου της πειθαρχικής αποφάσεως, πλάνης περί τα πράγματα και κακής χρήσης της διακριτικής εξουσίας από το πειθαρχικό συμβούλιο.

11. Επειδή, στο άρθρο 77 παρ. 2 του Ν. 2071/1992 (Α΄ 123) ορίζεται ότι: "Πειθαρχικά αδικήματα των ιατρών Ε.Σ.Υ. είναι τα προβλεπόμενα από τις πειθαρχικές διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα και τα επόμενα: α)... β) η δωροληψία και ιδίως η λήψη αμοιβής και η αποδοχή οποιασδήποτε άλλης περιουσιακής παροχής για την προσφορά οποιαδήποτε ιατρικής υπηρεσίας. Εξάλλου, στην παρ. 5 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι: "Στα αδικήματα της παρ. 1 περ. α και β του άρθρου αυτού, ο ιατρός τιμωρείται υποχρεωτικώς με ποινή οριστικής παύσης και σωρευτικώς με ποινή προστίμου, από 800.000 δραχμές μέχρι 4.000.000 δραχμές".

12. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, στις 28-5-2000 εισήχθη στην κλινική Ω.Ρ.Α. του 409 Π.Γ.Ν. Πατρών ο Νικ. Μπαϊλός, 73 ετών, ο οποίος έπασχε από καρκίνο του λάρυγγα, παρουσίαζε δε και σοβαρό αναπνευστικό πρόβλημα. Αμέσως

μετά την εισαγωγή του υποβλήθηκε σε τραχειοστομία από το γιατρό Αθ. Ασημακόπουλο, έκτοτε δε παρέμεινε νοσηλευόμενος στην ως άνω κλινική, όπου υποβαλλόταν σε ιατρικές εξετάσεις προκειμένου να χειρουργηθεί από τον προσφεύγοντα, Διευθυντή της πιο πάνω κλινικής. Τη 1-6-2000 ο Γεώργιος Μπαϊλός, γιός του προαναφερόμενου ασθενούς, επισκέφθηκε τον προσφεύγοντα στο γραφείο του, προκειμένου να ενημερωθεί για την κατάσταση της υγείας του πατέρα του και για την ημερομηνία της χειρουργικής επεμβάσεως στην οποία αυτός επρόκειτο να υποβληθεί. Κατά την εν λόγω συνάντηση ο προσφεύγων ανέφερε στο Γ. Μπαϊλό ότι η εγχείριση παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία λόγω των προβλημάτων υγείας του ασθενούς και ακολούθως, όπως ανέφερε στις ένορκες καταθέσεις του κατά την ποινική διαδικασία αλλά και κατά τη σχετική Ε.Δ.Ε. ο Γ. Μπαϊλός, ο προσφεύγων απαίτησε από τον τελευταίο για την πραγματοποίηση της εγχειρίσεως αρχικά το ποσό των 300.000 και, τελικά, το ποσό των 250.000 δραχμών, συμφωνήθηκε δε να γίνει η εγχείριση στις 7-6-2000 ημέρα Τετάρτη. Την ημέρα αυτή και ώρα 7.30 π.μ. περίπου ο Γ. Μπαϊλός πήγε στην Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Πατρών και, αφού κατήγγειλε την παραπάνω συμπεριφορά του προσφεύγοντος, παρέδωσε στα αρμόδια αστυνομικά όργανα 25 χαρτονομίσματα των 10.000 δρχ., το καθένα, τα οποία προσημειώθηκαν και φωτοτυπήθηκαν στην συνέχεια δε αποδόθηκαν στο Γ. Μπαϊλό προκειμένου ο τελευταίος να τα δώσει στον προσφεύγοντα. Στις 2.30 μ.μ. της ίδιας ημέρας, μετά το πέρας της χειρουργικής επέμβασης, ο Γ. Μπαϊλός επισκέφθηκε τον προσφεύγοντα Ν. Παπαδημάτο στο γραφείο του και, αφού ενημερώθηκε για την κατάσταση της υγείας του πατέρα του, του παρέδωσε το ανωτέρω χρηματικό ποσό. Μετά την έξοδό του από το γραφείο του προσφεύγοντα εισήλθαν σ΄ αυτό αστυνομικοί της Ασφάλειας Πατρών, οι οποίοι βρήκαν τα προσημειωμένα χαρτονομίσματα μέσα στο πρώτο συρτάρι του γραφείου του. Ο προσφεύγων συνελήφθη αμέσως και παραπέμφθηκε για να δικασθεί με τη διαδικασία του αυτοφώρου για το αδίκημα της δωροδοκίας. Με την υπ΄ αριθμ. 2673/2000 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Πατρών κρίθηκε ένοχος του ποινικού αυτού αδικήματος, αφού, όπως δέχθηκε το Δικαστήριο, ως γιατρός του Ε.Σ.Υ. απαίτησε και έλαβε ως αμοιβή χρηματικό ποσό 250.000 δρχ., την οποία δεν εδικαιούτο, για ενέργειες αναγόμενες στην υπηρεσία του και, συγκεκριμένα, για την πραγματοποίηση της πιο πάνω χειρουργικής επεμβάσεως (άρθρο 235 του Ποινικού Κώδικα), καταδικάσθηκε δε για την πράξη του αυτή σε φυλάκιση δύο ετών με τριετή αναστολή. Έφεση του προσφεύγοντος κατά της εν λόγω αποφάσεως απορρίφθηκε ως ανυποστήρικτη με την απόφαση 1395-1395 Α΄/2001 του Τριμελούς Εφετείου Πατρών, ενώ αίτηση ακυρώσεως του προσφεύγοντος κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την υπ΄ αριθμ. 1516/2001 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου. Εξάλλου, με την από 14-6-2000 πράξη του Διοικητικού Συμβουλίου του Π.Γ.Ν. Πατρών αποφασίσθηκε η άσκηση πειθαρχικής δίωξης κατά του προσφεύγοντος για το αδίκημα της δωροληψίας, ενώ με το υπ΄ αριθμ. 21373/15-6-2000 έγγραφο του Νοσοκομείου ο προσφεύγων κλήθηκε σε απολογία, την οποία υπέβαλε στις 20-6-2000. Την ίδια ημερομηνία εκδόθηκε και το Πόρισμα Ε.Δ.Ε., η οποία είχε διαταχθεί με την υπ΄ αριθμ. 93/8-6-2000 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου και την οποία ενήργησε ο Διευθυντής του χειρουργικού Τομέα Γ. Παπατσώρης. Ο τελευταίος αναφέρει στο πόρισμά του ότι δεν αμφισβητείται μεν το γεγονός της ανεύρεσης προσημειωμένων χαρτονομισμάτων στο γραφείο του προσφεύγοντος, καταλήγει όμως ως εξής: "Συμπερασματικά έχω την αίσθηση ότι η όλη ιστορία χρηματισμού του κ. Παπαδημάτου είναι αποτέλεσμα λαθεμένης εκτίμησης της επιστημονικής πραγματικότητας όσον αφορά την καθυστέρηση της επέμβασης και αυτή η λαθεμένη εκτίμηση πιθανόν υποδαυλίσθηκε από επιστημονικούς αντιπάλους του κ. Παπαδημάτου. Ωστόσο, εάν το σεβαστό συμβούλιό σας έχει στη διάθεσή του άλλα στοιχεία ή άλλες περιπτώσεις, τότε θα πρέπει να τα συνεκτιμήσετε καταλλήλως". Εν συνεχεία, με την υπ΄ αριθμ. 9/21-6-2000 πράξη του Δ.Σ. του Νοσοκομείου αποφασίσθηκε η παραπομπή του προσφεύγοντος στο, αρμόδιο κατά το άρθρο 39 παρ. 4 του Ν. 2519/1997 (Α΄ 165) να αποφασίσει για το πειθαρχικό αδίκημα της δωροληψίας, Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Γιατρών Ε.Σ.Υ. Ο προσφεύγων κατά την αιτιολογία του ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι η όλη υπόθεση είναι αποτέλεσμα σκευωρίας με εμπνευστή το γιατρό Αθ. Ασημακόπουλο και ότι ο Γ. Μπαϊλός, όταν μπήκε (για δεύτερη φορά, όπως ισχυρίσθηκε) στο γραφείο του το μεσημέρι της 7-6-2000 και ενώ ο προσφεύγων τηλεφωνούσε, "εντέχνως έρριξε τα χαρτονομίσματα στο συρτάρι του γραφείου του χωρίς εκείνος να προλάβει να αντιδράσει, γιατί αμέσως μετά την έξοδό του εισέβαλαν οι άνδρες της Ασφαλείας", τελειώνοντας δε την απολογία του ζήτησε από το Συμβούλιο "να μην τιμωρηθεί για το γεγονός και μόνο ότι δεν αντέδρασε σωστά στην παραπάνω κίνηση του μηνητή". το Πειθαρχικό Συμβούλιο

πειθαρχική διαδικασία - ηθικός

Αριθμός 945/2004
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Φεβρουαρίου 2003, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Π. Ν. Φλώρος, Α. Γκότσης, Σύμβουλοι, Μ. Γκορτζολίδου, Π. Καρλή, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.
Για να δικάσει την από 21 Ιουνίου 2002 προσφυγή:
του Νικολάου Γερασίμου Παπαδημάτου, κατοίκου Πατρών (Ευρώτα 37), ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Πέτρο Μηλιαράκη (Α.Μ. 6576), που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά των: 1) Υπουργού Υγείας Πρόνοιας, ο οποίος παρέστη με την Ευσταθία Τσαούση, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 2) Περιφερειακού Συστήματος Υγείας Δυτικής Ελλάδος, το οποίο δεν παρέστη.
και κατά των: 1) υπ΄ αριθμ. 2/10.4.2002 απόφασης του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ. του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας και 2) υπ΄ αριθμ. 9/21.6.2000 απόφασης του Δ.Σ. του Π.Γ.Ν. Πατρών "Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ" Πειθαρχικής εναντίον του δίωξης.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Α. Γκότση.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (ειδικά έντυπα 025226 και 659191, σειράς Α΄, έτους 2002).
2. Επειδή, με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ΄ αριθμ. 2/10-4-2002 αποφάσεως του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ., με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, γιατρό του Ε.Σ.Υ., η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης καθώς και πρόστιμο 5.000 ευρώ για το πειθαρχικό παράπτωμα της δωροληψίας.
3. Επειδή, στο άρθρο 14 του Ν. 2690/1999 "Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις" (Α΄ 45) ορίζεται ότι: "1. Το συλλογικό όργανο συνεδριάζει νομίμως όταν στη σύνθεσή του μετέχουν, ως τακτικά ή αναπληρωματικά μέλη, περισσότερα από τα μισά των διορισμένων τακτικών μελών (απαρτία)... 2. Ο πρόεδρος καθορίζει την ημέρα, την ώρα και τον τόπο των συνεδριάσεων και καλεί τα τακτικά και τα αναπληρωματικά μέλη να συμμετάσχουν... Η πρόσκληση... γνωστοποιείται από το γραμματέα στα μέλη του συλλογικού οργάνου τουλάχιστον σαράντα οκτώ (48) ώρες πριν από τη συνεδρίαση, μπορεί δε να γίνει και με τηλεφώνημα, τηλεγράφημα, τηλεομοιοτυπία ή άλλο πρόσφορο μέσο, εφόσον το γεγονός τούτο αποδεικνύεται από σχετική σημείωση σε ειδικό βιβλίο, η οποία πρέπει να φέρει χρονολογία και την υπογραφή του προσώπου που έκανε την πρόκληση... Πρόσκληση των μελών του συλλογικού οργάνου δεν απαιτείται όταν οι συνεδριάσεις γίνονται σε ημερομηνίες τακτές, που ορίζονται με απόφασή του, η οποία και γνωστοποιείται στα μέλη του. Πρόκληση δεν απαιτείται, επίσης, όταν μέλος έχει δηλώσει, πριν από την συνεδρίαση, κώλυμα συμμετοχής του σε αυτήν ή όταν το κώλυμα τούτο είναι γνωστό στον πρόεδρο του συλλογικού οργάνου. 3...4. Αν κατά τη συνεδρίαση απουσιάσει τακτικό μέλος το οποίο δεν είχε προσκληθεί, η συνεδρίαση είναι παράνομη. Το ίδιο ισχύει ακόμη και αν, αντ΄ αυτού, είχε μετάσχει το αντίστοιχο αναπληρωματικό μέλος. Αν υπήρξαν πλημμέλειες ως προς την κλήτευση μέλους, το συλλογικό όργανο συνεδριάζει νομίμως αν αυτό είναι παρόν και δεν αντιλέγει για την πραγματοποίηση της συνεδρίασης. 5....".
4. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι μη νόμιμη και ακυρωτέα, γιατί στην συνεδρίαση του εν λόγω Συμβουλίου της 10-4-2002 δεν παρέστη το τακτικό μέλος Λυκ. Λιαρόπουλος, Πρόεδρος του Α΄ Π.Ε.Σ.Υ. Αττικής, ούτε το αναπληρωματικό αυτού μέλος Δημ. Σερεμέτης, Πρόεδρος του Γ΄ ΠΕ.Σ.Υ. Αττικής, το οποίο δεν κλήθηκε νομοτύπως, ενώ μη νομίμως μετέσχε στην σύνθεση του Πειθαρχικού Συμβουλίου κατά την κρίσιμη συνεδρίαση, αν και αναπληρωματικό μέλος, η Ι. Λεμπέση, σε αντικατάσταση τακτικού μέλους, το οποίο δεν κατονομάζεται και ούτε εξηγείται ο

λόγος για τον οποίο αυτό το μέλος εκωλύετο να παραστεί. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Και τούτο γιατί, κατ΄ αρχάς, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και αναφέρεται, άλλωστε και στην προσβαλλόμενη απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, τόσο το τακτικό μέλος Λυκ. Λιαρόπουλος όσο και το αναπληρωματικό μέλος αυτού Δημ. Σερεμέτης κλήθηκαν νομίμως να παραστούν κατά την πιο πάνω συνεδρίαση του Συμβουλίου. Συγκεκριμένα, ο μεν Λ. Λιαρόπουλος υπέγραψε στις 3-4-2002 ότι παρέλαβε την υπ΄ αριθμ. ΚΠΣ/225/3-4-2002 πρόσκληση του Προέδρου του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ο δε Δ. Σερεμέτης κλητεύθηκε την ίδια ημερομηνία (3-4-2002) τηλεφωνικά και τηλεγραφικά να παραστεί κατά την προαναφερθείσα συνεδρίαση, όπως εμφαίνεται στο σχετικό φύλλο του ειδικού βιβλίου του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 2690/1999, το οποίο φέρει χρονολογία και υπογραφή του Γραμματέα του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ο οποίος, όπως αναφέρεται στο φύλλο αυτό, προέβη στη σχετική πρόσκληση με εντολή του Προέδρου του Συμβουλίου. Εξάλλου, νομίμως μετέσχε το αναπληρωματικό μέλος του Πειθαρχικού Συμβουλίου Ι. Λεμπέση σε αντικατάσταση του τακτικού μέλους Σπ. Παπαγιαννόπουλου, το οποίο, όπως προκύπτει από σχετική σημείωση στο ίδιο φύλλο του ως άνω Ειδικού βιβλίου, είχε νομίμως κλητευθεί (τηλεφωνικά και τηλεγραφικά), δεν απαιτείτο δε, περαιτέρω, για τη νομιμότητα της συνθέσεως του πειθαρχικού οργάνου, η ονομαστική μνεία στην απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του προαναφερόμενου τακτικού μέλους καθώς και του συγκεκριμένου κωλύματός του να παραστεί κατά την κρίσιμη συνεδρίαση (πρβλ. ΣτΕ 1576/1997).

5. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 134 του Υπαλληλικού Κώδικα (Ν. 2683/1999 - Α΄ 19) ορίζεται ότι: "Ο Πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν λάβει το παραπεμπτήριο έγγραφο, ορίζει ως εισηγητή της πειθαρχικής υπόθεσης ένα από τα μέλη του συμβουλίου, στο οποίο και παραδίδεται ο φάκελος". Από την διάταξη αυτή, στην οποία δεν γίνεται σχετική διάκριση, συνάγεται ότι ως εισηγητής ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου μπορεί να ορισθεί οποιοδήποτε μέλος του, είτε τακτικό είτε αναπληρωματικό. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι μη νομίμως ορίσθηκε ως εισηγήτρια στην υπόθεση του προσφεύγοντος ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου και εισηγήθηκε στην επίμαχη συνεδρίαση του Συμβουλίου, κατά την οποία ελήφθη η προσβαλλόμενη απόφαση, το αναπληρωματικό μέλος αυτού Ι. Λεμπέση, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

6. Επειδή, στο άρθρο 128 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα ορίζονται τα εξής: "Πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται υποχρεωτικά κατά τη διαδικασία ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου. Κατ΄ εξαίρεση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακόλουθες περιπτώσεις: α) όταν τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο αναμφισβήτητο, β) όταν ο υπάλληλος ομολογεί με την απολογία του κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι διέπραξε το πειθαρχικό παράπτωμα, γ) όταν ο υπάλληλος συλλαμβάνεται επ΄ αυτοφώρω κατά τη διάπραξη ποινικού αδικήματος που αποτελεί συγχρόνως και πειθαρχικό παράπτωμα, δ) όταν έχει προηγηθεί ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για ποινικό αδίκημα που αποτελεί και πειθαρχικό παράπτωμα, ε) όταν έχει διενεργηθεί, πριν την έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου ή της ένστασης Ε.Δ.Ε. ή άλλη ένορκη εξέταση κατά την οποία διαπιστώθηκε διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο. Το ίδιο ισχύει όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοίκησης".

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και εκτίθεται αναλυτικότερα σε επόμενη σκέψη της αποφάσεως, ο προσφεύγων, μετά την επ΄ αυτοφώρω σύλληψή του από αστυνομικούς της Ασφάλειας Πατρών και τη διενέργεια προανακρίσεως σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλ. σχετ. τις ευρισκόμενες στο φάκελο εκθέσεις ένορκης εξετάσεως μαρτύρων), με την υπ΄ αριθμ. 2673/2000 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Πατρών κρίθηκε ένοχος του ποινικού αδικήματος της δωροδοκίας κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του ως ιατρού του Ε.Σ.Υ. στο 409 Περιφερειακό Γενικό Νοσοκομείο Πατρών και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης δύο ετών με τριετή αναστολή. Για την ίδια πράξη ο προσφεύγων τιμωρήθηκε πειθαρχικά με την προσβαλλόμενη απόφαση. Ενόψει των ανωτέρω, η διενέργεια ανακρίσεως δεν ήταν υποχρεωτική κατά την πειθαρχική διαδικασία σε βάρος του προσφεύγοντος, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις των περ. γ και δ της παρ. 1 του άρθρου 128 του Υπαλληλικού Κώδικα και, συνεπώς, ο λόγος της προσφυγής με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

έκρινε ομόφωνα με την προσβαλλόμενη απόφασή του ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα της δωροληψίας, αφού, υπό την ιδιότητά του ως γιατρού του Ε.Σ.Υ., απαίτησε και έλαβε το παραπάνω χρηματικό ποσό που δεν εδικαιούτο για ενέργεια αναγόμενη στην υπηρεσία του, δηλαδή για την πραγματοποίηση της χειρουργικής επεμβάσεως στο Νικ. Μπαΐλό και του επέβαλε την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης και πρόστιμο 5.000 ευρώ, σύμφωνα με το άρθρο 77 παρ. 1 και 5 του Ν. 2071/1992. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη και συνεκτιμώντας όλα τα ως άνω πραγματικά δεδομένα καθώς και τα κρίσιμα στοιχεία του φακέλου, κρίνει ότι ο προσφεύγων υπέπεσε, πράγματι, στο αποδοθέν σ΄ αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα και, συνεπώς, ορθώς του επεβλήθη η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, απορριπτομένων ως αβασίμων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών του προσφεύγοντος.

13. Επειδή, τέλος, οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος κατά τους οποίους η πειθαρχική του καταδίκη προσβάλλει τα κατοχυρούμενα από τα άρθρα 2, 22 και 25 του Συντάγματος ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, πρέπει, ανεξαρτήτως της αοριστίας τους, να απορριφθούν, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμοι.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου και

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα για τη δικαστική δαπάνη του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας το ποσό των τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 3 Μαρτίου 2003 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση την 1η Απριλίου 2004.

Ο Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Μάζωξη συνοδίας γάμου
πεθ. διαδικασίας

Αριθμός 2522/2003
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Μαρτίου 2003 με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Π.Ν. Φλώρος, Ν. Σακελλαρίου, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη-Χαρλαύτη.
Για να δικάσει την από 25 Ιανουαρίου 2001 προσφυγή :
του Συμεών Παυλίδη, κατοίκου Κιλκίς (οδός Ελευθερίου Βενιζέλου αρ. 40), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Γρ. Κοσσυβάκη (Α.Μ. 7482), που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Νομαρχιακού Γενικού Νοσοκομείου Κιλκίς, το οποίο δεν παρέστη,
και κατά της 5/7.11.2000 πράξεως του Α/βάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου των Υπαλλήλων του Νομαρχιακού Γενικού Νοσοκομείου Κιλκίς.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Γ. Ποταμιά.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. **Επειδή,** για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 2108535/01 ειδικό έντυπο παραβόλου).
2. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 5/7.11.00 αποφάσεως του Ειδικού Πρωτοβάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Κιλκίς, με την οποία επεβλήθη στον προσφεύγοντα, μόνιμο υπάλληλο της κατηγορίας ΔΕ Διοικητικού-Λογιστικού με Α΄ βαθμό, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό αδίκημα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του για χρονικό διάστημα πέραν των είκοσι δύο (22) εργάσιμων ημερών σύμφωνα με το άρθρο 109 παρ. 2 περ. στ του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999).
3. Επειδή, νομίμως χωρεί η συζήτηση της κρινόμενης προσφυγής μολονότι δεν παρέστη το καθ' ου Νοσοκομείο εφόσον, όπως προκύπτει από το αποδεικτικό επιδόσεως που υπάρχει στο φάκελο, αντίγραφα της πράξεως του Προέδρου του Γ΄ Τμήματος περί ορισμού εισηγητή και δικασίμου και της κρινόμενης προσφυγής του έχουν νομίμως επιδοθεί.
4. Επειδή, στο άρθρο 123 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, φ. Α, 19) ορίζεται μεταξύ άλλων, ότι "η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία από το μονομελές πειθαρχικό όργανο είτε με την παραπομπή του στο υπηρεσιακό συμβούλιο", ενώ στο άρθρο 124 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι, "αν ο υπουργός κρίνει ότι το πειθαρχικό παράπτωμα τιμωρείται με ποινή μεγαλύτερη της αρμοδιότητάς του, παραπέμπει την υπόθεση στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Για τους υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, η πειθαρχική υπόθεση παραπέμπεται για τον ίδιο λόγο στο υπηρεσιακό συμβούλιο από το διοικητικό συμβούλιο του νομικού προσώπου. Η παραπομπή είναι υποχρεωτική όταν υπάρχει αιτιολογημένη πρόταση αρμόδιας υπηρεσίας". Εξάλλου, στο άρθρο 125 παρ. 1 και 2 του ως άνω Κώδικα ορίζονται τα εξής : "1. Στο έγγραφο, με το οποίο η υπόθεση παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 124 του παρόντος, πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα και ο διωκόμενος υπάλληλος. 2. Το παραπεμπτήριο έγγραφο κοινοποιείται στον διωκόμενο υπάλληλο και αποστέλλεται μαζί με το φάκελο της υπόθεσης στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η παράλειψη κοινοποίησης του παραπεμπτηρίου εγγράφου συνεπάγεται ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας, εκτός αν ο διωκόμενος υπάλληλος έλαβε αποδεδειγμένως πλήρη γνώση του με άλλον τρόπο". Περαιτέρω, στο άρθρο 128 παρ. 1 του εν λόγω Κώδικα ορίζονται τα εξής : "Πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται υποχρεωτικά κατά τη διαδικασία ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου. Κατ' εξαίρεση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακόλουθες περιπτώσεις : α) όταν τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο αναμφισβήτητο, β) όταν ο υπάλληλος ομολογεί με την απολογία του κατά τρόπο μη

επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι διέπραξε το πειθαρχικό παράπτωμα, γ) όταν ο υπάλληλος συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω κατά τη διάπραξη ποινικού αδικήματος που αποτελεί συγχρόνως και πειθαρχικό παράπτωμα, δ) όταν έχει προηγηθεί ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για ποινικό αδίκημα που αποτελεί και πειθαρχικό παράπτωμα, ε) όταν έχει διενεργηθεί, πριν την έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου ή της ένστασης Ε.Δ.Ε. ή άλλη ένορκη εξέταση κατά την οποία διαπιστώθηκε διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο. Το ίδιο ισχύει όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοίκησης". Τέλος, στο άρθρο 140 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι "η κρίση πρέπει να στηρίζεται σε αποδεδειγμένα πραγματικά γεγονότα και να είναι ειδικώς αιτιολογημένη".
5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής : Το Τμήμα Προσωπικού του Νοσοκομείου με έγγραφό του προς το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου του ανέφερε ότι ο προσφεύγων, μόνιμος υπάλληλος της κατηγορίας ΔΕ με βαθμό Α, απουσίαζε αδικαιολόγητα από την υπηρεσία από 1.7.2000 μέχρι 9.8.2000, ημερομηνία αποστολής του (υπ' αριθμ. Β/2/8590/9.89.2000) εγγράφου προς το Δ.Σ. Το Δ.Σ. του Νοσοκομείου εκτιμώντας ότι η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων του προσφεύγοντος συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα προβλεπόμενο από το άρθρο 107 παρ. 1 περ. δ του Υπαλληλικού Κώδικα δυνάμενο να επισύρει την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως κατ' άρθρο 109 παρ. 2 περ. στ του εν λόγω Κώδικα παρέπεμψε το θέμα, λόγω αρμοδιότητας, στο Πρωτοβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο του Νοσοκομείου με την υπ' αριθμ. 24/9.8.2000 απόφασή του. Το Πρωτοβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο του ως άνω Νοσοκομείου με την υπ' αριθμ. 3/28.9.2000 απόφασή του κάλεσε τον προσφεύγοντα σε απολογία. Στην απόφαση περί κλήσεως του προσφεύγοντος σε απολογία αναφέρονται, μεταξύ άλλων, και τα εξής : Ότι ο προσφεύγων απουσιάζει αδικαιολόγητα από την υπηρεσία κατά τον μήνα Ιούλιο του 2000 μέχρι 9.8.2000. Ότι για τη χρονική περίοδο από 1.5.2000 μέχρι 31.5.2000 υπέβαλε αίτηση λήψεως αναρρωτικής άδειας ύστερα από ιατρική γνωμάτευση του Νοσοκομείου "ΑΧΕΠΑ" Θεσσαλονίκης, πλην όμως η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, ως υποβληθείσα εκπροθέσμως, από την Πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή του Νοσοκομείου. Για το χρονικό διάστημα από 1.6.2000 έως 30.6.2000 έλαβε την κανονική του άδεια και ότι ο προσφεύγων έλαβε εντός του έτους 2000 αναρρωτική άδεια 107 ημερών (χειρουργήθηκε στο πόδι του την 26.1.2000). Με την από 9.10.2000 έγγραφη απολογία του ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη βάση της πειθαρχικής του κατηγορίας ότι η απουσία του από την υπηρεσία ήταν αδικαιολόγητη ενώ δικαιολόγησε την απουσία του αναφέροντας ότι, ". . . μετά από μία περιπέτεια με την υγεία μου αναγκάστηκα να απομακρυνθώ των υποχρεώσεών μου στο Ίδρυμα κάνοντας χρήση αναρρωτικών αδειών και των δικαιουμένων ωρών εργασίας ως οδηγός ασθενοφόρου το τελευταίο διάστημα απουσίας μου ...". Ειδικότερα, με την απολογία του ανέφερε ότι κατά το χρονικό διάστημα 1983-85 με εντολή του Νοσοκομείου ορίστηκε να το εξυπηρετεί, πέραν των υποχρεώσεών του ως διοικητικού υπαλλήλου, και ως οδηγός ασθενοφόρου και ότι τα παράλληλα καθήκοντά του τον ανάγκαζαν να ευρίσκεται σε πλήρη ετοιμότητα επί εικοσιτετραώρου βάσεως και επί δεκαπέντε ημέρες τον μήνα. Η υπερωριακή αυτή απασχόληση θεμελίωσε, κατά τον προσφεύγοντα, δικαίωμα χορηγήσεως αντίστοιχου χρόνου σε ρεπό, ο οποίος ανέρχεται περίπου σε πέντε μήνες εργασίας. Τα αυτά υποστήριξε ο προσφεύγων και ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου κατά τη συζήτηση της πειθαρχικής του κατηγορίας. Ενώ, ο εισηγητής ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου ανέφερε ότι η λήψη των ρεπό εκ μέρους του εργαζομένου είναι, σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων 1157/1981 και 1735/1987, υποχρεωτική και αυτό γίνεται κάθε φορά εντός της προσεχούς εβδομάδας. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο αφού προηγουμένως έκρινε ότι δεν είχε αρμοδιότητα να συμψηφίσει τα ρεπό που ενδεχομένως εδικαιούτο ο προσφεύγων με το χρόνο της αδικαιολόγητης απουσίας του και ότι πάντως έπρεπε να είχε ζητηθεί από το Δ.Σ. του Νοσοκομείου η χορήγηση των οφειλομένων ρεπό έκρινε περαιτέρω ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του για χρονικό διάστημα πέραν των είκοσι δύο (22) εργάσιμων ημερών συνεχώς, το οποίο προβλέπεται από το άρθρο 109 παρ. 2 περ. στ του Υπαλληλικού Κώδικα, και του επέβαλε με την προσβαλλόμενη απόφαση την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως.
6. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί διότι δεν κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα το παραπεμπτήριο έγγραφο ούτε αυτός έλαβε γνώση της εις βάρος του κατηγορίας σε μεταγενέστερο στάδιο. Όπως όμως προκύπτει από την υπ' αριθμ.

3/28.9.2000 απόφαση του Πρωτοβάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Νοσοκομείου, με την οποία ο προσφεύγων κλήθηκε σε απολογία, σ' αυτήν αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το παράπτωμα του προσφεύγοντος καθώς και τα στοιχεία ενοχής του, για τα οποία ο προσφεύγων υπέβαλε την από 9.10.2000 έγγραφη απολογία, απολογήθηκε δε και προφορικώς κατά την αυτοπρόσωπη παράστασή του ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου. Ούτε όμως με την έγγραφη απολογία του ούτε προφορικά ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου κατά τη συζήτηση της πειθαρχικής του υποθέσεως επικαλέστηκε ο προσφεύγων την παράλειψη κοινοποιήσεως του παραπεμπτηρίου εγγράφου και επομένως η πλημμέλεια από την μη τήρηση του τύπου αυτού έχει καλυφθεί. Συνεπώς, ο ως άνω λόγος προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
7. Επειδή, περαιτέρω, το Δικαστήριο, το οποίο, δικάζον κατ' ουσίαν, έχει την αρμοδιότητα ουσιαστικής αξιολογήσεως του αποδεικτικού υλικού της υποθέσεως, κρίνει ότι στην προκειμένη περίπτωση από τα τεθέντα υπ' όψη του στοιχεία δεν προκύπτει κατά τρόπο αναμφισβήτητο το αποδοθέν στον προσφεύγοντα πειθαρχικό παράπτωμα κατά την αντικειμενική και υποκειμενική του υπόσταση, αλλ' ότι, αντιθέτως, συντρέχουν πράγματι περί την αδικαιολόγητη αποχή του προσφεύγοντος από την εκτέλεση των καθηκόντων του περιστάσεις χρήζουσες ερεύνης, όπως είναι το ζήτημα περί του αν ο προσφεύγων, ως εκ της υπερωριακής του απασχόλησης ως οδηγός ασθενοφόρου κατά το παρελθόν, εθεμελίωσε δικαίωμα χορηγήσεως αντίστοιχου χρόνου σε ρεπό και περαιτέρω αν μπορούσε να ζητήσει τη χορήγηση των οφειλομένων ρεπό τον Ιούλιο του 2000, οπότε φέρεται να απέχει αδικαιολόγητα από την εκτέλεση των υπηρεσιακών του καθηκόντων, ή έπρεπε να είχε ζητήσει τη χορήγησή τους σε προηγούμενο χρόνο. Ως εκ τούτου όφειλε το Πειθαρχικό Συμβούλιο προ της λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως να διατάξει τη διενέργεια ανακρίσεως για την πλήρη και λεπτομερή εξακρίβωση των συνθηκών υπό τις οποίες διεπράχθη το αποδοθέν στον προσφεύγοντα πειθαρχικό παράπτωμα, του βαθμού ενοχής του και των λοιπών υποκειμενικών και αντικειμενικών στοιχείων της συγκεκριμένης υποθέσεως (πρβλ. ΣΕ 1072/01). Για τον λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, με την υπό κρίση προσφυγή, πρέπει αυτή να γίνει δεκτή παρελκούσης πλέον ως αλυσιτελούς της ερεύνης των λοιπών προβαλλομένων λόγων, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να διεξαχθεί ανάκριση και ακολούθως, τηρουμένης και κατά τα λοιπά της νόμιμης πειθαρχικής διαδικασίας, να κριθεί ο προσφεύγων από το Πειθαρχικό Συμβούλιο.
Διά ταύτα
Δέχεται την κρινόμενη προσφυγή.
Ακυρώνει την υπ' αριθμ. 5/7.11.2000 απόφαση του Ειδικού Πρωτοβάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Κιλκίς, σύμφωνα με το σκεπτικό.
Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για τη διενέργεια των νομίμων κατά το αιτιολογικό.
Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου, και
Επιβάλλει στο Νομαρχιακό Γενικό Νοσοκομείο Κιλκίς τη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος, η οποία ανέρχεται στο ποσό των επτακοσίων εξήντα (760) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 31 Μαρτίου 2003
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας
Π.Ζ. Φλώρος Δ. Τετράδη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2003.
Ο Προεδρεύων Σύμβουλος Η Γραμματέας
Π.Ζ. Φλώρος Σ. Χάρου

(ΣτΕ 3356/2004, 780/1981), όμως, τα ανωτέρω ισχύουν ως προς τα δικαιώματα, τα οποία κατά το Σύνταγμα επιδέχονται περιορισμούς για λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι και η ομαλή λειτουργία της υπηρεσίας, και όχι ως προς τα δικαιώματα, τα οποία, όπως το προκείμενο, δεν επιδέχονται τέτοιους περιορισμούς. Συνεπώς, οι οικείες πειθαρχικές διατάξεις ερμηνευόμενες υπό το φως της πιο πάνω συνταγματικής διάταξης έχουν την έννοια ότι δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση πειθαρχικό αδίκημα η εκ μέρους στρατιωτικού υπαλλήλου σύναψη ερωτικών σχέσεων με άλλο πρόσωπο, οι οποίες δεν δημοσιοποιούνται οικειοθελώς από τον ίδιο, εφόσον, βέβαια, οι σχέσεις αυτές συνάφθηκαν με την ελεύθερη βούληση των δύο προσώπων.
7. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα : Με το Φ.453/30/51650/Σ.2487/5-8-1996 έγγραφο του Β΄ Υπαρχηγού ΓΕΣ, μετά από καταγγελία αξιωματικού ότι ο εφεσίβλητος είχε συνάψει ερωτικό δεσμό με τη σύζυγό του, διατάχθηκε η διενέργεια ένορκης διοικητικής εξέτασης, η οποία ολοκληρώθηκε με τη σύνταξη του από 27-8-1996 πορίσματος του Συνταγματάρχη Πυροβολικού Παναγιώτη Κυριάκου. Στη συνέχεια, ο Αρχηγός ΓΕΣ, υιοθετώντας τις διαπιστώσεις του πορίσματος αυτού παρέπεμψε τον εφεσίβλητο ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου με το Φ.453.1/106/52233/Σ.2705/27-8-1996 έγγραφό του. Το Συμβούλιο με το από 12-12-1996 πρακτικό έκρινε ότι συνέτρεξαν τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στο παραπεμπτήριο έγγραφο, ότι η οικεία συμπεριφορά του εφεσίβλητου συνιστούσε το πειθαρχικό παράπτωμα της βαρείας απρέπειας και ότι έθιγε τη στρατιωτική τιμή (άρθρο 39 παρ. 1 περ. α΄ και δ΄ ν.δ. 1400/1973) και για το λόγο αυτό πρότεινε να επιβληθεί στον εφεσίβλητο η πειθαρχική ποινή της απόταξης. Ειδικότερα, με την πράξη αυτή, σε συνδυασμό και με το πόρισμα της ΕΔΕ, έγιναν κατά βάση δεκτά τα εξής : Ο εφεσίβλητος, αντισυνταγματάρχης πεζικού, συνδεόταν με στενή φιλία με το συνάδελφό του που υπέβαλε την καταγγελία, επίσης αντισυνταγματάρχη πεζικού, από την εποχή που σπούδαζαν μαζί στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Η στενή αυτή φιλία διατηρήθηκε και μετά την έξοδό τους από τη Σχολή και μάλιστα μετά τους γάμους τους ανέπτυξαν στενές οικογενειακές και κοινωνικές σχέσεις και ο δευτερότοκος γιος του εφεσίβλητου βαπτίστηκε από το συνάδελφο και φίλο του τελευταίου. Αργότερα, ο συνάδελφος του εφεσίβλητου τοποθετήθηκε στη Βοσνία, ως παρατηρητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, «εμπιστεύτηκε δε την προστασία της οικογένειάς του (της συζύγου του και των δύο τέκνων του) στον εφεσίβλητο». Αυτός, όμως, εκμεταλλευόμενος την εμπιστοσύνη του συναδέλφου και την απουσία του, «επιδίωξε φορτικά και εκβιαστικά, με συνεχή προς τη σύζυγό του μεταμεσονύκτια τηλεφωνήματα, καθώς και με προσωπικές επισκέψεις στο διαμέρισμα της παραπάνω οικογένειας, τη σύναψη σεξουαλικών σχέσεων μαζί της, γεγονός το οποίο και πέτυχε, καταπατώντας κάθε έννοια εντιμότητας και ηθικής και δυναμιτίζοντας τα θεμέλια της οικογένειας του συναδέλφου του». Ο εφεσίβλητος και μετά τον επαναπατρισμό του συναδέλφου του από τη Βοσνία, συνέχισε τις σεξουαλικές σχέσεις με τη σύζυγό του εξακολουθώντας να ασκεί σε βάρος της έντονη ψυχολογική πίεση και απειλές, «υποχρεώνοντάς τη, έτσι, στην τέλεση σεξουαλικών πράξεων». Ένα πρωί, φέροντας στολή και αφού συναντήθηκε με αυτήν, πήγε μαζί της στο διαμέρισμά της (δηλαδή στο διαμέρισμα της οικογένειας του συναδέλφου του) με σκοπό την τέλεση σεξουαλικής πράξης. Εκεί, όμως, μετά από λίγη ώρα προσήλθε ο συνάδελφος του εφεσίβλητου μαζί με άλλα δύο πρόσωπα και κατέλαβε τη σύζυγό του και τον εφεσίβλητο ημίγυμνους. Στη συνέχεια, ο εφεσίβλητος κατά την έξοδό του από την πολυκατοικία, παρουσία αρκετών περιοίκων που είχαν αντιληφθεί το γεγονός και συγκεντρωθεί στην είσοδο αυτής και ενώ είχε φορέσει τη στολή του, προσπάθησε να πλησιάσει το συνάδελφό του για να δικαιολογηθεί, προκαλώντας δυσμενή σχόλια σε βάρος του και σε βάρος των Ελλήνων αξιωματικών γενικότερα. Μετά την πράξη αυτή του Πρωτοβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου, εκδόθηκε το από 24-12-1996 π.δ. (Γ΄ 259/31-12-1996), με το οποίο ο εφεσίβλητος αποτάχθηκε από το Σώμα των Μονίμων Αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων και μεταφέρθηκε στην τάξη του στρατιώτη. Με τη 1860/1997 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών ακυρώθηκαν οι δύο αυτές πράξεις, για το λόγο ότι ο νομικός χαρακτηρισμός της επίμαχης συμπεριφοράς του εφεσίβλητου ήταν εσφαλμένος, διότι αυτή δεν συνιστούσε βαρεία απρέπεια, ούτε έθιγε τη στρατιωτική τιμή κατά την έννοια των πιο πάνω διατάξεων. Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής το Δευτεροβάθμιο Ανακριτικό Συμβούλιο, με το προσβληθέν από 20-2-1998 πρακτικό του, έκρινε ότι η ίδια κατά βάση συμπεριφορά του εφεσίβλητου συνιστούσε το πειθαρχικό αδίκημα της απρεπούς διαγωγής κατ΄ επανάληψη επιδειχθείσας. Το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών με την εκκαλουμένη απόφασή του ακύρωσε το πρακτικό αυτό, κρίνοντας ότι η πιο πάνω συμπεριφορά που αποδόθηκε στον εφεσίβλητο δεν συνιστούσε κατά την έννοια του νόμου «απρεπή συμπεριφορά

κατ΄ επανάληψη επιδειχθείσα», αφού οι πιο πάνω πράξεις που αποδόθηκαν στον εφεσίβλητο ανάγονταν στην προστατευόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 9 του Συντάγματος σφαίρα της ιδιωτικής ζωής του ατόμου, ενώ δεν προέκυψε από τα στοιχεία του φακέλου ότι ο εφεσίβλητος συνήψε τις ερωτικές σχέσεις φορτικά και εκβιαστικά και ασκώντας ψυχολογική πίεση και απειλές στη σύζυγο του συναδέλφου του και ότι ήταν ο ίδιος υπαίτιος της αποκάλυψης των ερωτικών του σχέσεων με αυτήν.
8. Επειδή, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, η αποδιδόμενη στον εφεσίβλητο από το δευτεροβάθμιο ανακριτικό συμβούλιο εκτός υπηρεσίας συμπεριφορά, που αφορά τη σύναψη και διατήρηση ερωτικών σχέσεων με τη σύζυγο συναδέλφου του, οι οποίες μάλιστα καλύπτονταν από μυστικότητα, δεν συνιστά πειθαρχικό αδίκημα κατά την έννοια των προπαρατεθεισών διατάξεων του ν.δ. 1400/1973 και του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στο Στρατό, ερμηνευόμενων υπό το φως των διατάξεων των άρθρων 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 και 9 παρ. 1 του Συντάγματος. Συνεπώς, η αιτιολογία της προσβληθείσας διοικητικής πράξης είναι κατά το μέρος αυτό μη νόμιμη. Κατά το μέρος δε που αφορά το αποδιδόμενο στον εφεσίβλητο γεγονός ότι υποχρέωσε τη σύζυγο του συναδέλφου του στην τέλεση σεξουαλικών πράξεων ασκώντας σε αυτήν έντονη ψυχολογική πίεση και απειλώντας τη, η αιτιολογία είναι ανεπαρκής, διότι δεν προσδιορίζονται ούτε ο τρόπος άσκησης της έντονης ψυχολογικής πίεσης ούτε οι απειλές ούτε τα νόμιμα αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία η Διοίκηση κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό. Κατά την ειδικότερη δε γνώμη του Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη και του Παρέδρου Δ. Βανδώρου, η προσβληθείσα πράξη του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου δεν είναι νομίμως αιτιολογημένη, διότι η απόλυτη προστασία που παρέχεται από το άρθρο 9 παρ. 1 του Συντάγματος σε αυτόν που συνάπτει ερωτική σχέση και δεν τη δημοσιοποιεί οικειοθελώς ουδέποτε κάμπτεται για λόγους που αφορούν στα χρηστά ήθη ή για λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι η εύρυθμη και αποτελεσματική λειτουργία της στρατιωτικής υπηρεσίας με τη διασφάλιση καλών σχέσεων μεταξύ των στρατιωτικών υπαλλήλων και μάλιστα με την υποβολή της ερωτικής σχέσης στον πειθαρχικό έλεγχο των στρατιωτικών αρχών. Κατά το μέρος, δε, που αφορά στο αποδιδόμενο στον εφεσίβλητο γεγονός ότι υποχρέωσε τη σύζυγο του συναδέλφου του στην τέλεση σεξουαλικών πράξεων, ασκώντας σε αυτήν έντονη ψυχολογική πίεση και απειλώντας τη, η αιτιολογία είναι σύμφωνα και με τη γνώμη αυτή ανεπαρκής.. Επομένως, ορθώς, αν και με κάπως διαφορετική αιτιολογία, το δικάσαν δικαστήριο έκρινε ότι η προσβληθείσα διοικητική πράξη ήταν παράνομη και ακυρωτέα, ο δε λόγος έφεσης με τον οποίο προβάλλεται ότι εσφαλμένα το Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε ότι η πιο πάνω συμπεριφορά του εφεσίβλητου δεν συνιστά «απρεπή συμπεριφορά κατ΄ επανάληψη επιδειχθείσα», αφού κατά τις προπαρατεθείσες διατάξεις των άρθρων 63 ν.δ. 1400/1973 και 24 του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στο Στρατό (π.δ. 130/1984), «οι στρατιωτικοί οφείλουν να συμπεριφέρονται με ευθύτητα και αξιοπρέπεια, να ενδιαφέρονται για την ανάδειξη της μονάδας τους, να προπαρασκευάζονται ηθικά για τη μάχη και στις μεταξύ τους σχέσεις εκτός υπηρεσίας οφείλουν να έχουν πνεύμα συναδελφικότητας και αμοιβαίας εκτίμησης, προκειμένου τελικά να μπορούν να συνεργάζονται μεταξύ τους και οι ένοπλες δυνάμεις να εκπληρώνουν το σκοπό τους στο πεδίο της μάχης», είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, όπως και η έφεση στο σύνολό της.
Δ ι ά τ α ύ τ α
Απορρίπτει την έφεση.
Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του εφεσίβλητου, η οποία ανέρχεται - και για τις δύο συζητήσεις της υπόθεσης ενώπιον του Τμήματος - στο ποσό των χιλίων τριακοσίων ογδόντα (1380) ευρώ.
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 23 Οκτωβρίου 2007
Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη
και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 13ης Μαρτίου 2008.
Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Σωτ. Ρίζος Α. Τριάδη

Β.Κ.

η εφευτική φυή του στρατ. παγήου
και η πειθαρχική του τιμή

Αριθμός 888/2008
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 3 Μαΐου 2007, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Μαρκουλάκης, Α. Καραμιχαλέλης, Γ. Τσιμέκας, Π. Καρλή, Σύμβουλοι, Δ. Μακρής, Δ. Βανδώρος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 15 Μαρτίου 2000 έφεση :
του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, ο οποίος παρέστη με τον Ευστράτιο Ηλιαδέλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά του [redacted] κατοίκου [redacted], ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Φίλιππο Σπυρόπουλο (Α.Μ. 7310) που τον διόρισε με πληρεξούσιο, και κατά της υπ' αριθμ. 998/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Δ. Βανδώρου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο του εφεσιβλήτου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή η κρινόμενη έφεση ασκείται κατά το νόμο ατελώς και χωρίς καταβολή παραβόλου.
2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 998/1999 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου, Αντισυνταγματάρχη Πεζικού, κατά του από 20-2-1998 πρακτικού του Δευτεροβάθμιου Ανακριτικού Συμβουλίου. Με το εν λόγω πρακτικό το ανακριτικό συμβούλιο πρότεινε εκ νέου, μετά τη 1860/1997 ακυρωτική απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, να επιβληθεί στον εφεσίβλητο η πειθαρχική ποινή της απόταξης από το Σώμα των μονίμων αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων, διότι υπέπεσε στο πειθαρχικό αδίκημα της απρεπούς διαγωγής κατ΄ επανάληψη επιδειχθείσας.
3. Επειδή, η υπόθεση παραπέμφθηκε, λόγω σπουδαιότητας, προς εκδίκαση στην επταμελή σύνθεση του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας με την 435/2007 απόφαση της πενταμελούς σύνθεσης του ίδιου Τμήματος, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 (Α' 8).
4. Επειδή, το Σύνταγμα ορίζει στη μεν παράγραφο 1 του άρθρου 2 ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας, στη δε παράγραφο 1 του άρθρου 5 ότι καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη, ενώ στην παράγραφο 1 του άρθρου 9 ότι η κατοικία του καθενός είναι άσυλο και ότι η ιδιωτική και οικογενειακή ζωή του ατόμου είναι απαραβίαστη.
5. Επειδή, στο άρθρο 39 παρ. 1 του ν.δ. 1400/1973 περί της υπηρεσιακής κατάστασης των αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων (Α΄ 114) ορίζεται ότι : «1. Η ποινή της αποτάξεως επιβάλλεται εις εν ενεργεία μόνιμον αξιωματικόν ή εν πολεμική διαθεσιμότητι ένεκα των εξής αιτίων : α) Δι΄ απρεπή διαγωγήν κατ΄ επανάληψιν επιδειχθείσαν ή δια βαρείαν απρέπειαν, έστω και

άπαξ λαβούσαν χώραν. ... δ) Δια παραπτώματα θίγοντα την στρατιωτικήν τιμήν. ...» και στο άρθρο 63 παρ. 2 ότι : «Οι εν ενεργεία αξιωματικοί οφείλουν : ... γ) Να υπηρετούν μετά νομιμοφροσύνης και αφοσιώσεως και να συμπεριφέρονται μετ΄ ευθύτητος και αξιοπρεπείας. ... ζ) ... να ενδιαφέρωνται δια την ανάδειξιν της μονάδος των. ... θ) Να προπαρασκευάζωνται σωματικώς και ηθικώς δια την μάχην ...». Τέλος, στο άρθρο 24 παρ. 8 του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στο Στρατό, ο οποίος κυρώθηκε με το π.δ. 130/1984 (Α΄ 42), ορίζεται ότι : «Η συμπεριφορά των στρατιωτικών μεταξύ τους εκτός υπηρεσίας, πρέπει να διακρίνεται από πνεύμα συναδελφικότητας και αμοιβαίας εκτιμήσεως, που προέρχεται από το γεγονός ότι αυτοί είναι μέλη μιας οικογένειας, της στρατιωτικής οικογένειας, τα οποία συνδέονται με τους δεσμούς της κοινής αποστολής και των στρατιωτικών παραδόσεων.».

6. Επειδή, από το συνδυασμό των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων συνάγεται ότι η ελευθερία ανάπτυξης της προσωπικότητας κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και υπέρ των προσώπων που τελούν σε καθεστώς ειδικής σχέσης εξουσίασης προς το Κράτος, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αξιωματικοί των ενόπλων δυνάμεων. Κατά την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος οι υπηρετούντες στις ένοπλες δυνάμεις μπορεί να υπόκεινται σε γενικούς περιορισμούς που δικαιολογούνται από τη φύση της σχέσης τους με το Κράτος και των συναφών υποχρεώσεών τους που απορρέουν από αυτή τη σχέση, οι οποίοι, πάντως, ελέγχονται με βάση την αρχή της αναλογικότητας και δεν επιτρέπεται να αναιρούν, στην ουσία του, το ως άνω δικαίωμα (βλ. ΣτΕ 1560, 573/2005, 3356/2004, 7μ.). Από τις ίδιες συνταγματικές διατάξεις συνάγεται ότι στον πυρήνα της απαραβίαστης σφαίρας της ιδιωτικής ζωής των προσώπων ανήκει προδήλως και η ερωτική τους ζωή. Στον πυρήνα αυτό του ιδιωτικού βίου και στο βαθμό που τα στοιχεία που τον συνθέτουν δεν δημοσιοποιούνται οικειοθελώς ουδείς (ούτε δημόσια αρχή ούτε ιδιώτης) επιτρέπεται να διεισδύσει (βλ. ΣτΕ 3545/2002, 7μ., 554/2003, 7μ). Επομένως, η ερωτική ζωή, από μόνη της, δεν μπορεί να ελέγχεται πειθαρχικά από τις διοικητικές αρχές. Ειδικότερα, η σύναψη, η διατήρηση και η διάλυση ερωτικών σχέσεων δεν μπορεί, αυτοτελώς να χαρακτηρισθούν ως απρεπής διαγωγή ασυμβίβαστη προς την ιδιότητα του αξιωματικού των ενόπλων δυνάμεων, παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν συνεπάγονται άμεση και σαφή παράβαση του υπηρεσιακού καθήκοντος ή συνιστούν εκμετάλλευση της υπηρεσιακής ιδιότητας του αξιωματικού (πρβλ. ΣτΕ 1680/2007, 3922/2005), οι σχετικές δε διατάξεις που επιτρέπουν τέτοιες αποκλίσεις πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται πάντοτε στενά, υπό το φως των επιταγών των άρθρων 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 και 9 παρ. 1 του Συντάγματος. Υπό το φως των ως άνω συνταγματικών διατάξεων πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται και οι προπαρατεθείσες διατάξεις του ν.δ. 1400/1973 και του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στο Στρατό. Αν και κατά τη γνώμη του Συμβούλου Ν. Μαρκουλάκη και του Παρέδρου Δ. Βανδώρου με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος, ερμηνευόμενου υπό το φως του άρθρου 2 παρ. 1, και αυτές του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ κατοχυρώνεται γενικώς η ελευθερία της ερωτικής ζωής του ατόμου, υποκείμενη σε περιορισμούς για τους λόγους που ορίζονται στις διατάξεις αυτές, οι οποίοι, πάντως, περιορισμοί πρέπει να προβλέπονται από το νόμο και να μην παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας. Ειδικώς, όμως, από τις διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 1 του Συντάγματος, ερμηνευόμενου υπό το φως του άρθρου 2 παρ. 1, προστατεύεται η απαραβίαστη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής του ατόμου, στον πυρήνα της οποίας ανήκει και η ερωτική του ζωή στο βαθμό που τα στοιχεία που τη συνθέτουν δεν δημοσιοποιούνται οικειοθελώς από το ίδιο το άτομο · στον πυρήνα αυτό οι διοικητικές αρχές δεν επιτρέπεται να διεισδύουν (βλ. ΣτΕ 3545/2002, 7μ., 554/2003, 7μ.). Δεδομένου ότι στο άρθρο 9 παρ. 1 δεν προβλέπεται η δυνατότητα θέσπισης περιορισμών του απαραβίαστου της ιδιωτικής ζωής, η ελευθερία της ερωτικής ζωής, στο βαθμό που τα στοιχεία που τη συνθέτουν δεν δημοσιοποιούνται οικειοθελώς, δεν επιτρέπεται να περιορισθεί για λόγους δημοσίου συμφέροντος, ή λόγω αντίθεσης στα χρηστά ήθη, αλλά μόνο προς προστασία των δικαιωμάτων του άλλου προσώπου, με το οποίο συνάπτονται οι ερωτικές σχέσεις. Περαιτέρω, ως εκ της ανεπιφύλακτης διατύπωσης του άρθρου 9 παρ. 1 και της φύσης της ελευθερίας αυτής, την ίδια ακριβώς προστασία απολαμβάνουν και τα πρόσωπα που βρίσκονται εκουσίως σε ιδιαίτερη σχέση εξουσίασης προς το Κράτος, όπως είναι οι στρατιωτικοί υπάλληλοι. Και τούτο, διότι ναι μεν γίνεται δεκτό ότι η άσκηση των δικαιωμάτων των προσώπων αυτών μπορεί να υπόκειται όχι μόνο στους γενικούς περιορισμούς, τους οποίους επιβάλλει ο νόμος, αλλά και στους ειδικότερους περιορισμούς που δικαιολογούνται από τη φύση της υπαλληλικής σχέσης και των συναφών υποχρεώσεών τους που απορρέουν από τη σχέση αυτή, οι οποίοι, πάντως, δεν επιτρέπεται να αναιρούν στην ουσία τους το ασκούμενο κάθε φορά δικαίωμα

Αθηνών) και το παράβολο (υπ' αριθμ. 2255290, 6259021/1996 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, το υπό κρίση ένδικο βοήθημα, παρά την επ' ακροατηρίω απουσία του προσφεύγοντος, νομίμως συζητείται, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει εκ του από 19.02.2002 αποδεικτικού επιδόσεως, αντίγραφο της από 29.01.2002 πράξεως του Προέδρου του Γ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, κοινοποιήθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στην Ανδρονίκη Καψάλη, συστεγαζόμένη συνεργάτη του πληρεξουσίου του προσφεύγοντος δικηγόρου Βασιλείου Γεωργίου.

3. Επειδή με το ένδικο αυτό βοήθημα προσβάλλεται ρητώς μόνον η υπ' αριθμ. ΥΔ/3533/27.3.1996 πράξη του ΠΙΚΠΑ, με την οποία γνωστοποιήθηκε στον Αναστάσιο Κουμεντέα η υπ' αριθμ. 3/31.1.1996 απόφαση του Ειδικού Υπηρεσιακού Πειθαρχικού Συμβουλίου Υπαλλήλων (Ε.Υ.Π.Σ.) του ΠΙΚΠΑ περί απορρίψεως της κατ' άρθρον 243 του Υπαλληλικού Κώδικα εφέσεώς του κατά της υπ' αριθμ. 9/17.9.1993 αποφάσεώς του, με την οποία του επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσεως λόγω αδικαιολογήτου αποχής από την Υπηρεσία για χρονικό διάστημα μείζον των τριάντα ημερών. Δεδομένου, όμως, ότι με το βοήθημα αυτό προβάλλονται λόγοι, με τους οποίους αμφισβητείται το κύρος των προμνησθεισών υπ' αριθμ. 3/31.1.1996 και 9/17.9.1993 αποφάσεων του ΕΥΠΣ πρέπει να θεωρηθούν συμπροσβαλλόμενες και οι αποφάσεις αυτές.

4. Επειδή, η πρώτη ρητώς προσβαλλόμενη πράξη, έχουσα πληροφοριακό μόνον χαρακτήρα, στερείται εκτελεστότητος και ως εκ τούτου απαραδέκτως προσβάλλεται.

5. Επειδή, το υπό κρίση ένδικο βοήθημα, καίτοι χαρακτηρίζεται, από τον ασκούντα αυτό, ως αίτηση ακυρώσεως, αποτελεί, κατά ορθό νομικό χαρακτηρισμό του (ΣτΕ 3380/1999), προσφυγή ουσίας καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της προμνησθείσης υπ' αριθμ. 9/17.9.1993 αποφάσεως του ΕΥΠΣ του ΠΙΚΠΑ, με την οποία επεβλήθη στον

./.

προσφεύγοντα η ποινή της οριστικής παύσεως.

6. Επειδή, στα άρθρα 103 παρ. 4 και 6 του Συντάγματος ορίζεται ότι "4. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημόσιους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως ο νόμος ορίζει . . . 6. Οι διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων έχουν εφαρμογή . . . και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου". Εξ άλλου, στο άρθρο 222 του Υπαλληλικού Κώδικα (Π.Δ. 611/1977, Α, 198 - εφαρμοστέο εν προκειμένω) ορίζεται ότι "Το Συμβούλιον της Επικρατείας κρίνει επί των προσφυγών : α) . . . , β) . . . γ) κατ' αποφάσεων υπηρεσιακών πειθαρχικών συμβουλίων επιβαλλουσών (...) εις δεύτερον (...) βαθμόν τας πειθαρχικάς ποινάς (...) και της οριστικής παύσεως". Τέλος, στο άρθρο 243 παρ. 1 του αυτού Κώδικα ορίζεται ότι "1. Εις έφεσιν υπόκεινται αι πειθαρχικαί αποφάσεις α) των πειθαρχικώς προϊσταμένων, πλην των κατ' άρθρον 222 υποκειμένων εις προσφυγήν, β) των διοικητικών συμβουλίων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου".

7. Επειδή, από τις προπαρατεθείσες διατάξεις δέν προβλέπεται η άσκηση εφέσεως κατά πράξεως πειθαρχικού συμβουλίου ν.π.δ.δ., με την οποία επιβάλλεται η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως. Συνεπώς, η υπ' αριθμ. 9/17.9.1993 πράξη του ΕΥΠΣ του ΠΙΚΠΑ (ν.π.δ.δ.) περί οριστικής παύσεως του προσφεύγοντος δεν υπέκειτο στην κατ' άρθρον 243 Υ.Κ. έφεση. Ως εκ τούτου, αφ' ενός στερείται εκτελεστότητος η υπ' αριθμ. 3/31.1.1996 απόφαση, με την οποία το ΕΥΠΣ του ΠΙΚΠΑ έκρινε

./.

εαυτό αναρμόδιο προς εκδίκαση της ενώπιόν του ασκηθείσης κατ' άρθρον 243 Υ.Κ. εφέσεως του προσφεύγοντος κατά της ως άνω υπ' αριθμ. 9/17.9.1993 αποφάσεώς του (πβλ. ΣτΕ 2830/2000, 2889/1997), αφ' ετέρου το υπό κρίση ένδικο βοήθημα, εν όψει του προαναφερθέντος περιεχομένου της υπ' αριθμ. 3/31.1.1996 αποφάσεως κατά της οποίας στρέφεται, έχει χαρακτήρα αιτήσεως ακυρώσεως, αρμοδιότητος του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, την οποία όμως το Δικαστήριο διακρατεί προς εκδίκαση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 34 παρ. 1 του Ν. 1968/1991 (Α, 150), λόγω του μακρού χρόνου που παρήλθε από της καταθέσεως του δικογράφου της στη Γραμματεία του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το οποίο, μη ορθώς, με την υπ' αριθμ. 1656/1997 απόφασή του, την παρέπεμψε λόγω αρμοδιότητος ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας προς εκδίκαση (πβλ. ΣτΕ 3981/1996).

8. Επειδή, προβάλλεται ότι "οι αποφάσεις που προηγήθηκαν της συγκλήσεως του ΕΥΠΣ για την επιβολή της πειθαρχικής ποινής" της οριστικής παύσεως του προσφεύγοντος ουδέποτε του επιδόθηκαν νομίμως δεδομένου ότι η διεύθυνση της κατοικίας του ήταν γνωστή στην Υπηρεσία, άλλως, -προβάλλεται περαιτέρω- κακώς και παρά τον νόμο τοιχοκολλήθηκαν στο κατάστημα της Υπηρεσίας, αντί να του επιδοθούν στην κατοικία του κατ' εφαρμογήν των οικείων διατάξεων του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Ο λόγος, όμως, αυτός είναι απορριπτέος ως αορίστως προβαλλόμενος, δεδομένου ότι δεν προσδιορίζεται δι' αυτού, κατά τρόπο συγκεκριμένο, ποιες "αποφάσεις" της πειθαρχικής διαδικασίας εννοούνται.

9. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 226, 227, 232, 234 και 235 του Υπαλληλικού Κώδικα προκύπτει ότι το υπηρεσιακό πειθαρχικό συμβούλιο, είτε επιλαμβάνεται κατόπιν παραπεμπτηρίου εγγράφου (224 Υ.Κ.) είτε κατόπιν εφέσεως (243 Υ.Κ.), οφείλει, κατ' αρχήν, να διατάξει την διενέργεια ανακρίσεως, η οποία διεξάγεται σύμφωνα με τους ειδικότερους ορισμούς των άρθρων 228 έως 232 του Κώδικα τούτου. Η ανάκριση αυτή

./.

αποσκοπεί στην πλήρη και λεπτομερή εξακρίβωση, βάσει ορισμένης τυπικής διαδικασίας, των πραγματικών περιστατικών που συνδέονται με την τέλεση ορισμένου πειθαρχικού αδικήματος, των συνθηκών υπό τις οποίες διεπράχθη το αδίκημα, του βαθμού ενοχής του εγκαλουμένου υπαλλήλου και των λοιπών αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών της συγκεκριμένης υποθέσεως. Επομένως, ως ανάκριση που πληροί τους ανωτέρω όρους νοείται όχι οποιαδήποτε εξέταση που αφορά πειθαρχικό αδίκημα, αλλά εκείνη η οποία όχι μόνο διεξάγεται ενόρκως, αλλά και κατά τη διαδικασία της ανακρίσεως. Τέτοια ανάκριση μπορεί να γίνει είτε ενώπιον πειθαρχικού συμβουλίου κατά τους όρους του άρθρου 227 παρ. 1 στοιχ. β, είτε ενώπιον μονομελούς δικαιοδοσίας κατά την ενάσκηση της αρμοδιότητάς της και συγκεκριμένα μετά την έναρξη της πειθαρχικής διώξεως του υπαλλήλου με την κλήση του σε απολογία (άρθρο 219 παρ. 4) είτε, τέλος, από πειθαρχικώς προϊστάμενο πριν μεν από την έναρξη της πειθαρχικής διώξεως, αλλ' εν συνεχεία διεξαχθείσης προανακρίσεως, από την οποία προέκυψε η διάπραξη πειθαρχικού αδικήματος που χρειάζεται, κατά την κρίση του πειθαρχικώς προϊσταμένου, περαιτέρω έρευνα στο στάδιο αυτό (άρθρο 226 παρ. 3 εδ. τελευταίο). Συνεπώς, και "ένορκη διοικητική εξέταση" ή "ένορκη διοικητική έρευνα" ή άλλη έρευνα με διαφορετικό τίτλο είναι δυνατό να χαρακτηρισθεί ως "ανάκριση" και να δικαιολογήσει την κρίση του πειθαρχικού συμβουλίου περί μη διενεργείας ανακρίσεως κατά την διαδικασία ενώπιον αυτού, εφ' όσον η εξέταση αυτή, ανεξάρτητα από την ονομασία της, πληροί τους παραπάνω τυπικούς και ουσιαστικούς όρους της ανακρίσεως. Εξ άλλου, η ειδική κρίση του πειθαρχικού συμβουλίου για την επάρκεια της ανακρίσεως που τυχόν προηγήθηκε, δεν απαιτείται να περιβάλλεται ορισμένη πανηγυρική διατύπωση στο σώμα της πειθαρχικής αποφάσεως ή σε άλλη αυτοτελή πράξη του πειθαρχικού συμβουλίου, αλλά αρκεί να προκύπτει από το περιεχόμενο της αποφάσεως ότι το πειθαρχικό συμβούλιο κατέληξε ενσυνείδητα στο συμπέρασμα ότι το αποδεικτικό υλικό που

./.

συγκεντρώθηκε από "ανάκριση" υπό την παραπάνω έννοια, είναι επαρκές και διαλευκαίνει απόλυτα το πραγματικό μέρος της υποθέσεως και ότι για τον λόγο αυτό δεν απαιτείται να διενεργηθεί νέα ανάκριση ενώπιόν του (Σ.τ.Ε. 1864/1985 Ολομ., 655/1996 κ.ά.). Περαιτέρω, κατά την έννοια των αυτών ως άνω διατάξεων, η διεξαγωγή ανακρίσεως παρέλκει, όχι μόνο στην περίπτωση που διενεργήθηκε σε προηγούμενο στάδιο επαρκής ανάκριση, αλλά και όταν τα συνιστώντα το πειθαρχικό παράπτωμα πραγματικά περιστατικά προκύπτουν από τον φάκελλο της υποθέσεως κατά τρόπο τέτοιο, ώστε να μη χρειάζονται περαιτέρω διευκρίνιση, ο δε εγκαλούμενος είτε τα έχει ήδη ομολογήσει κατά τη διάρκεια της ενώπιον της Διοικήσεως πειθαρχικής διαδικασίας είτε δεν τα αμφισβήτησε τότε, καίτοι του είχε δοθεί η δυνατότητα να τα αμφισβητήσει, άλλως, αν δηλαδή δεν του είχε δοθεί τέτοια δυνατότητα, παραλείπει και πάλι να τα αμφισβητήσει με την ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας προσφυγή του κατά της πειθαρχικής αποφάσεως (βλ. ΣτΕ 655/96).

10. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα. Ο προσφεύγων, μόνιμος υπάλληλος του κλάδου ΔΕ Μαγείρων-Ζαχαροπλαστών του ΚΑΑΠΒ/ΠΙΚΠΑ, εκλήθη σε απολογία με την ΚΒ/ΕΜΠ/90/7.8.1992 πράξη του Διευθυντή του ΚΑΑΠΒ για τον λόγο ότι απουσίαζε από την Υπηρεσία από 4.5 έως 6.5, την 15.5, από 25.5 έως 29.5, από 15.7 έως 21.7, από 24.7 έως 31.7 και από 3.8 έως 7.8.1992. Απολογηθείς (υπ' αριθμ. ΚΒ/ΕΜΠ/98/10.8.19998 έγγραφη απολογία του) εδήλωσε ότι "Δεν έχω καμμιά δικαιολογία. Ας αποφασίσει η Υπηρεσία όπως αυτή νομίζει". Τα αυτά δήλωσε ο προσφεύγων όταν με την ΕΜΠ/1751/21.8.1992 πράξη του Ειδικού Γραμματέα του Ιδρύματος εκλήθη ξανά σε απολογία για τις εν λόγω απουσίες του και τις εν τω μεταξύ σημειωθείσες μέχρι την 13.8.1992 (υπ' αριθμ. 1770/11.9.1992 έγγραφη απολογία του). Ο προσφεύγων, όμως, συνέχιζε να απέχει από την άσκηση των καθηκόντων του και κατά τα χρονικά διαστήματα από 18.8 έως 23.8, από 20.10 έως 22.10 και από 26.10 έως 27.10.1992,

./.

κληθείς δε εκ νέου σε απολογία εδήλωσε και πάλι "Δεν έχω καμμιά δικαιολογία. Ας αποφασίσει η Υπηρεσία όπως αυτή νομίζει". Εν όψει τούτων, το Δ.Σ. του ΠΙΚΠΑ, με την υπ' αριθμ. 34/15.12.1992 πράξη του, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Ειδικού Πειθαρχικού Συμβουλίου του Ιδρύματος με το ερώτημα της οριστικής παύσεως λόγω αδικαιολόγητης αποχής από τα καθήκοντά του για χρονικό διάστημα μείζον των 30 ημερών. Παρά το γεγονός αυτό, ο προσφεύγων απουσίαζε περαιτέρω από την Υπηρεσία του από 3.12.1992 έως 17.3.1992, απουσία για την οποία εκλήθη σε απολογία με την υπ' αριθμ. 67/17.3.1993 πράξη του Ειδικού Γραμματέα του Ιδρύματος. Εν όψει τούτων, το Δ.Σ. του ΠΙΚΠΑ, με την υπ' αριθμ. 19/20.7.1993 πράξη του παρέπεμψε τον προσφεύγοντα ενώπιον του Ειδικού Υπηρεσιακού Πειθαρχικού Συμβουλίου λόγω απουσίας από την Υπηρεσία από 3.12.1992 και εφ' εξής. Εν συνεχεία, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 9/17.9.1993 πράξη του Συμβουλίου τούτου, με την οποία ο προσφεύγων καταδικάστηκε στην ποινή της οριστικής παύσεως λόγω αποχής από τα καθήκοντά του από 4.5 έως 6.5, την 15.5, από 25.5 έως 29.5, από 15.7 έως 21.7, από 24.7 έως 31.7, από 3.8 έως 13.8, από 18.8 έως 23.8, από 20.10 έως 22.10, από 26.10 έως 27.10 και από 3.12.1992 έως 20.9.1993. Κατά της αποφάσεως αυτής, η οποία δεν κατέστη δυνατό να επιδοθεί στον αιτούντα λόγω του αγνώστου της διαμονής του, αλλά τοιχοκολλήθηκε στο κατάστημα της Υπηρεσίας (βλ. το από 6.12.1993 πρωτόκολλο τοιχοκόλλησης), ο προσφεύγων, επικαλούμενος το άρθρο 243 το Υ.Κ., ήσκησε την από 1.8.1994 (υπ' αριθμ. πρωτ. 8490/3.8.1994) "ένσταση-έφεση", η οποία απορρίφθηκε με την υπ' αριθμ. 3/31.1.1996 πράξη του Ειδικού Πειθαρχικού Συμβουλίου λόγω ελλείψεως αρμοδιότητος.

11. Επειδή, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω εκτεθέντα, δεν διενεργήθηκε ανάκριση κατά την ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου διαδικασία ούτε άλλη εξέταση της υποθέσεως σε προηγούμενο στάδιο ισοδυναμούσα με ανάκριση κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων

./.

226, 227, 232, 234 και 235 του Υ.Κ. Η απουσία, όμως, προσφεύγοντος από την Υπηρεσία του κατά τα προμνησθέντα χρον διαστήματα προκύπτει σαφώς από το φάκελλο της υποθέσεως. Εξ άλλ στις απολογίες του ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, ο προσφεύγ συνομολόγησε την απουσία του αυτή, χωρίς μάλιστα να επικαλεσθεί π δικαιολόγησή της καμμία αιτία. Υπό τα δεδομένα αυτά παρείλκε αλυσιτελής η διεξαγωγή ανακρίσεως στην προκειμένη περίπτωση, ο περί του αντιθέτου λόγος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί αβάσιμος (πβλ. ΣτΕ 655/1996).

Διά ταύτα

Απορρίπτει την προσφυγή κατά της υπ' αριθμ. 9/17.9.19 αποφάσεως του ΕΥΠΣ του ΠΙΚΠΑ.

Απορρίπτει την αίτηση ακυρώσεως κατά της υπ' αριθ 3/31.1.1996 αποφάσεως του αυτού Συμβουλίου.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 22 Μαΐου 2002

Θεωρήθηκε

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος — Η Γραμματέας

Π.Ζ. Φλώρος — Θυρ. Κουτεντάκη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 18ι Ιουλίου 2002.

Η Πρόεδρος του Α' Τμήματος — Η Γραμματέας

Διακοπών

Α. Τσαμπάση — Δ. Τετράδη

./.

Εκδόθηκε το τριπλότυπο 3476218-9/96 του Ταμείου Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών προσαρτώμενο στο φάκελλο της αποφάσεως.

Η Γραμματέας

Α.Β.

Αριθμός 2125/2002

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2002 με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Ν. Μαρκουλάκης, Ν. Στάθης, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ουρ. Κουτεντάκη.

Για να δικάσει την από 27 Μαΐου 1996 αίτηση :

του Αναστασίου Πολυχρόνη Κουμεντέα, κατοίκου Αθηνών (οδός Σαμψούντος αρ. 31, Αμπελόκηποι), ο οποίος δεν παρέστη,

κατά των : 1. Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και 2. Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία "Πατριωτικό Ίδρυμα Κοινωνικής Πρόνοιας Αντίληψης, Π.Ι.Κ.Π.Α.", που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Τσόχα αρ. 5), οι οποίοι δεν παρέστησαν.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η ΥΔ/3533/27.3.1996 πράξη του Π.Ι.Κ.Π.Α., με την οποία γνωστοποιήθηκε σε αυτόν το περιεχόμενο της 3/31.1.1996 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Πειθαρχικού Συμβουλίου Υπαλλήλων Π.Ι.Κ.Π.Α., καθώς και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Π. Τσούκα.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση του υπό κρίση ενδίκου βοηθήματος έχουν κατατεθεί τα κατά νόμον δικαστικά τέλη (υπ' αριθμ. 3476218-19/1996 διπλότυπα εισπράξεως της ΔΟΥ Δικαστικών Εισπράξεων

./.

- Διαφωνεί η φιλοσοφία στην παιδαρχική δίκη
- Αποδίδει η δίκη στο αρχείο

Αριθμός 2163/2004
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Ιουνίου 2003, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Π.Ν. Φλώρος, Ν. Σακελλαρίου, Α. Γκότσης, Ν. Μαρκουλάκης, Σύμβουλοι, Γ. Ποταμιάς, Μ. Γκορτζολίδου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 15 Φεβρουαρίου 2000 προσφυγή :
του Γεωργίου Σταθόπουλου του Κωνσταντίνου, κατοίκου Κάψια Αρκαδίας, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Σωτ. Μπρέγιαννο (Α.Μ. 8917) που τον διόρισε στο ακροατήριο,
κατά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.), το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Ι. Ευαγγελόπουλο (Α.Μ. 5189) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
και κατά των : 1) υπ' αριθμ. πρωτ. Ρ21/1/13.1.2000 απόφασης του Διοικητή του ΙΚΑ, 2) υπ' αριθμ. 354/Συν 33/1.11.1999 απόφασης του Α' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων ΙΚΑ.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Ν. Σακελλαρίου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον πληρεξούσιο του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως κατεβλήθησαν τα κατά νόμον τέλη και το παράβολο (διπλότυπα εισπράξεως της Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών : 2698977 και 2698978, έτους 2000 και ειδικό έντυπο παραβόλου του δημοσίου : 1729326).
2. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, η οποία χαρακτηρίζεται στο δικόγραφο ως «προσφυγή ουσίας» και η οποία εισήχθη στην επταμελή σύνθεση του Τμήματος κατόπιν της υπ΄ αρ. 311/2003 παραπεμπτικής αποφάσεως της πενταμελούς συνθέσεως αυτού ζητείται: 1) η εξαφάνιση της υπ΄ αρ. 354 από 1.11.1999 (Συνεδρίαση 33η) αποφάσεως (πρακτικού) του Α΄ Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.) καθ΄ ο μέρος επεβλήθη, με αυτήν, στον προσφεύγοντα, υπάλληλο του προαναφερθέντος Ιδρύματος με βαθμό Β΄ του Κλάδου ΔΕ, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το αναφερόμενο στην πειθαρχική αυτή απόφαση πειθαρχικό παράπτωμα, στο οποίο φέρεται ότι αυτός υπέπεσε και 2) η ακύρωση της υπ΄ αρ. πρ. Ρ21/1 από 13.1.2000 αποφάσεως του Διοικητού του Ι.Κ.Α., με την οποία ο ήδη αιτών ετέθη, κατ΄ εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 2 του Υ.Κ. (ν. 2683/1999, ΦΕΚ Α΄ 19), σε αυτοδίκαιη αργία μετά την έκδοση της προαναφερθείσας πειθαρχικής αποφάσεως (υπ΄ αρ. πρ. 354 από 1.11.1999).
3. Επειδή, η υπό κρίση αίτηση, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της προαναφερθείσας (υπ' αρ. πρ. 354 από 1.11.1999) πειθαρχικής αποφάσεως του ως άνω πειθαρχικού συμβουλίου, με την οποία επεβλήθη στον ήδη αιτούντα μόνιμο υπάλληλο, σε πρώτο και τελευταίο βαθμό, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως, έχει τον χαρακτήρα προσφυγής ουσίας, αρμόδιο για την εκδίκαση της οποίας είναι, ήδη, το Γ' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας. Αντιθέτως, η υπό κρίση αίτηση, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της επίσης προαναφερθείσας (υπ' αρ. πρ. Ρ. 21/1 από 13.1.2000) αποφάσεως του Διοικητή του ΙΚΑ περί θέσεως του ήδη αιτούντος σε αυτοδίκαιη αργία έχει τον χαρακτήρα αιτήσεως ακυρώσεως, αρμόδιο για την εκδίκαση της οποίας είναι, καταρχήν, ως εκ του βαθμού του αιτούντος, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, προς το οποίο και θα έπρεπε να παραπεμφθεί. Το Δικαστήριο, όμως, κρίνει ότι, λόγω του παρακολουθηματικού χαρακτήρα της τελευταίας αυτής πράξεως σε σχέση με την προσβαλλομένη πειθαρχική απόφαση, πρέπει να κρατήσει και να εκδικάσει την κρινόμενη αίτηση και ως προς το τελευταίο αυτό σκέλος της, δηλαδή ως προς την αίτηση ακυρώσεως, η οποία παραδεκτώς ενώνεται στο αυτό δικόγραφο με την προσφυγή ουσίας (βλ. ΣτΕ 4185/2001 κ.α.).
4. Επειδή, στο άρθρο 2 παρ. 1 εδ. δ' του π.δ/τος 611/1977 «Περί Κωδικοποιήσεως εις ενιαίον κείμενον, υπό τίτλον «Υπαλληλικός Κώδιξ», των ισχυουσών διατάξεων των αναφερομένων εις την κατάστασιν των υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. (ΦΕΚ Α' 198) ορίζεται ότι «Εις τας

διατάξεις του παρόντος υπάγονται . . . οι υπάλληλοι των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, οι οποίοι υπήχθησαν εις τον Υπαλληλικόν Κώδικα δια του προσαρμοστικού διατάγματος της 23/31.12.1995 «περί εφαρμογής του Υπαλληλικού Κώδικος επί των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου» ή και δια μεταγενεστέρων διατάξεων. Οι υπάλληλοι των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, επί των οποίων δεν εφαρμόζονται, εν όλω ή εν μέρει, αι διατάξεις του ως άνω προσαρμοστικού διατάγματος της 23/31.12.1955 αλλ' έτεραι ειδικαί διατάξεις, εξακολουθούν διεπόμενοι υπό των ειδικών τούτων διατάξεων». Εξ άλλου, το άρθρο 1 παρ. 3 του β.δ/τος 993/1966 «περί εφαρμογής του Υπαλληλικού Κώδικος επί των υπαλλήλων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (ΦΕΚ Α' 271) ορίζει ότι : «Όπου εις το από 23/31.12.1955 Β.Δ/τος ορίζεται ως αρμόδιον όργανον το Διοικητικόν Συμβούλιον ή ο Πρόεδρος αυτού, προκειμένου περί των υπαλλήλων του ιδρύματος, νοείται ως αρμόδιος ο Διοικητής αυτού, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως υπό του παρόντος Δ/τος».

5. Επειδή, όπως γίνεται δεκτό, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ειδική αυτή παρεκκλίνουσα ρύθμιση για τους υπαλλήλους του ΙΚΑ εξακολουθεί να ισχύει εν όψει της προεκτεθείσας διατάξεως της τελευταίας περιόδου του εδαφίου δ της παρ. 1 του άρθρου 2 του π.δ. 611/1977, αλλά, μετά την κωδικοποίηση με το τελευταίο αυτό π.δ/γμα των διατάξεων του ανωτέρω προσαρμοστικού διατάγματος, όπως αυτές είχαν αντικατασταθεί με το ν. 417/1976 «περί επαναφοράς εν ισχύϊ των πειθαρχικών διατάξεων του Υπαλληλικού Κώδικος και περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως αυτών» (ΦΕΚ Α' 214), η αναφορά στο από 23/31.12.1955 β.δ/γμα, που γίνεται στην ως άνω διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του β.δ. 993/1966, πρέπει να θεωρηθεί ως γενομένη στο ανωτέρω κωδικοποιητικό διάταγμα 611/1977. Επομένως, νομίμως, στην προκειμένη περίπτωση, η παραπομπή του προσφεύγοντος, υπαλλήλου του ΙΚΑ στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο Υπαλλήλων του ΙΚΑ έγινε από τον Διοικητή του Ιδρύματος και όχι από το Διοικητικό Συμβούλιο του νομικού αυτού προσώπου, όπως ορίζει το άρθρο 224 παρ. 1 του π.δ. 611/1977, ο δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος όπως διευκρινίσθη, με το από 3.6.2002 υπόμνημα του ήδη προσφεύγοντος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (ΣτΕ 4255/1999 επταμ. συνθέσεως, βλ. επίσης ΣτΕ 2738/1999, 3826/1995, 3196/1991).

6. Επειδή, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο της Επικρατείας, δικάζοντας επί προσφυγής ουσίας, ερευνά την υπόθεση κατά το νόμο και την ουσία και προβαίνει σε αυτοτελή διαπίστωση και εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, στην ορθή υπαγωγή τους στον προσήκοντα κανόνα δικαίου και αποφαίνεται, μετά από νέα στάθμιση του αποδεικτικού υλικού και αφού εκτιμήσει όλες τις συνθήκες υπό τις οποίες ετελέσθη το πειθαρχικό αδίκημα, σε δική του κρίση τόσο ως προς την διάπραξη αυτού, την στοιχειοθέτηση δηλαδή της αντικειμενικής και υποκειμενικής υποστάσεώς του, όσον και ως προς την επιμέτρηση της προσήκουσας γιά τον κολασμό του πειθαρχικής ποινής (βλ. ΣτΕ : 2841/1999, 4252, 3923, 3216/98, 3091/98, 4760/87, 1357/87, 2828/87, 1092/87 κ.α.).

7. Επειδή, στον προϊσχύσαντα Υπαλληλικό Κώδικα (Π.Δ. 611/1977) ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : «Σχέσις πειθαρχικής προς ποινικήν δίκην. 1. Η πειθαρχική δίκη είναι αυτοτελής και ανεξάρτητος πάσης άλλης δίκης. 2. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχικήν δύναται όμως ο πειθαρχικός δικαστής, δι' αποφάσεως του δυναμένης ελευθέρως να ανακληθεί να διατάξει δι' εξαιρετικούς λόγους την αναστολήν. 3. . . . . 4. . . . . .» (βλ. άρθρο 212), «Δίωξις και τιμώρησις πειθαρχικών αδικημάτων. 1. Η δίωξις και τιμώρησις του πειθαρχικού αδικήματος είναι καθήκον του πειθαρχικού δικαστού, παράλειψις του οποίου συνιστά μόνον πειθαρχικόν αδίκημα αυτού. 2. Κατ' εξαίρεσιν, επί αδικημάτων δικαιολογούντων την ποινήν της επιπλήξεως, η δίωξις απόκειται εις την διακριτικήν εξουσίαν των τεταγμένων προς τούτο οργάνων, τα οποία λαμβάνουν υπ' όψιν, αφ' ενός μεν το συμφέρον της υπηρεσίας, αφ' ετέρου δε την καθόλου εις την υπηρεσίαν και εκτός αυτής διαγωγήν του κρινομένου υπαλλήλου. 3. Ο πειθαρχικός δικαστής έχει διακριτικήν εξουσίαν ως προς την επιμέτρησιν της ποινής, λαμβάνων υπ' όψιν τα εις την προηγουμένην παράγραφον κριτήρια. Κατ' εξαίρεσιν, οσάκις το πειθαρχικόν αδίκημα δικαιολογεί ποινήν ανωτέραν της επιπλήξεως, δεν δύναται ο πειθαρχικός δικαστής να μη επιβάλη ποινήν.» (βλ. άρθρο 215), «Εκτίμησις αποδείξεων. 1. Ο πειθαρχικός δικαστής εκτιμά τας προσαχθείσας αποδείξεις κατ' ελευθέραν κρίσιν. 2. Ο πειθαρχικός δικαστής δύναται προς μόρφωσιν της κρίσεώς του να λάβη υπ' όψιν και αποδεικτικά στοιχεία μη προκύπτοντα εκ της πειθαρχικής διαδικασίας, αλλ' εξ άλλης διαδικασίας νομίμως συνεστημένης, εφ' όσον έλαβε γνώσιν τούτων ο διωκόμενος. 3. . . . . .
4. Η απόφασις δέον να στηρίζεται επί αποδεδειγμένων πραγματικών γεγονότων και όχι απλών

υπονοιών και να είναι ητιολογημένη τόσον δια την διαπίστωσιν της ενοχής, όσον και δια την επιβολήν ή επιμέτρησιν της ποινής. 5. . . . . .» (βλ. άρθρο 240).
8. Επειδή, εξ άλλου, στην μεν διάταξη του άρθρου 108 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, ΦΕΚ Α' 19), ο οποίος ίσχυε κατά τον χρόνον εκδόσεως της προσβαλλομένης πειθαρχικής αποφάσεως (πρακτικού) ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : «Άρθρο 108 Εφαρμογή Κανόνων και αρχών του ποινικού δικαίου» 1. Κανόνες και αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας εφαρμόζονται ανάλογα και στο πειθαρχικό δίκαιο, εφόσον δεν αντίκεινται στις ρυθμίσεις του παρόντος και συνάδουν με τη φύση και το σκοπό της πειθαρχικής διαδικασίας. 2. Εφαρμόζονται ιδίως οι κανόνες και οι αρχές που αφορούν : α) Τους λόγους αποκλεισμού της υπαιτιότητος και της ικανότητας προς καταλογισμό. β) τις ελαφρυντικές ή επιβαρυντικές περιστάσεις για την επιμέτρηση της πειθαρχικής ποινής, γ) την έμπρακτη μετάνοια δ) . . . . . ε) το τεκμήριο της αθωότητας του πειθαρχικώς διωκομένου, ζ) την επιείκεια υπέρ του πειθαρχικώς διωκομένου, η) προστασία των δικαιολογημένων συμφερόντων . . . .» στην δε διάταξη του άρθρου 110 του ως άνω Κώδικος ορίζονται μεταξύ άλλων, τα εξής : «1. Η δίωξη και η τιμωρία πειθαρχικών παραπτωμάτων αποτελεί καθήκον των πειθαρχικών οργάνων . . . . . 2. Κατ' εξαίρεση, για παραπτώματα που θα επέσυραν την ποινή της έγγραφης επίπληξης η δίωξη απόκειται στην διακριτική εξουσία των πειθαρχικών οργάνων, τα οποία λαμβάνουν υπόψη αφενός το συμφέρον της υπηρεσίας και αφ' ετέρου τις συνθήκες διάπραξής τους και την υπηρεσιακή γενικώς διαγωγή του υπαλλήλου. Αν το πειθαρχικό όργανο αποφασίσει να μην ασκήσει δίωξη, υποχρεούται να ενημερώσει με αιτιολογημένη έκθεσή του, τον αμέσως ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο.
3. . . . . 4. . . . . 5. . . . . .».
9. Επειδή, περαιτέρω, στην μεν διάταξη του άρθρου 111 του νέου Υ.Κ. ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : «Σχέση πειθαρχικού παραπτώματος και ποινής. 1. Για κάθε πειθαρχικό παράπτωμα επιβάλλεται μία μόνο πειθαρχική ποινή. Σε κάθε υπάλληλο με την ίδια πειθαρχική απόφαση επιβάλλεται μία μόνο ποινή. 2. Αν το πειθαρχικό όργανο επιλαμβάνεται για περισσότερα πειθαρχικά παραπτώματα με την πειθαρχική απόφαση επιβάλλεται μία μόνο ποινή σε κάθε υπάλληλο. Κατά την επιμέτρηση της ποινής αυτής λαμβάνεται υπόψη ο αριθμός και η βαρύτητα όλων των παραπτωμάτων. 3. Κατά την επιμέτρηση των πειθαρχικών ποινών λαμβάνονται υπόψη οι κανόνες και οι αρχές των περιπτώσεων β, γ, ε, ζ και η της παρ. 2 του άρθρου 108. Η υποτροπή αποτελεί ιδιαιτέρως επιβαρυντική περίπτωση για την επιμέτρηση της ποινής», στην δε διάταξη του άρθρου 114 του ως άνω Κώδικα ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Άρθρο 114. Σχέσις της πειθαρχικής διαδικασίας με την ποινική δίκη. 1. Η πειθαρχική διαδικασία είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική ή άλλη δίκη. 2. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία. Το πειθαρχικό όργανο όμως μπορεί με απόφασή του, η οποία είναι ελευθέρως ανακλητή, να διατάξει, για εξαιρετικούς λόγους, την αναστολή της πειθαρχικής διαδικασίας, η οποία δεν πρέπει να υπερβαίνει το ένα (1) έτος . . . . . 3. Το πειθαρχικό όργανο δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος. 4. Αν μετά την έκδοση πειθαρχικής απόφασης με την οποία απαλλάσσεται ο υπάλληλος ή επιβάλλεται ποινή κατώτερη από την οριστική παύση, εκδοθεί αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνονται πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση παραπτώματος. 4. . . . . 5. . . . . 6. . . . . .». Τέλος, στην διάταξη του άρθρου 140 του ως άνω Κώδικα ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : «Εκτίμηση αποδείξεων. 1. Το πειθαρχικό όργανο εκτιμά ελευθέρως τις αποδείξεις . . . . . 2 . . . . 3. Η κρίση πρέπει να στηρίζεται σε αποδεδειγμένα πραγματικά γεγονότα και να είναι αιτιολογημένη».
10. Επειδή, εξ άλλου, στις διατάξεις των άρθρων 79, 83 και 84 του Ποινικού Κώδικα ορίζονται μεταξύ άλλων, τα εξής : «Δικαστική επιμέτρηση της ποινής. 1. Κατά την επιμέτρηση της ποινής στα όρια που διαγράφει ο νόμος το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη : α) τη βαρύτητα του εγκλήματος που έχει τελεστεί και β) την προσωπικότητα του εγκληματία. 2. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το δικαστήριο αποβλέπει : α) στη βλάβη που προξένησε το έγκλημα . . . . . β) . . . . . γ) . . . . . 3. Κατά την εκτίμηση της προσωπικότητας του εγκληματία το δικαστήριο σταθμίζει ιδίως το βαθμό της εγκληματικής διάθεσης που εκδήλωσε ο υπαίτιος κατά την πράξη. Για να το διαγνώσει με ακρίβεια εξετάζει : α) τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, την αφορμή που του δόθηκε και το σκοπό που επιδίωξε β) το χαρακτήρα του και το

βαθμό της ανάπτυξής του γ) τις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή του δ) τη διαγωγή του κατά τη διάρκεια της πράξης και μετά την πράξη ιδίως τη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του. 4. Στην απόφαση αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την ποινή που επέβαλε» (βλ. άρθρο 79), «Λόγοι μείωσης της ποινής. Όπου στο γενικό μέρος προβλέπεται ποινή ελαττωμένη χωρίς κανένα άλλο προσδιορισμό, η ποινή που πρέπει να επιβληθεί επιμετρείται ως εξής : α) Αντί για την ποινή του θανάτου ή της ισόβιας κάθειρξης επιβάλλεται πρόσκαιρη κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών β) αντί για την ποινή της κάθειρξης πάνω από δέκα ετών επιβάλλεται κάθειρξη έως δώδεκα ετών η φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών γ) αντί για την ποινή της κάθειρξης έως δέκα ετών επιβάλλεται κάθειρξη έως έξι ετών η φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους δ) σε κάθε άλλη περίπτωση, ο δικαστής μειώνει την ποινή ελεύθερα έως το ελάχιστο όριο του είδους της ποινής ε) αν ο νόμος προβλέπει αθροιστικά ποινή στερητική της ελευθερίας και ποινή χρηματική, μπορεί να επιβληθεί και μόνο αυτή η τελευταία». (βλ. άρθρο 83), «Ελαφρυντικές περιστάσεις. 1. Η ποινή μειώνεται επίσης κατά το μέτρο που προβλέπει το προηγούμενο άρθρο και στις περιπτώσεις που το δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις. 2. Ελαφρυντικές περιστάσεις θεωρούνται ιδίως : α) το ότι ο υπαίτιος έζησε έως το χρόνο που έγινε το έγκλημα έντιμη, ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικά κοινωνική ζωή, β) το ότι στην πράξη του ωθήθηκε από όχι ταπεινά αίτια ή από μεγάλη ένδεια ή διατελώντας υπό την επίδραση σοβαρής απειλής ή υπό την επιβολή προσώπου στο οποίο αυτός οφείλει υπακοή ή με το οποίο βρίσκεται σε σχέση εξάρτησης γ) το ότι στην πράξη του ωθήθηκε από ανάρμοστη συμπεριφορά του παθόντος ή παρασύρθηκε από οργή ή βίαιη θλίψη που του προκάλεσε άδικη εναντίον του πράξη δ) το ότι έδειξε ειλικρινή μετάνοια και επιδίωξε να άρει ή να μειώσει τις συνέπειες της πράξης του και ε) το ότι ο υπαίτιος συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του». (βλ. άρθρο 84).
11. Επειδή, από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, ερμηνευομένων εν όψει της φύσεως και του σκοπού στον οποίο αποβλέπει το πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων, ο οποίος συνίσταται στην εξασφάλιση τελικώς της εύρυθμης λειτουργίας της δημοσίας υπηρεσίας, συνάγεται ότι η έννοια της παραπομπής, η οποία γίνεται με τις προαναφερθείσες διατάξεις του νέου Υ.Κ., στις περί ελαφρυντικών περιστάσεων διατάξεις του Ποινικού Κώδικα είναι ότι ο πειθαρχικός δικαστής, ο οποίος επιλαμβάνεται της εκδικάσεως συγκεκριμένης πειθαρχικής υποθέσεως, υπό τον ισχύοντα Υ.Κ., ερευνά απλώς αν συντρέχουν στην συγκεκριμένη περίπτωση ελαφρυντικές περιστάσεις εκτιμώντας και άλλα στοιχεία όπως το είδος, την ιδιαιτερότητα, την βαρύτητα, τις συνθήκες τελέσεως του διαπραχθέντος από τον εγκαλούμενο υπάλληλο πειθαρχικού παραπτώματος κλπ και δύναται να δεχθεί ή όχι τη συνδρομή αυτών. Συνεπώς, η επίκληση και μόνον ελαφρυντικών περιστάσεων από τον διωκόμενο υπάλληλο δεν καθιστά υποχρεωτική την αποδοχή τους από τον πειθαρχικό δικαστή και δεν οδηγεί άνευ ετέρου σε μείωση της επιβλητέας πειθαρχικής ποινής. Μόνο σε περίπτωση κατά την οποία το δικαστήριο δεχθεί την συνδρομή στη συγκεκριμένη περίπτωση ελαφρυντικών περιστάσεων προβαίνει σε μείωση της επιβλητέας στον διωκόμενο υπάλληλο πειθαρχικής ποινής.
12. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση, ο προσφεύγων ετιμωρήθη, σύμφωνα με τα ειδικότερα αναφερόμενα σ΄ αυτή, διότι την 13.5.1997 και ώρα 19.00, μετά από καταγγελία του εργοδότη Πετρόπουλου Γεωργίου συνελήφθη επ΄ αυτοφώρω από αστυνομικούς, μέσα σε καφενείο της Τριπόλεως μαζί με τον Νικόλαο Καλέγια (Αλβανό υπήκοο), να κατέχει εκατό (100) προσημειωμένα χαρτονομίσματα των δέκα χιλιάδων (10.000) δρχ., δηλαδή χρηματικό ποσό ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών και μία επιταγή (υπ΄ αρ. 11959595) της Τραπέζης Πίστεως επ΄ ονόματι του Ν. Καλέγια επίσης ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών, εισπρακτέα την 31.5.1997, η οποία είχε εκδοθεί από τον προαναφερθέντα εργοδότη. Τα χρήματα αυτά και η επιταγή είχαν δοθεί από τον ως άνω εργοδότη προκειμένου ο μεν προσφεύγων ως υπάλληλος του ΙΚΑ να παραλείψει υπηρεσιακή του υποχρέωση και να μη εξετάσει, ως όφειλε, την από 31.3.1997 δήλωση απασχολήσεως-καταγγελία του εργαζόμενου Ν. Καλέγια σε βάρος του ως άνω εργοδότη, με την οποία αυτός ζητούσε να ασφαλισθεί για εξακόσιες (600) ημέρες εργασίας τις οποίες είχε, κατά τους ισχυρισμούς του πραγματοποιήσει στην οικοδομή του τελευταίου και ο δεύτερος να αποσύρει την καταγγελία του υπογράφοντος σχετική δήλωση. Για την πράξη του αυτή ο προσφεύγων κατεδικάσθη με την υπ΄ αρ. 804/1997 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως σε ποινή φυλακίσεως είκοσι (20) μηνών, ενώ ο Ν. Καλέγιας σε ποινή φυλακίσεως οκτώ (8) μηνών. Το πειθαρχικό συμβούλιο, αφού έλαβε υπ΄ όψιν του όλα τα

στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, μεταξύ των οποίων την απολογία του προσφεύγοντος, όσα ανέφερε σ΄ αυτό ο ήδη προσφεύγων κατά την ενώπιόν του αυτοπρόσωπο παράστασή του, την προαναφερθείσα καταδικαστική ποινική απόφαση και ότι το προαναφερθέν πειθαρχικό παράπτωμα είδε το φως της δημοσιότητας (σχετικό από 15.5.97 δημοσίευμα τοπικής εφημερίδος), έκρινε ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο αποδιδόμενο σ΄ αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα το οποίο τιμωρείται από τις διατάξεις των άρθρων 106, 107 παρ. 1 (εδαφ. Β ιστ΄ και Γ) και 109 παρ. 2 (εδαφ. β΄ και γ΄) του Υ.Κ. (ν. 2683/99) και ότι για τον κολασμό του έπρεπε «λόγω του είδους του παραπτώματος και των συνθηκών τέλεσής του» να του επιβληθεί η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως.

13. Επειδή, το Δικαστήριο αφού έλαβε υπ΄ όψιν του και εξετίμησε όλα τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, μεταξύ των οποίων, ιδιαιτέρως, το πόρισμα της διενεργηθείσης ανακρίσεως μαζί με τις συνοδεύουσες αυτό μαρτυρικές καταθέσεις, την υπ΄ αρ. 804/1997 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως (η οποία επεκυρώθη με την υπ΄ αρ. 35/2001 απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου), την απολογία του προσφεύγοντος και όσα ανέφερε ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, κρίνει ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο ως άνω αποδιδόμενο σ΄ αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα, το οποίο κατ΄ ορθό νομικό χαρακτηρισμό συνιστά το πειθαρχικό παράπτωμα της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς ή αναξίας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας (βλ. άρθρο 109 παρ. 2 εδαφ. δ΄ του Υ.Κ.) και ότι είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι όλοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι, όπως και ο ειδικότερος ισχυρισμός του ήδη προσφεύγοντος περί του ότι τελούσε σε πραγματική και νομική πλάνη. Οι λόγοι, δε, με τους οποίους προβάλλεται αναιτιολόγητο της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι απορριπτέοι, κατά την παγία νομολογία, ως αλυσιτελείς, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα, το Συμβούλιο της Επικρατείας όταν δικάζει επί προσφυγής ουσίας ερευνά την υπόθεση κατά τον νόμο και την ουσία.

14. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλομένη πειθαρχική απόφαση πρέπει να εξαφανισθεί διότι κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 108, 109 παρ. 1 του Υ.Κ. (ν.2683/1999) και των διατάξεων των άρθρων 83 και 84 του Π.Κ., το πειθαρχικό συμβούλιο δεν προχώρησε σε μείωση της επιβλητέας πειθαρχικής ποινής παρά το γεγονός ότι ο ήδη προσφεύγων είχε επικαλεσθεί με την απολογία του την συνδρομή ελαφρυντικών περιστάσεων. Ο λόγος αυτός είναι, κατά μεν το πρώτο σκέλος του, απορριπτέος ως αβάσιμος δοθέντος ότι, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ο πειθαρχικός δικαστής ερευνά απλώς αν συντρέχουν, στην συγκεκριμένη περίπτωση, υπέρ του πειθαρχικώς διωκομένου υπαλλήλου οι ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες αυτός επικαλείται, υπό την έννοια ότι δεν είναι υποχρεωμένος να τις δεχθεί και να προβεί οπωσδήποτε στην μείωση της επιβλητέας πειθαρχικής ποινής αλλά εκτιμώντας και άλλα στοιχεία, όπως το είδος, την ιδιαιτερότητα, την βαρύτητα και τις συνθήκες τελέσεως του διαπραχθέντος πειθαρχικού παραπτώματος, δύναται να μη δεχθεί αυτές και να επιβάλει την κατά την ουσιαστική του κρίση προσήκουσα πειθαρχική ποινή, κινούμενος εντός των ορίων που τάσσει ο νόμος, κατά δε το δεύτερο σκέλος του ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος, ως επί εσφαλμένης προϋποθέσεως ερειδόμενος, δοθέντος ότι εν προκειμένω το οικείο πειθαρχικό συμβούλιο ελαβε υπ΄ όψιν του τις ελαφρυντικές περιστάσεις, τις οποίες είχε επικαλεσθεί με την απολογία του ο ήδη προσφεύγων, αφού δε συνεκτίμησε όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην προβαλλόμενη απόφασή του - το είδος του διαπραχθέντος πειθαρχικού παραπτώματος και τις συνθήκες τελέσεώς του, δεν εδέχθη αυτές, όπως προκύπτει από την διατύπωση του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεώς του και επέβαλε στον προσφεύγοντα την προαναφερθείσα πειθαρχική ποινή.

15. Επειδή, ο λόγος με τον οποίο ο ήδη προσφεύγων παραπονείται ότι αναιτιολογήτως απέρριψε σιωπηρώς το πειθαρχικό συμβούλιο τις ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες επεκαλέσθη με την απολογία του ο ήδη προσφεύγων, την συνδρομή των οποίων και πάλι επικαλείται με την προσφυγή του ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, είναι, εν όψει των προαναφερθέντων, απορριπτέος κατά μεν το πρώτο σκέλος του ως αλυσιτελής, δοθέντος ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάζοντας επί προσφυγής ουσίας αποφαίνεται, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, μετά νέα στάθμιση του αποδεικτικού υλικού και εκτίμηση των συνθηκών υπό τις οποίες ετελέσθη το πειθαρχικό παράπτωμα, με δική του κρίση, τόσο ως προς την διάπραξή του όσο και ως προς την επιμέτρηση της προσήκουσας για τον κολασμό του πειθαρχικής ποινής, κατά δε το δεύτερο σκέλος του ο σχετικός λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δοθέντος ότι το Δικαστήριο αφού ερεύνησε, σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα, τις ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες επικαλείται ο ήδη προσφεύγων και εξετίμησε το είδος, την βαρύτητα και τις συνθήκες τελέσεως του διαπραχθέντος από αυτόν πειθαρχικού παραπτώματος, δεν δέχεται τη συνδρομή τους και κρίνει προσήκουσα την

επιβληθείσα από το πειθαρχικό συμβούλιο πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως. Περαιτέρω, δε, είναι, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, απορριπτέοι και όλοι οι συναφείς λόγοι της προσφυγής με τους οποίους ο ήδη προσφεύγων προβάλλει ότι το πειθαρχικό συμβούλιο, με την επιβολή σ' αυτόν της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσεως, υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας και ότι έπρεπε αντί της ποινής αυτής να του επιβληθεί η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσεως.

16. Επειδή, στην διάταξη του άρθρου 144 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής : «1. Προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας σύμφωνα με το άρθρο 121 δικαιούται να ασκήσει ο υπάλληλος που ετιμωρήθηκε. 2. Η προθεσμία και η άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διέπονται από τις κείμενες διατάξεις. 3. Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκησή της αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης» [όπως ίσχυε προ της αντικαταστάσεώς της με την διάταξη της παρ. 8 του άρθρου 15 του ν. 2839/2000, ΦΕΚ Α' 196, η οποία ετέθη εν ισχύϊ, κατ' άρθρο 18 αυτού από της δημοσιεύσεως του νόμου αυτού στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (12.9.2000)]. Περαιτέρω, στην διάταξη του άρθρου 103 παρ. 2 του Υ.Κ. ορίζεται ότι : «2. Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης. Η αργία αρχίζει από την κοινοποίηση της πειθαρχικής αποφάσεως και λήγει την τελευταία ημέρα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή την ημέρα, που δημοσιεύθηκε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας εφόσον έχει ασκηθεί προσφυγή». Εξ άλλου στις διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 2 και 5 του ν. 2462/1997, ΦΕΚ Α' 25/26.2.97, με τον οποίο εκυρώθη το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, ορίζονται αντιστοίχως τα εξής : «2. Κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα τεκμαίρεται ότι είναι αθώο εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί σύμφωνα με το νόμο» (παρ. 2), «5. Κάθε πρόσωπο που κρίνεται ένοχο για παράβαση έχει δικαίωμα η απόφαση περί της ενοχής και της καταδίκης του να εξετασθεί από ανώτερο δικαστήριο, σύμφωνα με το νόμο». (παρ. 5).

17. Επειδή, όπως συνάγεται από τις προαναφερθείσες διατάξεις του Υπαλλ. Κώδικα, η αυτοδίκαιη θέση υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, σε περίπτωση κατά την οποία έχει επιβληθεί σ' αυτόν, με απόφαση πειθαρχικού συμβουλίου η ποινή της οριστικής παύσεως δεν επιφέρει την λύση της υπαλληλικής σχέσεως ούτε την απώλεια της οργανικής θέσεως ή του κατεχομένου από τον υπάλληλο βαθμού ούτε αποτελεί πράξη απολύσεως του υπαλλήλου από την υπηρεσία ή πράξη εκτελέσεως της σχετικής αποφάσεως του πειθαρχικού συμβουλίου, αλλά συνιστά προσωρινό διοικητικό μέτρο, το οποίο συνεπάγεται την για λόγους δημοσίου συμφέροντος διακοπή της ενεργού ασκήσεως των υπηρεσιακών καθηκόντων των υπαλλήλων, κατά την διάρκεια της εκκρεμότητας της πειθαρχικής του υποθέσεως (βλ. ΣτΕ : 649, 4635/87 κ.α.). Περαιτέρω, από καμιά διάταξη νόμου δεν παρέχεται κατά της σχετικής διοικητικής πράξεως περί θέσεως σε κατάσταση αυτοδικαίας αργίας δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ουσίας, η άσκηση της οποίας συνεπάγεται κατά το νόμο την αναστολή εκτελέσεως της πειθαρχικής αποφάσεως αλλά μόνον δικαίωμα ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως, ούτε είναι δυνατόν να συναχθεί από τις προαναφερθείσες διατάξεις του Υ.Κ. ότι διαρκούντος του ανασταλτικού αποτελέσματος της προσφυγής ουσίας κατά της σχετικής πειθαρχικής αποφάσεως δεν δύναται να εκδοθεί διοικητική πράξη περί αυτοδικαίας θέσεως του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, δεδομένου ότι ο ίδιος ο νομοθέτης ρητώς προβλέπει την έκδοση της πράξεως αυτής σε περίπτωση επιβολής από το πειθαρχικό συμβούλιο στον διωκόμενο υπάλληλο της ποινής της οριστικής παύσεως. Συνεπώς, όλοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Με τα δεδομένα αυτά, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, η διάταξη του Υ.Κ. περί θέσεως του υπαλλήλου σε κατάσταση αυτοδικαίας αργίας δεν μπορεί να θεωρηθεί, εν όψει της ανωτέρω δοθείσας από το Δικαστήριο ερμηνείας, σχετικά με την φύση της διοικητικής αυτής πράξεως και του επιδιωκόμενου με αυτή σκοπού, ότι προσκρούει στις διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 2 και 5 του ν. 2469/1997, με τον οποίο εκυρώθη το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, οι οποίες, άλλωστε, αναφέρονται μόνο σε ποινικές δίκες (βλ. ΣτΕ: 2905/99 και 521/2000) ή στο Σύνταγμα. Συνεπώς, όλοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

24. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά η υπό κρίση αίτηση είναι στο σύνολό της απορριπτέα ως αβάσιμη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση, κατά τα οριζόμενα στο αιτιολογικό.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου.

Β.Κ.

Μη εφαρμογή
αρθ. 7 §1 Συντ.
σε ο.π.δ.λ.

Αριθμός 1680/2007
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Οκτωβρίου 2005, με την εξής σύνθεση : Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Γ. Ποταμιάς, Γ. Τσιμέκας, Σύμβουλοι, Δ. Μακρής, Μ. Σταματοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 12 Οκτωβρίου 1999 έφεση :
του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, ο οποίος παρέστη με την Αδαμαντία Καπετανάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
κατά του [redacted], [redacted] Αττικής, οδός [redacted], ο οποίος δεν παρέστη,
και κατά της υπ' αριθμ. 1484/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Δ. Μακρή.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η έφεση.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή η κρινόμενη έφεση ασκείται κατά νόμο χωρίς καταβολή τελών και παραβόλου.
2. Επειδή ζητείται η εξαφάνιση της 1484/1999 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την εκκαλουμένη απόφαση έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου και ακυρώθηκε α. η Φ. 418/25/185561/Σ. 2273/19.6.1998 απόφαση του Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Στρατού, με την οποία ο εφεσίβλητος τιμωρήθηκε **πειθαρχικά** με την ποινή της αργίας με προσωρινή απόλυση τεσσάρων (4) μηνών για διαγωγή ασυμβίβαστη προς την ιδιότητα του αξιωματικού και β. το από 12.5.1998 πρακτικό γνωμοδοτήσεως του Δευτεροβαθμίου Ανακριτικού Συμβουλίου, εν όψει του οποίου εκδόθηκε η αναφερθείσα απόφαση του Αρχηγού.
3. Επειδή όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο εφεσίβλητος, αντισυνταγματάρχης, έγγαμος με ανήλικο παιδί, τιμωρήθηκε με την προαναφερθείσα ποινή, διότι η Διοίκηση του καταλόγισε διαγωγή ασυμβίβαστη προς την ιδιότητα του αξιωματικού κατά την διάταξη του εδαφίου α΄ της παραγράφου 1 του άρθρου 32 του Ν.Δ. 1400/1973, με την ακόλουθη αιτιολογία: α. αυτός συνήψε εξωσυζυγικό δεσμό με την (ιδιώτιδα) [redacted], κάτοικο Θεσσαλονίκης, κατά το χρονικό διάστημα των ετών 1993-1995 κατά το οποίο υπηρετούσε στο ΚΕΑΠ και στην Δ΄ ΜΚ ως Διοικητής (στην περιοχή Ρεντίνας), από τον οποίο γεννήθηκε ένα παιδί. Ο εφεσίβλητος αναγνώρισε το τελευταίο παιδί νομίμως. Η άποψη της αναφερθείσας γυναίκας ότι η γέννηση του εν λόγω παιδιού ήταν δική της επιλογή, δεν απαλλάσσει ούτε περιποιεί τιμή στον έγγαμο με παιδί ανώτερο αξιωματικό. β. Ο ίδιος συνήψε ερωτικές σχέσεις με την επιλοχία [redacted], άγαμη, κατά χρόνο (το έτος 1996) κατά τον οποίο αυτός μεν υπηρετούσε στην Δ΄ ΜΚ, η δε επιλοχίας στον ΛΔ του 1ου ΣΚΔ (μονάδες που συστρατωνίζονται και διοικητικά υπάγονται στον ίδιο διοικητή, του 1ου ΣΚΔ). Μετά την μετάθεσή του στην Αθήνα, τον Σεπτέμβριο του έτους 1996 (λόγω της φοιτήσεώς του στην ΣΕΘΑ), ο εφεσίβλητος διέμενε με την οικογένειά του, οι δε συναντήσεις του με την επιλοχία αυτήν υπήρξαν ευκαιριακές. Συνέπεια της σχέσεως αυτής ήταν η εν λόγω επιλοχίας να ερωτευθεί παράφορα τον εφεσίβλητο, όταν δε αυτή διαπίστωσε ότι ο δεσμός

τους δεν είχε μέλλον και οδηγείτο σε αδιέξοδο, καθ' όσον αυτός δεν είχε πρόθεση να διαζευχθεί την σύζυγό του και να επισημοποιήσει με οποιοδήποτε τρόπο τις σχέσεις τους, διαταράχθηκε ο συναισθηματικός της κόσμος και τα αισθήματα αγάπης της προς αυτόν μεταβλήθηκαν σε απογοήτευση και μίσος, καταλήφθηκε από μανία αυτοκαταστροφής και θελήσεως αφαιρέσεως της ζωής του εφεσίβλητου και τελικώς αυτή στις 14.8.1997 αυτοκτόνησε. γ. Ο εφεσίβλητος δεν συνειδητοποίησε πλήρως το μέγεθος των αισθημάτων και την ψυχική κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει η επιλοχίας και δεν προσπάθησε να την βοηθήσει στον απεγκλωβισμό της από την ολέθρια σχέση, όπως αυτή τελικά εξελίχθηκε. δ. Η σύναψη των σχέσεων με το συγκεκριμένο πρόσωπο, στον ιδιαίτερα ευαίσθητο επαγγελματικό χώρο του Στρατού αλλά και η μοιραία κατάληξη της σχέσεως αυτής, έτρωσαν το κύρος και την αξιοπρέπεια του αξιωματικού.
4. Επειδή το Σύνταγμα ορίζει στην μεν παράγραφο 1 του άρθρου 2 ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας, στην δε παράγραφο 1 του άρθρου 5 ότι καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφ' όσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη, ενώ στην παράγραφο 1 του άρθρου 9 ότι η κατοικία του καθενός είναι άσυλο και ότι η ιδιωτική και οικογενειακή ζωή του ατόμου είναι απαραβίαστη.
5. Επειδή το Ν.Δ. 1400/1973 (φ. 114) ορίζει στο μεν άρθρο 4 ότι: «1. Αι **πειθαρχικαί** ποιναί διακρίνονται εις συνήθεις και εις καταστατικάς. 2. Αι συνήθεις **πειθαρχικαί** ποιναί αι επιβαλλόμεναι εις τους αξιωματικούς είναι η επίπληξις, ο περιορισμός, η κράτησις και η φυλάκισις. Αύται συνιστούν ηθικήν κύρωσιν ή περιορισμόν της ελευθερίας του παραβάτου αξιωματικού και επιβάλλονται συμφώνως προς τας διατάξεις των σχετικών Κανονισμών. 3. Καταστατικαί **πειθαρχικαί** ποιναί είναι αι επιβαλλόμεναι διά **πειθαρχικά** παραπτώματα προβλεπόμενα υπό του παρόντος. Αύται μεταβάλλουν την κατάστασιν του αξιωματικού ή επιφέρουν στέρησιν του βαθμού και της ιδιότητος του αξιωματικού. 4. Αι καταστατικαί **πειθαρχικαί** ποιναί είναι η πρόσκαιρος παύσις, η προσωρινή απόλυσις, η απόταξις και η αποβολή. 5. Η ποινική δίωξις δεν κωλύει την κατά τας διατάξεις του παρόντος **πειθαρχικήν** δίωξιν. Η ποινική καταδίκη δεν συνεπάγεται απαραιτήτως την επιβολήν **πειθαρχικής** ποινής. Εξ άλλου η διά βουλεύματος ή δικαστικής αποφάσεως αθώωσις εκ τινος εγκλήματος ως και η οριστική παύσις της ποινικής διώξεως ή η κήρυξις ταύτης ως απαραδέκτου, δεν κωλύει την επιβολήν **πειθαρχικής** ποινής. 6. Τα **πειθαρχικά** παραπτώματα διά την τιμωρίαν των οποίων προνοεί το παρόν παραγράφονται μετά παρέλευσιν πενταετίας από της τελέσεως των, εξαιρέσει των παραπτωμάτων των υποπαραγράφων 1γ, 1δ και 1η του άρθρου 39, τα οποία δεν παραγράφονται», στο δε άρθρο 32 ότι: «Γενικά: 1. Η ποινή της προσωρινής απολύσεως επιβάλλεται εις τους μονίμους εν ενεργεία αξιωματικούς ένεκα των εξής αιτιών: α) Δι' ασυμβίβαστον ή αναξιοπρεπή προς την ιδιότητα του αξιωματικού διαγωγήν, ως και διά πάσαν πράξιν αντιβαίνουσαν προς τας εκ της ιδιότητος ταύτης απορρεούσας υποχρεώσεις αυτού. β) ... 6. Επιφυλασσομένης και της ισχύος των εν παραγρ. 2α και 6 του άρθρ. 40 του παρόντος οριζομένων η ποινή της προσωρινής απολύσεως, ως και η έκπτωσις εκ του βαθμού εφέδρου εν ενεργεία αξιωματικού επιβάλλεται δι' αποφάσεως του Υπουργού Εθνικής Αμύνης στηριζομένης επί γνωμοδοτήσεως Ανακριτικού Συμβουλίου. 7. Η διάρκεια της προσωρινής απολύσεως δεν δύναται να είναι μικροτέρα των τεσσάρων (4) ουδέ μεγαλύτερα των δώδεκα (12) μηνών» (η παράγραφος 6 όπως ισχύει μετά το άρθρο 2 εδάφιο β του Ν.Δ. 463/1974, φ. 172). Επίσης το Π.Δ. 269/1993 (φ. 115) προβλέπει στα άρθρα 5 και επόμενα την διαδικασία παραπομπής του αξιωματικού ενώπιον ανακριτικού συμβουλίου, ορίζει δε ειδικότερα στο άρθρο 9 ότι: « 8. Ο Πρόεδρος θέτει στο Συμβούλιο το ερώτημα ή τα ερωτήματα χωριστά με την σειρά που είναι διατυπωμένα στην παραπεμπτική διαταγή, ως εξής: α. Υπάρχει λόγος να αποταχθεί ή να αποβληθεί ή να τεθεί σε οριστική απόλυση ή να εκπέσει, ανάλογα με την προβλεπόμενη ποινή, ο Α.Β. ... (παρατίθεται ο βαθμός και το ονοματεπώνυμο του εγκαλουμένου) για ... (παρατίθεται η νόμιμη αιτία για την οποία παραπέμθηκε ο εγκαλούμενος στο Συμβούλιο μαζί με σύντομη αναφορά των περιστατικών που αποτελούν τα στοιχεία του παραπτώματος). β. Υπάρχει λόγος να τεθεί σε αργία δια προσωρινής απολύσεως ο Α.Β. ... (παρατίθεται ο βαθμός και το ονοματεπώνυμο του εγκαλουμένου) για (παρατίθεται η νόμιμη αιτία για την οποία παραπέμθηκε μαζί με σύντομη αναφορά των περιστατικών που αποτελούν τα στοιχεία του παραπτώματος). 9. Κανένα άλλο ερώτημα δεν μπορεί να τεθεί στο Συμβούλιο. Αν στην παραπεμπτική διαταγή διατυπώνονται δύο ερωτήματα και το Συμβούλιο γνωμοδοτήσει αρνητικά για το πρώτο, τότε ο Πρόεδρος θέτει αμέσως και το επόμενο

ερώτημα. 10. ... 11. ... 12. Η κατά τα ανωτέρω γνωμοδότηση του Συμβουλίου πρέπει να αιτιολογείται επαρκώς στο Πρακτικό. 13. Αν το Συμβούλιο αποφάσισε καταφατικά σε ερώτημα αργίας, ορίζει και την χρονική της διάρκεια. Η απόφαση αυτή λαμβάνεται κατά πλειοψηφία με φανερή ψηφοφορία».

6. Επειδή κατά την έννοια των προαναφερθεισών συνταγματικών διατάξεων, η ερωτική ζωή περιλαμβάνεται στον πυρήνα της απαραβίαστης σφαίρας της ιδιωτικής ζωής που προστατεύεται από το Σύνταγμα. Τον πυρήνα αυτόν δεν μπορεί να προσβάλλει κανείς (δημόσια αρχή ή ιδιώτης) με οποιοδήποτε τρόπο (ΣτΕ 3545/2002 7μ., 554/2003 7μ.) και ειδικότερα με την άσκηση αυτοτελούς **πειθαρχικού** ελέγχου της ερωτικής ζωής οποιουδήποτε προσώπου. Περαιτέρω τα συνταγματικά δικαιώματα, όπως το δικαίωμα της ελεύθερης αναπτύξεως της προσωπικότητας, κατοχυρώνονται και υπέρ των προσώπων που τελούν σε καθεστώς ειδικής σχέσεως εξουσιάσεως προς το Κράτος, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αξιωματικοί των Ενόπλων Δυνάμεων, οι οποίοι έχουν υποχρεώσεις για την άμυνα της Χώρας και συνδέονται με οικειοθελή ειδική σχέση με το Κράτος. Κατά την άσκηση των εν λόγω δικαιωμάτων τους οι υπηρετούντες στις Ένοπλες Δυνάμεις υπόκεινται τόσον στους γενικούς περιορισμούς τους οποίους επιβάλλει ο νόμος για κάθε πρόσωπο όσον και σε ειδικότερους περιορισμούς που δικαιολογούνται από την φύση της σχέσεώς τους με το Κράτος και των συναφών υποχρεώσεών τους που απορρέουν από αυτή την σχέση, οι οποίοι, πάντως, είναι ελέγξιμοι με βάση την αρχή της αναλογικότητας και δεν επιτρέπεται να αναιρούν, στην ουσία τους, τα μνησθέντα δικαιώματα και την αναγνωριζόμενη γενική έκταση εφαρμογής τους (βλ. ΣτΕ 1560, 573/2005, 3356/2004 7μ., 251/2001, 1802/1986).

7. Επειδή η αναφερθείσα διάταξη του εδαφίου α΄ της παραγράφου 1 άρθρου 32 του Ν.Δ. 1400/1973, με την οποία προβλέπεται το **πειθαρχικό** παράπτωμα της ασυμβίβαστης διαγωγής προς την ιδιότητα του αξιωματικού, κατά το μέρος που αυτή ειδικότερα αναφέρεται στην εκτός υπηρεσίας ζωή των αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων, αποτελεί κατ' αρχήν θεμιτή επέμβαση στην ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους, ως εκ του αντικειμένου της ρυθμίσεως (πρβλ. ΣτΕ 106-107/2006). Τούτο, διότι το οικείο **πειθαρχικό** αδίκημα, συνδεόμενο αφ' ενός μεν με το υπαλληλικό καθήκον, δηλαδή με την εν γένει διαγωγή που πρέπει να τηρεί ο **στρατιωτικός** υπάλληλος (εντός ή) εκτός της υπηρεσίας, αφ' ετέρου δε με το κύρος και την λειτουργία της **στρατιωτικής** δημόσιας υπηρεσίας, δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί επακριβώς και εξαντλητικά εκ των προτέρων, αφού συμπεριφορά του υπαλλήλου αυτού αντίθετη με το καθήκον του και βλαπτική για την υπηρεσία είναι δυνατόν να εκδηλωθεί με πολλές και ποικίλες μορφές, τις οποίες δεν είναι δυνατόν να προβλέψει εκ των προτέρων ο νομοθέτης, ενώ οι αξιωματικοί αυτοί τελούν σε καθεστώς ειδικής οικειοθελούς σχέσεως εξουσιάσεως προς το Κράτος, που, κατά τα εκτεθέντα, επιτρέπει την επέμβαση αυτή (πρβλ. ΣτΕ 116/2004). Εξ άλλου στις **πειθαρχικές** υποθέσεις, όπως η παρούσα, δεν εφαρμόζεται το άρθρο 7 του Συντάγματος (ΣτΕ 116/2004, 3327/1999, 2322/1983), όπως και τα άρθρα 5 παράγραφος 1 και 7 παράγραφος 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εφ' όσον ο **πειθαρχικώς** διωκόμενος κατηγορείται για πράξη που στοιχειοθετεί μόνον παράβαση του υπηρεσιακού καθήκοντος και δεν συνιστά κατ' ουσίαν εγκληματική πράξη, ενώ η **πειθαρχική** κύρωση που επιβάλλεται αποσκοπεί στον υπηρεσιακό σωφρονισμό του και στην διασφάλιση μέσω αυτού της εσωτερικής **πειθαρχίας** στο στράτευμα και όχι στην γενικότερη νομική, ηθική και κοινωνική αποδοκιμασία της συμπεριφοράς του, δεν συνιστά δε στέρηση ή περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας που ισοδυναμεί με στερητική της ελευθερίας ποινή του ποινικού δικαίου εν όψει της σφοδρότητας της στερήσεως ή του περιορισμού της προσωπικής ελευθερίας και της χρονικής διάρκειάς της (βλ. ΣτΕ 1405/2007 7μ., απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου της 8ης Ιουνίου 1976, υπόθεση Engel κατά Ολλανδίας). Επιπρόσθετα εν όψει της συνταγματικής θέσεως των Ενόπλων Δυνάμεων (βλ. άρθρο 45 του Συντάγματος), οι **στρατιωτικοί** τελούν σε ιδιαίτερο καθεστώς που προσιδιάζει προς τον χαρακτήρα και την αποστολή της **στρατιωτικής** υπηρεσίας που αποβλέπει στην υπεράσπιση της Χώρας από εξωτερικούς κινδύνους (βλ. ΣτΕ 3622, 1784, 617/1989, 2735, 118-120/1988, 2649/1987 Ολομ.). Στο πλαίσιο αυτό ο νομοθέτης έχει υποχρέωση να κατοχυρώνει αξιόμαχες Ένοπλες Δυνάμεις σε υψηλό βαθμό στο επίπεδο της στελεχώσεως, οργανώσεως και λειτουργίας τους, θεσπίζοντας, μεταξύ άλλων, το κατάλληλο προς τούτο καθεστώς **στρατιωτικής πειθαρχίας**, η μη τήρηση του οποίου αποτελεί αιτία επιβολής **πειθαρχικών** ποινών από την Διοίκηση. Τέτοια κατάλληλη **πειθαρχική** διάταξη αποτελεί η εκτεθείσα διάταξη του εδαφίου α΄ της παραγράφου 1 άρθρου 32 του Ν.Δ. 1400/1973. Ωστόσο ο Πάρεδρος Δημήτρης Μακρής, υποστήριξε την ακόλουθη γνώμη: Η

συνταγματική αρχή του κράτους δικαίου, με την έννοια του περιορισμού όλων των κρατικών εξουσιών από το Σύνταγμα και τους νόμους, που ορίζουν τις περιπτώσεις κατά τις οποίες αυτές δρουν, καθώς και ειδικότερα τις προϋποθέσεις, τον τρόπο, το περιεχόμενο και τα μέσα δράσεώς τους (ΣτΕ 2576-2577/1980), και μάλιστα όταν η δράση τους αφορά την σφαίρα της αναπτύξεως της προσωπικότητας, αναμφίβολα περιλαμβάνει και την εγγύηση ότι οι κανόνες αυτοί πρέπει να είναι σαφώς γνωστοί και κατανοητοί στους πολίτες. Ειδικότερα οι **πειθαρχικές** διατάξεις, με τις οποίες εκδηλώνεται η οργανωμένη αντίδραση της Πολιτείας σε ορισμένες περιπτώσεις συμπεριφοράς υπαλλήλων της που έχουν κατά την εκτίμηση του νομοθέτη ορισμένη απαξία που δεν συμβιβάζεται προς την θέση και την αποστολή της υπηρεσίας τους ή την σχετική ιδιότητά τους και τα καθήκοντά τους, με την επιβολή κυρώσεων σε αυτούς, είναι σαφώς κατανοητές, αλλά και επιτελούν τον σκοπό τους, όταν από αυτές προκύπτει εκ των προτέρων με ευκρίνεια ποιες είναι οι πράξεις που τιμωρούνται. Διαφορετικά η αντίδραση της Πολιτείας δεν εναρμονίζεται προς την αρχή του κράτους δικαίου και προς την εγγύηση του σεβασμού και της προστασίας της αξίας του ανθρώπου (κατά το άρθρο 2 του Συντάγματος) και παύει να είναι οργανωμένη, αφού εκδηλώνεται με τρόπο ρευστό και μη αναμενόμενο με βεβαιότητα εκ των προτέρων (πρβλ. ΣτΕ 1990/1990 Ολομ., 2829/1990 κ.α.). Οι **πειθαρχικές** διατάξεις δεν είναι σαφώς γνωστές και κατανοητές όταν αυτές περιλαμβάνουν στην συγκρότηση του **πειθαρχικού** παραπτώματος αόριστες έννοιες, όπως τούτο συμβαίνει στην περίπτωση της διατάξεως του εδαφίου α΄ της παραγράφου 1 άρθρου 32 του Ν.Δ. 1400/1973. Η θέσπιση τέτοιων **πειθαρχικών** διατάξεων δεν συμβιβάζεται με την αρχή του κράτους δικαίου και με την εγγύηση του σεβασμού και της προστασίας της αξίας του ανθρώπου, αφού τελικά ο υπάλληλος πληροφορείται με ακρίβεια τα στοιχεία της επίμεμπτης πράξεως, αφού πρώτα τελέσει την πράξη, με την επιβολή σχετικώς ποινής από την Διοίκηση και περαιτέρω, εφ' όσον ζητήσει έννομη προστασία, από τον Δικαστή, ο οποίος ελέγχει την ορθότητα της εξειδικεύσεως της αόριστης έννοιας. Το πρόβλημα εντείνεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η ελεγχόμενη συμπεριφορά ανάγεται στην εκτός υπηρεσίας ζωή. Η θέσπιση τέτοιων **πειθαρχικών** διατάξεων για τους **στρατιωτικούς** που δεν είναι σύμφωνες με την δικαιοκρατική αρχή και με την εγγύηση του σεβασμού και της προστασίας της αξίας του ανθρώπου, προδήλως δεν είναι αναγκαίως κατάλληλη επειδή, εν όψει της συνταγματικής θέσεως των Ενόπλων Δυνάμεων (βλ. άρθρο 45 του Συντάγματος), οι **στρατιωτικοί** τελούν σε ιδιαίτερο καθεστώς που προσιδιάζει προς τον χαρακτήρα και την αποστολή της **στρατιωτικής** υπηρεσίας που αναφέρεται στην υπεράσπιση της Χώρας από εξωτερικούς κινδύνους ούτε επειδή υπάρχει δυσκολία ακριβούς προσδιορισμού εκ των προτέρων των περιπτώσεων των επίμεμπτων πράξεων. Περαιτέρω η **πειθαρχική** δράση των διοικητικών αρχών που εκτείνεται στην σφαίρα της αναπτύξεως της προσωπικότητας και μάλιστα εκτός υπηρεσίας, προκειμένου να ασκηθεί έλεγχος «για την ασυμβίβαστη προς την ιδιότητα του αξιωματικού των Ενόπλων Δυνάμεων διαγωγή», δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί αντικειμενικά με βάση ορισμένο ενδεδειγμένο τρόπο συμπεριφοράς στο πεδίο αυτό, στο οποίο ισχύει κατ' αρχήν η ελευθερία, ενόσω δεν υπάρχει ρύθμιση σύμφωνα με το Σύνταγμα. Και ναι μεν το Σύνταγμα και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου επιτρέπουν σχετικούς περιορισμούς για την προστασία των χρηστών ηθών ή της ηθικής, αποτελεί όμως έργο του **πειθαρχικού** νομοθέτη να προβλέψει με σαφήνεια, κατά τα προεκτεθέντα, τις περιπτώσεις αυτές. Για τους λόγους αυτούς, σύμφωνα με την αναφερθείσα γνώμη, η διάταξη με βάση την οποία η Διοίκηση επέβαλε την επίδικη **πειθαρχική** ποινή είναι ανίσχυρη, διότι δεν είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα και θα έπρεπε να μην εφαρμοσθεί, με την τήρηση περαιτέρω της διαδικασίας, την οποία προβλέπει η διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 100 του Συντάγματος όπως αναθεωρήθηκε με το Ψήφισμα της 6ης Απριλίου 2001 της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων.

8. Επειδή κατά τα προαναφερθέντα, η κατά το Σύνταγμα απαραβίαστη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής, στην οποία περιλαμβάνεται η ερωτική ζωή, από μόνη της, δεν μπορεί να ελέγχεται **πειθαρχικά** από τις διοικητικές αρχές. Ειδικότερα, κατά την έννοια του Συντάγματος, η σύναψη, η διατήρηση και η διάλυση ερωτικών σχέσεων δεν μπορεί, αυτοτελώς, να χαρακτηρισθεί ως ανάρμοστη ενέργεια ή συμπεριφορά ή ως ασυμβίβαστη διαγωγή προς την ιδιότητα του αξιωματικού των Ενόπλων Δυνάμεων, εκτός αν συνάπτεται αμέσως με την άσκηση των καθηκόντων του και την εν γένει ομαλή λειτουργία της υπηρεσίας ή συνοδεύεται από παραβάσεις του υπηρεσιακού καθήκοντος ή εκμετάλλευση της υπηρεσιακής ιδιότητας ή από επίμεμπτες εν γένει πράξεις εν όψει των ειδικών συνθηκών που εκάστοτε συντρέχουν (βλ. ΣτΕ 3528/1974, 2606/1973).

9. Επειδή στην παρούσα υπόθεση, σύμφωνα με τα ιστορηθέντα, η αιτιολογική βάση την οποία η

Διοίκηση επικαλείται για την τιμωρία του εφεσίβλητου με την αναφερθείσα **πειθαρχική** ποινή, που αφορά την σύναψη από αυτόν των δύο εξωσυζυγικών σχέσεων και την γέννηση παιδιού από την πρώτη από αυτές, δεν είναι νόμιμη, διότι τα στοιχεία αυτά ανάγονται αποκλειστικά στην απαραβίαστη κατά το Σύνταγμα σφαίρα της ιδιωτικής-ερωτικής ζωής του, κατά τα προεκτεθέντα. Εξ άλλου η Διοίκηση δεν καταλογίζει στον εφεσίβλητο ότι δεν τήρησε την επιβεβλημένη από τις συνθήκες διακριτικότητα ως προς τις σχέσεις αυτές ή ότι οι πράξεις που του αποδόθηκαν συντέλεσαν στην μη εκτέλεση του υπηρεσιακού καθήκοντός του ή επέδρασαν στην μη ομαλή λειτουργία της υπηρεσίας του. Οι εξωσυζυγικές σχέσεις του εφεσίβλητου, οι οποίες από μόνες τους δεν είναι ποινικά κολάσιμες, δεν εξήλθαν της σφαίρας του ιδιωτικού βίου του, ενώ ο ίδιος, άλλωστε, προέβη, κατά τα προβλεπόμενα από τον νόμο, στην αναγνώριση του παιδιού που απέκτησε από την σχέση του με την [redacted]. Περαιτέρω, στην αιτιολογική βάση, της οποίας γίνεται επίκληση για την επίδικη τιμωρία, που αφορά την αυτοκτονία της επιλοχία [redacted], η Διοίκηση ναι μεν συνδέει την αυτοκτονία της τελευταίας με την σχέση της με τον εφεσίβλητο, δεν αιτιολογεί όμως τον αιτιώδη σύνδεσμο της αποδιδόμενης από το **πειθαρχικό** όργανο συμπεριφοράς του προς την ενέργειά της αυτή. Η συνδρομή όμως του συνδέσμου αυτού είναι αναγκαία προκειμένου να αποδοθεί **πειθαρχική** ευθύνη σε αυτόν κατά την διάταξη του εδαφίου α΄ της παραγράφου 1 άρθρου 32 του Ν.Δ. 1400/1973. Συνεπώς, ως προς το σημείο αυτό, η επιβολή της ποινής δεν αιτιολογείται επαρκώς, είναι όμως αυτονόητο ότι η Διοίκηση θα μπορούσε να επανέλθει στην υπόθεση μετά την ακύρωση της **πειθαρχικής** αυτής ποινής εάν θα υφίσταντο επαρκή προς τούτο στοιχεία. Για τους προεκτεθέντες λόγους η αιτιολογία της επίδικης ποινής είναι πλημμελής και ορθώς, αν και με διαφορετική αιτιολογία, το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε την αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου. Επομένως όλα τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Ειδικότερα είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι οι ισχυρισμοί που προβάλλονται με την έφεση με την επίκληση διατάξεων (:του Γενικού Κανονισμού Υπηρεσίας στον Στρατό [ΣΚ 20-1] που κυρώθηκε με το Π.Δ. 130/1984, φ. 42) διαφορετικών από εκείνες που εφάρμοσε η Διοίκηση κατά την επιβολή της **πειθαρχικής** ποινής στον εφεσίβλητο. Μειοψήφησε ο Σύμβουλος Γεώργιος Ποταμιάς, ο οποίος υποστήριξε την ακόλουθη γνώμη: κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, όλες οι πράξεις που αποδόθηκαν από την Διοίκηση στον εφεσίβλητο συνθέτουν την συγκρότηση του **πειθαρχικού** παραπτώματος της ασυμβίβαστης διαγωγής προς την ιδιότητα του αξιωματικού. Ως εκ τούτου η επιβολή της επίδικης ποινής είναι νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη με την συνδρομή όλων των επί μέρους βάσεων (α΄-δ΄) της αιτιολογίας που, κατά τα προεκτεθέντα, επικαλείται η Διοίκηση και άρα, κατά την μειοψηφήσασα αυτή γνώμη, η έφεση πρέπει να γίνει δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση.

10. Επειδή κατόπιν των προηγουμένων η έφεση πρέπει να απορριφθεί.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την έφεση.

Η διάσκεψη έγινε στις 9 Νοεμβρίου 2005, 17 Ιανουαρίου 2006 και 19 Δεκεμβρίου 2006 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση
της 7ης Ιουνίου 2007.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

Β.Κ.

Δίκηνου πειθαρχικού δικαστή
επί ποινικής απόφασης

Αριθμός 1670/2009
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Φεβρουαρίου 2009, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Γ. Ποταμιάς, Β. Καμπίτση, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Μ. Σταματοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Τριάδη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.
Για να δικάσει την από 24 Ιουλίου 2008 προσφυγή :
του Παναγιώτη Πανταζόπουλου του Νικολάου, κατοίκου Άνω Γλυφάδας Αττικής, οδός Σμύρνης αρ. 71, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Ι. Καρούζο (Α.Μ. 17412) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,
κατά του Υπουργού Εσωτερικών, ο οποίος παρέστη με τη Γεωργία Μπουρδάκου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,
και κατά της υπ' αριθμ. 219/27.6.2006 απόφασης του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης.
Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Μ. Πικραμένου.
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.
Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι
Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο
1. Επειδή για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (1981664/2008 ειδικό έντυπο παραβόλου).
2. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της 219/27.6.2006 απόφασης του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, υπάλληλο με βαθμό Β' του κλάδου ΔΕ Εφοριακών του Υπουργείου Οικονομικών, η ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά παραπτώματα της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους (άρθρο 109 παρ.2 περ. β' του ν. 2683/1999), της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας (άρθρο 109 παρ. 2 περ. ζ' του ν. 2683/1999) και της χαρακτηριστικώς ανάξιας διαγωγής εντός υπηρεσίας (άρθρο 109 παρ.2 περ. β' του ν. 2683/1999).
3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 114 παρ. 3 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, ΕτΚ Α', φ. 19) το πειθαρχικό όργανο δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνον ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι ο πειθαρχικός δικαστής δεσμεύεται ως προς την ύπαρξη ή μη των πραγματικών περιστατικών, στα οποία θεμελιώνεται η πειθαρχική δίωξη, από απόφαση ποινικού δικαστηρίου που κατέστη αμετάκλητη και έκρινε ποινική κατηγορία, η οποία στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά, εφόσον στο σκεπτικό της απόφασης αυτής βεβαιώνεται ρητά ότι το ποινικό δικαστήριο δέχθηκε ως αποδεδειγμένη την ύπαρξη ή ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών (ΣτΕ 2689/2008, 2770/2006 κ.α.). Περαιτέρω κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης, όπως αυτή ερμηνεύεται υπό το φως του άρθρου 6 παρ.2 της Σύμβασης της Ρώμης, η οποία κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 (ΕτΚ Α', φ. 256), ο πειθαρχικός δικαστής δεσμεύεται

από την αθωωτική ποινική απόφαση ανεξαρτήτως αν τούτο εξέφερε κρίση μετά ή άνευ αμφιβολιών. Η δέσμευση αυτή του πειθαρχικού δικαστή από την αθωωτική ποινική απόφαση συντρέχει υπό την προϋπόθεση ότι τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία διώχθηκε ποινικώς ο υπάλληλος αλλά αθωώθηκε, ταυτίζονται πλήρως με αυτά για τα οποία του ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη (βλ. απόφαση ΕΔΔΑ της 27.9.2007, Βασίλειος Σταυρόπουλος κατά Ελλάδος, ΣτΕ 2690/2008).
4. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Μετά το Β36/5.3.1999 έγγραφο της επιθεωρήτριας Φ. Αναγνωστοπούλου, στο οποίο αναφέρεται ότι από τα στοιχεία του διαχειριστικού ελέγχου που διενεργήθηκε στη Δ.Ο.Υ. Αργυρούπολης προέκυψαν σαφείς ενδείξεις διάπραξης πειθαρχικών αδικημάτων από τον προσφεύγοντα, διαχειριστή της Δ.Ο.Υ., δόθηκε εντολή διενέργειας προανάκρισης και ελέγχου της περιουσιακής κατάστασης του υπαλλήλου. Σε εκτέλεση της εντολής αυτής η ως άνω επιθεωρήτρια υπέβαλε την από 16.3.2001 πορισματική έκθεση στην οποία αναφέρεται ότι από τη συγκέντρωση του υλικού προέκυψε ότι ο προσφεύγων από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως το τέλος Ιουνίου 1998 ασκώντας τα καθήκοντα του διαχειριστή της Δ.Ο.Υ. Αργυρούπολης α) καμία ημέρα δεν κατέθεσε στην Τράπεζα Ελλάδος υπέρ του Δημοσίου το ακριβές ποσό των εισπράξεων της Δ.Ο.Υ. που ήταν υποχρεωμένος να καταθέσει. Άλλες φορές κατέθετε μειωμένες τις εισπράξεις του Δημοσίου και άλλες φορές αυξημένες, καθυστερώντας σε πολλές περιπτώσεις την κατάθεση πολλών εκατομμυρίων, β) δεν τηρούσε αυτοτελώς και χωριστά τη διαχείριση του Δημοσίου, του υλικού και τη διαχείριση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων, γ) δεν ενημέρωνε το βιβλίο αποθήκης του υλικού (ενσήμων και λοιπών αξιών), ως προς τις εισαγωγές και εξαγωγές του υλικού κατά κλάση και αξία, αλλά μόνο κατά το σύνολο της αξίας εισαγωγής (παραλαβής του υλικού) και της εξαγωγής κάθε μήνα. Επίσης διαπιστώθηκε ότι ο προσφεύγων κατά τον έλεγχο της περιουσιακής κατάστασής του α) δεν προσκόμισε τα συμβόλαια όλων των ακινήτων του όπως ήταν υποχρεωμένος, β) το ποσόν των 88.037.470 δραχμών δεν καλύπτεται από το διαθέσιμο εισόδημα του ίδιου και της συζύγου του. Η πορισματική έκθεση κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων πρέπει να διωχθεί πειθαρχικώς γιατί παρέβη το υπηρεσιακό του καθήκον καταθέτοντας με καθυστέρηση τις εισπράξεις του Δημοσίου στην Τράπεζα της Ελλάδος και εξετέλεσε πλημμελώς, με ραθυμία και ενίοτε με άρνηση και μη έγκαιρα, το υπηρεσιακό του καθήκον. Ακολούθησε το ΕΜΠ 10101/1005/000 2Γ/11.1.2002 παραπεμπτήριο έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών με το οποίο ο προσφεύγων παραπέμφθηκε στο Πειθαρχικό Συμβούλιο για τα αδικήματα της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους, της χαρακτηριστικώς ανάξιας διαγωγής εντός υπηρεσίας, για τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στην ανωτέρω έκθεση, καθώς και της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας, γιατί, σύμφωνα με τον έλεγχο που διενήργησε η ανωτέρω επιθεωρήτρια αρνήθηκε να συμμορφωθεί κατά τρόπο προκλητικό σε στοιχειώδεις υποχρεώσεις του επιβαλλόμενες από το υπαλληλικό του καθήκον, ιδίως ως προς τον έλεγχο της περιουσιακής του κατάστασης. Στη συνέχεια με την από 3.2.2004 απόφαση του υπηρεσιακού (πειθαρχικού) συμβουλίου του Υπουργείου Οικονομικών επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά αδικήματα της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους ειδικούς νόμους, της χαρακτηριστικώς ανάξιας διαγωγής υπαλλήλου εντός υπηρεσίας και της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας. Ένσταση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου και επικυρώθηκε η επιβληθείσα σ' αυτόν ποινή της οριστικής παύσης. Ειδικότερα, το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων, υπάλληλος της Δ.Ο.Υ. Αργυρούπολης και εκτελών χρέη διαχειριστή, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 30.6.1998, ενώ είχε την υποχρέωση να καταθέτει καθημερινώς στην Τράπεζα της Ελλάδος το ακριβές ποσό των εισπράξεων της ανωτέρω Δ.Ο.Υ., παραβίαζε συστηματικώς την υποχρέωσή του αυτή με συνέπεια να καταθέσει, καθ' όλη αυτή την περίοδο, το ποσό των 17.630.749.721 δραχμών αντί του ποσού των 17.664.921.313 δραχμών, δηλαδή ποσό ελαττωμένο κατά 34.171.374 δραχμές το οποίο με πρόθεση παρακράτησε και ως εκ τούτου υπέπεσε στα πειθαρχικά παραπτώματα της παράβασης καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους (άρθρο 109 παρ.2 περ. β' του Υπαλληλικού Κώδικα) και της χαρακτηριστικώς ανάξιας διαγωγής υπαλλήλου εντός υπηρεσίας (άρθρο 109 παρ.2 περ. δ' του Υπαλληλικού Κώδικα). Επίσης το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων υπέπεσε στο πειθαρχικό αδίκημα της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας (άρθρο 109 παρ.2 περ. ζ' του Υπαλληλικού Κώδικα) λόγω του ότι αρνήθηκε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία κτήσης των περιουσιακών του στοιχείων τα οποία ζητήθηκαν από την επιθεωρήτρια Φ. Αναγνωστοπούλου. Εν τω μεταξύ

ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος και με την 9570/2003 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών κηρύχθηκε ένοχος παράβασης του άρθρου 246 του Ποινικού Κώδικα, στο οποίο προβλέπεται το αδίκημα της παρακράτησης παραδοτέων χρημάτων από υπάλληλο, και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών με τριετή αναστολή, ενώ αθωώθηκε για το αδίκημα της άρνησης να συνδράμει στον έλεγχο της περιουσιακής του κατάστασης. Αίτηση αναιρέσεως του προσφεύγοντος κατά της ως άνω απόφασης, κατά το μέρος που έκρινε αυτόν ένοχο και του επέβαλε την ως άνω ποινή, απορρίφθηκε με την 2232/2004 απόφαση του Αρείου Πάγου και έτσι η ανωτέρω κρίση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών κατέστη αμετάκλητη. Ειδικότερα, με την εν λόγω απόφαση του Τριμελούς Ποινικού Εφετείου κρίθηκε ότι ο προσφεύγων είναι ένοχος του αδικήματος που προβλέπεται στο άρθρο 246 του Ποινικού Κώδικα γιατί κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 30.6.1998, με την ιδιότητα του υπαλλήλου, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ίδιου εγκλήματος, κατά την παράδοση χρημάτων εν γνώσει και με πρόθεση παρακράτησε μέρος από τα χρήματα που έπρεπε να παραδώσει. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του διαχειριστή στη Δ.Ο.Υ. Αργυρούπολης ενώ ήταν υποχρεωμένος να καταθέτει καθημερινώς στην Τράπεζα της Ελλάδος υπέρ του Δημοσίου το ακριβές ποσό των εισπράξεων της Δ.Ο.Υ., κατέθετε άλλοτε μειωμένο ποσό εισπράξεων και άλλοτε αυξημένο ποσό ώστε να περιορίσει το εμφανιζόμενο έλλειμμα στη διαχείριση. Έτσι, ο προσφεύγων κατά το ανωτέρω διάστημα κατέθεσε το ποσό των 17.630.749.721 δραχμών αντί του ποσού των 17.664.921.313 δραχμών, δηλαδή ποσό ελαττωμένο κατά 34.171.374 δραχμές. Σύμφωνα με τα γενόμενα δεκτά στην ανωτέρω απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών το τελευταίο τούτο ποσό ο προσφεύγων παρακράτησε εκ προθέσεως, η παρακράτηση ήταν πραγματική και έγινε εν γνώσει του, δεν προήρχετο από απλή τυπική καθυστέρηση έκδοσης των σχετικών παραστατικών απόδοσης των εισπραχθέντων ποσών, ενώ στην απόφαση προσδιορίζονται λεπτομερώς τα ειδικότερα χρηματικά ποσά τα οποία ο προσφεύγων όφειλε κατά μήνα να αποδίδει καθώς και τα παρακρατούμενα αντίστοιχα χρηματικά ποσά. Αντιθέτως, ο προσφεύγων αθωώθηκε με την ως άνω ποινική απόφαση για το αδίκημα της παράβασης της υποχρέωσης να προσκομίσει στοιχεία για τον έλεγχο της περιουσιακής του κατάστασης.

5. Επειδή, το Δικαστήριο δικάζοντας κατ' ουσίαν κρίνει ότι υφίσταται πλήρης ταύτιση των πραγματικών περιστατικών που οδήγησαν στην ποινική και πειθαρχική δίωξη του προσφεύγοντος. Συνεπώς, δεσμεύεται από την αμετάκλητη ποινική απόφαση 9570/2003 του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών κατά το σκέλος που ο προσφεύγων αθωώθηκε για το αδίκημα της παράβασης της υποχρέωσης να συνδράμει στον έλεγχο της περιουσιακής του κατάστασης και ως εκ τούτου πρέπει να θεωρηθεί αθώος του αποδιδόμενου σ' αυτόν πειθαρχικού παραπτώματος της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας. Επίσης το Δικαστήριο δεσμεύεται από την ως άνω αμετάκλητη ποινική απόφαση κατά το σκέλος που με αυτή έγινε δεκτό ότι έλαβαν χώρα τα ως άνω πραγματικά περιστατικά, τα οποία οδήγησαν στην καταδίκη του προσφεύγοντος σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών με τριετή αναστολή για το κατά το άρθρο 246 του Ποινικού Κώδικα αδίκημα της παρακράτησης χρημάτων από υπάλληλο. Με τα δεδομένα αυτά ο προσφεύγων προέβη πράγματι σε παράνομη παρακράτηση συνολικού ποσού 34.171.374 δραχμών κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 30.6.1998, ενώ ασκούσε καθήκοντα διαχειριστή στη Δ.Ο.Υ. Αργυρούπολης, η οποία συνιστά, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, το πειθαρχικό παράπτωμα της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς ή ανάξιας για υπάλληλο διαγωγής εντός υπηρεσίας (άρθρο 109 παρ.2 εδαφ. δ' του Υπαλληλικού Κώδικα) για το οποίο το Δικαστήριο κρίνει ότι προσήκουσα είναι η επιβληθείσα πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης (άρθρο 109 παρ.1 εδαφ. στ' του Υπαλληλικού Κώδικα).

6. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω οι λόγοι της προσφυγής καθώς και η προσφυγή στο σύνολό της πρέπει να απορριφθούν.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου. Και

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 18 Φεβρουαρίου 2009 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 14ης Μαΐου 2009.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος